ARLETTE GENEVE

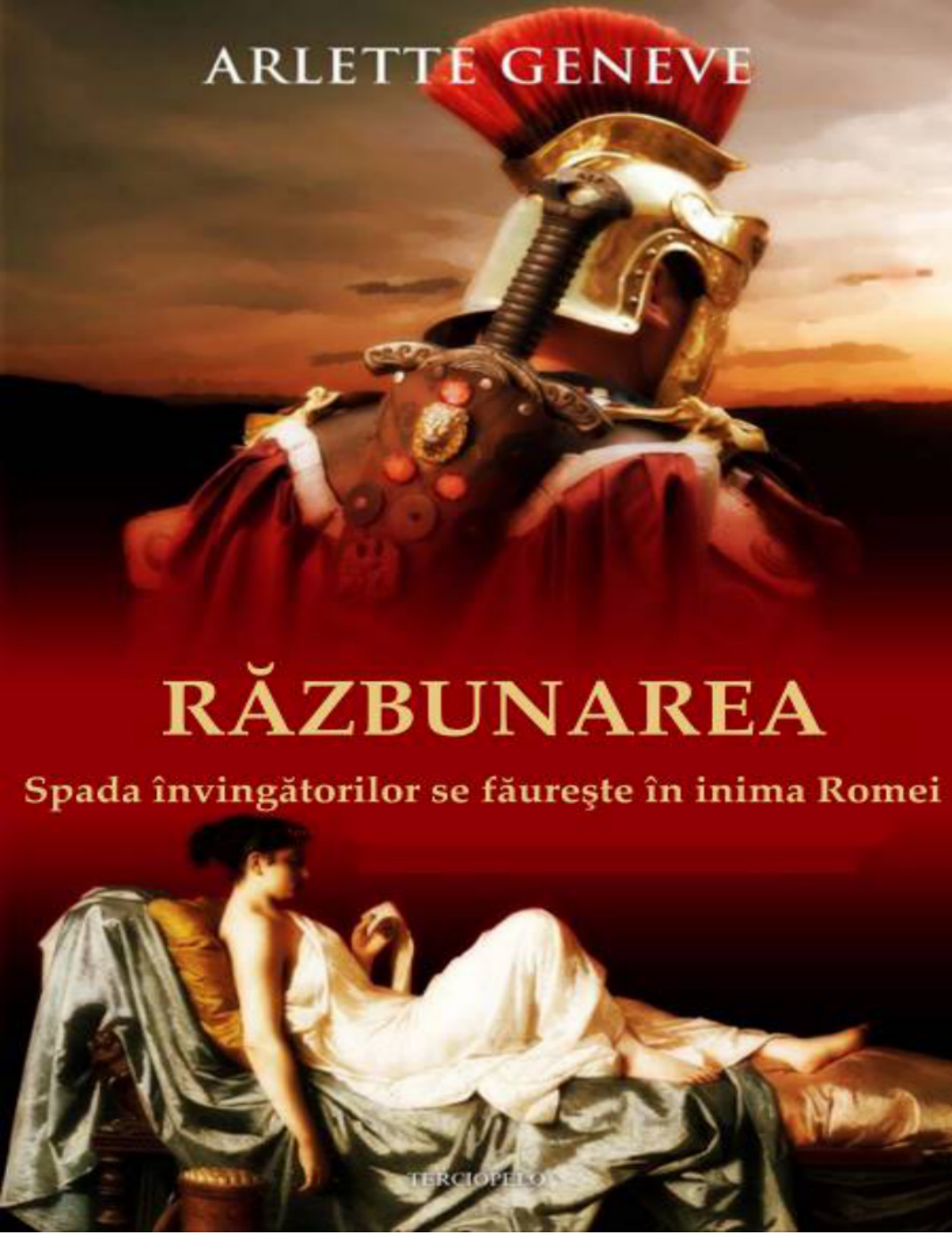

RĂZBUNAREA

Spada învingătorilor se făureşte în inima Romei

TERCIOPELO

Arlette Geneve

RĂZBUNAREA

Spada învingătorilor se făurește în inima Romei

Traducerea
Otilia Carmen Spânu

Editura LIDER
2016

Vindicatio. El fuego del Imperio
Arlette Geneve
Copyright © 2013 Arlette Geneve

versiune ebook: [1.0] hunyade

Prolog

Castrul Aracillum, anul 26 î.Hr.

Așezarea fusese supusă unui puternic asediu. Locuitorii au reușit să reziste un timp, dar până la urmă s-au recunoscut învinși în fața celor cinci legiuni romane comandate de Cezar Augustus și generalii lui, printre care se număra și Caius Antisitius Vetus. Cele cinci legiuni au ridicat trei tabere amplasate de jur împrejurul așezării. Tacticile utilizate de către triburile de asturi și cantabri au constat în atacuri sporadice, fără a ataca direct forțele romane. Erau conștienți de inferioritatea lor numerică, de armamentul insuficient, ca și de vulnerabilitatea lor în câmp deschis. Buna cunoaștere a terenului abrupt și muntos le-a permis să desfășoare ofensive rapide și surprinzătoare cu ajutorul armelor de aruncat, cu ambuscade și atacuri de mare mobilitate, urmate de o repliere rapidă care provoca mari pierderi forțelor romane și liniilor lor de aprovizionare. Dar legiunile romane se încăpățânau să-i subjuge și de aceea au construit ziduri, palisade și tranșee, cu scopul de a zădărnici fuga locuitorilor.

Luptătorii, deși au rezistat timp îndelungat, nu au putut împiedica luarea castrului și mai apoi totala lui pustiire.

În timpul asediului și al atacului, fumul urca pe acoperișurile locuințelor și întuneca aerul cu o premoniție de moarte. Strigătele legionarilor care își fluturau spadele erau auzite de la zeci de metri distanță, în timp ce limbile de foc continuau să lingă suprafața cărămizilor din lut și lemnul uscat. Transformau în cenușă tot ce atingeau, devorând cu lăcomie casele.

Zgomotul berbecului și nechezatul cailor sporeau haosul general. Șuierau săgețile incendiare, mugea focul grecesc{1} pe care catapultele îl lansau constant. Se putea auzi chiar și sunetul oaselor când se rupeau, al cărnii când era tăiată de lama ascuțită din metal. Siluete omenești fugeau cu fețele pârjolite de focul răzbunător, veninul urii amestecat cu teama li se citea în ochi. Sângele colora în roșu pământul înghețat.

Cu toate acestea, locuitorii castrului continuau să opună rezistență în fața marii puteri romane, chiar dacă unii începuseră să înțeleagă că bătălia era pierdută. Tacticile militare și numeroasa armată invadatoare se dovedeau invincibile.

Dar locuitorii din Aracillum vor lăsa dovezi ale iubirii lor pentru libertate, ale dorinței de independență: nu aveau să fie prizonierii nimănui.

Se puteau vedea din depărtare mame ce mânuiau arma cu care vărsaseră sânge nevinovat înainte să cadă în mâinile învingătorului. Fii care, îmboldiți de propriile rude, acționau în consecință și luau cu o lamă trădătoare viața părinților și a fraților. Războinicii, care luptaseră cu încăpățânare și curaj, se aruncau în flăcări când le vedeau pe femei luându-și viața după ce își uciseseră tovarășii de captivitate. Și chiar și încercații luptători, văzând acel masacru fără sens, au început să se sinucidă înghițind otravă, o poțiune făcută din semințe de tisă, pe care o pregătiseră dinainte. Majoritatea locuitorilor din Aracillum au preferat să se sinucidă decât să moară de foame sau în sclavie.

Lucius Maximus Magnus, general al legiunii a VI-a Victrix, a privit castrul distrus și apoi și-a netezit obosit părul. Trupurile fără viață ale hispanilor se impregnaseră în iarba verde cât vedeai cu ochii, iar culoarea inconfundabilă a sângelui acoperea pietrele de pe drum de parcă ar fi fost un mozaic din pământ ars. Regreta pierderea de vieți omenești, dar, după luni de bătălii crâncene, Aracillum fusese în sfârșit cucerit, și pacea se instaura în Hispania.

— O mare victorie pentru cezar, a decretat Caius Antistius Vctus.

Maximus l-a privit cu o strălucire ciudată în ochi.

— O mare victorie pentru Roma, a nuanțat cu o voce din care răzbătea o anume neliniște amestecată cu oboseală.

În sfârșit se întorceau acasă, reveneau în grandiosul oraș Roma.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Roma strălucea mândră de victoria obținută. Balcoanele caselor nobiliare și ale locuințelor mai umile erau bogat împodobite cu banderole, embleme și covoare. Cetățenii se adunau să-i ovaționeze pe învingători și aclamau cu strigăte de victorie trecerea alaiului.

Cea mai râvnită onoare militară pentru romani era triumful și se acorda numai generalului șef care dobândea o mare victorie. Iar Cezar Augustus își făcea intrarea pe Câmpul lui Marte ca să primească o asemenea onoare pentru izbânda sa în Hispania. Pe jos mergeau prieteni, rude și legionarii care veneau la urmă strigând cât îi țineau plămânii, îmbătați de victorie.

Tunica ce îi acoperea trupul era brodată cu frunze de palmier pe margine. Ținuta era completată de o togă de purpură cu rozete din aur, o coroană de laur, pe care își câștigase dreptul s-o păstreze pentru totdeauna, și un sceptru din marmură, încoronat cu o acvilă.

Armata legiunilor romane mărșăluia triumfal prin Roma. Trebuia să se aducă un mare sacrificiu în templul lui Jupiter Capitolinul, în semn de recunoștință. În felul acesta i se demonstra poporului Romei gloria dobândită, dar și bogăția cucerită.

Glorioasa paradă militară începea mai întâi cu carele cu prada de război. Prizonierii veneau după aceea. Aurul Coroanei îi urmau îndeaproape. Toți cetățenii romani voiau a-l copleși cu atenții pe marele învingător. Aceasta era o zi măreață pentru el. Armata a rămas în așteptare pe Câmpul lui Marte, fiindcă nu putea să treacă de zidurile de apărare ale cetății. Cezar Augustus venea într-o cvadrigă trasă de patru cai înhămați în șir și era însoțit de purtătorii de fascii{2}, care au intrat în templu ca să ofere zeilor laurii victoriei. După aceea s-a dat startul unei mari serbări pentru poporul Romei.

Pe Colina Palatină, una dintre cele șapte coline ale Romei, într-o sală a palatului, se aflau doi generali de încredere ai cezarului: Caius Antistius Vetus și Lucius Maximus Magnus. Amândoi participaseră la asediu și la victoria ulterioară împotriva ultimului bastion hispan cucerit, Aracillum, și așteptau cu răbdare sosirea cezarului, pentru o sărbătorire în reședința lui particulară.

Vinul aromat din cupa de argint părea și mai dulce, iar muzica ce se auzea în fundal accentua starea de euforie. Cei doi militari așteptau, unul dintre ei stând pe *sella castrensis*{3}, celălalt, în picioare. Acesta din urmă, uitându-se afară în timp ce bea vinul învingătorilor, afișa un aer senin, imagine foarte diferită de cea belicoasă din timpul bătăliilor crâncene la care participase alături de Antistius sau de cezar. Caius

Antistius s-a mișcat nerăbdător în locul în care stătea așezat. *Sella castrensis* nu avea spătar, iar brațele îi erau joase; pentru că era pliabil, se putea transporta cu ușurință. Îl foloseau frecvent magistrații și șefii militari în campanie. Caius Antistius s-a simțit onorat că Augustus îl ceruse în onoarea lui, manifestându-și preferința față de el.

— Sărbătoarea va dura mai multe zile.

Vocea lui Antistius a sunat cu siguranța celui care crede în sine și este mândru de ceea ce face. Maximus a întors capul ca să-l privească pe bărbatul care fusese conducător la Aracillum, dând dovadă de un neîntrecut simț al strategiei. Era un lider militar indiscutabil, în plus, și un om bun. Fiu al unui consul al Romei, își începuse cariera politică în calitate de magistrat monetar. Maximus știa că în viitor va participa la campanii și mai glorioase.

— Roma merită acest triumf, a spus el scurt, căci nu era omul vorbei multe, ci al acțiunilor hotărâte.

Dorea să se întoarcă acasă și să-și îmbrățișeze mama și sora. Fusese prea mult timp departe de ele, și așteptarea i se părea nesfârșită. Războiul îi istovea pe bărbați. Le consuma spiritul.

— Ce ai de gând să faci acum, că e pace în Hispania?

Vocea lui Antistius i s-a părut oarecum ciudată. Ce făcea un militar când nu mai lupta? s-a întrebat cu privirea pierdută în gol. *Luptă din nou!* și-a răspuns cu înflăcărare. Roma avea deschise mai multe fronturi în Britania și Germania, războiul nu se termina niciodată pentru bărbații ca el. Cu toate acestea, cuvintele lui au exprimat ceva foarte diferit de ceea ce gândea.

— Cu permisiunea împăratului, voi relua lucrările de construcție a casei mele din colonia Iulia Augusta Emerita{4}, a precizat el.

Colonia Iulia Augusta Emerita era un recent oraș roman, centru important al noii provincii hispane Lusitania. Tribul Papiria, unul dintre cele treizeci și cinci de triburi în care se înscria oricare cetățean roman ca să poată să-și exercite dreptul de vot în comițiile pe triburi, fusese ales de către Augustus pentru înscrierea cetățenilor romani din colonia Augusta Emerita și includea prefectura Turgalium și pe cei din colonia Augusta Firma Astigi. Orașul creat de către Augustus devenea o urbe prosperă și înfloritoare.

— Îmi imaginez că cezarul are alte planuri pentru noi, a spus Antistius grăbit. Vom bea vin și, imediat după aceea, vom scoate iarăși spadele din teacă în Britania sau poate în Germania.

Maximus a lăsat cupa goală pe o tavă ținută de către un servitor. Chiar când voia să răspundă, intrarea solemnă a cezarului i-a oprit vorbele.

Garda pretoriană s-a înșiruit în onoarea lui înainte ca împăratul să facă primul pas. Amândoi generalii au luat poziția de drepți în fața lui Augustus, care le-a adresat un zâmbet și a întins brațele spre ei.

— Astăzi este o zi glorioasă pentru Roma.

Ambele capete au schițat un hotărât gest afirmativ. Un servitor a pus o cupă cu vin în mâna împăratului. Acesta l-a băut cu poftă. Parada îi stârnea setea.

— Și, de asemenea, pentru Cezar, a subliniat Antistius cu ochii strălucind de satisfacție.

Servitorul a umplut din nou cu vin cele trei cupe.

— Să bem pentru mai multe victorii ca aceea de la Aracillum, a rostit cezarul ridicând cupa.

Maximus și Antistius i-au urmat exemplul. După ce au băut până la fund, servitorul le-a mai pus vin, umplându-le cupele. Cezar Augustus s-a îndreptat către amplul foișor ce domina frumosul oraș. Garda s-a poziționat fără să renunțe la atitudinea sa vigilentă. Cei doi generali l-au urmat, dar s-au menținut la o anumită distanță, cum cerea protocolul, pe care Augustus îl încălca de cele mai multe ori cu oamenii săi de încredere.

— Am planuri mari pentru voi, a rostit cu un aer fericit.

Maximus se aștepta la așa ceva. Abia dacă se vor odihni câteva zile și din nou vor fi nevoiți să se angajeze într-o nouă bătălie. Asta era viața de militar, și el alesese acest drum cu mult timp în urmă. Antistius s-a răsucit pe ca să-l vadă mai bine pe împărat.

— Mă gândesc să-ți încredințez administrația Hispaniei Citerior. Vei fi guvernator la Tarraco{5}.

Antistius a respirat adânc la auzul veștii neașteptate, era un dar măreț. Ca militar, desemnarea sa ca guvernatorul al unei provincii romane reprezenta un privilegiu enorm pe care nu avea de gând să-l refuze.

— Maximus, de tine am nevoie în Noricum{6}.

— Asta e aproape de Germania, a spus cu glas stăpânit, în ciuda deziluziei pe care o simțea la gândul că nu va putea să meargă la vila sa, așa cum intenționase.

— Vreau s-o transform în provincie romană, i-a spus cezarul. O voi împărți în Noricum Ripense la nord și Noricum Mediterranum la sud. Va fi inclusă în teritoriul diocezal Illyricum Pannoniae, alături de Panonia și Dalmația.

Umerii lui Maximus s-au încordat o clipă.

— Am crezut că voi putea să mă întorc în Iulia Augusta Emerita ca să termin viitorul meu cămin la retragerea din armată.

Cezar Augustus a mijit ochii ca să se uite la cel pe care îl considera un prieten fidel. Era un general bun, ca și Antistius, însă Maximus manifesta o anume tendință către compasiune. Calitate excepțională, dar care în război se dovedea contraproductivă.

— Te-a obosit deja gloria? a întrebat pe un ton ridicat. Ești unul dintre cei mai buni generali ai mei, a mărturisit cu mândrie, și am

nevoie de tine în această ultimă misiune.

Maximus a lăsat ochii în jos, tulburat de acest compliment neașteptat.

— Roma are nevoie de tine, a subliniat împăratul. Iar retragerea ta poate să mai aștepte un timp. Nu crezi, băiete?

Colțurile gurii lui Maximus s-au arcuit în ceea ce părea un zâmbet, dar care nu a înflorit complet. Deși amândoi se născuseră aproape în același timp, împăratul îl trata de fiecare dată ca pe un băiat. Amândoi studiaseră la școala Apolonia, beneficiind de învățătura mai multor maeștri precum Atenedorus și Teogenes. Când Augustus a trebuit să plece de la Apolonia spre Roma, după asasinarea unchiului său Iulius Cezar, l-au însoțit Agrippa, Mecenas și Atenedorus; acesta din urmă fusese maestrul lor în filosofie și în astrologie.

După perioada petrecută la școala din Apolonia, Maximus s-a înrolat în armată și, cu un efort constant, cu dăruire absolută, își câștigase gloria și onoarea nu doar a împăratului, ci și a oamenilor din subordinea sa. Era foarte iubit și respectat printre legionarii dintr-a VI-a Victrix.

— Trăiesc ca să servesc Roma, a recunoscut sincer, și împăratul a făcut un gest afirmativ cu capul.

— Doresc să cunosc locul acela atât de minunat despre care legionarii tăi vorbesc mereu.

Antistius l-a privit cu interes în timp ce vorbea. Maximus a evocat pământul auriu pe care împăratul i-l dăruise pentru numeroasele victorii pe care le obținuse. Putea să fi ales oricare loc, dar el a optat pentru Iulia Augusta Emerita. Retragerea învingătorilor, cum îl denumise chiar împăratul.

— Din înaltul colinei am putut să privesc cel mai frumos apus. Este un loc care inspiră calm și liniște. Acolo totul este perfect.

Din vocea lui Maximus răzbătea satisfacția. Era un loc pe care îl vizitase adeseori cât timp el și oamenii săi rămâneau în Hispania, în castrul Legio.

— Trebuie să pleci în curând spre Noricum, i-a amintit împăratul.

— Ce se va întâmpla cu oamenii mei? a întrebat Maximus gândindu-se la Quintus Brutus și Marius Tarquinus, oamenii săi de încredere.

Legionarii legiunii a VI-a Victrix, inclusiv cei din a X-a Gemina și a IV-a Macedonica au fost primii care au colonizat colonia Caesar Augusta și au construit trecătoarea celor Cinci Orașe, cuprinzând Via Augusta și portul fluvial pe râul Hiberus.

— Misiunea principală a legiunii a VI-a Victrix, pe care o comanzi și care continuă în Hispania, va fi de menținere a ordinii, i-a spus cezarul. Mă gândesc s-o organizez în scopul oferirii de escorte și personal specializat guvernatorilor și procuratorilor provinciilor Lusitania și Tarraconensis.

Maximus și-a mijit ochii. Planurile cezarului îi lăsau un gust amar. Legionarii lui erau bărbați curajoși, hotărâți și supuși până la servitute. Dacă cezarul își ținea cuvântul, legiunea a VI-a Victrix va sfârși integrată în alte legiuni și chiar va dispărea complet.

— De bună seamă, Claudia probabil nu este prea nerăbdătoare să pleci într-o provincie atât de îndepărtată de Roma și de ea. Este o mamă foarte posesivă, i-a spus deodată Antistius lui Maximus, ca să atenueze tensiunea care creștea între prietenul lui și împărat.

Maximus a ascultat cu atenție vorbele celuilalt general. Tatăl lui, Lucius Magnus, fusese un militar foarte respectat până în ziua morții lui, o moarte care a venit pe neașteptate în timp ce dormea. S-a culcat într-o seară în Galia și nu s-a mai trezit. Claudia, mama lui, era descendentă din patricieni și acceptase cu resemnare ca singurul ei fiu să se dedice carierei armelor, și nu politicii. Din fericire, sora lui, Lucia Aurea, venise în familie ca un dar al zeilor, ca să aibă grijă de mama lor cât timp el era la război.

Cezarul a așteptat cu răbdare răspunsul generalului său. Augustus, cum era cunoscut în cercul de prieteni mai intimi, îi promisese lui Maximus, de nenumărate ori, lăsarea la vatră de îndată ce se va termina o anume campanie. Dar, de fiecare dată când venea momentul să-și țină promisiunea, apărea o nouă misiune. Și el întârzia să-i redea libertatea. Roma nu putea să se lipsească de cei mai buni generali ai ei și cu atât mai puțin dacă erau bărbați ca Lucius Maximus Magnus.

— Va accepta, a spus el, de vreme ce mă voi întoarce din Noricum.

Și, după ce a rostit aceste cuvinte, Maximus a început să mediteze în tăcere la drumul vieții lui, în timp ce cezarul îi dădea ordine lui Antistius. După acceptarea noii misiuni, va trebui să facă demersuri pentru ca mama să se ocupe de treburile fiului până la întoarcerea acestuia. Dorea să fie terminată casa și se gândea să facă asta cu ajutorul Claudiei, chiar dacă pentru acest lucru ea va trebui să călătorească în Hispania. Maximus nu și-a putut reprima o grimasă. Claudia detesta să călătorească în afara granițelor Romei, dar el avea nevoie ca Vila Magna să fie gata când își va încheia misiunea în Noricum.

— Vei pleca în curând, i-a spus pe neașteptate împăratul.

Maximus s-a dezmeticit brusc din gânduri. Auzise doar ultima parte a frazei.

— Până atunci, bucură-te de familia ta, l-a sfătuit grăbit.

Și așa va face; până când va sosi vremea să-și pregătească oamenii pentru plecarea spre Noricum, își va dedica timpul rezolvării treburilor sale.

Din momentul în care a descălecat, a auzit râsul vesel al surorii sale

Aurea. Părea că familia sărbătorea ceva important, și nu s-a înșelat. Chiar la intrarea în casă era ușa în permanență păzită de un sclav. Rufus, sclavul lui libert, s-a ocupat de armăsar. Maximus i-a dat hățurile cu o privire scurtă. Îl prețuia foarte mult. Sclavii puteau să-și câștige libertatea în diferite feluri. Unii puteau fi eliberați prin testamentele stăpânilor lor, alții, chiar din timpul vieții acestora. Un sclav putea să-și cumpere libertatea cu propriile economii sau cu posesiunile personale, putea chiar să posede pământuri, deși în felul acesta nu devenea în totalitate liber odată cu dobândirea noului statut de libert, ci păstra unele legături de dependență cu fostul stăpân. Spre surprinderea lui, Rufus alesese să rămână alături de el. Îl eliberase cu mult timp în urmă, dar el se simțea fericit în casa lui Maximus, unde era respectat și iubit de restul familiei.

A trecut cu pași mari de ușă, a ajuns în atriu{7} prin spațiul îngust dintre *fauces*{8}. Locuința nu era excesiv de mare, dar avea o poziție foarte bună în oraș. Cu toate acestea nu a fost nevoie să meargă mult, pentru că sora lui, Aurea, i-a ieșit în întâmpinare împreună cu Sane. Lor li s-au alăturat ceilalți invitați și Claudia, mama lui, care a rămas în picioare în atriu neîndrăznind să vină spre el. Părea foarte schimbată. Trecerea timpului nu mai era la fel de binevoitoare cu ea ca altădată. Maximus s-a îndreptat spre ea și a îmbrățișat-o emoționat. Se scursese prea mult timp.

— Bine ai venit, frate!

Aurea s-a alăturat celor doi. Era un bărbat voinic, în brațele căruia ambele femei păreau că se pierd. L-a îmbrățișat cu căldură și pe vărul său Tiberius.

— *Grata!,* generale.

Salutul venea de la Sila Marcus, cel mai bun prieten al tatălui său. Amândoi serviseră în legiunea a VII-a Claudia, creată de Iulius Cezar pentru invadarea Galiei. A strâns cu putere mâna pe care i-o întinsese și, de asemenea, pe cea a lui Antoninus, întâiul născut în familia Sila, și un bun prieten de pe vremea studiilor. Ambii bărbați și-au strâns mâinile cu o afecțiune sinceră. Iulia, soția lui Sila, l-a salutat și ea cu înflăcărare și, când a venit rândul Aradiei, Maximus și-a încrucișat uluit brațele pe piept.

Aradia, fiica mai mică a lui Sila Licinius, îl privea cu o strălucire ciudată în ochii cenușii. De mică privea totul cu o neobișnuită curiozitate și se părea că timpul nu estompase această trăsătură de caracter.

— Nu se poate să fii micuța Aradia, i-a spus pe un ton peste măsură de serios. Ultima oară când te-am văzut, din câte îmi amintesc, tatăl tău încă te ținea în brațe.

Fata a roșit până la rădăcina părului, dar nu și-a luat ochii de la general. Bărbatul pe care îl avea în față nu se schimbase câtuși de

puțin. Ea și-l amintea perfect.

— Sunt aceeași persoană chiar dacă nu par, a spus tulburată. Aceeași care dorește să-l vadă pe Corvus. Ai ceva împotrivă? a întrebat timidă.

În ochii bărbatului se citea interesul. Corvus era armăsarul lui de război. Maximus se hotărâse să-l numească așa pentru culoarea lui neagră.

— Aradia a făcut o pasiune pentru Corvus, s-a grăbit să-l lămurească Antoninus. A fost singurul motiv care a reușit s-o urnească din casa părinților mei din Velitrae{9} până la Roma. Interesul ei față de calul tău datează din copilărie, fiindcă nu încetează să vorbească întruna despre el. Te asigur că uneori ne zăpăcește cu entuziasmul ei.

Asta nu era întru totul adevărat, și-a zis Aradia: ea avea și alte motive să fie prezentă, doar că nu le-a spus.

Cei mai mulți au evocat la unison aceeași amintire: intrarea glorioasă a lui Maximus în Roma, după o victorie meritată și înăbușirea unei revolte împotriva cezarului într-un mic teritoriu din Galia. Mica Aradia purta în mâini o coroană de lauri. Tatăl ei o ținea în brațe, ca să vadă parada triumfală, dar fata i-a oferit coroana lui Corvus, nu generalului omagiat, care își oprise calul în fața lor. Fetița nu putea să-și abată privirea de la impunătorul armăsar negru. Maximus a luat ofranda din mâinile ei mici și a prins-o de coama calului. Publicul adunat a ovaționat gestul militarului, iar Corvus a purtat mândru coroana de lauri pe care familia Sila o făcuse pentru el. De atunci, Aradia a crescut obsedată de frumosul animal. Simțea față de el o admirație neobișnuită, accentuată de cuceririle glorioase ale lui Maximus.

— Rufus va fi încântat să te ducă să-l vezi, a spus el cu o strâmbătură pe care toți au luat-o drept zâmbet.

Fata și-a ținut respirația. Frumoșii ei ochi au privit chipul ofițerului cu o intensitate zdrobitoare, dar cercetarea ei a trecut neobservată de către toți, cu excepția Claudiei. La scurt timp după aceea, a plecat cu pași mari în căutarea calului.

— Războiul te tratează bine.

Comentariul lui Antoninus a abătut privirea lui Maximus de la silueta fetei care alerga spre chipul prietenului său.

Antoninus începuse să pășească pe urmele bunicului său matern în Senat. Tatăl lui, Sila, era un militar retras, dar în acele zile se bucura de serbările în onoarea împăratului, înainte să se întoarcă împreună cu familia la casa lor, aflată în afara Romei. Acolo trăiau departe de viața tumultuoasă a unui oraș atât de mare.

— Roma a obținut o mare victorie, i-a răspuns mărinimos.

Claudia a luat brațul fiului său și l-a îndemnat să o urmeze în casă.

— Sper că luptele s-au terminat pentru tine, i-a spus Claudia

târându-l spre locul în care pregătiseră festinul. De fapt, pentru familia noastră.

Fiul ei merita o mare petrecere și avea să se bucure de ea în compania rudelor și prietenilor. Mâine vor putea să vorbească despre proiectele lor. Acum era loc doar pentru fericire.

Capitolul 2

Claudia a făcut un pas în camera fiului său și a privit de pe coridor silueta masculină. Maximus era îmbrăcat într-o tunică scurtă roșie, culoare ce îi deosebea pe ofițeri de restul legionarilor. Stătea desculț pe plăcile reci din mozaic de pe jos și privea pe fereastră. Și-a imaginat că ceva îi acaparase întreaga atenție. Camera lui dădea direct în peristilul{10} principal al locuinței. Probabil nu i-a simțit prezența, pentru că nu s-a întors spre ea. Rufus, sclavul pe care îl eliberase, a intrat în urma ei și a pus pe o masă joasă o tavă din argint plină cu fructe și brânză, precum și un ulcior cu lapte proaspăt.

Maximus l-a auzit pe servitor și când s-a întors, a văzut-o în picioare în pragul ușii. Încruntarea i-a dispărut de pe frunte văzând figura mamei, dar Claudia știa că pe fiul ei îl îngrijora ceva, și avea de gând să afle motivul.

Cu o mână întinsă, el a invitat-o să se apropie și să ia loc alături de el. Ea a acceptat cu un zâmbet pe buze. Căminul abia se trezise la viață. Familia și musafirii erau încă în camerele lor, într-o liniște absolută. Un cocoș a cântat în acel moment anunțând zorii; Claudia a luat loc lângă fiul său, continuând să-l privească fix.

— Te văd îngrijorat, i-a spus ca să-l facă să vorbească.

O tăcere, surprinzătoare s-a așternut între ei după aceste cuvinte.

— Îngrijorarea mea se datorează faptului că cezarul mă trimite în Noricum, a spus el brusc.

Claudia a clipit de mai multe ori ca să înlăture neliniștea care i se strecurase în suflet. Noricum era un teritoriu din nord.

— Un loc foarte îndepărtat de Roma, a remarcat ea, cu inima strânsă.

Bărbatul și-a turnat un pahar cu lapte și l-a băut pe nerăsuflate. Și-a șters buzele cu degetele, cu un gest mecanic.

— Împăratul dorește să-l transforme în provincie romană, a lămurit-o. Se gândește să-l împartă în Noricum Ripense la nord și Noricum Mediterranum la sud.

Mama și-a pironit ochii asupra patului răvășit, continuând să-l asculte. Maximus își pusese hainele militare frumos aranjate în cufărul de la picioarele patului. Probabil făcuse baie foarte devreme, fiindcă avea părul negru și des umed și mirosea a săpun de fin, săpunul pe care ea avea grijă să-l facă pentru el.

— Am crezut că de data asta voi putea să mă întorc la Iulia Augusta Emerita ca să termin viitorul meu cămin când mă voi retrage din viața militară, a continuat Maximus.

Claudia a oftat ușor auzindu-l. Hispania era prea departe de Roma, iar ea nu voia să se depărteze de fiul său. Inima i-a bătut repede o clipă. Niciodată nu și-ar fi putut imagina că împăratul îl va trimite atât de aproape de barbarii din Germania.

— Am să cer să fie chemat avocatul ca să mă sfătuiască în privința împuternicirilor pe care vreau să ți le acord.

— Împuterniciri? a întrebat Claudia mirată.

Maximus era capul familiei, sub controlul căruia se aflau toate bunurile și toate persoanele care aparțineau casei Lucius, inclusiv sclavi și liberți. Nici ea, nici Aurea nu puteau să ia hotărâri în privința proprietăților sau a averii familiei în absența lui.

— Vreau să-ți acord împuternicirea de a lua hotărâri în absența mea, fără să se pună mai apoi sub semnul întrebării rezultatele.

— Un testament? l-a întrebat mama cu o voce pierită.

Claudia avea un presentiment îngrozitor. Dacă fiul ei dorea să-i încredințeze această responsabilitate, însemna că nu avea speranțe să se întoarcă viu.

Văzând îngrijorarea femeii, Maximus s-a grăbit să-i alunge îndoielile.

— Vreau să continui lucrările de construcție a casei mele din Iulia Augusta Emerita.

Claudia a strâns mâinile în poală ca să-și domolească frustrarea pe care o simțea. Cuvintele fiului ei îi dovedeau că avea de gând să se stabilească într-un loc atât de îndepărtat precum Hispania.

— Este nevoie ca cineva să supravegheze personal lucrările și din Roma sau Noricum, îmi este, practic, imposibil.

— Dar asta înseamnă…

Claudia a tăcut un moment…

— Asta înseamnă că va trebui să plec în Hispania pentru un timp îndelungat.

Maximus a susținut, fără să clipească, privirea mamei sale, și aceasta și-a menținut atitudinea fermă și hotărâtă.

— Este o perioadă bună pentru a face asta, i-a spus el.

Claudia a lăsat ochii în jos gândindu-se la cererea neobișnuită a fiului său.

— Voi lăsa în scris că îți cedez dreptul de a lua hotărârile pe care le crezi de cuviință în absența mea, a subliniat Maximus. Vei putea să iei orice decizie în numele meu. Vei avea în grija ta sigiliul familiei și documentele oficiale.

— Asta este împotriva legii.

— Știu, dar habar n-am cât timp voi lupta dintr-un loc într-altul până când în cele din urmă voi reuși să mă retrag din armată. Poate voi face asta peste câteva luni și mi-ar plăcea ca până atunci casa să fie terminată.

— S-ar putea să te întorci mai repede decât îți imaginezi, i-a spus ea cu speranță în glas.

Perspectiva de a se duce în Hispania ca să construiască o casă pentru întâiul ei născut nu o încânta deloc, dar va pleca fără să stea pe gânduri ca să-i facă pe plac.

Maximus și-a ațintit privirea asupra mamei sale, fără să clipească. Afirmația i s-a părut ironică, date fiind împrejurările.

— Crearea unei provincii romane ia timp, mamă, și, aflându-se în imediata apropiere a barbarilor, devine și mai problematică.

— Sunt conștientă de asta, a recunoscut ea, fără să-și ascundă neliniștea. De ce s-a gândit cezarul la tine? Ești un bărbat călit în bătălii, nu în administrație…

Claudia nu a terminat fraza. Maximus și-a zis că mama sa avea dreptate. El era un bărbat făcut pentru război, și de aceea îl trimitea Augustus în nord, ca să-i stăpânească pe barbari cât timp se puneau bazele unei noi provincii romane.

— Eu și o parte dintre legionarii mei vom fi brațul care va menține ordinea în noua provincie.

Spusese o parte din oamenii lui? Claudia a crezut că nu auzise bine.

— Nu te va urma legiunea a VI-a Victrix? a întrebat nedumerită.

— Legiunea a VI-a Victrix se află în Hispania, i-a răspuns el. Mă vor însoți o trupă de soldați și doi dintre cei mai buni ofițeri ai mei: Quintus Brutus și Marius Tarquinus. Ne vom reuni cu unitățile auxiliare care sunt deja instalate acolo.

— De ce vrea cezarul să transforme Noricum în provincie romană?

— Avem provincia Recia în vest, Panonia în est și Dalmația în sud-est. Noricum este singura care lipsește. În plus, se învecinează cu Roma.

— Chiar și-așa, mă îngrijorează, a recunoscut mama sa. Mă sperie plecarea ta, fiindcă la nord de Noricum este râul Dunărea, care delimitează granița cu barbarele triburi germane. Un teritoriu foarte periculos pentru romani.

— Este logic ca cezarul să vrea să-l transforme în provincie. În felul acesta, controlul lui va fi mai mare în zonă.

Claudia a rămas surprinzător de tăcută. Maximus a observat-o cu atenție în timp ce mușca dintr-un măr. Fructul i-a scârțâit între dinți, și sunetul a smuls-o pe femeie din gândurile sale.

— Cât timp vei rămâne în Roma? l-a întrebat plină de speranță.

— În cel mai bun caz, o jumătate de lună; în cel mai rău, doar până la ora șase după-amiază, i-a răspuns concis.

— Atunci va trebui să profităm de puținul timp pe care îl avem la dispoziție, i-a răspuns Claudia cu o strălucire ciudată în ochi, care l-a alertat.

Maximus a lăsat cotorul fructului într-un vas din bronz și și-a dus

mâna la piept cu resemnare.

— Mamă, privirea asta mă face să tremur mai mult decât dacă m-as confrunta cu barbarii din nord.

Claudia a zâmbit, oftând lung în același timp. Își iubea fiul mai mult decât viața, iar această ultimă misiune o umplea de neliniște.

— Este timpul să alegi o femeie pe care s-o iei de soție. A sosit momentul să-mi dai o nouă fiică.

Gura bărbatului s-a deschis vădind surpriza; o clipă mai târziu a clătinat din cap într-un gest elocvent.

— Până când nu mă retrag din armată nu am de gând să mă căsătoresc.

— M-am gândit la fiica lui Sila Marcus, a devenit o fată foarte frumoasă, i-a spus ea în continuare.

Ochii lui Maximus și-a mijit ochii. Cu siguranță mama lui avea dreptate; cu toate acestea, el nu se gândise niciodată la Sane ca la soția lui. Simțea pentru familia Sila o afecțiune specială. Antoninus și cu el erau buni prieteni încă din copilărie. Tații lor fuseseră și ei prieteni în trecut, dar niciodată nu a privit-o pe Sane ca pe o soție. Ochii Claudiei i-au căutat pe cei ai fiului său ca să încerce să deslușească privirea ce se ascundea dincolo de el.

— Este fiica unei familii bune, după cum știi, i-a amintit ea. Nutresc o afecțiune deosebită pentru ei, și fata ar fi o tovarășă bună pentru tine. Cunoaște viața militară de vreme ce tatăl ei a fost un legionar excepțional.

Maximus și-a masat piciorul drept, gol, ca și cum s-ar fi gândit la spusele mamei sale. Dar nimic nu era mai departe de realitate. Se gândea la viitorul apropiat, dar acesta nu includea o soție. Nu era nevoie să-și complice existența cu o legătură la distanță, fiindcă intuia că va petrece o perioadă lungă în Noricum.

— Mă voi gândi la asta în timpul șederii mele în nord. La întoarcere vom continua această discuție despre fiica lui Marcus.

Mult timp Claudia sperase că fiica sa, Aurea, îl va lua în seamă pe Antoninus, cel mai bun prieten al lui Maximus. Avea un viitor promițător în politica Romei ca senator. Dar Aurea era o fată zburdalnică capabilă să se îndrăgostească de orice bărbat care îi spunea o vorbă frumoasă. Planurile ei de înrudire cu familia Sila s-au năruit până în momentul în care i-a atras atenția fiica lui Marcus. Era o fată liniștită, care își iubea familia. Numai că fiul ei nu stătea mult în Roma, ca să consolideze o relație amoroasă, și timpul trecea foarte repede. Dacă nu ar fi îmbrățișat cariera militară, acum ar fi putut fi tatăl câtorva băieți. Și visul ei de a-și vedea nepoții crescând se risipea cu fiecare absență prelungită a lui. Claudia s-a uitat la firele argintii care se zăreau deja la tâmplele lui Maximus, ca și la ridurile de la ochi când se încrunta. Cicatricea lungă de pe gât nu îi micșora câtuși de

puțin farmecul, dimpotrivă, îl accentua. Și totuși, el nu se gândea la căsătorie, ci doar la război.

— Minți ca să mă consolezi, i-a spus ea pe neașteptate, o văd în privirea ta. Vrei să mă liniștești și spui că vom vorbi despre asta ca să nu te plictisesc cu un pomelnic de calități de-ale ei, nu-i așa?

— Admit că mă cunoști foarte bine.

— Sunt mama ta, Maximus, te cunosc mai bine decât tu însuți. Claudia a făcut o pauză înainte să continue. Încă te mai gândești la fata aceea din Galia?

Maximus a privit-o uimit o clipă înainte de a-i răspunde.

— Eram foarte tânăr, și asta s-a întâmplat de mult.

Claudia nu știa de ce, dar reacția lui a neliniștit-o. Nu răspunsese la întrebarea ei, și asta însemna că nu o uitase.

— Maximus, i-a cerut ea, promite-mi ceva.

A făcut o pauză ca să-și tragă sufletul.

— Pe zei că nu…

Dar el nu i-a permis să continue.

— Nu doresc să vorbesc despre acest lucru, i-a răspuns. Când mă întorc, vom vorbi despre fiica lui Sila Marcus.

Claudia, ca fiică a unui bun politician, a știut că trebuia să schimbe subiectul și, odată cu acesta, strategia.

— Sora ta, Aurea, crede că este îndrăgostită de Apolonius Carus. Chiar ea ți-ar fi vorbit despre asta dacă nu i-aș fi interzis în mod expres. Vrea să-i aprobi alegerea și să-i dai permisiunea să se mărite cu el.

Maximus s-a gândit la bărbatul pe care îl alesese sora lui ca soț. Apolonius Carus făcea parte din garda pretoriană. Cezar Augustus hotărâse că formația pretoriană era utilă nu doar în război, ci și în politică. Și din rândurile tuturor legiunilor din toate provinciile a recrutat garda pretoriană care servea în Roma sub ordinele împăratului însuși.

— Are aprobarea ta? a întrebat.

Claudia a făcut un gest de resemnare.

— Știi cum este sora ta. Totuși, familia lui Apolonius Caras este foarte influentă printre nobilime, a precizat ea.

— Atunci, dacă ea este hotărâtă, are permisiunea mea să meargă mai departe, s-a declarat de acord Maximus. Dar voi vorbi și cu Apolonius Caras ca să aflu care îi sunt intențiile. Nu mi-ar plăcea să fie vorba despre o simplă toană de-a Aureei, ca în alte dăți.

— Este drept, a aprobat Claudia, și mă bucur că tratezi cu atâta înțelepciune viața sentimentală a surorii tale înainte să pleci în Noricum.

— Musafirii noștri vor mai rămâne mult timp?

Claudia a înțeles că fiul ei dorea să schimbe subiectul. Musafirii,

precum familia Sila, erau cei mai buni prieteni pe care putea să-i aibă un roman: loiali, fideli și generoși.

— Nu voiau să rateze sărbătoarea cezarului, nici ocazia să te vadă. Antoninus întreabă mereu de tine. Se interesează de reușitele tale și îți sărbătorește triumfurile.

— Dacă s-a trezit, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el. Nu prea mai sunt la curent cu bârfele din Roma.

— O să mă duc să aflu.

S-a ridicat cu grijă și i-a aruncat o privire scurtă.

— Te vom aștepta în tricliniu{11}.

Claudia a ieșit din încăpere la fel de tăcută cum venise.

Capitolul 3

Aradia a mângâiat coama calului fără nicio teamă. Blana frumoasă strălucea după ce fusese atent țesălat.

— Este o treabă de servitor, doamnă.

Aradia și-a ațintit ochii frumoși asupra libertului care îl servea pe generalul Maximus când acesta era acasă. I se părea ciudat că ofițerii lui în care avea cea mai mare încredere, Quintus Brutus și Marius Tarquinus, nu îl însoțeau, dar ea nu știa că însuși Maximus hotărâse așa. Când își vizita familia la Roma, nu admitea ca oamenii lui să stea departe de familiile lor. Le acorda aceeași permisiune pe care o obținea el de la împărat ca să se odihnească înainte de următoarea misiune.

— Nu știe nimeni că sunt aici, i-a spus tânăra, și ador să stau cu Corvus.

Rufus nu a privit-o în ochi, căci acest lucru era interzis. Chiar dacă fata se purta ca și cum nu ar fi fost un servitor, el nu îi răspundea la fel, fiindcă, dacă ar fi făcut-o și ar fi fost descoperit, ar fi putut să se confrunte cu o gravă problemă.

— Corvus este un cal excepțional, i-a spus, dându-i în același timp animalului un pumn de ovăz proaspăt. Încă de când era mânz a crescut pe un pământ atât de sălbatic precum Hispania.

Aradia l-a privit pe bărbatul care îi vorbea fără să se uite la ea.

— Chiar crezi că este un pământ sălbatic?

— Am auzit că în aceeași măsură, dacă nu chiar mai mult decât Germania, i-a răspuns cu convingere.

Rufus auzise cu ceva timp în urmă discuții între Maximus și oamenii lui despre dificultățile pe care le întâmpinaseră în Hispania până la obținerea victoriei complete asupra ei.

— Acest pământ îmi stârnește curiozitatea.

— Ție îți stârnește curiozitatea orice lucru, a remarcat o voce de femeie.

Aradia s-a întors și a văzut-o pe Aurea, care venea direct spre ea. Din instinct nu și-a mai plimbat mâna pe gâtul calului, care mânca liniștit.

— Curiozitatea este o trăsătură a personalității mele pe care nu pot s-o controlez, chiar dacă încerc, i-a răspuns Aradia. Deși trebuie să recunosc că nu fac eforturi prea mari.

— Te caută mama ta. Și sora ta, a informat-o Aurea cu un zâmbet sincer. Și m-am oferit s-o fac și eu, fiindcă știam prea bine unde te voi găsi.

— M-am trezit foarte devreme, a recunoscut ea. Când sunt la Roma, mă trezesc neliniștită și nu știu de ce.

— Este din cauza zarvei orașului, a lămurit-o Aurea.

Aradia continua să privească armăsarul cu ochi strălucitori.

— Sora ta, Sane, crede că ai un comportament destul de ciudat și n-aș vrea să-i dau dreptate, pentru că te apreciez foarte mult, i-a spus Aurea. Ar trebui să le zâmbești consulilor tineri, și nu bestiei ăsteia uriașe care nu este util decât la război.

Aradia a făcut o strâmbătură nostimă la auzul vorbelor ei. Aurea era mult mai tânără decât Maximus. Când s-a născut, el era deja în armată, luptând împotriva galilor, iar Claudia obișnuia să spună că Aurea fusese un dar al zeilor. Aradia a oftat adânc, fiindcă i-ar fi plăcut să creadă că și ea era un dar al zeilor pentru mama ei, de fapt, pentru frații ei mai mari, care o tratau ca pe o fetiță, ca și cum nu ar fi crescut și nu s-ar fi maturizat între timp.

— Nu mă port ciudat, pur și simplu îmi plac animalele. Mă simt bine printre ele, a spus cu căldură.

— Încă mai ai grijă de pisica aia nesuferită și de gâsca aia semeață? a întrebat-o Aurea pe un ton glumeț, făcând-o să zâmbească și mai larg.

— Nu uita de Ingratus, i-a amintit.

Aurea a pufnit într-un fel nu prea potrivit pentru o fată educată.

— Cum să uit de curcanul ăla pe care l-ai salvat ca să nu ajungă în farfuriile noastre?

— Știi? Am crescut o iapă foarte frumoasă și mi-ar plăcea să se împerecheze Corvus cu ea, dar pentru asta trebuie să-i câștig mai întâi încrederea.

Aradia a întors din nou problema către armăsar.

— Iar asta este foarte dificil, pentru că acest superb cal e mereu în campanie.

Aurea nu și-a putut masca neplăcerea. Nu se dădea în vânt după creșterea animalelor ei, dar cu Aradia nu se putea aborda un alt subiect de discuție. Altă fată la fel de tânără ca ea și-ar fi petrecut timpul vorbind despre modă și bijuterii, nu însă și ea. Mica Aradia avea gusturi foarte neobișnuite.

— Crezi că fratele tău va fi de acord să se împerecheze Corvus cu Nix? Ar fi minunat dacă el…

Brusc, a amuțit, pentru că își exprimase gândurile cu voce tare. Voia să crească mânji frumoși de-ai lui Corvus! Gândul Aradiei s-a întors cu mult timp în urmă, la momentul în care vajnicul militar lua din mâinile ei coroana de lauri ca s-o pună în coama lui Corvus. Ea avea întipărită în memorie imaginea lui Maximus călare pe frumosul armăsar negru și îmbrăcat în uniforma de ofițer. Intrase în Roma ca un cuceritor și de atunci așa îl vedea. De câte ori se gândea la el, simțea

cum inima îi bate mai tare în piept. Îi transpirau mâinile. I se strângea stomacul. Lumea ei se prăbușea.

— Fratele meu nu petrece destul timp aici ca să ia vreo hotărâre.

A remarcat accentul critic al afirmației Aureei, dar s-a abținut s-o spună.

— Și nici calul lui. Mă îndoiesc că poate să se împerecheze cu Nix, așa cum ți-ai dori.

Deziluzia s-a oglindit în ochii fetei, dar a reușit s-o mascheze la timp. Dorea mai mult decât orice pe lume să crească un mânz al lui Corvus și nu avea de gând să se dea bătută până când nu obținea permisiunea lui Maximus.

— Știi că mama plănuiește o legătură între familiile noastre?

În ochii Aradiei se citea surpriza.

— Am tras cu urechea la o discuție pe care a avut-o cu mătușa Flavia.

— O legătură între familiile noastre? a întrebat oarecum emoționată.

Aurea nu i-a mai răspuns, dar a ridicat ușor din umeri. Ori de câte ori se gândea la Maximus, Aradia respingea ideea că ar fi un bărbat dispus să complimenteze altă femeie în afară de ea. Îl considera un măreț general având la activ bătălii sângeroase pe care nu le pierdea niciodată. De aceea cuvintele Aureei au avut darul s-o descurajeze.

— Te referi la sora mea și la Maximus, nu-i așa? a întrebat cu real interes.

Era convinsă că mama Aureei se gândea la sora ei ca soție a generalului. Deodată, posibila căsătorie dintre sora sa și Maximus i s-a părut o idee nebunească. Oribilă. Cea mai rea dintre toate variantele.

— Ar trebui s-o întrebi pe Sane dacă ea va fi viitoarea soție, i-a răspuns cealaltă.

— Sane nu vorbește cu mine despre lucrurile astea, a admis cu un zâmbet forțat care i-a estompat strălucirea din ochi. Sane căsătorită cu Maximus! a exclamat cu o voce ascuțită ca să-și ascundă deziluzia.

— După expresia întipărită pe chipul tău, am impresia că ai aprecia mai mult dacă Sane s-ar căsători cu Corvus, și nu cu fratele meu.

Auzind-o, Aradia s-a abținut să facă un comentariu acid, fiindcă era adevărat! Prefera s-o vadă pe sora sa căsătorită cu Corvus mai degrabă decât cu Maximus!

Cei doi bărbați s-au privit cu încredere și respect reciproc. Unul era îmbrăcat în haine militare: tunică scurtă roșie și avea în picioare sandale din piele cu talpă prinsă în cuie din fier. Celălalt purta pe tunica albă doi ciucuri de culoarea purpurei, ținuta obișnuită a unui senator. Antoninus renunțase la togă, pe care o folosea doar în public, nu și în intimitate.

— Voiam foarte mult să te văd, a mărturisit el cu un zâmbet larg.

Maximus a luat brațul pe care i-l întindea prietenul său și l-a strâns până la cot, apoi a lovit cu putere spatele lui Antoninus.

— Nu te-ai schimbat deloc, i-a spus el, fără să-i dea drumul brațului.

— În schimb tu pari mult mai matur decât mi te aminteam.

Maximus a mijit ochii când l-a auzit. Cuvintele prietenului său erau adevărate. Războiul înăsprea chipurile bărbaților și îi îmbătrânea înainte de vreme.

— Prea mult timp pe pământurile Hispaniei? a întrebat Antoninus pregătindu-se să ia loc lângă Maximus.

Cei doi bărbați s-au așezat în același timp. Servitorul a lăsat pe masă o tavă din argint cu un ulcior plin cu vin aromat. A umplut cupele și a plecat în tăcere.

— Prea mult timp departe de casă, a admis gânditor.

— Veștile despre isprăvile tale ajungeau de fiecare dată la Roma.

Maximus a luat cupa și a băut o înghițitură lungă. Gustul dulce l-a făcut să-și lingă involuntar buzele.

— Aracillum a rezistat multe luni.

Antoninus l-a ascultat pe Maximus cu multă atenție.

— Împăratul și Antistius au așteptat sosirea mea și a legionarilor mei ca să participăm la ultima ofensivă asupra castrului.

— Barbarii ăia n-aveau nicio șansă în fața legiunilor Romei, a subliniat Antoninus mulțumit.

Generalul a lăsat cupa pe masă și a umplut-o din nou pe cea a prietenului său.

— Hispanii sunt niște oameni foarte mândri, i-a mărturisit el.

— Povestește-mi cum a fost, i-a cerut senatorul.

— Practic, toată Hispania era controlată deja, cu excepția teritoriului scăldat de oceanul Citerior și care se învecinează cu munții de la extremitatea Pyrenaeum-ului{12}. Acolo locuiau două popoare foarte puternice care se opuneau cuceririi: cantabrii și asturii.

Maximus a respirat adânc înainte să continue.

— Când asturii au fost în cele din urmă înfrânți, oamenii mei și cu mine am pornit spre Aracillum pentru ofensiva finală.

— Ești hotărât să te stabilești în Iulia Augusta Emerita?

Maximus nu a răspuns imediat, ca să-și cântărească bine cuvintele. Pentru un cetățean roman, stabilirea sa în afara protecției Romei părea de neconceput, dar, dacă Antoninus ar fi văzut frumosul pământ al Hispaniei, întrebarea lui n-ar mai fi avut rost.

— Știi cumva dacă Augustus a hotărât cine va fi noul guvernator al coloniei hispane Iulia Augusta Emerita? l-a întrebat la rândul său Maximus, fără să răspundă la întrebarea lui Antoninus.

— Cunoști politica dusă de împărat, i-a spus acesta iute. Va numi un guvernator capabil să aibă grijă de legionarii retrași și să-i premieze.

Augustus nu numai ca-i numea pe toți șefii militari - ceea ce facilita adeziunea armatei dar era preocupat de bunăstarea legionarilor. Când erau lăsați la vatră, împăratul veghea la reintegrarea lor în viața civilă. Cu toate acestea, pământurile Romei destinate a fi împărțite veteranilor începeau să se împuțineze, motiv pentru care crease tezaurul public militar din propriile economii, și în vederea încasării anumitor impozite indirecte. Legionarul lăsat la vatră primea o recompensă economică, permițându-i să înceapă o nouă viață.

— În senat se menționează cu insistență două nume pentru postul de guvernator al Iuliei Augusta Emerita, a continuat Antoninus, Ticius Sempronius Lepidus și Publius Carisius.

Maximus îl cunoștea pe acesta din urmă, fiindcă luptase în Hispania. Stabilirea legiunii a X-a Gemina, pe care o comanda Publius Carisius, în Petavonium, fusese esențială, căci supraveghea rutele care comunicau cu zona din valea râului Durius și Lusitania.

— Ticius Sempronius Lepidus nu este militar, a remarcat Maximus.

Antoninus a clătinat din cap.

— Este patrician. Unchiul lui, Marcus Sempronius Lepidus, a fost consul până la execuția sa.

Maximus a clipit scurt. Marcus Sempronius Lepidus luase parte la o rebeliune împotriva Republicii. Oamenii lui Sempronius erau peste măsură de ambițioși și plini de sine.

— Împăratul se teme că Ticius Sempronius va merge pe urmele unchiului său?

— De aceea se gândește să-l trimită la Iulia Augusta Emerita.

O tăcere grea s-a lăsat între cei doi bărbați.

— Să-l îndepărteze de Roma și de oamenii care i-au fost loiali unchiului său în Senat.

— Mai este un lucru pe care mi-l ascunzi, i-a spus Maximus pe neașteptate.

Antoninus a lăsat capul în jos, un pic tulburat. Prietenul lui îl cunoștea prea bine.

— Ticius Sempronius își dorește postul de cenzor.

Maximus a fluierat ușor când l-a auzit.

— Postul de cenzor

Încununa cariera politică a unui roman. Să obții această funcție însemna să ajungi în categoria unuia dintre primii și cei mai importanți oameni din Roma. Cenzorul era cel mai înalt magistrat.

— Nu are sens, Augustus a desființat această magistratură, a spus Maximus. El însuși și-a atribuit, ca împărat, toate funcțiile de cenzor.

Antoninus s-a uitat fix la Maximus. A umplut ambele cupe cu vin și i-a întins una. A luat-o mai mult din inerție decât conștient.

— Se gândește să instituie din nou magistratura, a spus Antoninus pe un ton confidențial.

Maximus a mijit ochii când a înțeles. Antoninus aspira la postul de cenzor al Romei, de vreme ce magistratura era rezervată exclusiv patricienilor. Dacă se reinstituia, așa cum menționase, el ar fi un candidat serios.

— Prietene, îți doresc mult noroc. Mulți bărbați ar ucide pentru a obține funcția asta.

Amândoi și-au golit cupele și au continuat să discute despre politica Romei și despre viitorul consulilor și al senatorilor.

Capitolul 4

În timpul cinei din seara aceea, Maximus a observat-o pe furiș pe Sane. Fata era într-adevăr plăcută vederii, deși i-a displăcut tendința ei de a acapara în permanență atenția mamei sale în orice moment. A cercetat cu privirea silueta zveltă cu păr șaten, rezemată de o pernă din catifea maro, și a urmărit bustul agitat sub tunica de mătase. Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese cu o femeie. Prostituatele nu îl atrăgeau deloc și, privind-o acum pe Sane, și-a dat seama câtă nevoie avea de o descătușare fizică.

Și-a îndepărtat în grabă privirea de la femeie și atunci și-a dat seama că mama lui îl privea fix, cu o întrebare nerostită în ochi. Maximus și-a coborât privirea încurcat, ca și cum ar fi fost surprins asupra unei abateri de adolescent. Era bărbat în toată firea, dar mama lui avea o abilitate deosebită să-l facă să se simtă uneori ca un tinerel fără experiență. În momentul acela i-a fost foarte dor de oamenii săi. Șederea printre legionari înăsprea caracterul și comportamentul. Printre ei nu trebuia să adopte o atitudine elegantă. Și, de câte ori se întorcea la Roma, omul primitiv din el se revolta în fata încercărilor de a-l ține ascuns în forul său lăuntric. Detesta tăcerile prelungite și păstrarea aparențelor, deși nu suporta râsetele false și laudele lipsite de importanță. Din fericire, i se întâmpla doar când era în apropierea împăratului și a alaiului care îl urma în permanență: oameni importanți care încercau să obțină favorurile împăratului prin laude și vorbe mieroase.

— Ești foarte gânditor, fiule.

Vorbele mamei lui l-au trezit brusc la realitate. Și deodată atenția tuturor s-a concentrat asupra lui și a tăcerii sale.

— Mă gândesc la plecarea mea iminentă în Noricum, a admis evaziv.

Ochii căprui ai lui Sane s-au pironit asupra lui. La fel cei ai Aradiei și ai lui Antoninus.

— Este un privilegiu să aperi Roma de barbari.

Comentariul Aradiei l-a făcut pe Antoninus, care tocmai își dusese paharul la buze, să tușească. Sora lui cea mică nu excela prin prudență, pentru că tatăl lor îi încuraja această atitudine belicoasă atât de nepotrivită la o femeie.

— Dacă te-ai fi născut băiat - a spus deodată Sila Marcus dând glas gândurilor lui Antoninus - ai fi fost un excelent legionar. Cel mai bun!

Aradia a zâmbit cu gura până la urechi, ceea ce a sporit mândria tatălui ei.

Maximus a urmărit complicitatea dintre tată și fiică și a înțeles multe lucruri. Marcus dorise ca Antoninus să se consacre carierei militare, și nu politicii; de aceea mica Aradia era preferata lui, fiindcă preamărea viața militară, ca și el. În schimb Sane se dovedea o femeie conștientă de senzualitatea sa și o desconsidera pe Julia, tratând-o mai degrabă ca pe o servitoare nu ca o mamă. Îi îndeplinea orice capriciu, oricât de extravagant ar fi fost. Cum de își amintea tocmai acest lucru despre fiica mai mare a lui Sila Marcus? Pentru că mama lui, Claudia, o alesese pe ea ca posibilă soție pentru el, și toate simțurile lui masculine erau în alertă, urmărindu-i gesturile și faptele. O evaluau.

— Nu există nimic mai onorabil decât să mori pentru gloria Romei, a afirmat cu semeție Aradia.

Maximus și-a abătut atenția de la chipul lui Sane către al ei, care avea o strălucire ciudată în frumoșii ochi cenușii. *Este o fetiță, și ce poate ști o fetiță despre război?,* s-a întrebat el neîncetând s-o privească.

— Nu există nimic mai glorios decât să pieri pe un pământ pustiu și departe de tot ce iubești, i-a răspuns.

Antoninus nu s-a mai uitat la sora lui cea mică și și-a ațintit privirea asupra lui Maximus. Răspunsul lui îl uimise, dar el nu știa cât de greu era pentru general să-și îngroape oamenii în îndepărtatul pământ hispan. Mulți dintre cei care alcătuiau legiunea a VI-a Victrix nu se vor mai întoarce niciodată la Roma.

— Cei care luptă sunt conștienți că-și asumă riscul să cadă pe pământul barbarilor, a subliniat Antoninus cu ochii mijiți.

— Hispanii nu sunt barbari, a rostit Maximus cu o voce răgușită. Cel puțin, nu ca triburile din nordul Germaniei.

— O diferență infimă, fiule, a spus Claudia pe un ton conciliant.

— Se zice că este un teritoriu frumos și rodnic.

Cuvintele Aradiei au atenuat tensiunea dintre cei prezenți.

— Un tărâm cu cai superbi și femei frumoase.

— Este un teritoriu cu văi întinse, a admis el. Cu râuri transparente și șerpuitoare în zonele de munte. Cu păduri minunate de plopi. Cu pădurici de pini, defileuri și câmpii pline de maci…

Maximus a tăcut deodată, ca și cum s-ar fi gândit la cuvintele pe care le rostise.

— După descrierea pe care o faci, pare cu adevărat un loc idilic, a remarcat Sane, care tăcuse până în acel moment. Deși toți știm că nu există loc mai frumos decât Roma.

Antoninus s-a întors spre sora sa, surprins de comentariul ei. Până atunci păstrase tăcerea, ca și cum nu ar fi interesat-o discuția comesenilor. I s-a părut absentă și ursuză și nu-și explica atitudinea ei.

— Ca să faci o evaluare corectă, i-a răspuns Maximus privind-o fix, ar trebui să vizitezi și alte locuri.

— Vrei să spui că Roma nu este cel mai civilizat loc din lumea

cunoscută?

Maximus a strâns buzele, pentru că întrebarea fetei ascundea o capcană.

— Vrea să spună, dragă soră, a intervenit Aradia, că nu ai călătorit îndeajuns de mult ca să faci o evaluare obiectivă și că vorbele tale vădesc o necunoaștere crasă a subiectului.

Maximus s-a uitat la Aradia, surprins de intervenția ei. Sane a fixat-o cu privirea pe sora sa mai mică, oarecum furioasă. Precizarea o deranjase pentru că ea chiar era interesată să cunoască opinia generalului despre alte teritorii cucerite.

Claudia a bătut de câteva ori din palme, pentru ca servitorii să ia tăvile de la masă. Maximus se închisese într-un mutism care ar fi putut fi calificat drept impertinent. Antoninus se uita cu interes la Sane. Cunoștea intențiile mamei lui Maximus în legătură cu o posibilă unire între cele două familii. Iulia, mama lui, păstra o tăcere suspectă și el a crezut că știe ce o îngrijora.

Sila Marcus s-a dus în grădină în căutarea lui Maximus. Toți se retrăseseră să se odihnească după serbare. L-a găsit rezemat de zid și înconjurat de garduri vii, abil tăiate. Aerul mirosea a mușchi umed, a piatră încălzită de soare și s-a întrebat la ce s-o fi gândind generalul, pentru că i se părea îndepărtat, ca și cum mintea lui s-ar fi aflat tot în Hispania.

— Voiam să-mi iau rămas-bun de la tine și te-am căutat peste tot, i-a spus Marcus pe un ton scăzut.

Ochii lui Maximus i-au întâlnit pe cei ai lui Marcus în întunericul nopții. Era atât de cufundat în gânduri, că nu îl auzise venind până când nu a ajuns lângă el.

— Nu puteam să dorm și m-am hotărât să ies un moment în grădină, a explicat pe același ton șoptit ca și Marcus. Aerul rece mă face să mă simt mai bine.

— Să ne așezăm, l-a invitat Marcus cu o mână întinsă către o bancă din piatră de sub un măslin.

Maximus l-a urmat cu pași lungi, fără să scoată un cuvânt. După ce s-au așezat, Marcus și-a înălțat chipul către noaptea înstelată. Avea de rezolvat o dilemă și trebuia s-o facă înainte de plecarea sa.

— Dorești să-mi vorbești despre fiica ta Sane?

Întrebarea directă a lui Maximus l-a făcut pe Marcus să ofteze adânc.

— Pentru că a făcut-o deja mama de îndată ce m-am trezit.

Întotdeauna fusese la fel de direct. Nu vorbea niciodată cu subînțeles, și Marcus aprecia foarte mult acest lucru. Maximus crescuse împreună cu Antoninus. Studiaseră împreună la școala Apolonia. Niciodată doi oameni nu se înțeleseseră atât de bine ca ei.

— Claudia ne-a vorbit de mult timp despre interesul pe care i-l stârnește fiica noastră. Crede că este perfectă. Nu se îndoiește că va fi o soție bună pentru tine.

Maximus trebuia să fi bănuit. Mama lui acționase pe cont propriu, cum îi era obiceiul. De când își amintea, tatăl lui, Lucius, îi acceptase firea hotărâtă și se declarase învins în fața ei.

— Nu m-am gândit niciodată la Sane în felul acesta, i-a mărturisit Maximus.

Sila Marcus nu s-a simțit jignit de cuvintele generalului, dimpotrivă, i-a fost recunoscător pentru sinceritatea sa.

— Mintea mea a fost ocupată cu războiul, gândurile absorbite de oamenii mei, cărora le datorez viața și integritatea.

Marcus nu putea fi de acord cu el. Maximus era un bărbat loial și integru. Legionarii lui nu îi marcaseră caracterul, ci i-l întăriseră. Era bărbat și se purta ca atare încă din adolescență. Va fi un soț perfect, dar nu pentru fiica lui. Sane vorbise cu el de curând ca să-l facă să se răzgândească în privința unei posibile căsătorii între ei doi. Marcus fusese de acord să stea de vorbă cu Maximus. Acesta era preocupat de lucruri mult mai profunde și neliniștitoare, acum că pleca într-o nouă misiune. Îl îngrijorau cu adevărat Claudia și Aurea.

— Mi-ar fi plăcut să te văd căsătorit cu fiica mea, dar Sane nu dorește o căsătorie cu un militar. Ea însăși mi-a cerut să-ți comunic decizia ei când i-am vorbit despre această chestiune, la scurt timp după ce Claudia a discutat cu mine.

Maximus a clipit neîncrezător auzindu-l, fiindcă nu se așteptase la această dezvăluire bruscă. Sane nu dorea să se mărite cu el? Atunci de ce mama lui îi vorbise despre o căsătorie între ei doi?

— Curând voi fi lăsat la vatră, a răspuns cu blândețe, dar fără să fie conștient de dublul înțeles pe care puteau să-l aibă vorbele lui. Armata nu va fi o piedică pentru viitoarea mea soție.

Amândoi au amuțit câteva clipe, până când Marcus a rupt tăcerea.

— Sunt îngrijorat pentru tine.

Maximus s-a răsucit ca să privească mai atent chipul lui Marcus. Nu știa de ce făcuse o asemenea afirmație.

— Noricum este un loc periculos, a continuat el.

Buzele lui Maximus s-au arcuit într-un zâmbet disprețuitor. *Numai Noricum era un loc periculos?* s-a întrebat el. În afara granițelor Romei, pericolul era mai mult decât evident în fiecare loc.

— De aceea voiam să oficializez un acord de căsătorie în numele lui Antoninus.

Acum într-adevăr a rămas cu gura căscată. Nimic din atitudinea de peste zi a lui Antoninus, nici din timpul conversației pe care o avuseseră nu îi dăduse de înțeles că era interesat de Aurea. Maximus a simțit că se pierduse și nu știa unde.

— Dacă ți s-ar întâmpla ceva, Claudia și Aurea ar fi protejate de familia mea. În cazul în care sora ta s-ar căsători cu fiul meu.

O asemenea generozitate l-a copleșit pe Maximus.

— Știu că pot să contez pe sprijinul tău dacă mi s-ar întâmpla vreo nenorocire; totuși, Antoninus nu a pomenit nimic despre intențiile lui, a spus Maximus pe un ton sec.

Marcus a respirat adânc înainte să răspundă.

— Antoninus este conștient de pericolul la care te expui de câte ori pleci din Roma. Înțelege ce aștept de la el. Este dispus să se căsătorească cu sora ta, ca să le protejeze pe ea și pe mama ta, în caz că ți se întâmplă ceva.

Maximus s-a simțit emoționat de loialitatea manifestată de familia Sila Licinius față de ei.

— Aurea ne-a dat întotdeauna bătăi de cap cu romantismul ei, a recunoscut generalul. Nici nu-mi mai amintesc de câte ori s-a crezut îndrăgostită; cu toate acestea, trebuie să-ți spun că interesul ei se îndreaptă către Apolonius Carus.

— Gardianul pretorian? a întrebat Marcus la rândul său.

Maximus a dat aprobator din cap.

— Mama este convinsă că de data acesta este vorba despre ceva serios.

Fraza ieșise cu greu din gura lui Maximus.

— Și eu nu sunt omul care să-i pună la îndoială vorbele.

Lui Marcus i-a părut rău să audă această știre. Unirea familiilor Lucius și Sila era o ambiție pe care o nutrise de când el și prietenul lui au devenit tați. În absența generalului avusese mai multe discuții despre o posibilă unire între cele două familii. Numai că Sane nu voia să-și lege soarta de un bărbat devotat armatei, ca Maximus, iar el capitulase în fața sentimentelor fiicei sale.

— Mi-am făcut prea multe iluzii, a admis Marcus.

Maximus l-a țintuit cu privirea pe cel mai bun prieten al tatălui său.

— Și mama la fel. De aceea mi-a vorbit despre interesul ei pentru fiica ta, i-a mărturisit cu sinceritate. A crezut că ar fi o idee bună căsătoria noastră.

— Pot să confirm fără teama că mă înșel că așa este, a răspuns Marcus gânditor. Acum câteva luni mi-a împărtășit interesul ei, doar că fiica mea și-a spus părerea în această privință, la fel ca și sora ta.

Maximus a oftat obosit. Aurea se va căsători cu Apolonius dacă sentimentele ei sunt autentice, iar Sane nu se va căsători cu el, fiindcă este un militar de carieră. Totul fusese spus. Dar Maximus și Marcus se înșelau, întrucât Claudia nu menționase în niciun fel numele lui Sane, pe care s-o unească prin căsătorie cu Maximus. Niciunul dintre cei doi bărbați nu remarcase acest mic detaliu în discuțiile pe care le avuseseră cu ea. Interesul Claudiei era îndreptat către fiica mai mică.

— Aradia este o fată bună, a spus Marcus deodată. A venit în viața noastră pe neașteptate, când Iulia credea că nu va mai putea fi mamă.

Ochii lui Marcus urmăreau fiecare expresie de pe chipul generalului. De ce îi vorbea despre mica Aradia? s-a întrebat Maximus contrariat.

— Și mamei i s-a întâmplat la fel cu Aurea, a răspuns acesta. Probabil de aceea amândouă sunt așa de bune prietene. Ca mine cu Antoninus.

— Vărul tău, Tiberius Lucius, dă adesea târcoale casei noastre din Velitrae și le aduce daruri fetelor. Cred că este interesat de Aradia, fiindcă obișnuiește să glumească des cu ea.

Vărul Tiberius și mica Aradia? s-a întrebat Maximus cu ochii mijiți.

— N-aș fi bănuit niciodată, a spus pe un ton ușor ridicat. Vărul meu este un bărbat bun. M-aș simți onorat să-i dau aprobarea mea.

Maximus a oftat obosit; somnul îl ocolea de mult timp.

— Este ceea ce ar fi vrut tatăl tău, i-a spus Marcus.

Ochii lui Maximus au strălucit în noapte.

— Tatăl meu nu mi-a vorbit niciodată despre preferințele lui în legătură cu aranjarea unei căsătorii.

Marcus a clătinat din cap auzindu-l. Maximus vorbea despre unirea celor două familii ca și cum ar fi fost o tranzacție comercială, dar nu aceasta fusese intenția lui Lucius și a lui însuși cu mult timp în urmă. Amândoi bărbații făcuseră un pact, și Marcus trebuia să-l respecte.

— I-am promis tatălui tău că voi avea grijă de voi dacă el n-ar mai fi.

— Nu vreau să te jignesc, Marcus, dar sunt perfect capabil să am grijă de familia mea, i-a răspuns pe un ton sec.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta și nici n-am vrut să te supăr prin vorbele mele. Tatăl tău și cu mine am făcut un jurământ în trecut, care mă obligă în prezent. De aceea te-am abordat în noaptea asta, ca să-ți ofer ajutorul și protecția mea pentru familia ta.

Maximus s-a gândit îndelung la vorbele rostite de către Marcus. El habar nu avea că tatăl lui se gândise să unească acele două familii prin căsătoria unuia dintre copiii lui. Ceva absolut logic și natural între prieteni care nutresc afecțiune unul față de celălalt. El însuși îl respecta mult pe Sila Marcus, avea încredere în Antoninus și le îndrăgea sincer pe Iulia, Sane și Aradia.

— Voi vorbi cu vărul Tiberius despre ceea ce mi-ai spus.

Marcus a scos un oftat profund.

— Dar nu pot să-ți promit un răspuns imediat.

Pe Marcus nu-l îngrijora răspunsul. Tânărul Tiberius vizitase de nenumărate ori casa lui din Velitrae. Știa că simțea ceva pentru fiica lui și, în fața imposibilității unei căsătorii între Maximus și Sane, credea că unirea dintre Tiberius și Aradia era o idee excelentă.

— Îți mulțumesc, Maximus.

Marcus a strâns mâna generalului sperând să obțină astfel promisiunea lui. Acesta i-a răspuns, la rândul său, cu o strângere puternică.

— Pe viața mea, dacă Tiberius și mica Aradia simt ceva unul pentru celălalt, voi fi mândru să binecuvântez unirea dintre ei.

Promisiunea a rămas suspendată între cei doi bărbați care se priveau cu respect și admirație reciprocă. La scurt timp după aceea, amândoi au plecat în camerele lor, dar, înainte de a părăsi peristilul, Marcus a rămas în picioare în fața lui Maximus, care l-a privit întrebător.

— Dacă vreodată mi s-ar întâmpla ceva rău, dacă familia mea ar rămâne dintr-odată singură și fără apărare, dă-mi cuvântul tău că vei veghea la bunăstarea fiicelor și soției mele, indiferent ce se va fi întâmplat. Chiar dacă nenorocirea care s-ar petrece mi-ar păta numele. Jură, Maximus!

Maximus nu a știut ce să spună. Marcus îi cerea un lucru care nu-i stătea în puteri.

— Nu are rost să te gândești la asta, fiindcă niciodată nu ți se va întâmpla nimic rău, i-a răspuns cu voce întretăiată. Ești un bărbat excepțional și de aceea ai o mulțime de prieteni care te apreciază cu adevărat. Și eu mă număr printre ei.

Maximus s-a gândit că, atunci când un bărbat privește cum îl privea în acel moment Sila Marcus, cuvântul devenea jurământ, iar faptele, miracole.

— Spune că îmi vei apăra familia de tot și de toate dacă mi se va întâmpla o nenorocire!

După o pauză lungă, Maximus a înclinat din cap.

— Ai cuvântul meu că voi avea grijă de familia ta ca și cum ar fi a mea.

Chipul lui Marcus s-a relaxat și cutele care îi făceau ochii mici s-au netezit până când au dispărut aproape complet. Dacă un bărbat ca Maximus făcea o asemenea promisiune, fără nicio îndoială că o va respecta.

Puțin înainte să se crape de ziuă, Maximus a primit un mesaj de la împărat. Trebuia să plece la Noricum. Oamenii lui erau deja pregătiți și îl așteptau în fața casei familiale. Maximus regreta că nu putea să-și ia rămas-bun de la mama și de la sora lui, dar amândouă dormeau liniștite, fără să bănuiască nimic. A sigilat pergamentul și i l-a dat lui Rufus, pentru ca acesta să i-l dea Claudiei de îndată ce se va trezi. Maximus și-a pus banduliera peste tunica roșie și și-a înnodat la gât batista de aceeași culoare - ca să atenueze frecarea provocată de armura segmentată pe care va trebui să și-o pună mai târziu - apoi și-a aruncat pe umeri capa militară de culoare stacojie. Pânza avea formă

dreptunghiulară și a prins-o pe umăr cu o broșă metalică ce-i aparținuse tatălui său când servea în armată. A prins-o cu abilitate pe umărul stâng și a lăsat tunica să cadă pe spate. A luat coiful, dar nu și l-a pus pe cap. În mâna dreaptă ținea spada pe care i-a dat-o Rufus. A plecat, urmat îndeaproape de servitorul său.

Maximus a traversat atriul și a ieșit în curte, unde îl așteptau oamenii săi, Quintus Brutus și Marius Tarquinus, și deodată a rămas țintuit locului cu chipul răvășit. Aradia ținea hățurile lui Corvus, șoptindu-i la ureche ceva ininteligibil. Fiind mică de statură, trebuia să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la urechea armăsarului. În mod surprinzător, calul era liniștit.

— Aradia! a exclamat perplex.

Fata s-a întors spre el cu o figură zâmbitoare.

— Îmi luam rămas-bun de la Corvus, i-a explicat, continuând să mângâie spinarea animalului. Și-acum, de la tine.

Maximus a mijit ochii uluit. Era foarte târziu, chiar dacă încă nu se crăpase de ziuă. De ce era Aradia trează? Ca și cum i-ar fi citit gândul, Aradia a încercat să dea o explicație.

— L-am auzit pe mesager, i-a spus ea, și m-am grăbit să ies ca să pot să-mi iau rămas-bun.

— Îmi pare rău că mesagerul ți-a tulburat somnul, a spus el brusc.

Aradia a zâmbit și mai larg.

— Nu m-a deranjat, fiindcă voiam să-mi iau rămas-bun de la Corvus, a repetat.

Maximus a făcut câțiva pași până când a ajuns foarte aproape de fată. Aradia abia dacă îi ajungea până la piept și, când ochii lor s-au întâlnit, timpul s-a oprit în loc. Despărțirile îl indispuneau, pentru că dorea să-și amintească de familie și de prieteni fără lacrimi în ochi, fără senzația aceea copleșitoare de tristețe, la gândul că ar putea fi ultima oară când îi vede.

— Ca întotdeauna, arăți magnific în uniformă, i-a spus ea cu înflăcărare.

Sprâncenele lui s-au ridicat cu surprindere, și chipul Aradiei a devenit la fel de roșu ca petalele macilor.

— *Fortuna, frater,* a adăugat cu glas timid, regretând cuvintele ei de dinainte.

Maximus și-a spus că probabil Aradia cunoștea intențiile părinților ei în privința vărului Tiberius și de aceea îl trata ca pe un membru al familiei. După un moment de ezitare, a hotărât să nu-i spună că știe.

— La fel îți doresc și eu ție, Aradia, i-a răspuns cu amabilitate.

Ea și-a scos panglica albastră din păr și a legat-o de șa.

— Este culoarea arborată de iapa mea Nix când aleargă și mi-ar plăcea s-o poarte Corvus în onoarea ei.

Quintus și Marius s-au uitat la el grăbiți. Dar Maximus se bucura la

vederea frumoaselor mâini ale Aradiei legând vălul transparent de șaua calului său și și-a amintit cum, în trecut, i-a oferit coroana de lauri calului. De ce îl emoționau aceste detalii? Pentru că o cunoștea de când era o fetiță.

— Adu-mi-l înapoi pe Corvus, i-a cerut pe un ton umil. Altfel lui Nix îi va fi foarte dor de el.

O tăcere apăsătoare s-a lăsat între bărbații care așteptau. Lui Quintus și lui Marius li se păreau nemaipomenite tăcerea și privirea generalului lor. Fătuca îi făcea să piardă un timp prețios.

— De fapt, mie mi-ar fi dor de el, a recunoscut ea tulburată și continuând să-și treacă palma caldă peste părul moale al animalului.

Maximus nu putea să-și ia ochii de la fată. Părea că într-adevăr apreciază armăsarul și s-a întrebat cum era posibil. Întotdeauna fusese cu el în război și atunci intenția fetei a devenit foarte clară în ochii lui. Voia să-l împerecheze pe Corvus cu iapa pe care o avea, Nix parcă îi spusese. I s-a părut o propunere destul de îndrăzneață, dar și foarte înduioșătoare și nu a putut s-o refuze.

— Îl voi aduce înapoi pe Corvus, a răspuns cu glas hotărât. Iar Nix va fi o iapă mândră când va avea mânji de la el.

Aradia a înțeles din această afirmație că Maximus consimțea la unirea dintre cele două animale. A expulzat aerul pe care îl reținuse în plămâni. Nu îi stătea în fire să fie impulsivă sau nerușinată, dar dorea prea mult un mânz de la Corvus ca să se dea bătută. Mult timp se gândise la posibilitatea să-i vorbească lui Maximus despre intențiile ei, dar îi lipsise curajul. Pentru că nu putea să doarmă din cauza nerăbdării pe care o simțea, auzise sosirea mesagerului și pregătirile pentru plecarea lui. De aceea se hotărâse într-o clipă să-și ia rămas-bun de la amândoi.

— Mulțumesc mult, i-a spus cu o strălucire ciudată în ochi.

Roșeața o acoperea din cap până-n picioare. Își simțea inima bătând nebunește, pentru că reușise ceea ce dorea atât de mult, chiar dacă nu-și putea înăbuși tristețea provocată de plecarea lui. Într-un impuls de moment, s-a îndreptat către Maximus și, când a ajuns în fața lui, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obrazul aspru.

Pe general l-a tulburat sărutul neașteptat. Cu un salt agil, a încălecat pe armăsar, care a stat liniștit sub coapsele lui puternice. Aradia s-a depărtat un pas. Deodată, mâna lui i-a atins capul cu afecțiune, ca și cum ar fi fost un tată ce mângâia părul fiicei sale.

— Fii bună cu Tiberius.

Imediat după aceea a dat pinteni calului și a plecat la trap. Quintus Brutus și Marius Tarquinus l-au urmat cu figuri încordate. Fata i-a privit nedumerită în timp ce se îndepărtau. Credea că nu auzise bine. Îi ceruse să fie bună cu Tiberius? Nu reușea să înțeleagă. De ce oare cel mai bun general al Romei avea strălucirea aceea de tristețe în

pupile, când s-au despărțit? Nu știa, dar un sentiment neplăcut a copleșit-o.

— Ar fi mai bine să vă întoarceți în pat, doamnă.

Vorbele lui Rufus au trezit-o la realitate.

— Curând se va lumina de ziuă.

Claudia nu a putut să-și stăpânească plânsul când a citit cuvintele pe care le scrisese Maximus pentru ea. Nu își luase rămas-bun! A făcut sul pergamentul și l-a legat cu o fundă roșie. S-a ridicat și a mers până la cufărul care se afla la picioarele patului; a deschis capacul greu și a pus înăuntru pergamentul, alături de multe altele pe care le primise când el se afla în afara Romei. S-a dus până la masa din marmură și și-a trecut degetele peste documentele în alb, care aveau semnătura și sigiliul lui. Inelul familial era în mijlocul papirusurilor.

Voi face ceea ce îmi ceri, fiule, și-a spus Claudia. *Vila Magna a ta din Iulia Augusta Emerita va fi terminată înainte să te întorci, dar întoarce-te!* Claudia și-a pus sigiliul lui Maximus în degetul inelar drept și și-a șters o lacrimă de pe obraz. *Întoarce-te, fiule.*

Capitolul 5

Marcus a auzit zgomotul făcut de intrarea intempestivă a fiicei sale mai mici și a ridicat ochii de pe hârtiile pe care le citea. Aradia s-a îndreptat către tatăl ei cu un zâmbet lingușitor. Când a ajuns la el, l-a îmbrățișat cu putere și l-a sărutat cu infinită tandrețe.

— Câți dinari o să mă coste? a întrebat resemnat.

Aradia nu i-a răspuns. S-a așezat lângă el și i-a arătat o spadă încovoiată cu mânerul din argint. Marcus a privit-o uluit. În clipa următoare, a luat arma în mâini. Părea o spadă romană stilizată. Lama avea lungimea unui braț, fiecare dintre aceste arme având măsurile brațului bărbatului care o mânuia. Se fabricau pe măsură, și flexibilitatea lor era atât de mare că maeștrii armurieri le așezau pe cap îndoindu-le până când vârful și mânerul le atingeau umerii. Dacă spada revenea în poziția inițială când i se dădea drumul brusc, era considerată o armă excelentă. Marcus s-a trezit făcând asta pe capul său ca s-o verifice.

— Este o armă hispană, i-a spus fiicei lui. De foarte bună calitate.

Aradia i-a adresat un zâmbet strălucitor care i-a luminat chipul tineresc.

— Este un dar de la Antoninus.

Marcus și-a privit cu ochii mijiți fiica.

— Cum a făcut fratele tău rost de ea? a întrebat-o.

— Nu știu, tată, însă este un dar pe care îl prețuiesc foarte mult.

Marcus a inspirat profund și a dat drumul aerului puțin câte puțin. Interesul fiicei lui mai mici pentru tot ce avea de-a face cu armata i se datora exclusiv lui. Dar și lui Antoninus, care încuraja această pasiune neobișnuită a tinerei pentru obiectele militare. Îi făcuse rost de daruri atât din războiul cu Galia, cât și din cel cu Hispania. Lui Sane i-a adus o esență de iasomie care miroase minunat, iar mamei, niște superbe mătăsuri albastre. Îi va sta foarte bine îmbrăcată cu ele.

— Asta înseamnă că fratele tău a venit în vizită în oraș?

Aradia a clătinat din cap, apoi a luat arma din mâinile tatălui ei și a pus-o în poală. Era un dar minunat!

— Antoninus se află tot la Roma, darurile le-a adus Tiberius Lucius. Va rămâne în Velitrae la noi, apoi va pleca din nou spre Roma.

Marcus s-a ridicat și i-a întins mâna fiicei sale. De ce nu îl anunțase nimeni de acea vizită neașteptată?

— Atunci va trebui să-i spunem bun venit lui Tiberius în căminul nostru.

Aradia a lăsat spada pe masa de scris a tatălui ei. A luat mâna pe

care i-o întindea și împreună au ieșit din încăpere în direcția curții principale.

— Ești emoționată de vizita lui Tiberius? a încercat el s-o descoasă.

I se părea concludent faptul că îi vizita atât de des. Trebuie să recunosc că este un băiat destul de insistent.

Dar Aradia nu s-a uitat la el; a continuat să meargă alături de tatăl ei, lăsându-se îmbrățișată de el ca atunci când era mică. Nu renunțase la acest obicei. Era atât de emoționată de dar că nu s-a gândit la vorbele pe care i le-a adresat.

— Sane este cea emoționată de vizita lui, a rostit deodată și fără să gândească ulterior.

Marcus s-a oprit brusc și a privit-o direct în ochi. Aradia și-a ferit privirea, tulburată.

— Sane este interesată de Tiberius?

Ea și-a blestemat comentariul rostit pe negândite. Făcuse o greșeală de neiertat, mărturisind un secret pe care Sane dorea să-l țină ascuns.

— Nu mă întreba, tată; buzele mele ar fi trebuit să fie pecetluite din cauza promisiunii pe care mi-a cerut-o Sane. Regret lipsa mea de control.

Marcus s-a gândit la vorbele fiicei sale. Dacă Sane era interesată de Tiberius, nu se mai punea problema s-o promită pe Aradia băiatului. Pe toți zeii! Se afla într-o mare încurcătură.

— De când este interesată Sane de vărul lui Maximus?

Aradia s-a uitat îngrijorată în altă parte. Era convinsă că Sane se va supăra foarte rău pe ea. După plecarea generalului Maximus la Noricum, Sane îi mărturisise cât de fericită era.

— Ea ar trebui să spună asta, fiindcă nu se cuvine ca eu să dezvălui ceva atât de intim.

Marcus a ținut seama de cuvintele fiicei sale și a considerat conversația încheiată. După cină va face cercetări în această privință și va încerca să ajungă la inima fiicei sale mai mari. Acum îi părea rău că nu avusese o discuție despre speranțele ei, nici cu cine dorea să le împărtășească.

Când au ajuns în tricliniu, Tiberius avea deja o cupă cu vin de trandafiri în mână.

— Adrianus a plecat pe câmp să te caute, fiindcă mi-am închipuit că nu ești aici, i-a spus Iulia.

Adrianus era cel mai fidel servitor al său. Marcus găzduise la el acasă câțiva foști legionari retrași care nu aveau familie și nici dinari suficienți ca să se stabilească undeva și să ducă o viață lipsită de griji. Erau prieteni care dădeau o mână de ajutor la treburile casei și primeau în schimb un salariu. Din fericire, cu Cezar Augustus totul se schimbase.

Tiberius a lăsat cupa pe tava din argint și și-a salutat cu efuziune

amfitrionul. Marcus i-a acceptat politicos gestul.

— Toate bune la Roma? a întrebat cu interes el.

După câteva momente, mai mulți servitori au început să aducă tăvile cu mâncare. Fiecare mesean s-a instalat comod pe locul său, iar glumele și râsetele nu mai conteneau.

Marcus nu putea să-și ia ochii de la fiica sa cea mare. O vedea atât de relaxată și de fericită, încât s-a mirat că nu-și dăduse seama mai devreme. L-a cercetat apoi cu un ochi critic pe Tiberius. Nu semăna deloc cu vărul lui, Maximus. Era slab și avea chipul ascuțit. Părul castaniu și drept i se lipea de creștet, dar avea în privire o admirație pentru Sane care îl emoționa. I-a observat gesturile, răbdarea cu care o asculta fără s-o întrerupă, și Marcus a înțeles multe lucruri. Fiica lui simțea nevoia să fie centrul atenției în toate privințele. Voia un bărbat care să trăiască prin și pentru ea, iar generalul roman nu obișnuia să se plece în fața capriciilor femeiești. Sane tânjea să fie admirată, să vadă în ochii bărbatului un devotament absolut, și Tiberius era bărbatul potrivit. Fără să-și dea seama, se purta ca un îndrăgostit perfect, ca și cum Sane ar fi fost singura lui rațiune de a exista. A mijit ochii ca să-și ascundă deziluzia. Ca tată, spera într-o căsătorie fericită pentru fiecare dintre fiicele sale și, chiar dacă Tiberius provenea dintr-o familie bună, în nici un caz nu avea prestigiul și influența pe care și le-ar fi dorit pentru Sane. Băiatul ar fi perfect pentru fiica mai mică, întrucât fiicele mai mari aveau obligația să se mărite cu romani influenți. Mâna Aradiei așezată peste a lui l-a trezit la realitate.

— O iubește, i-a spus în șoaptă. Uită-te numai cât este de fericit.

Marcus a băut o înghițitură mare de vin și și-a ațintit privirea asupra Iuliei, care se uita îndoioșată la fiica sa cea mare. În încăpere se părea că se formaseră două tabere distincte: Tiberius, Sane și Iulia de o parte, iar de cealaltă, el și Aradia.

— Trebuia să-mi spui, i-a reproșat Marcus.

Iulia s-a uitat cu interes la soțul său. O surprinsese faptul că Marcus venise până în camera ei ca să-i vorbească. Era mult timp de când, după cină, fiecare se ducea în camera sa până a doua zi la micul dejun.

— M-ai fi ascultat? i-a răspuns făcându-i semn sclavei s-o pieptene în continuare.

Marcus se oprise în pragul camerei.

— Tiberius nu este potrivit pentru Sane, a afirmat hotărât.

— Și crezi că ar fi pentru Aradia?

— Fiicele mai mici se pot bucura de privilegiul de a se căsători din dragoste, în schimb, fiicele mai mari au o obligație de îndeplinit.

Iulia a inspirat profund. Ea însăși era o fiică mezină și de aceea se căsătorise din dragoste cu un legionar, deși acest lucru i-a afectat

profund viața de femeie măritată.

— Știu că Maximus era alesul tău pentru ea, dar Sane detestă tot ce are legătură cu armata.

— Vorbești în numele tău, nu al fiicei tale, s-a răstit Marcus cu amărăciune.

— Tiberius este un băiat bun. O iubește și va face din ea cea mai fericită femeie din lume.

Marcus a mijit ochii. O asculta vorbind în apărarea fiicei lor celei mari și s-a supărat. El fusese convins că Tiberius era interesat de Aradia! Cum se înșelase într-atât?

— Am ajuns la un acord cu Maximus în legătură cu Tiberius și mezina noastră, a informat-o el debusolat.

Iulia a oprit mâna sclavei și i-a făcut un semn cu capul să părăsească încăperea și să-i lase singuri. Prevedea o discuție dură cu soțul său și nu voia să alimenteze bârfele celorlalți servitori.

— De ce ai făcut asta? l-a întrebat, și când Marcus se pregătea să-i răspundă, și-a ridicat mâna ca să-l oprească. Pentru că Tiberius are casa în vecinătatea noastră, nu-i așa? Prin căsătoria dintre ei te asigurai că o s-o ai pe Aradia aproape de tine.

Marcus a strâns pumnii pe lângă trup auzind-o, dar Iulia a continuat cu acuzațiile fără să-i dea răgazul necesar pentru a răspunde.

— Tu o iubești pe Aradia pentru că este fiul care ai fi vrut să fie Antoninus, dar eu o iubesc pe Sane, am îndrăgit blândețea, feminitatea ei. Doresc s-o văd fericită și nu se va întâmpla niciodată așa ceva cu bărbatul pe care l-ai ales pentru ea.

— Îi iubesc pe fiecare dintre copiii mei, i-a răspuns supărat, dar Sane are o obligație de îndeplinit ca fiică mai mare. La fel ca Antoninus.

Iulia și-a mutat privirea de la soțul ei către ulciorul care se afla pe un piedestal.

— Dacă nu te-ai fi încăpățânat s-o promiți lui Maximus, acum ar fi avut statutul de femeie măritată, casa ar fi fost plină de copii alergând fericiți. Dar nu, trebuia să aștepți răgazul dintre o campanie și alta ca să încerci să ajungi la un acord de căsătorie între ei, căsătorie care nu s-a oficializat datorită intervenției mele oportune.

Marcus a făcut doi pași spre Iulia și s-a oprit în fața ei continuând s-o privească.

— Tu și idealurile tale ați năruit speranțele pe care mi le pusesem în această unire. Era visul lui Lucius și al meu încă de pe vremea când ne țineam copiii în brațe la nașterea lor.

Iulia a plescăit din limbă ca să-și înghită o replică pe care până la urmă nu s-a putut stăpâni să n-o rostească.

— Maximus este mult mai în vârstă decât Sane și prea dominator.

— Înțelegi ce vreau să spun, pentru că nu vorbesc pentru femei

netoate.

Iulia a știut că nu găsise cuvintele potrivite. Antoninus a venit pe lume la scurt timp după Maximus și când s-a născut Sane iluzia lui Marcus a prins viață, pentru că în sfârșit avea fiica dorită pe care să i-o promită întâiului născut al prietenului său cel mai bun.

— Îți este chiar atât de greu să accepți că fiica noastră s-a îndrăgostit de un bărbat fără influență în senat și în armată?

Marcus nu a răspuns. A continuat s-o privească dezamăgit pe Iulia.

— Tiberius Lucius nu este influent, a continuat ea, dar e bărbatul care o iubește pe fiica noastră. Cel care o va face fericită. Și doar asta contează pentru o mamă.

— Tiberius Lucius este un bărbat care nu are părinți și nici aspirații.

Marcus regreta acum că urmase sfaturile soției sale în legătură cu preferințele lui Sane. Trebuia să fi dat dovadă de fermitate și să fi încercat să ajungă la un acord cu Maximus, dar, după ce a ascultat mai multe luni obiecțiile Iuliei, sfârșise prin a le accepta. Chiar și așa, totul se dusese de râpă. După discuția avută cu Maximus, el își pusese speranțele în centurionul Lucretius Aquilinus care, în plus, era prieten al fiului său. Ar fi fost soțul ideal pentru Sane. Un bărbat influent, animat de dorința de a se afirma în rândurile armatei.

— Nu mi-am spus ultimul cuvânt în această chestiune, a adăugat în cele din urmă, apoi s-a răsucit pe călcâie și a părăsit încăperea privată a soției sale.

Când a rămas singură, Iulia și-a acoperit fața cu mâinile. Viața ei cu Marcus fusese plină de privațiuni. Primii ani au fost foarte grei, întrucât el era mereu în campanie, departe de Roma. Pentru o femeie îndrăgostită ca ea, singurătatea devenise cel mai cumplit dușman și de aceea nu dorea același lucru pentru fiica sa. Când i-a pomenit de planurile tatălui ei de a o logodi cu generalul, a plâns neconsolată, fiindcă se îndrăgostise de Tiberius, bărbatul care o copleșea cu laude și o făcea să se simtă deosebită. Sane i-a explicat motivele pentru care nu dorea o căsătorie cu Lucius Maximus. Îl considera un bărbat dur, dominator și prea intransigent. Ea ar muri dacă ar trebui să părăsească Roma ca să se stabilească într-un loc îndepărtat, precum Hispania. Ca femeie, Iulia o înțelegea, iar ca mamă nu voia ca fiica sa să comită aceleași greșeli pe care le făcuse ea măritându-se cu un militar. De aceea încercase să-l convingă pe Marcus, și reușise.

— Mamă.

Prezența lui Sane în cameră a făcut-o pe Iulia să ridice capul spre ea.

— E totul bine?

Iulia a lăsat ochii în jos pentru ca Sane să nu vadă tristețea din sufletul ei.

— Tata a înțeles care sunt dorințele mele? a întrebat nerăbdătoare.

— Este foarte dezamăgit de alegerea ta.

Oftatul lung al lui Sane a făcut-o pe Iulia să respire ușurată.

— Dar va sfârși acceptându-l pe Tiberius ca soț al tău.

Lui Sane îi venea să plângă de bucurie. Fusese teribil de îngrijorată, pentru că știa ce se aștepta din partea ei. Și faptul că putea să-și împlinească dorința inimii cu aprobarea tatălui său reprezenta o enormă consolare.

— Tiberius va trebui să aștepte un timp înainte să-i vorbească tatălui tău. Trebuie să-l lăsăm să se obișnuiască până la urmă cu ideea.

Sane a alergat și a îngenuncheat la picioarele Iuliei. A îmbrățișat-o cu putere și a sărutat-o pe obraz.

— Mulțumesc! Mulțumesc, mamă! Sunt foarte fericită.

Iulia și-a îmbrățișat fiica și i-a sărutat părul întunecat.

— Acum trebuie să ne gândim la Aradia, pentru că tatăl tău o voia logodită cu Tiberius și din nou planurile lui s-au dus de râpă.

Aradia știa că Tiberius o iubea, pentru că ea însăși îi mărturisise.

— De ce nu vrea tata s-o logodească cu Lucretius Aquilinus? a întrebat Sane cu inocență. La ultima vizită, a lăsat să se vadă foarte clar interesul lui pentru ea.

Iulia a continuat să sărute creștetul fiicei sale, cu o afecțiune sinceră. Lucretius Aquilinus păruse foarte interesat de Aradia, dar nu era un bărbat frumos și n-avea o fire prea comunicativă. Era un ofițer cu un post de comandă tactic și administrativ singular. Fusese ales de către împăratul însuși pentru calitățile sale de rezistență, cumpătare și autocontrol.

— Ar fi soția perfectă pentru un militar ca el, a continuat să spună Sane.

— Aradia este încă foarte tânără, iar Lucretius Aquilinus nu e bărbatul vizat de tatăl tău pentru ea.

— Asta nu este întru totul adevărat, a subliniat Sane cu tact. Tata o iubește pe Aradia mult mai mult decât pe mine și pe Antoninus. Nu ar putea să stea departe de ea cum s-ar întâmpla dacă până la urmă sora mea s-ar căsători cu un militar care ar fi plecat tot timpul în campanie, dar cu Lucretius Aquilinus este altfel, pentru că mereu se află în Roma.

Iulia a admirat raționamentul fiicei sale mai mari.

— Încă de la nașterea lui Antoninus, tatăl tău a dorit ca el să îmbrățișeze cariera militară - ca și el dar fratele tău a ales să fie politician ca bunicul, și Marcus a fost foarte decepționat. Până să se nască Aradia, armata și tot ce însemna ea a rămas departe de viața lui, ascuns în străfundul ființei lui doar ca să-mi facă mie pe plac. A venit pe lume sora ta și a trezit în Marcus tot ce credeam că uitase. Acum avea pe cineva care îi asculta amintirile din războiul împotriva Galiei, despre viața în tabere, despre onoarea și virtuțile unui ofițer al Romei.

Aradia ascultă cu nesaț poveștile tatălui tău.

— Sora mea ar fi fost un magnific legionar, a admis Sane. N-am cunoscut niciodată o fată care să adore tot ce are legătură cu viața militară, ca ea.

— Tatăl tău a știut asta din momentul în care a ținut-o în brațe ca să-i ofere coroana de lauri generalului Maximus. Îți aduci aminte?

— Dar i-a oferit-o lui Corvus! a exclamat Sane uimită.

— A văzut în sora ta iubirea și pasiunea pentru animalele de luptă. Îți amintești darul lui când sora ta a încetat să mai fie o fetiță?

Tatăl lor îi dăruise Aradiei o iapă frumoasă care va crește mânji magnifici ce vor deveni cai de luptă. De aceea Aradia era interesată să obțină permisiunea lui Maximus să fie Corvus tatăl unuia dintre ei.

— Aradia nu iubește doar animalele de război - a recunoscut Sane are încăperile pline de articole militare în loc de mătăsuri și alifii parfumate, ca orice fată.

— O parte dintre aceste lucruri vin de la Antoninus, care o copleșește cu daruri. Știe că tatălui vostru îi face plăcere pasiunea ei, și pentru fratele tău nu există nimic mai important decât fericirea lui Sila Marcus.

— Voi vorbi cu Aradia despre această conversație.

Iulia a dat aprobator din cap.

— Nu doresc ca sora mea să se simtă decepționată.

— Totuși, ține minte că ea n-a influențat în niciun fel preferințele tatălui vostru. Sunt conștientă că se bucura pentru tine și pentru Tiberius; n-are rost s-o culpabilizezi pe ea.

— N-o voi face, mamă, ai cuvântul meu!

Sane era atât de fericită încât ar fi fost în stare să-i promită mamei sale și luna de pe cer, dacă i-ar fi cerut.

Iulia era emoționată, pentru că Marcus, deși autoritar și exigent, se dovedea un tată iubitor. Suferise mai multe decepții, pentru că dorința lui cea mai mare era să-l aibă pe generalul Maximus drept ginere, dar îl va accepta bucuros pe timidul și tăcutul Tiberius. La urma urmei, aparținea familiei Lucius.

Capitolul 6

Marcus și-a privit pătrunzător fiul. În ciuda înfățișării respectabile, îmbrăcat în ținuta de senator, el nu putea să-l vadă decât ca pe fiul său. Ca pe băiatul care făcuse pașii necesari ca să ajungă în locul pe care și-l dorea. Luptase mult ca să dobândească acest statut și continua să avanseze fără să se uite în urmă.

În acel moment îi înmâna unui gardian pretorian răspunsul la misiva pe care prefectul i-o trimisese cu câteva momente mai devreme. Când era vorba despre mesaje personale, Caius Salvius îl folosea pe unul dintre gardienii pretorieni ca să i-l încredințeze. Era un bărbat neîncrezător din fire și acționa în consecință.

Gardianul l-a salutat milităreşte pe Antoninus și a ieșit țeapăn pe ușă însoțit de un ajutor.

De la ferestre se putea auzi larma lumii și chiar nechezatul calului lui Antoninus. Potrivit obiceiului, armăsarii erau ținuți în grajduri. Acestea se compuneau din curți deschise înconjurate de săli de mese, la etajul superior aflându-se dormitoarele. Casele nobiliare nu fuseseră concepute ca să adăpostească animale, dar Antoninus, care crescuse la țară înainte de a se stabili la Roma, amenajase o zonă exterioară locuinței la care se ajungea direct din stradă, ca să-și țină armăsarul. Casa lui nu era la fel de mare ca a lui Maximus, dar avea o poziție bună în oraș, foarte aproape de Colina Palatină.

— Nu știu cum poți trăi într-un loc atât de zgomotos.

Antoninus și-a privit tatăl cu un zâmbet care i se oglindea doar pe buze nu și în ochi.

— Asta e Roma, tată.

A deschis brațele formând cu ele un semicerc ca pentru a-și sublinia vorbele.

— Surorilor și mamei tale le este dor de tine, a spus Marcus pe un ton stăpânit, pentru ca singurul lui fiu să nu se supere. De mai multe luni nu au vești de la tine.

— Le trimit mereu daruri, i-a răspuns pe un ton sec, ca să nu mă uite.

— Nu este o mustrare, i-a spus împăciuitor Marcus. Mai degrabă o atenționare din partea unui tată care te iubește.

— Funcția mea din Senat îmi răpește cea mai mare parte a timpului și a energiilor.

Marcus a observat încăperea în care se afla. Pereții erau pictați cu fresce foarte frumoase, iar frizele pardoselii formau niște desene geometrice destul de complicate, dar plăcute vederii. Diversele vase și

statui dădeau locuinței o tentă de opulență și eleganță. Căminul din Roma al lui Antoninus nu semăna deloc cu casa în care crescuse.

— Am acceptat logodna dintre sora ta Sane și vărul lui Maximus, Tiberius Lucius.

Antoninus a clipit nedumerit. Vestea îl luase complet prin surprindere.

— Chiar astăzi voi oficializa alianța cu Claudia.

— Regret schimbarea pretendentului, a spus Antoninus care cunoștea dorința tatălui său de a o căsători pe sora lui cu fiul celui mai bun prieten. Știu cât îl admiri pe Maximus și probabil nu îți este ușor să accepți această schimbare de planuri.

Tăcerea s-a lăsat între ei timp de câteva clipe lungi.

— Nu întotdeauna poți să obții ceea ce îți dorești.

Antoninus a mijit ochii auzind răspunsul tatălui său.

— Și preferința surorii tale mi-a creat o problemă stringentă.

Antoninus a rămas tăcut așteptând ca tatăl lui să cu explicațiile.

— Lucretius Aquilinus nu a fost prea încântat de refuzul meu la propunerea lui.

— I-ai comunicat lui Lucretius Aquilinus acordul tău matrimonial? l-a întrebat Antoninus perplex.

— Am crezut că era o opțiune bună, știind că era vorba despre un prieten de-al tău.

Antoninus a pufnit uluit. Cel mai bun prieten al lui era generalul Maximus, ceilalți erau cunoștințe mânate de interes.

— Lucretius Aquilinus nu este prietenul nimănui, doar al lui însuși, i-a răspuns Antoninus pe un ton sec. Și te previn că nu ar accepta ușor anularea acordului. Când își concentrează atenția asupra unei prăzi, nu-i mai dă drumul, l-a avertizat. Va trebui să-l compensezi.

— Îmi dau seama că va trebui să-l compensez, dar problema este că nu vrea aur sau proprietăți în schimbul afrontului pe care i l-am adus prin refuzul meu neașteptat. Înainte să știu că sora ta se simțea atrasă de Tiberius, am început negocieri cu Lucretius Aquilinus, fiindcă întotdeauna mi-ai vorbit de bine despre el. A trebuit să-mi iau cuvântul înapoi și mi-am creat o problemă serioasă.

— Adică?

— Vrea ca acordul să se oficializeze.

Antoninus a expirat zgomotos. Dar nu a fost surprins, căci o asemenea atitudine era proprie centurionului.

— Bineînțeles că ai refuzat.

Gestul afirmativ al lui Marcus a l-a făcut pe Antoninus să respire ușurat.

— Mă aflu aici, pentru că am încredere în șiretenia și logica ta pentru a obține o acordul. Nu doresc să intru într-o confruntare care n-ar face decât să te prejudicieze ca senator.

— Lucretius Aquilinus nu va fi ușor de satisfăcut, i-a confirmat el. Trebuia să fi avut încredere în mine, îi cunosc pe toți oamenii importanți din Roma, aș putea să aleg dintre ei pe cel mai potrivit pentru fiecare dintre surorile mele.

— Îți cunosc influența, a admis Marcus îndurerat, de aceea mă aflu în casa ta și îți vorbesc despre această chestiune care a devenit o problemă pentru familie.

— Voi vorbi cu Lucretius Aquilinus. Mă va asculta, chiar dacă va trebui să fac unele concesii.

Marcus a mijit ochii la auzul răspunsului lui Antoninus. El nu era atât de prost încât să nu știe că fiecare favoare ce se făcea la Roma se plătea cu dobândă.

— Mă voi ocupa ca surorile mele să aibă cei mai buni bărbați din Roma.

Antoninus a oftat adânc înainte să continue:

— …atâta timp cât îmi vei permite să dețin controlul asupra logodnelor lor și a înclinațiilor politice ale soților lor.

Marcus nu era atât de prost cum credea Antoninus. Dacă îl lăsa pe el să aleagă, surorile lui vor sfârși căsătorite cu senatori bătrâni care îl vor ajuta să avanseze și să capete mai multă putere în politica Romei. Atât de mare era ambiția lui!

— Tiberius este un băiat bun, a afirmat Marcus, căruia nu-i plăcea turnura pe care o luase discuția. O iubește pe Sane și sunt convins că o va face foarte fericită. Nu pot permite ca disprețul pe care îl simți pentru bărbații ce nu au ambiția de a fi cineva în politică să-ți tulbure sentimentele așa cum s-a întâmplat în cazul meu.

— Nu disprețul mă face să vorbesc așa. Sora unui senator roman poate aspira la cei mai influenți bărbați. Păcat că nu m-ai consultat în această chestiune.

— Uiți că te afli în fața tatălui tău, l-a admonestat Marcus. Alege-ți cuvintele când vorbești despre hotărârile mele trecute, prezente și chiar viitoare! a adăugat el renunțând la atitudinea sa îngăduitoare. Nu-ți voi permite să controlezi viața personală a surorilor tale. Vei obține succese în politică numai prin propriile tale mijloace, dar niciodată folosindu-te de ele. Am fost destul de clar?

Cuvintele lui Marcus l-au deranjat profund pe Antoninus.

— Cel mai important lucru în viață este controlul, tată.

Marcus nu împărtășea părerea fiului său.

— Dumneata însuți vei controla viețile surorilor mele, chiar și după ce se vor căsători, nu-i așa?

Pe Marcus l-a durut acuzația fiului său, deși recunoștea că avea în parte dreptate.

— Dacă îl fac pe Lucretius Aquilinus să se răzgândească în privința intențiilor lui față de sora mea, vei face, în schimb, ceva pentru mine?

Marcus l-a privit surprins.

— Știi că poți oricând să apelezi la mine. Ești fiul meu și nu pot să-ți refuz nimic.

Antoninus a tăcut un moment cântărind cele mai potrivite cuvinte. Se confrunta cu o situație delicată și trebuia s-o trateze cu tact.

— Vreau să cunosc numele noului cenzor al Romei.

Marcus a clipit de mai multe ori fără să-și ascundă surpriza pe care i-o provocaseră cuvintele fiului său.

— Sunt pe deplin conștient de marea afecțiune pe care o simte împăratul pentru dumneata. Ai servit sub comanda unchiului lui înainte să fie asasinat și mi-a declarat în repetate rânduri că nu există un legionar mai loial Romei.

— Ce nume are în vedere cezarul? a întrebat Marcus.

— Senatorul Ticius Sempronius și generalul Publius Carisius.

Marcus a respirat adânc ca și cum nu i-ar mai fi ajuns aerul din încăpere. A așteptat o clipă ca pulsul să i se normalizeze.

— Senatorul Ticius Sempronius este un bărbat foarte periculos, a spus pe un ton scăzut.

— Știu și eu acest lucru - a afirmat Antoninus dar mă îngrijorează că Augustus apreciază alte calități înaintea încrederii, pentru desemnarea noului cenzor.

— Nu știam că aspiri la o funcție așa de înaltă.

Cuvintele lui Marcus au sunat acuzator.

— Împăratul mi-a dat de înțeles că se gândea la mine pentru funcția de cenzor sau guvernator al coloniei Iulia Augusta Emerita.

Marcus a continuat să tacă, ascultându-l pe fiul său.

— După cum poți să-ți imaginezi, nu doresc să fiu guvernator în Hispania. Viitorul meu este aici, în Roma.

Marcus a închis ochii întru câtva decepționat. Și Antoninus, și Sane detestau să iasă în afara granițelor orașului și ar fi făcut imposibilul ca așa ceva să nu se întâmple.

— S-ar putea să-l desemneze pe generalul Publius Carisius guvernator al Iuliei Augusta Emerita și pe Ticius Sempronius noul cenzor al Romei.

Geamătul înăbușit al lui Antoninus l-a făcut să-l privească atent.

— Nu te-ai gândit la asta?

— Așa ceva nu se va întâmpla, tată.

Ochii lui Antoninus scânteiau de o indignare nedisimulată.

— Nu mă va ignora.

— Dacă te așezi în calea senatorului Ticius Sempronius, acesta te va zdrobi literalmente. Este un bărbat ambițios, ca și restul familiei sale, și nu va sta pe gânduri să ajungă și la asasinat ca să obțină ce-și dorește.

— Poate nu aspiră la funcția de cenzor al Romei.

Marcus l-a privit cu ochii mijiți pe fiul său. Dacă prostul nu voia să ia în serios avertizarea sa, atunci va trebui să recurgă la măsurile oportune ca să-l protejeze, chiar și de propriile lui ambiții.

— Din aceste motive nu eram de acord să te dedici politicii, l-a admonestat Marcus.

Antoninus și-a încordat spatele auzindu-l.

— Este mult mai ușor pentru un tată să plângă moartea unui fiu căzut în bătălie decât asasinat în mod mârșav de ambiția unui politician corupt.

— Cuvintele dumitale nu mă vor face să renunț la hotărârea mea.

Dinții lui Marcus au scrâșnit de neputință.

— Și nici nu vor reuși să mă sperie.

— Atunci nu am altă opțiune decât să încerc să te protejez.

După aceste vorbe, Marcus a ieșit din încăpere cu pași ușori.

Claudia l-a privit pe Sila Marcus în tăcere în timp ce se plimbau prin frumosul peristil al casei nobiliare. Cu luni în urmă mâncaseră și râseseră împreună în prezența lui Maximus, dar, după plecarea generalului la Noricum, nu-l mai văzuse, nici pe el, nici pe încântătoarele lui surori. Chiar dacă nu o prea simpatiza pe Iulia - pe care o considera o femeie prefăcută nutrea o afecțiune sinceră pentru fiicele ei, întrucât erau foarte frumoase și aveau ceva mai mult în cap decât mătăsuri și parfumuri, mai ales în cazul tinerei Aradia.

Marcus și ea oficializaseră logodna dintre nepotul ei, Tiberius Lucius, și Sane. Dar el menționase niște detalii referitoare la Antoninus care îl îngrijorau profund. Făcuse cercetări printre prieteni, atât legionari, cât și consuli retrași, și ceea ce îi spuseseră aceștia îl umpluse de o neliniște asociată cu o frică atavică.

— Lasă-mă să te ajut, i-a spus cu voce calmă, ca o femeie obișnuită să abordeze chestiuni spinoase și să le soluționeze cu succes.

— Te rog doar să faci în așa fel încât să-i parvină lui Maximus mesajul pe care ți l-am dat. Nu am încredere în nimeni altcineva în afară de tine.

Mergeau cu pași mici și din când în când se opreau ca să vorbească. Claudia observase nervozitatea pe care Marcus încerca să și-o ascundă, dar felul cum își frângea mâinile îl trăda. Prietenul soțului ei părea foarte schimbat. Îmbătrânise mult în ultima vreme.

— Maximus m-a împuternicit să acționez în numele lui, i-a mărturisit cu gravitate. Pot să te ajut și vreau s-o fac, a adăugat ea.

Marcus a mijit ochii obosit. Nu și-ar fi imaginat niciodată la ce uși din Roma va trebui să bată în încercarea de a-l ajuta pe Antoninus, nici cât de greu îi va fi.

— Mă tem pentru fiul meu, a mărturisit cu vocea întărită de emoție. E amestecat într-o intrigă de ambiție și putere care ar putea să-i fie

fatală.

Claudia a luat o mână pe care Marcus și-o frângea fără milă. Acest lucru era neobișnuit între un bărbat și o femeie care nu erau legați prin căsătorie, dar între Claudia și Marcus exista o adevărată prietenie clădită în timp.

— Vorbește cu împăratul, l-a sfătuit ea. Pe tine te va asculta, știi doar că te stimează mult. Întotdeauna și-a găsit timp pentru unul dintre cei mai buni prieteni ai unchiului său. Loialitatea ta este indiscutabilă, și el e conștient de acest lucru.

Marcus și-a relaxat umerii împovărați. Era de mult timp departe de căminul său din Velitrae și dorea să se întoarcă mai repede; dar mai întâi trebuia să aranjeze lucrurile la Roma.

— Mă îngrijorează senatorul Ticius Sempronius. Nimic nu-l va împiedica să-și atingă scopurile, a informat-o cu glas stins, ca și cum l-ar fi părăsit puterile.

Claudia a inspirat și apoi a expulzat foarte încet aerul. Suspiciunile pe care i le împărtășise Sila Marcus în legătură cu senatorul o îngrijoraseră cu adevărat, dar intuia că Marcus nu-i împărtășise întregul adevăr. Dacă Maximus ar fi la Roma, ar ști ce să facă; ea putea doar să-l încurajeze și să-i adreseze cuvinte de îmbărbătare, pentru că el refuzase toate drumurile pe care i le sugerase. Cu toate acestea, a insistat din nou.

— Lasă-mă să te ajut! a repetat. Dacă nu vrei s-o fac pentru tine, gândește-te măcar la fiicele tale.

Pentru un moment, Marcus a fost pe punctul să accepte.

— Maximus nu merită să acționăm pe la spatele lui, a spus cu o voce stinsă și cu privirea plecată. Este problema mea, Claudia, și trebuie să-i fac față cum consider că e mai bine.

Claudia nu era de acord cu cuvintele lui Marcus. Ea dorise, chiar mai mult decât el, o relație între copiii lor, dar Sane îl alesese pe Tiberius și ea nu putea să se opună. Nepotul ei era un băiat excepțional și o va face foarte fericită. Era tăcut, liniștit și echilibrat. Părinții lui muriseră înecați când nava cu care călătoreau s-a scufundat.

— Îmi cunosc fiul și știu că ar acționa la fel ca mine.

Cuvintele Claudiei i s-au înfipt în inimă ca niște pumnale ascuțite. Marcus era conștient de pericolul care îi pândea familia, și faptul că nu știa cum să-i apere pe toți îl afunda într-un puț adânc de disperare.

— În mesaj îi cer lui Maximus precauție, acum îți cer ție.

În ochii negri ai Claudiei se citea supărarea. Subiectul despre care vorbeau era prea grav, dar el nu-i spunea detaliile mai importante sau numele celor implicați, deși insistase îndelung. Cu toate acestea, presimțea că Marcus putea să înrăutățească lucrurile dacă își lua mai multe precauții decât cele absolut necesare ca să evite un

deznodământ fatal care oricum se va produce.

— Îmi vorbești despre trădare, Marcus, și te-am sfătuit să-l informezi pe împărat cum stau lucrurile. Sau, dacă nu vrei să vorbești cu Augustus, discută cu senatorul Aurelius Basianus. El trebuie să știe ce se pune la cale în senat, ca să acționeze cât mai repede. Dacă nu acționează, asta ar presupune trădarea Romei.

— Băiatul meu se află la mijloc și nu vreau să i se întâmple ceva rău din cauza ambiției unui om lipsit de scrupule. Am nevoie de timp ca să-l demasc pe trădător, altfel viața lui Antoninus nu va mai valora nimic.

Claudia și-a descoperit capul și și-a potrivit mantia pe umeri.

— Pot să le protejez pe fiicele tale, Marcus. Permite-mi, Marcus. Asta ar fi vrut și soțul meu Lucius! Dacă până la urmă ți se adeveresc temerile, măcar vor fi protejate.

În cele din urmă, Marcus a cedat.

— Voi accepta ajutorul tău dacă îl menținem secret, i-a cerut concis.

— Îți promit că nu voi sufla un cuvânt, l-a asigurat ea.

— Dacă se întâmplă ce este mai rău - a continuat Marcus - îți cer să le protejezi ca și cum ar fi fiicele tale.

— Fiul meu ți-a făcut această promisiune înainte să plece la Noricum, și astăzi ți-o întăresc și eu, a afirmat Claudia. Dacă se întâmplă ceea ce te îngrijorează atât, fiicele tale vor fi protejate de către familia mea.

Marcus a respirat în sfârșit ușurat. Antoninus nici nu-și imagina ce se urzea pe la spatele lui, dar trebuia să dea dovadă de șiretenie ca să demaște un trădător care făcea parte chiar din senat. Avea doar bănuieli și nicio dovadă. Dar era conștient că pe un bărbat ca senatorul Ticius Sempronius nu îl va opri nimic și nimeni. Dovedise deja acest lucru familia lui, conspirând și luând parte la o rebeliune în trecut. Existau oameni care nu învățau din greșeli, și senatorul Ticius Sempronius se număra printre ei.

— Atunci, să nu mai pierdem timpul.

Capitolul 7

— Antoninus!

Aradia a alergat repede în întâmpinarea fratelui său. Biga, trăsura cu doi cai, se afla chiar la ușa locuinței. Centurionul care îl însoțea, precum și doi legionari și-au oprit caii în același timp. Antoninus i-a dat hățurile sclavului care i-a ieșit în întâmpinare. S-a întors spre locul de unde venea glasul surorii lui mai mici și s-a lăsat îmbrățișat de ea. Sane și mama lui au ieșit grăbite să-l întâmpine.

— Fiule! a exclamat Iulia. Ce dor ne-a fost de tine!

Antoninus s-a lăsat mângâiat de mama sa.

— Pe Jupiter că mi-ați făcut o mare surpriză!

Antoninus s-a depărtat de ele ca să le privească mai bine. Mama lui avea cearcăne ușoare sub ochi, care l-au îngrijorat profund. În schimb, Sane părea foarte fericită și el a pus asta pe seama logodnei cu Tiberius Lucius. Aradia continua să aibă în privire strălucirea aceea strengărească ce îi plăcea atât de mult.

— Mamă, ți-l prezint pe Lucretius Aquilinus, escorta mea personală. Herminus Triciptinus și Postumius Tubertus sunt legionari sub comanda lui.

Iulia s-a grăbit să-i salute pe bărbații care îl însoțeau pe fiul său.

— Nu aveam de unde să știm când te vei întoarce, i-a spus femeia.

Antoninus și-a plimbat privirea peste chipurile bărbaților înainte să facă un pas în casă, însoțit de mama sa. Centurionul și soldații au rămas în urmă. Surorile lui l-au urmat îndeaproape. La scurt timp după aceea, Antoninus s-a trezit cu o cupă de vin în mână. A băut însetat din ea.

— Când ați ajuns la Roma? a întrebat.

Iulia s-a uitat la Antoninus cu un zâmbet larg pe buze.

— Am ajuns la ora nouă și, fiindcă nu te-au găsit acasă, tatăl tău s-a hotărât să viziteze familia Lucius ca să le ducă niște daruri, i-a răspuns mama luând toga fiului ei și împăturind-o cu grijă înainte s-o dea unui sclav. Doream să te vedem.

— Dacă m-ați fi anunțat, m-aș fi pregătit pentru sosirea voastră.

— Voiam să-ți facem o surpriză, a spus Sane, care a luat loc lângă fratele său.

Aradia a rămas în picioare, așteptând. Dar Antoninus nu a putut să dea un răspuns, pentru că centurionul și cei doi soldați și-au făcut intrarea în încăpere, urmați de un servitor care le arăta drumul. Ca mamă a amfitrionului, Iulia le-a oferit câte o cupă cu vin fiecăruia și le-a făcut semn să se așeze lângă Antoninus. Mai mulți servitori au

adus tăvi pline cu fructe. Toți bărbații au refuzat invitația, doar Aradia a luat un măr și a mușcat cu poftă din el.

— Abia aștept să aflu ultimele noutăți despre Roma, a spus deodată Sane.

Antoninus a ezitat un moment, în cele din pe urmă i-a făcut pe plac surorii sale, relatându-i cu una dintre bârfele care circulau mai frecvent în cercurile nobilimii.

— Senatorul Casius Flavius s-a căsătorit cu fiica lui Laertius Viscelinus, a spus Antoninus ca să-i satisfacă lui Sane curiozitatea.

— Două familii importante, a subliniat Iulia continuând să-și privească fiul.

— Împăratul nu s-a arătat deloc încântat de căsătorie, pe care o consideră un act de rebeliune.

— Senatorul nu este militar, ca să fie declarat rebel de către împărat, a marcat Aradia continuând să muște din măr.

— Din acest motiv știrea a suscitat atâta agitație în cercurile nobilimii. Se spune că nepoata împăratului pusese ochii pe senatorul Casius Flavius.

— Asta înseamnă că acum ești singurul senator necăsătorit, a zis Aradia pe un ton glumeț. Mai mult ca sigur că împăratul are pregătită o listă cu femeile potrivite pentru tine, dintre care va trebui să alegi cu multă grijă ca să nu stârnești furia imperială.

Comentariul nu a amuzat-o pe Iulia, dar nu și-a certat fiica.

— Nu sunt singurul, a spus Antoninus, nici Ticius Sempronius nu are soție.

— Dar nu este la fel de chipeș ca tine, a subliniat Sane cu glas mieros.

Antoninus a continuat să comenteze sarcastic disputele familiale și personale care apăreau între membrii senatului, în timp ce așteptau sosirea tatălui. Faptul că familia lui venise la Roma fără să-l anunțe dinainte era neliniștitor și și-a imaginat că tatăl lui aducea vești alarmante, pe care i le va împărtăși doar lui.

Iulia se uita cu ochi mari la escorta personală a fiului său. Centurionul și cei doi legionari păstrau tăcerea în prezența lor. Păreau bărbați obișnuiți să nu discute un ordin.

Ce se întâmplă de are fiul meu nevoie de escortă? s-a întrebat, fără să înceteze să-l privească pe Lucretius Aquilinus. Bărbatul era înalt de statură și voinic. Avea riduri în jurul ochilor și niște semne de vărsat pe obraji, iar ținuta lui dreaptă dovedea că era un bărbat care știa să se supună ordinelor.

Antoninus a privit neliniștit chipul tulburat al mamei sale. Ca soție a unui militar în retragere, cunoștea la perfecție viața militară și știa că un bărbat, fie el senator sau consul, nu avea escortă decât dacă viața îi era în pericol. Simțea nevoia s-o liniștească, s-o asigure că nu avea de

ce să se teamă, dar ar minți, și ea și-ar da seama de zădărnicia încercării lui. Mama lui îl cunoștea mai bine decât oricine. Chiar dacă Antoninus avea anumite avantaje, Iulia nu l-ar întreba niciodată direct ce se întâmplă. Era o femeie care știa să își stăpânească pornirile și să-și înfrâneze curiozitatea proprie sexului frumos.

Toți au auzit zgomotul făcut de sosirea lui Sila Marcus, și Iulia a zădărnicit încercarea fiului ei de a vorbi cu tatăl său între patru ochi.

— Am să mă asigur că tatăl vostru nu își pierde timpul cu servitorii.

Imediat după aceea a părăsit încăperea ieșind cu pași repezi.

Aradia se uita drept la centurion, care îi observa pe toți cu ochi de acvilă. Ținuta lui era dreaptă, controlată. Încă de la sosire se menținuse într-o tăcere deplină. Ea l-a privit cu atenție și fără nicio jenă. Era îmbrăcat într-o tunică scurtă de culoare albă, acoperită cu o armură ce semăna cu solzii de pește. Peste armură avea decorații în formă de medalie, agățate cu fâșii din piele. Purta spada pe stânga în loc de dreapta, cum obișnuiau soldații simpli și o prinsese de trup cu o centură. Folosea apărători la picioare, iar pe cască îi lucea o creastă care îi străbătea lateral capul. Aradia s-a întrebat de ce nu și-o fi scos casca în casă. Picioarele îi erau încălțate în sandale cu ținte, foarte asemănătoare celor pe care le foloseau oamenii săi. Ochii Aradiei și-a ațintit din nou privirea asupra spadei, evaluând-o. Ea ar da o avere ca să aibă o armă asemănătoare.

— Nu mai există niciun colț în Velitrae ca să colecționezi alte arme, a spus fratele ei pe neașteptate.

Antoninus îi citise gândul, pentru că o cunoștea foarte bine și știa cât admira armele.

— Aquilinus, i-a spus centurionului, fii bun și împrumută-i arma ta surorii mele pentru a-și satisface curiozitatea cu privire la ea, a ordonat, dar nu pe un ton autoritar, ci amabil. Aradia simte un interes deosebit pentru armele de război și caii de luptă.

Pentru un moment, centurionul a clipit uimit, dar apoi a scos spada din teacă și i-a întins-o cu braț ferm fetei. Ea a luat-o cu o reverență perfectă.

— Mulțumesc, a spus cu voce emoționată.

— Într-o zi pasiunea asta nemăsurată pe care o simți pentru arme îți va cauza o gravă problemă.

Avertizarea lui Sane a ajuns la urechi surde. Aradia era prea ocupată să examineze lama și reliefurile mânerului.

— Este diferită de toate pe care le-am văzut până acum.

În ochii fetei se citea o emoție indescriptibilă.

Herminus Triciptinus și Postumius Tubertus, legionarii care îl însoțeau pe Lucretius Aquilinus, s-au uitat la tânără cu o curiozitate crescândă. Antoninus le-a aruncat o privire aspră pe care ei au înțeles-o perfect. Au luat iarăși poziția de drepți și și-au ațintit privirea într-

un punct oarecare din încăpere.

— De ce întârzie mama atât de mult?

Întrebarea lui Sane l-a făcut pe Antoninus să își comute atenția de la legionari la Aradia, care în acel moment îi înapoia spada stăpânului ei.

— De unde pot să fac rost de o armă asemănătoare? l-a întrebat ea brusc pe centurion.

Antoninus și-a îngustat ochii.

— Nu poți, i-a răspuns cu oarecare bruschețe, ca să încheie astfel subiectul.

Aradia a mijit ochii suspicioasă. Tonul fratelui ei fusese cam dur, dar el îi cunoștea pasiunea pentru arme, indiferent de unde proveneau. Era mai presus de orice.

— De vreme ce am o spadă hispană, pot să-mi procur și una spectaculoasă ca aceasta, a răspuns pe un ton prudent.

Ultimul lucru pe care îl dorea era să-l supere pe Antoninus, pentru că datorită lui putea să obțină ceea ce admira atât de mult.

Antoninus a observat privirile furișe pe care i le arunca centurionul lui Sane. Numai cu prețul unor mari eforturi îl făcuse să renunțe la logodna pe care Marcus o aranjase pentru ei. El se trezise în situația de a avea nevoie de o escortă personală și, ca urmare a intervenției rapide a împăratului care s-a pronunțat pentru centurionul Lucretius Aquilinus, acesta acceptase fără întârziere, crezând că Antoninus făcuse în demersurile necesare să fie ales el dintre sute de centurioni. Statutul de escortă a unui senator roman îl determinase să renunțe la acordul matrimonial, fiindcă se simțea întreit recompensat. Chiar dacă Antoninus nu știa că el avea alte intenții ca să-l urmeze ca o umbră zi și noapte.

Iulia l-a găsit pe soțul ei înainte să străbată atriul. Cei doi servitori care îl însoțeau au rămas câteva pași în urmă, în semn de supunere.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Marcus și-a privit cu luare aminte soția. Iulia avea întipărită pe chip o expresie îngrijorată.

— Aș vrea să-l salut pe fiul nostru, i-a răspuns el pe un ton scăzut.

— De ce are Antoninus escortă?

Întrebarea ei directă l-a țintuit locului. A inspirat adânc înainte să-i dea un răspuns.

— Este senator al Romei.

— Numai împăratul Augustus are escorte din garda pretoriană.

Marcus nu știa ce să-i spună ca s-o liniștească.

— Cezarul a hotărât așa și n-ar trebui să îi punem la îndoială motivele.

Acest răspuns nu a mulțumit-o deloc pe Iulia. Intuia că soțul ei îi ascundea ceva și o deranja că nu știa ce se întâmplase.

— Păstrezi cu sfințenie un secret și mă disperă faptul că nu știu

despre ce e vorba.

— Acum pot să-l salut și să-l îmbrățișez pe fiul nostru? a insistat el pe un ton ridicat.

— Tată!

Antoninus s-a îndreptat spre Marcus și l-a îmbrățișat cu putere. Iulia s-a îngrijorat, pentru că nu știa de cât timp se afla Antoninus în spatele lor și mai ales cât auzise din reproșurile pe care i le făcuse.

— Mama ta este îngrijorată, a spus pe neașteptate Marcus privind chipul răvășit al Iuliei.

Antoninus a înțeles că tatăl lui dorea ca el s-o liniștească și a scornit pe loc o mică minciună.

— Acum câteva zile am fost atacat de niște răufăcători într-un loc îndepărtat și întunecat din oraș; împăratul a găsit de cuviință să am escortă un timp, până când mă voi liniști.

Răspunsul lui Antoninus a avut efect contrar asupra Iuliei. Ea știa că fiul ei nu mergea singur prin zonele îndepărtate ale Romei. Întotdeauna se deplasa dintr-un loc într-altul în bigă sau în lectică. Și-a dat seama că mințea, și îngrijorarea ei a crescut.

— Ce faceți aici?

Auzind întrebarea lui Sane, Antoninus a expulzat aerul pe care îl reținuse câteva clipe. Apariția ei era mai mult decât oportună, fiindcă detesta minciuna, deși, dacă recurgea la ea ca s-o liniștească pe mama sa, merita efortul. Iulia și-a pironit privirea asupra soțului ei, care s-a întors către fiica lor. Marcus era conștient că va trebui să stea de vorbă cu ea. Dar cum să-i spui unei mame că fiul ei este în pericol? Și că acceptase să fie escortat de către bărbatul care fusese respins ca soț al fiicei lor? Era mult mai bine ca Iulia să nu știe concesiile pe care fusese nevoit să le facă Antoninus, favorurile pe care trebuise să le ceară și pentru care se îndatora în acel moment.

— Antoninus, trebuie să-l salvezi pe centurionul tău de presiunile pe care le face Aradia asupra lui. Vrea să-i cumpere spada la un preț exorbitant.

Exclamația Iuliei l-a făcut pe Marcus să respire ușurat. Nimic nu va abate atenția unei mame decât încercarea de a amenda gustul masculin pentru arme al unei fiice. A văzut-o plecând în grabă cu pas iute și fără să se uite nicio clipă înapoi. Slavă Domnului că uitase pentru un moment de motivul pentru care îl luase la întrebări imediat ce ajunsese acasă la Antoninus. Dacă Aradia reușea să-i acapareze complet atenția, el va putea să se ocupe de mai multe chestiuni importante în oraș fără să fie nevoit să-i dea explicații dureroase.

Capitolul 8

Abia cântaseră prima dată cocoșii când Aradia a ieșit în tăcere din casă. Și-a pus mantia pe cap ca să-și acopere părul. Știa încotro s-o ia ca să ajungă în *forum,* piața principală aflată în centrul orașului și în care se desfășurau majoritatea schimburilor comerciale. Pe lângă faptul că era o zonă destinată religiei și administrării justiției, reprezenta și locul în care prostituatele își ofereau serviciile. Chiar dacă ea nu vizitase niciodată această zonă din Roma, știa cum să ajungă până acolo. Trebuia să traverseze Via Sacra, care era strada principală și care începea în vârful muntelui Saturn, numit în mod obișnuit Colina Capitolină, străbătând unul dintre cele mai importante locuri cu semnificație religioasă. Via Sacra era strada cea mai largă din Roma. Aradia voia să ajungă în *Forum cuppedinis,* dedicat comerțului general cu mai multe categorii de bunuri, mai ales de lux. Îi întrebase pe sclavii liberți ai lui Antoninus cum să ajungă în piața aceea. Acolo obișnuiau să se adune veterani legionari care puneau în vânzare unele dintre obiectele pe care le obținuseră în glorioase bătălii date în Galia sau în Hispania. Ea era hotărâtă să facă rost de o spadă.

Pentru că distanța era destul de mare, decisese să se trezească în zori ca să se întoarcă acasă cel târziu la ora șase, dar acum regreta că mergea singură, neînsoțită de un servitor. Însă voia să păstreze secretul escapadei și reușea doar dacă se întorcea înainte să se trezească toți. Abia dacă făcuse câțiva pași când și-a dat seama că era urmărită. S-a grăbit să se depărteze de *insulae,* acele grupuri de locuințe umile de diferite înălțimi. Aceste construcții simple erau destinate cetățenilor care nu-și permiteau să dețină o casă în proprietate. Locuințele erau construite din cărămidă și lut. Unele dintre ele adăposteau magazine și ateliere la nivelul inferior. La primul nivel erau locuințele pentru muncitori. Celelalte se împărțeau în mici spații care, de asemenea, serveau drept locuințe.

Aradia mergea cu pași ușori pe drumul pietruit. În tăcerea întreruptă doar de lătratul vreunui câine se auzea zgomotul pașilor ei și chiar respirația agitată, din cauza pulsului accelerat. S-a răsucit brusc, dar nu a văzut pe nimeni în spatele ei. Cu siguranță i se păruse; totuși, a recunoscut ea, nu fusese o idee bună să meargă singură printr-o zonă pe care nu o cunoștea. Și-a continuat drumul fără să se oprească să vadă magazinele și atelierele amplasate în jurul unor mici grădini sau coridoare. Dintr-unul dintre ele a ieșit un câine care a speriat-o de moarte când a încercat s-o muște. Aradia a făcut cel mai

prostesc lucru pe care putea să-l facă, a luat-o la fugă, urmată îndeaproape de câine, care încerca să-i smulgă mantia de pe umeri. În cele din urmă a simțit că trage de ea și i-a dat drumul continuând să alerge. Câinele a ocolit mantia și a pornit din nou după ea. A simțit dinții ascuțiți în gleznă și a căzut în genunchi. Zgomotul copitelor unui cal a făcut-o să înalțe chipul, pe care și-l acoperise cu mâinile. Un bărbat mânuia un bici, care a atins câinele și l-a gonit. A oprit calul foarte aproape de fată și a descălecat cu agilitate. S-a aplecat și a ajutat-o să se ridice. Aradia avea genunchii juliți și o mușcătură care sângera abundent. Necunoscutul i-a întins mantia pe care o lăsase să cadă în timp ce alerga. A zâmbit timid, blestemând durerea pe care i-o cauza rana.

— Ești nebună, fato?

Vocea gravă exprima reproș.

— Locul ăsta nu este cel mai indicat pentru o plimbare.

Merita această mustrare. Fusese o prostie din partea ei să încerce să străbată orașul ca să facă rost de niște obiecte pe care fratele ei ar fi putut să i le procure dacă ar fi insistat un pic.

— Voiam să ajung în *Forum cuppedinis,* a spus mai speriată decât voia să admită.

Bărbatul s-a uitat cu ochi critic la fată. Tunica din mătase dublu petrecută era de foarte bună calitate. Și-a ațintit privirea asupra cocului împletit elaborat care susținea părul castaniu și a știut că aparținea unei familii importante.

— Acest for este foarte departe de centrul orașului. Iar zona e foarte periculoasă pentru o fată de familie bună.

Acum se simțea ca o fetiță surprinsă făcând o boacănă. Un necunoscut îi atrăsese atenția asupra imprudenței de care dăduse dovadă, și ea a roșit până la rădăcina părului. A lăsat ochii în jos încercând să-și recapete încrederea în sine. Trebuia să-și ceară scuze și să-și arate recunoștința. Dacă n-ar fi fost intervenția oportună a unui necunoscut, acum ar fi fost la pământ, însângerată și plină de mușcături de câine. A respirat adânc și l-a privit în față pe necunoscut.

— Tatăl meu, Sila Marcus Licinus, o să-și manifeste recunoștința pentru amabilitatea dumneavoastră.

Un licăr de recunoaștere a strălucit în privirea bărbatului, dar ea nu a observat.

— Ești sora senatorului Sila? a întrebat cu interes.

Aradia s-a uitat la el neîncrezătoare. La auzul numelui fratelui ei rostit de buzele unui străin a simțit o împunsătură în stomac.

— Îl cunoașteți pe fratele meu? i-a răspuns cu altă întrebare.

El a văzut precauția în ochii fetei și a schițat un început de zâmbet.

— Numele meu este Ticius Sempronius.

Ea auzise acest nume, dar nu reușea să-și amintească unde.

— Îl cunosc pe fratele tău din senat.

Acum a deschis ochii uimită. Știa cine era! Bărbatul i-a întins mâna ca s-o ajute să urce pe cal, dar ea nu a acceptat-o.

— Am să te însoțesc până acasă.

Aradia a făcut un pas înapoi și a scos un geamăt, fiindcă nu putea să se sprijine în picior. Mușcătura câinelui îi provocase o durere cumplită.

— Ești rănită? a întrebat-o el, dar ea nu îndrăznea să-și ridice tunica și să se uite la rană.

Numai că nu a fost nevoie de asta. Bărbatul s-a aplecat asupra ei și i-a ridicat poalele tunicii ca să examineze piciorul rănit.

— Rana trebuie tratată urgent, a avertizat-o pe un ton serios.

Ea nu îndrăznea să se uite la rană. O îngrijora mai mult mușchiuluiala mamei ei decât toate mușcăturile din lume. Va trebui să dea multe explicații și niciuna nu o va convinge pe mama ei. Aceasta va lua măsurile cuvenite ca să n-o mai lase să iasă din casă mult timp. Poate până când va fi o bătrână fără păr și fără dinți.

— Vii?

Vocea bărbatului a ajuns la ea ca prin ceață și a trezit-o imediat la realitate. El a întins din nou mâna spre ea.

— Știu unde locuiește fratele tău, am să te duc acolo.

Deodată privirea Aradiei s-a oprit asupra armăsarului alb care păștea liniștit foarte aproape de ei. Era la fel de mare ca și Corvus și s-a întrebat din ce motiv un senator al Romei ieșea să călărească la ora aceea fără escortă și fără servitori. Cu un salt agil, Ticius a urcat pe armăsar și a continuat să țină mâna întinsă spre ea. Aradia a făcut un pas, dar nu a putut să se sprijine complet pe picior. Sângele i se scurgea pe călcâi și îi păta sandaua din piele ca și poalele tunicii albastru-deschis. Chiar dacă ar încerca, nu ar putea să ajungă pe jos acasă, așa că se vedea nevoită să accepte ajutorul unui necunoscut. A respirat din nou adânc înainte să se apropie de cal și să-i întindă mâinile lui Ticius. Dintr-o singură mișcare, el a ridicat-o și a așezat-o pe genunchii lui. Aradia nu știa încotro să privească, simțindu-se foarte tulburată. Pentru prima oară se afla atât de aproape de un bărbat care nu era fratele sau tatăl ei. A încercat să fixeze cu privirea coama calului, dar nu vedea nimic dincolo de puternicele lui brațe. Era un bărbat voinic însă mâna calul cu abilitate. Ticius a dat pinteni calului și l-a strunit să meargă într-un trap ușor care o împingea încontinuu înainte și înapoi. Cât a durat drumul ea a încercat să nu se rezeme de torsul lui musculos, dar mișcarea oscilantă a împiedicat-o. Umărul ei stâng se lovea mereu de pieptul bărbatului. Din fericire, el nu putea să-i vadă chipul, care era roșu ca o rodie.

Teodosius, cel mai credincios servitor al lui Antoninus, le-a ieșit în întâmpinare când a auzit copitele calului care se oprise la ușa de la

intrarea principală. Pe chip i s-a oglindit surpriza văzând-o coborând de pe cal în brațele unui necunoscut. El a crezut că o va lăsa jos, dar Ticius nu i-a dat drumul niciun moment, continuând s-o țină în brațe și l-a urmat pe servitor care mergea înainte ca să-i arate drumul. În vreme ce treceau prin atriu spre una dintre încăperi, Antoninus le-a ieșit în întâmpinare. Aradia ar fi izbucnit în râs la vederea chipului fratelui ei dacă n-ar fi știut ce va urma după aceea: o supărare teribilă.

— Ce s-a întâmplat?

Aradia ar fi preferat s-o înghită pământul. În urma lui Antoninus a venit tatăl lor. Ticius Sempronius continua s-o țină în brațele lui puternice, hotărât să nu-i dea drumul. Teodosius a dat la o parte pânza de la intrarea uneia dintre camere.

— Sora voastră a avut un accident în apropiere de *Forum cuppedinis*.

Chipul lui Marcus a pălit.

— A mușcat-o un câine și abia poate să meargă.

Ticius Sempronius a lăsat-o pe un divan suficient de lung și de lat.

— Pe Jupiter! Ce făceai în *Forum cuppedinis?* a întrebat Antoninus, continuând s-o cerceteze cu privirea.

Apariția lui Ticius Sempronius în casa lui îi produsese o mică emoție. Tatăl său i-a oferit bărbatului o cupă cu vin, pe care acesta a refuzat-o cu amabilitate. Teodosius a adus un coș din nuiele plin cu alifii și s-a apucat să-i curețe Aradiei rana de la picior. Niciunul nu observase că ieșise din cameră și se întorsese cât ai clipi.

Marcus s-a îndreptat spre fiica lui ca să examineze mușcăturile ce începeau să capete o nuanță purpurie.

— Antoninus, du-te după medic ca să-i trateze rana surorii tale, este mult mai serioasă decât pare la prima vedere.

Antoninus s-a uitat cu ochii mijiți la tatăl său.

— Eu mă voi ocupa de oaspetele nostru cât timp Teodosius curăță rana.

Împotriva voinței lui, Antoninus a ascultat ordinul tatălui. Lucretius Aquilinus l-a însoțit, dar nu înainte de a-i arunca o privire bănuitoare senatorului Ticius Sempronius, privire ce nu i-a scăpat lui Sila Marcus, care nu știa cum s-o interpreteze. În următoarele clipe a început să îl studieze fățiș pe senatorul rival al fiului său. Nu-l cunoștea personal, dar isprăvile lui îi ajunseseră la urechi. Era un bărbat ambițios, teribil de viclean, ca toată familia lui, și de aceea nu avea încredere în el, mai ales în amabilitatea pe care o manifesta față de micuța lui.

— Ce căutai în *Forum cuppedinis?* a întrebat Marcus cu adevărat supărat.

Aradia a lăsat capul în piept ca să nu i se citească pe față remușcarea pe care o simțea. În timpul nopții i se păruse foarte simplu să facă o escapadă ca să cumpere o armă și să se întoarcă acasă înainte să-și dea cineva seama. Dar nu ținuse seama de întâmplările

neprevăzute precum atacul unui câine sau ajutorul unui necunoscut.

— Voiam să cumpăr o spadă ca aceea pe care o are centurionul Lucretius Aquilinus. Este magnifică, tată.

Marcus a deschis gura, dar a închis-o repede ca să înghită saliva groasă ce i se adunase pe cerul gurii. Fiica lui se expusese unui pericol serios din cauza acelei blestemate obsesii pentru armele de război.

— Ai înnebunit? a întrebat cu glas puternic, dar măsurat.

Teodosius curăța în continuare rana cu conștiinciozitate.

— A fost o prostie, știu, a recunoscut spășită, dar doream cu tot dinadinsul să am una.

Ticius Sempronius s-a uitat la fată cu un interes sporit. Nicio femeie nu ar îndrăzni să se aventureze în cea mai periculoasă zonă a Romei în căutarea unei spade. Poate ar face-o pentru o tunică din mătase sau pentru parfumuri, dar nu ca să facă rost de o armă militară. Ca și cum Marcus și-a fi dat seama de prezența bărbatului, s-a întors spre el și l-a invitat să iasă din cameră ca să-l recompenseze. Ospitalitatea romană era bine-cunoscută, iar el nu avea de gând s-o nesocotească jignindu-l pe musafirul care avusese amabilitatea să o ajute pe impulsiva lui fiică, deși acesta era un adversar de temut.

Iulia s-a înfuriat rău când a aflat de escapada Aradiei. I-a certat cu asprime pe servitori, pentru că îi permiseseră să iasă din casă fără un însoțitor, dar nu știa că niciunul nu observase plecarea ei, pentru că fata avusese grijă să iasă pe ascuns când toți sclavii erau absorbiți de treburile lor zilnice.

Marcus era tot în *tablium*{13} stând de vorbă cu bărbatul care o salvase. Iulia nu-i cunoștea numele, și Aradia nu s-a grăbit să i-l spună. Sosirea lui Antoninus cu medicul a oprit pomelnicul de reproșuri. Sane se distra de minune văzând situația neplăcută în care se pusese sora ei mai mică din cauza impulsivității. Antoninus le-a lăsat singure și s-a îndreptat către locul unde se afla tatăl lui împreună cu Ticius. Faptul că tocmai el era cel care o salvase pe sora lui s-a dovedit un ghinion. Totuși, el nu era omul care să întoarcă spatele unei provocări, iar Ticius Sempronius devenise cea mai importantă provocare din viața lui.

Când a ajuns în încăpere, a găsit-o goală. Și-a căutat tatăl, dar nu l-a găsit. Teodosius i-a spus că plecase în grabă acasă la generalul Maximus Lucius. Antoninus a înjurat printre dinți, acum trebuia să-și reprime curiozitatea pe care i-o provoca discuția dintre cei doi. Dar era un bărbat răbdător. Va aștepta întoarcerea tatălui său.

Capitolul 9

Curia Iulia

Antoninus s-a oprit pe treapta a patra a scării, ca și cum l-ar fi silit cineva. Și-a înălțat privirea spre fațada Curiei Iulia. Exteriorul edificiului era din piatră de calcar, argilă și nisip, cu acoperiș din cărămidă și cu puternice contraforturi la fiecare colț. Partea inferioară a zidului frontal era decorată cu blocuri din marmură. O scară simplă conducea la ușile din bronz ale intrării principale. A ezitat o clipă, dar în cele din urmă a urcat ultimele trepte. Ajuns înăuntru a privit în jur ca și cum s-ar fi aflat acolo pentru prima dată. Locul i s-a părut destul de auster, chiar dacă sala principală era foarte spațioasă. Pe cele trei trepte late se aflau cinci rânduri de scaune. Toți senatorii puteau să participe la ședințe stând comod, fără să fie înghesuiți. Pereții erau placați în marmură pe două treimi din înălțime, dar aspectul cel mai semnificativ al clădirii în care se reunea senatul era Altarul Victoriei, în care se afla o statuie a Victoriei. Altarul fusese pus în curie de către împăratul Augustus pentru a celebra iscusința militară a Romei și, mai ales, propria lui victorie în bătălia de la Accio{14}.

În acel moment, consulul Caius Pompeius prezida începutul ședinței. Antoninus s-a așezat la locul care îi revenea. Ticius Sempronius s-a instalat foarte aproape de el. Chiar dacă ședințele nu erau publice, ușa curiei rămânea în permanență deschisă. Președintele a început să citească textul proiectului pe care trebuia să-l prezinte înainte de a da posibilitatea senatorilor să-și manifeste acordul sau abținerea.

Antoninus și-a ațintit privirea asupra senatorului Ticius Sempronius, care la începutul votării s-a așezat în partea dreaptă de îndată ce s-a încheiat discuția. Cufundat în gânduri, nu băgase de seamă că începuse votarea. Aceasta nu se făcea nici în scris, nici prin ridicarea mâinii. Fiecare senator se ridica de la locul său și se așeza într-o parte a sălii. În funcție de opțiunea de vot, unii se instalau în dreapta și alții în stânga. Consulul număra persoanele poziționate în fiecare parte. Odată adoptată propunerea, aceasta devenea decret numit *senatus consultum.*

Antoninus fusese atât de absorbit de senatorul Ticius Sempronius că nu acordase suficientă atenție votării. Unul dintre senatorii mai în vârstă și prieten al tatălui său Sila Marcus l-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Hai, băiete, i-a spus Iulius Ulpius. *Acta Senatus* nu pot să aștepte.

Acta Senatus erau ciornele dezbaterilor și deciziilor pe care le lua senatul de la primul consulat al împăratului Iulius Cezar. Aceste ciorne ale procedurilor se scriau, dar rareori se publicau. Pentru a înlătura aura de mister care dădea o importanță ireală deliberărilor Senatului, Iulius Cezar a ordonat să fie copiate și incluse obligatoriu în *Acta Diurna*. Împăratul Augustus continuase această practică deși publicarea era interzisă. În mod normal se alegea un senator mai tânăr ca să întocmească procesul-verbal, care ulterior se păstra în arhivele imperiale și în bibliotecile publice. Cei care voiau să-l examineze aveau nevoie de un permis special al prefectului orașului.

Antoninus a luat loc în partea stângă pentru a vota, în fața senatorului Iulius Ulpius, care se așezase în partea dreaptă. După terminarea votării, Ticius Sempronius s-a apropiat de el cu un zâmbet viclean pe buze. Apoi s-au declanșat o serie de evenimente la care niciunul dintre senatorii adunați în Curia Iulia nu se așteptase.

Zilele în tumultuosul oraș Roma erau istovitoare pentru Aradia. Obișnuită cu peisajul de câmpie, zgomotele și activitatea frenetică din jurul ei o oboseau în cel mai înalt grad. Sane reușise să cumpere tot ce trebuia pentru nunta ei, care urma să aibă loc peste câteva luni. Aradia nu văzuse niciodată atâtea mătăsuri și inuri. Unele erau de culori atât de țipătoare că o orbeau. Trebuia să clipească de mai multe ori ca să-și limpezească privirea. În acel moment Sane era înfășurată într-o stofă strălucitoare de culoarea purpurei și nu știa cum s-o aranjeze pe ea.

— Ești foarte frumoasă, a spus Aradia a nu știu câta oară.

După sunetul vocii, Sane a știut că sora ei era plictisită s-o tot însoțească la cumpărături, dar ei i se părea insuficient tot ce cumpăra. Voia să-și îmbrace viitoarea casă în haine superbe. Tiberius merita o mireasă spectaculoasă și așa se simțea ea.

— Modelul nu-mi spune nimic, a intervenit Iulia.

Aradia a mijit ochii bănuitoare. Ea nu se pricepea la croieli și materiale, de aceea, dacă va mai rămâne acolo printre mătăsuri și inuri, va începe să țipe ca o nebună. Negustorul cel bogat continua să se strâmbe privind-o pe Sane. Iulia i-a pus fiicei sale în jurul taliei o curea argintie.

— Mătasea asta nu este potrivită pentru croiala tunicii, a spus în cele din urmă.

Intrarea lui Teodosius a reușit să capteze imediat atenția Aradiei. Ducea în mâini un pachet înfășurat într-o pânză albă ce părea să fie un papirus.

— Doamnă, un mesager a adus un dar pentru mica Aradia.

Pe Iulia nu a deranjat-o purtarea familiară a servitorului. Le cunoștea pe fete de când se născuseră și le trata ca și cum ar fi fost

fiicele lui. Trăise și muncise în Velitrae până când Antoninus s-a hotărât să se mute la casa lui. Atunci a plecat în marele oraș cu el și tot de atunci îl servea pe fiu cu aceeași loialitate pe care o dovedise față de tată.

— Un dar? Din partea cui? a întrebat.

Aradia s-a ridicat din locul unde stătea și a luat pachetul cu un zâmbet larg. Ca oricărei fete, îi plăcea foarte mult să primească daruri chiar dacă nu știa cine i le trimitea. A rupt ambalajul gros și a descoperit un obiect care i-a smuls o exclamație de încântare. Ținea în mâini o teacă făcută din lemn de măslin. Era împodobită cu mai multe tăblițe din aur pe care fuseseră gravate figurile mai multor zei, printre care se numărau Jupiter și Neptun. Între tăblițe se aflau lamele mici emailate, frumos lucrate. A desfăcut-o și spada a apărut în fața ei în toată splendoarea. Lama lată și dreaptă cu tăiș dublu avea încrustată pe ambele părți marca făurarului, în vreme ce mânerul era înfășurat în fire de argint.

— Este superbă! a exclamat Sane, care se uita uimită la arma pe care o ținea în mână Aradia.

— Nu este arma unui simplu soldat, a spus Iulia cu ochii mijiți.

— Este arma unui împărat, a remarcat Aradia emoționată.

— Nu poți s-o accepți, a rostit Iulia fără s-o slăbească din priviri.

— Mamă, darurile nu se refuză.

Iulia s-a întors încruntată spre Teodosius.

— Mesagerul a menționat numele celui care a trimis darul?

— Este senatorul Ticius Sempronius, doamnă.

Aradia a simțit nevoia bruscă să dea drumul armei, ce părea că îi arde mâinile. Depășea puterea ei de înțelegere faptul că un străin îi dăruia un lucru absolut excepțional.

— Trebuie s-o înapoiezi stăpânului său, i-a spus mama ei pe un ton sever. Este un dar prea scump.

Aradia a clătinat de mai multe ori din cap. În semn de refuz de mică o învățaseră să accepte darurile oricât de ciudate ar fi fost și chiar dacă nu-i plăceau. Dar asta nu era valabil pentru arma pe care o ținea în mâini, fiindcă era formată de ea. Dorea să nu se despartă de obiectul acela, deși în sinea ei știa că trebuie s-o facă.

— Mesagerul a menționat că senatorul a luat-o din *cuppedinis* special pentru fiica Domniei Voastre.

Aradia și-a ținut respirația văzând-o pe mama ei ezitând. Oricine și-ar fi dat seama că spada era excepțională. O armă de asemenea calitate nu se cumpăra dintr-o piață mică precum *cuppedinis*.

— Așteptați-mă aici. Voi vorbi cu tatăl vostru despre această chestiune. El va hotărî ce să facem cu darul.

Darul a suscitat o discuție aprigă între soți. Marcus încerca să-i

explice Iuliei că Aradia trebuia să acționeze cu tact ca să nu provoace reacții ostile. Ticius Sempronius era un senator influent și trebuia să procedeze cu multă grijă ca să nu stârnească o aversiune care ar putea să-i aducă prejudicii, doar că nu i-a împărtășit acest ultim gând.

— Chiar eu voi vorbi cu senatorul ca să-i explic de ce fiica noastră nu poate să accepte un dar atât de scump.

Iulia s-a uitat la soțul ei cântărind diferitele alternative și a ajuns la singura concluzie plauzibilă.

— Ți-e teamă că este interesat de ea, a murmurat Iulia.

Marcus exact asta bănuia. Fiica sa cea mică trezise interesul unui bărbat foarte periculos din Roma și trebuia să acționeze cu multă precauție.

— O să plecați de urgență la Velitrae, i-a spus el pe un ton ce nu admitea replică. Aradia n-ar fi trebuit să ne însoțească la oraș.

Propriul reproș nu a scăpat atenției Iuliei, care a dat aprobator din cap, acceptând hotărârea lui.

— Vom cumpăra ultimele lucruri de care are nevoie Sane și vom pleca imediat spre casă, a fost ea de acord.

— Să nu-i pomenești lui Antoninus despre dar și interzice-le fiicelor noastre să vorbească despre el. Mă voi ocupa discret de această chestiune și voi încerca să o rezolv cât mai repede.

Iulia a cercetat chipul soțului ei și pentru prima dată i-a observat îngrijorarea din priviri și tensiunea din mandibulă. Rictusul din colțul gurii i-a atras în mod deosebit atenția.

— De mai multe luni te văd îngrijorat, a murmurat ea.

Marcus a expulzat tot aerul din piept. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca Iulia să-i împărtășească îngrijorarea. Femeile trebuie să trăiască la adăpost de toate greutățile vieții, doar că în ultimul timp nu se străduise prea tare să le menajeze.

— Nu mai sunt un băiat plin de energie, i-a răspuns cu un aer serios. Sunt un tată de familie îngrijorat pentru viitorul copiilor lui.

Și este adevărat, și-a spus Iulia. Marcus avea pe chip o expresie de resemnare, deși copiii lor nu le dăduseră bătăi de cap, dimpotrivă, erau cei mai responsabili și mai drăgăstoși copii pe care și i-ar fi putut dori niște părinți. De aceea la auzul vorbelor a simțit că i se strânge stomacul. Ceva nu mergea așa de bine cum ar trebui și nu cunoștea motivul.

— Aradia să nu iasă din casă decât însoțită de fratele ei sau de mine. Voi vorbi cu Teodosius să-i urmărească fiecare pas, fără ca ea să bănuiască.

— Te temi că senatorul va încerca să o întâlnească după ce îi vei refuza darul?

Marcus a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Nu am de gând să fiu atât de prost încât să anticipez evenimente

care se petrec doar în imaginația mea.

Răspunsul lui nu a satisfăcut-o deloc pe Iulia.

— Aradia intenționează să le viziteze pe Claudia și pe Aurea după micul dejun.

— Atunci o voi însoți, a spus Marcus. Dar mai înainte voi înapoia darul stăpânului său.

Iulia a strâns cu drag mâinile soțului între palmele sale. Văzându-l în starea aceea de neliniște se simțea profund îngrijorată. În Velitrae trăia departe de problemele marelui oraș și dorea, în adâncul sufletului ei, ca totul să revină la normal.

— Acum sunt îngrijorată pentru tine, a mărturisit Iulia cu sinceritate.

Marcus și-a spus că ceea ce dorea cel mai puțin era ca Iulia să își facă griji. Nu voia să mai adauge și alte supărări la cele deja existente.

— Nu trebuie. Consider acest incident o neînțelegere regretabilă.

Iulia a privit în ochii soțului ei, încercând să descopere adevărul acestor cuvinte.

— Marcus, i s-a adresat ea.

Bărbatul tocmai se pregătea să plece.

— Îți mulțumesc că faci eforturi ca familia noastră să trăiască în pace și armonie.

Ochii lui Marcus au strălucit cu afecțiune sinceră. A luat mâinile soției sale și le-a sărutat cu reverență. Iubirea pasională pe care o simțise în trecut se transformase în ceva foarte profund, dar nu reciproc. Era foarte greu să fie soția unui legionar, și pentru o femeie ca Iulia, cu atât mai mult, dar el o iubea la fel sau poate mai mult ca la început.

— Sunt mândru de fiicele mele și voi face tot ce îmi stă în puteri pentru a le asigura fericirea prezentă și viitoare. Nu voi permite niciodată să le facă cineva rău.

— Știu că așa va fi, a afirmat Iulia cu ochi strălucitori.

— Tată!

Vocea puternică a lui Antoninus a făcut-o pe Iulia să tresară surprinsă. Ambii părinți l-au privit în același timp. Antoninus înainta spre ei cu pași energici. Avea ochii mijiți și bărbia încordată din cauza furiei.

— Lasă-ne singuri, i-a cerut Marcus Iuliei, care a făcut un gest afirmativ cu capul. După aceea îți voi spune ce a stârnit supărarea lui.

Marcus s-a uitat la fiul său și i-a făcut semn să-l însoțească. L-a dus în zona cea mai îndepărtată de aceea în care se aflau surorile lui. Antoninus l-a urmat, însă pufnea ca un taur înfuriat

— Încearcă să te calmezi, i-a cerut după ce a închis ușa în urma sa.

— Să mă calmez? a întrebat Antoninus exasperat. Nici nu-ți imaginezi ce a dezlănțuit furia mea.

Din nefericire, Marcus înțelegea prea bine. Antoninus se întorcea de la o ședință a senatului, judecând după expresia lui furibundă trebuie să fi avut o întâlnire neplăcută cu senatorul Ticius Sempronius, bărbatul care începea să-i complice existența fără ca fiul lui să bănuiască până la ce punct.

— Împăratul reclamă prezența noastră la palat, a spus pe neașteptate Antoninus.

Marcus l-a privit întrebător dar a păstrat tăcerea câteva momente.

— Din ce scuză? Este ceva neobișnuit, a spus precaut.

Ochii lui nu încetau să privească figura fiului său care se mișca neliniștit în fața lui, ca și cum ceva i-ar fi deranjat profund.

— L-am lovit pe senatorul Ticius Sempronius, a mărturisit el.

Marcus se temea de consecințele gestului său.

— Un senator al Romei nu lovește alt senator, l-a admonestat cu asprime.

Cuvintele dure ale tatălui său l-au făcut să se încordeze și să strângă pumnii pe lângă trup.

— A avut îndrăzneala să-mi vorbească despre sora mea.

Marcus și-a îndepărtat privirea de la fiul lui când luă loc. Între timp, căuta cuvintele cele mai potrivite ca să nu-i sporească mânia. Nu putea să-i spună că Aradia primise un dar chiar de la senator.

Trebuia să evite o nouă înfruntare, așa că a hotărât să se orienteze în altă direcție.

— Nu acesta este adevăratul motiv, nu-i așa? l-a întrebat direct.

Antoninus s-a gândit o clipă, apoi a recunoscut:

— Mi-a făcut cunoscută hotărârea împăratului de a-l desemna noul cenzor al Romei.

Marcus a închis ochii o clipă. Rivalitatea dintre Ticius și Antoninus se declanșase în sfârșit.

— După votare m-a căutat în curie ca să mă informeze despre numire și prin cuvintele lui mi-a stârnit mânia.

— Știu cât îți doreai această numire pentru tine. Totuși, faptul că nu ai obținut-o nu este un motiv suficient ca să te iei la bătaie într-un loc public.

Antoninus a clătinat din cap ascultându-și tatăl.

— Nu l-am lovit pentru numirea lui, a recunoscut el. Nesăbuința mea nu merge până acolo.

— Atunci…? a insistat Marcus.

— Mi-a vorbit despre interesul pe care i l-a trezit Aradia și cât de benefic ar fi pentru mine să îl am aliat, și nu rival. A fost o insultă peste care nu am putut să trec.

Marcus înțelegea reacția viscerală a fiului său.

— Trebuia să te controlezi! l-a certat.

— Vorbea despre sora mea! a protestat cu energie.

Marcus nu vedea la fel lucrurile.

— Te provoca.

Antoninus a dat dovadă de suficientă maturitate ca să admită că tatăl lui avea în parte dreptate. Multe luni își disputaseră postul de cenzor al Romei. Cuvintele schimbate în ședințele senatului deveniseră tăioase. Amândoi își aruncaseră reproșuri, acuzații voalate și el nu acceptase ușor desemnarea din partea împăratului Augustus. Marcus s-a gândit o clipă la afrontul suferit de fiul său. La puterea pe care o avea senatorul Ticius Sempronius de a-l provoca și la reacția lui. Altercația din senat avea ca singur scop să-l desconsidere în fața cezarului. Dacă Antoninus ar bănui ce dar costisitor îi făcuse Aradiei, se va înfuria și mai tare, ceea ce trebuia să evite cu orice preț.

— Ne vom vedea cu împăratul și ne vom cere scuze. Și, de asemenea, îi vom oferi o reparație.

Antoninus s-a uitat stupefiat la tatăl său.

— În niciun caz nu voi fi de acord să suporți consecințele purtării mele. Sunt responsabil pentru faptele mele și voi accepta măsurile care se impun.

Marcus și-a privit mâinile care îi tremurau ușor. Veniseră la Roma ca să pregătească nunta lui Sane cu Tiberius Lucius și totul degenerase într-o situație destul de delicată. Fiul lui pierduse postul pe care și-l dorise atât de mult. Fiica lui cea mică trezise interesul unuia dintre cei mai periculoși bărbați din Roma. Cum trebuia să acționeze?

— Împăratul a solicitat și prezența mea, i-a amintit Marcus. Este posibil să nu aibă nicio legătură cu ce s-a întâmplat în curie.

Antoninus se îndoia serios. Veștile zburau cu viteza fulgerului în Roma.

— Nu cunosc motivul, tată, dar sper că nu are legătură cu purtarea mea.

Marcus s-a ridicat în cele din urmă și s-a îndreptat spre fiul său.

— Să nu ne grăbim cu concluziile. Calmează-te și să nu scoți un cuvânt în fața mamei și a surorilor tale. Vom vorbi cu împăratul și apoi vom lua hotărârile care se impun.

Capitolul 10

Convocarea împăratului nu era altceva decât invitația personală la o petrecere pe care se gândise s-o dea noul cenzor al Romei. Marcus a acceptat în numele familiei sale și și-a exprimat infinita lui recunoștință față de Augustus.

Petrecerea avea loc în afara palatului, unde veselia și muzica se auzeau pretutindeni. Antoninus se plimba cu mama lui, Iulia. Li s-a alăturat Claudia Lucius, în timp ce Aradia și Aurea se delectau cu o scenă de teatru care se desfășurase în apropierea uneia dintre fântâni. Sane și Tiberius se îndepărtaseră de familie ca niște îndrăgostiți ce erau. Marcus a renunțat la gândurile lui ca să-și concentreze atenția asupra împăratului. Augustus manifestase o preferință specială pentru el, căci în acel moment amândoi beau vin aromat și își făceau confidențe într-una dintre încăperile private. Cei doi bărbați stătuseră de vorbă și mai demult, când Marcus încă era înrolat în armata Romei.

— M-am gândit la Antoninus pentru postul de guvernator al Iuliei Augusta Emerita.

Vocea împăratului avea un ton condescendent. Marcus a golit cupa de vin dintr-o înghițitură.

— Antoninus va fi deosebit de recunoscător.

Cezar Augustus a remarcat în vocea lui Marcus o anume reticență. Bărbatul cu tâmple argintii trăia retras la țară, împreună cu soția și cele două fiice ale sale. Și el a regretat că, după ce se retrăsese din armată, nu acceptase funcția politică pe care i-o oferise. Era foarte abil și priceput la tratative. Răbdător și bun ascultător. Dacă i-ar fi acceptat propunerea, ar fi fost un emisar foarte valoros pentru politica Romei. Augustus l-a privit cu atenție. Chipul lui Marcus exprima disciplină, autoritate, ascetism, înțelepciune, severitate, ceea ce patriarhii romani păreau să oglindească nu doar pe chip, ci și în suflet și, de bună seamă, era ceea ce Marcus inspira în acel moment.

Acesta i-a susținut privirea împăratului. Francheța și loialitatea i-au provocat un rictus ce putea fi luat drept un zâmbet. A observat chipul celui mai important bărbat din Roma. Avea părul ondulat și blond. Ochii îi erau vii și albaștri. Avea nasul acvilin și puțin ascuțit, care îi conferea chipului său bărbătesc o seriozitate și o duritate foarte necesare unui bun conducător. Nu era înalt ca bărbații pe care îi comanda, dar nu cunoscuse un strateg militar mai bun, chiar mai bun decât Marcus Aurelius.

— Știu că fiul tău dorea să fie noul cenzor al Romei.

Marcus a clipit ca să-și alunge nedumerirea de pe chip la auzul

cuvintelor lui.

— Dar va fi mult mai de folos în Hispania.

— Este o mare onoare și un enorm privilegiu pe care niciun roman nu le-ar refuza.

Între cei doi s-a lăsat o scurtă tăcere. Moment de care a profitat un servitor ca să umple din nou cupele cu vin. Caius Salvius, prefectul pretoriului, îi urmărea cu atenție. În nicio împrejurare nu-l lăsa singur pe împărat. Caius Salvius era un om de încredere absolută pentru Augustus. Își exercita munca, fără a se supune ordinelor altor șefi militari, și nu răspundea decât în fața lui însuși. Obișnuia să se instaleze în Roma când cezarul se afla în oraș. În timpul deplasărilor lui, prefectul îl urma cu șase cohorte. Cel puțin trei dintre ele rămâneau în Roma în acea perioadă.

— Iulius Ulpius mi-a împărtășit îngrijorarea sa din cauza ultimului vot al lui Antoninus în curie.

Marcus s-a uitat cu ochii mijiți la lichidul roșu din cupă. Nimic din ce se întâmpla în senat nu scăpa atenției împăratului.

— Uneori Antoninus dă dovadă de impetuozitatea proprie tinereții.

Încercarea lui Marcus de a atenua greșeala fiului său la vot nu a avut rezultatul scontat.

— Foarte puțini bărbați la fel de tineri ca fiul tău obțin o funcție în senat. Antoninus face munca pe care ai refuzat-o tu.

Marcus a continuat să agite lichidul din cupă, alcătuind mici cercuri. El era un bărbat liniștit; îi plăcea să trăiască la țară, înconjurat de familia sa. De aceea refuzase oferta lui Augustus. Voia să stea departe de tot ce avea de-a face cu politica Romei.

— Antoninus mi-a mărturisit că în ziua aceea era puțin distrat - a admis cu sinceritate -, dar pot să vă asigur că nu se va mai întâmpla.

— Așa sper, Marcus. Alt vot negativ poate să-l coste un preț foarte ridicat la Roma.

Din acest motiv refuzase el ca Antoninus să se dedice politicii. Fiecare hotărâre, fiecare vot atrăgeau după sine un risc considerabil.

— Să închinăm pentru noul guvernator al Iuliei Augusta Emerita, a spus în încheiere cezarul.

Aradia se rătăcise probabil, pentru că nu o găsea pe Aurea. Zadarnic străbătea fiecare colț al frumoaselor grădini și încăperi. Pretutindeni se întâlnea cu cetățeni care râdeau și se bucurau de petrecere, cu senatori bătrâni, cu legionari în retragere și cu unele familii de patricieni, apropiați ai împăratului. Luxul construcției, eleganța mobilierului făcuseră o puternică impresie asupra ei.

S-a întors spre stânga după ultima coloană și s-a ciocnit de un piept tare.

— Iertare…

Niște ochi negri și reci au cercetat-o din cap până-n picioare. Aradia s-a simțit deodată, ca și cum ar fi fost goală. Din instinct, și-a petrecut brațele în jurul trupului.

— Ne vedem din nou, dar de data asta fără un câine care te urmărește.

Ticius Sempronius stătea cu un umăr rezemat de coloana masivă din marmură, și de aceea ea nu îl văzuse când s-a întors. Purta o tunică strânsă în talie cu o curea din piele. Veșmântul era alb și simplu, fără *latus clavus*, cele două dungi purpurii care completau ținuta senatorilor. Nu purta nici tipica togă lungă, înfășurată pe brațul stâng. Părea un patrician, nu un senator al Romei.

— Eram puțin neatentă, i-a mărturisit cu o voce mică.

Dintr-un motiv inexplicabil, bărbatul îi stârnea o neliniște copleșitoare. Nu-i plăcea felul în care o privea. Nici strălucirea ciudată de prădător din ochii lui întunecați. Aradia a făcut un pas înapoi care lui i s-a părut o dovadă de lașitate, nu de precauție. Ticius a schițat un zâmbet sardonic observând gestul fetei.

— Ai avut noroc că ai dat peste mine, și nu peste alt câine sălbatic, i-a spus cu patos, cel puțin așa i s-a părut ei.

— Mulțumesc nespus pentru ajutorul acordat.

Ticius s-a mai apropiat cu un pas de ea, însă de data asta nu s-a dat înapoi. Coloana îi acoperea parțial.

— Dar nu ai acceptat spada de la mine.

— Nu puteam s-o accept. Nu făcusem nimic ca s-o merit.

— Asta ar trebui să decid eu.

Brusc bărbatul și-a pus mâna pe umărul Aradiei. Contactul fierbinte a făcut-o să tresară ușor. A făcut ochii cât cepele și a încercat să se desprindă. Nu se cuvenea ca un bărbat care nu era din familie s-o atingă, simțindu-și niște libertăți inadmisibile.

— Trebuie să plec, s-a grăbit să-i spună.

Dar mâna continua s-o țină de parcă ar fi fost de fier. Ea se temea să fie nepoliticoasă sau să ridice vocea, fiindcă nu voia să atragă atenția asupra lor.

— Ți-e frică de mine? a întrebat-o în șoaptă.

Aradia devenea din ce în ce mai agitată, fiindcă nu știa să se poarte cu un bărbat experimentat ca el. Prin atitudinea sa îi provoca o reacție de respingere.

— Trebuie să te temi de ceea ce este periculos. Spuneți-mi, domnule senator, vă considerați un bărbat periculos?

Ticius a zâmbit larg. Tinerețea și lipsa ei de experiență îl atrăgeau în mod deosebit. De când o întâlnise mergând singură prin oraș, a știut că era o fată aparte, îndrăzneață și hotărâtă. Un spirit care nu se frângea ușor. Ce fată întreagă la minte ar face pe jos un drum atât de lung ca să cumpere o spadă?

— Mi-a părut rău că nu mi-ai acceptat darul.

Aradia a observat că el evita răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese. Și-a așezat mâna peste a lui ca să i-o îndepărteze de pe umăr, dar Ticius a profitat de ocazie ca s-o tragă și mai mult spre el.

— Tata v-a explicat motivul pentru care am refuzat și v-a cerut scuze, acum acceptați-le și pe ale mele. Era un dar prea frumos și prea scump ca să-l accept, mai ales că venea din partea unui necunoscut.

Ultima frază o rostise cu oarecare asprime. Aradia i-a susținut privirea în timp ce încerca să-i desprindă degetele care îi imobilizau umărul.

— Dă-i drumul!

Vocea aspră a lui Antoninus a făcut-o să tresară. S-a răsucit pe și l-a văzut spumegând de furie, dar nu se uita la ea. Privirea îi ațintită asupra lui Ticius Sempronius.

— O salutam pe sora unui cunoscut.

Răspunsul sunase batjocoritor, și Aradia l-a țintuit cu privirea pe senator. Exista o provocare între ei, o tensiune palpabilă. Brusc, a devenit conștientă că ea era motivul confruntării dintre ei doi. De ce? Ce motiv ar avea Ticius Sempronius ca să-l provoace pe fratele ei?

— Să mergem, Antoninus! Ne-o fi căutând tata.

Dar fratele ei nu s-a mișcat din loc. Nici Ticius Sempronius.

— Te-am avertizat să nu te apropii de ea!

Tonul lui Antoninus era tăios ca o spadă de curând ascuțită.

— Insinuezi că ar trebui să controlez cine se plimbă prin grădinile împăratului și trece prin locul în care mă aflu eu? Sunt un simplu invitat care se desfată cu miresmele grădinii. Apropo, trandafirii emană un miros îmbătător.

Indiferent ce cuvânt ar fi rostit Ticius, Antonius îl lua ca pe o insultă.

— Ar trebui să ai grijă la anumiți trandafiri, fiindcă spinii lor se pot dovedi mortali.

— Să mergem, Antoninus! Te rog, a spus Aradia trăgându-l de braț pe fratele ei.

— Ceea ce mi-a atras în mod deosebit atenția este un trandafir fără spini și atât de încântător că mă gândesc să-l tai și să-l iau cu mine.

Antoninus a făcut un pas înainte, dar Ticius Sempronius nu și-a revizuit atitudinea și nici nu și-a retras cuvintele, care se dovediseră grosolane.

— Voi lua aceste vorbe ca pe o amenințare, a spus sentențios Antoninus.

— Nu este o amenințare, ci o avertizare. Nimic nu-mi stă în cale. Sper să nu uiți.

Antoninus avea fălcile strânse și ochii mijiți.

— În niciun caz nu pot uita cine are sânge de trădător în vene.

Insulta fusese rostită în mod deliberat. Prin aceste cuvinte, Antoninus îi demonstra un lucru pe care nu-l putea uita: familia Sempronius Lepidus era trădătoarea Romei. Unchiul lui conspirase cu altă rudă ca să declanșeze o rebeliune contra Republicii. Mai mulți membri fuseseră executați.

După declarația lui Antoninus, atmosfera s-a rarefiat, și tensiunea a atins cote maxime.

— Pe Jupiter că am să te fac să-ți înghiți vorbele! a amenințat Ticius cu o voce dură precum granitul.

— Atunci păzește-ți gâtul, pentru că voi fi nemilos dacă te mai văd pe lângă sora mea!

Amenințarea a avut efectul contrar. Ticius s-a năpustit asupra lui și l-a prins de gât cu amândouă mâinile, dar Antoninus nu s-a clintit din loc. În clipa următoare Ticius a simțit vârful ascuțit al pumnalului în coastele lui.

— Îți garantez că vei regreta gestul de a mă amenința! a exclamat Ticius Sempronius.

— Iar eu te avertizez că te voi ucide dacă nu ții seama de amenințările mele! a răcnit celălalt.

— Antoninus! a exclamat Marcus uluit.

Cei doi senatori ofereau un spectacol fără precedent în fața unei mulțimi de patricieni.

Antoninus nu observase că Aradia alergase în căutarea tatălui lor. Fusese atât de concentrat asupra oponentului lui, că nu-l auzise venind.

Caius Salvius s-a băgat între ei ca să-i despartă.

— Este casa împăratului! Oaza lui de pace! a tunat prefectul gărzii pretoriene. Niciun roman, fie el senator sau nu, nu scoate arma din teacă și supraviețuiește ca să povestească asta.

Antoninus era îngrijorat, pentru că fapta lui ar fi putut să aducă prejudicii grave familiei. Dar Ticius Sempronius îl împinsese până în punctul în care furia nu mai putea fi controlată. Când văzuse gestul lui posesiv față de sora sa, mânia îi crescuse până la cote nebănuite. Acum își regreta impulsivitatea.

Caius Salvius i-a luat pumnalul și a ordonat celor două gărzi pretoriene să-l însoțească. Antoninus a fost dus în afara încăperilor palatului.

Augustus încă nu aflase de altercația care avusese loc pe domeniul lui, dar știrea va ajunge la urechile sale puțin mai târziu și asta va dezlănțui o tragedie cumplită pentru Sila Antoninus Licinus.

Capitolul 11

Îi plăcea să trăiască la țară. Se simțea nespus de fericită printre animale. Pe lângă iapa Nix mai avea o gâscă sură, Apicem, care crescuse mult și o urma peste tot; un păun destul de obraznic, Ingratus, și un motan suspicios, Colossus. Iulia, mama ei, o certa adesea, pentru că aducea acasă orice animăluț pe care îl găsea pe câmp, dar toate erau atât de adorabile!

Aradia a urmat cursul râului auzind-o în urma ei pe Apicem, care încerca să-și înfigă ciocul în materialul tunicii. Sunetul pe care îl scotea era puternic, dar ea era obișnuită să-l audă și chiar să spună când era supărată sau își manifesta frica.

— Nu vei reuși să mă oprești, i-a spus ca și cum ar fi putut s-o înțeleagă. Știu că sunt pe-aici pe-aproape.

Apicem clocise mai multe ouă din care ieșiseră niște pui superbi, dar îi luase din locul în care îi așezase ea în altul, necunoscut. Aradia urma cursul râului, căci credea că era locul ales de către mama gâscă pentru a-i ascunde.

— Trebuie să-i ducem în grajd, i-a spus gâștei, care reușise să-și înfigă ciocul în tunică. Dă-i drumul, i-a cerut cu glas blând când s-a oprit ca să se uite la pasărea care o urma. Ai s-o rupi.

Apicem i-a întins aripile și a bătut din ele. Aradia a zâmbit cu gura până la urechi pentru că o amuza reacția gâștei, deși părea o amenințare.

— Vreau doar să-ți protejez puișorii.

Apicem a gâgâit cu putere, și Aradia s-a lăsat să cadă la pământ împreună cu pasărea. A privit atentă gâscă întrebându-se dacă îi va permite s-o ia în brațe. Și-a zis că ori era destul de mare, ori foarte grasă. Ciocul gros de culoare portocalie a mușcat-o iarăși de tunică, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenția.

— Sunt aproape, nu-i așa? a întrebat-o. De aceea dai spectacolul ăsta, ca să-mi abați atenția de la ei.

Gâsca și-a fâlfâit aripile și a mișcat din cap.

— Mama îmi spune mereu că ar ieși o supă grozavă din carnea ta și sunt pe punctul de a-i demonstra dacă e așa.

Aradia a înălțat capul spre cer, care era acoperit de nori. A inspirat adânc și a închis ochii o clipă. Putea să audă zgomotul apei. În drumul ei o să miroasă iarba. Momentul de pace i s-a părut unic. Când prima picătură de ploaie a căzut pe fața ei, a deschis ochii surprinsă. Nu se aștepta să plouă atât de curând.

— Să mergem, am să-ți caut puișorii altă dată.

Gâsca a urmat-o pe Aradia spre casă. Nu se îndepărtase mult, așa că a ajuns înainte să se dezlănțuie potopul. O sclavă i-a adus o pânză cu care să se șteargă, întinzându-i totodată o cupă cu hidromel cald.

— A venit tata? a întrebat-o.

Dar, înainte ca aceasta să-i poată răspunde, i-au atras atenția niște strigăte furioase venind dinspre sala principală. S-a îndreptat imediat într-acolo.

Glasul furios era al tatălui ei, și ea s-a întrebat ce putuse să se întâmple de se spulberase armonia familială. Când a ajuns în prag, și-a văzut tatăl încercând să-i consoleze mama, care își acoperise fața cu mâinile. A avut o premoniție ciudată, care a sufocat-o. Nu știa ce se întâmplă, dar nu părea să fie nimic bun.

— Plecăm la Roma, a spus pe neașteptate Marcus. Antoninus are nevoie de noi.

Niciunul dintre ei nu observase că ea stătea în prag privind scena.

— Ce s-a întâmplat, tată? a întrebat cuprinsă de neliniște.

N-o văzuse niciodată plângând pe mama sa. Cele mai rele presentimente ale fetei s-au accentuat și mai mult. Tatăl ei a clătinat din cap ca și cum ar fi vrut să se elibereze de o grea povară.

— Senatorul Ticius Sempronius a fost asasinat, i-a răspuns cu gravitate.

Iulia a izbucnit într-un plâns amar care i-a provocat Aradiei un fior de spaimă.

— Fratele tău a fost acuzat de moartea lui. Trebuie să plecăm la Roma imediat.

— Ar fi mai bine ca fiicele noastre să rămână aici, a protestat Iulia cu glas întretăiat.

Marcus a clătinat din cap un nu hotărât.

— N-am de gând să le pierd din ochi. Vor veni cu noi la Roma.

Aradia devenise galbenă precum ceara. Fratele ei nu putea fi acuzat de asasinat și și-a amintit de incidentul petrecut în palatul împăratului.

— Antoninus… Antoninus…

Nu a putut să fraza. Simțea un nod în gât, care căpăta mărimea unei nuci.

— Fratele tău este nevinovat! a exclamat Marcus pe un ton sever.

Iulia a izbucnit din nou în plâns. Sane a apărut brusc și a privit scena fără să înțeleagă nimic. Sclavii și servitorii alergau de colo-colo prin casă pregătind iminenta plecare a stăpânilor. Aradia s-a întors și a luat-o de mână pe sora sa.

— Trebuie să ne facem bagajele.

— Ce s-a întâmplat?

— Îți explic imediat totul. Plecăm la Roma, a repetat.

În tăcere și cu ochii plânși, cele două femei s-au pregătit pentru ce

era mai rău.

Când au ajuns acasă la Antoninus, chipul lui Teodosius era mai mult decât grăitor. În casă domnea o tăcere prevestitoare a unui iminent dezastru. Locul era păzit de mai multe gărzi pretoriene și Antoninus se afla închis în încăperile lui private, fără să i se permită să iasă. Familia Sempronius Lepidus cerea cu insistență capul senatorului Sila, dar Augustus voia mai întâi să clarifice lucrurile. Roma era emoționată. Marcus a încercat să caute sprijin printre prietenii săi, ca să salveze viața fiului. Moartea violentă a unui senator roman era o chestiune foarte serioasă și, oricât n-ar fi vrut să admită, toate dovezile duceau la Sila Antoninus Licinus.

Marcus i-a chestionat pe oamenii care se considerau prieteni ai fiului său, precum Caius Salvius și Publius Carisius, dar fără rezultat. Discuția pe care o avusese mai întâi cu Caius Salvius, prefectul pretoriului, fusese descurajatoare. Nu obținuse ajutor nici de la Publius Carisius, care n-avea niciun dubiu că Antoninus era într-adevăr vinovat de asasinat. Încercase să cumpere și loialitatea lui Lucretius Aquilinus - escorta personală a fiului său și a celor doi legionari, Herminus Triciptinus și Postumius Tubertus. Dar toți credeau că Antoninus era vinovat, în afară de el.

Și-a privit fiul, care stătea cu spatele la el. Se uita pe singura fereastră a încăperii. Poziția încovoiată a umerilor lui vedea o atitudine de înfrângere care l-a îngrijorat profund.

— I-am trimis un mesaj urgent lui Maximus.

Antoninus s-a întors spre tatăl lui și l-a privit cu ochii mijiți.

— Ce face mama?

Nu a comentat vorbele pe care le rostise tatăl lui despre bunul său prieten, fiindcă Maximus nu va putea să facă nimic. Era foarte departe de Roma.

— Este foarte îngrijorată, i-a răspuns. Surorile tale îți trimit încurajările și dragostea lor și îți recomandă prudență. Te vor vedea în curând, după ce voi termina de vorbit cu tine.

Antoninus a înghițit în sec.

— Îmi iubesc familia, i-a spus el, și sper să nu sufere din cauza acestui incident nefericit.

— Ce s-a întâmplat, Antoninus?

Întrebarea tatălui trăda neliniștea lui.

Antoninus a început să se plimbe prin încăpere, absorbit de gândurile sale. Marcus și-a privit cu atenție fiul. După un moment lung, Antoninus s-a întors către tatăl său, a expulzat încet aerul din plămâni și a lăsat ochii în pământ rușinat.

— Sunt suspectat de asasinat, dar îmi închipui că știi deja.

Nu asta îl întrebase el.

— Din câte mi-a spus împăratul, ești singurul suspect. Singurul care avea un motiv să-l omoare.

Acum l-a văzut strângând buzele cu furie și întorcându-se brusc spre fereastră.

— Îmi pare rău, l-a consolat Marcus cu glas emoționat.

— Nu eu l-am asasinat pe senatorul Ticius Sempronius Lepidus.

Vocea lui era încărcată de amărăciune.

Marcus a deschis gura, dar a închis-o la loc neputincios. N-avea nicio îndoială că fiul lui era nevinovat, dar abordase problema greșit și în grabă.

— Sunt convins de asta. Altceva voiam cu întrebarea mea, dar nu m-am exprimat corect.

Antoninus a continuat să se uite pe fereastră, ca și cum ceva de afară i-ar fi atras în mod deosebit atenția.

— Mă aflam foarte aproape de casa senatorului Sempronius când s-a produs asasinatul.

Marcus știa, dar s-a simțit copleșit la auzul acestei mărturisiri a fiului său.

— Nu am martori. Nu am nicio dovadă menită să pledeze în apărarea mea.

— Nevinovăția este cea mai bună apărare posibilă, a argumentat Marcus hotărât. I-am trimis un mesaj lui Maximus, a repetat el.

Marcus nu știa că cele două mesaje pe care i le trimisese lui Maximus n-aveau să ajungă niciodată la el. Antoninus s-a întors către tatăl lui cu bărbia încordată de furie. Era un bărbat mândru și nu-i plăcea să fie dator nimănui.

— Împăratul se dovedește circumspect față de motivele pe care i le-am expus, a zis Antoninus îndreptându-se spre tatăl lui, care rămăsese în picioare în același loc din încăpere.

— L-am angajat pe Petrus Emilius ca să se ocupe de apărarea ta.

Antoninus și-a manifestat surpriza la auzul acelui nume. Fusese unul dintre cei mai buni magistrați din Roma.

— Credeam că s-a retras.

— Este un vechi prieten al meu.

Antoninus a schițat un zâmbet sardonic. Tatăl lui era un bărbat excepțional, foarte iubit și respectat în Roma. Însuși împăratul îi făcuse niște favoruri nemeritate, pentru că ținea la tatăl lui. Trăia pentru că era fiul lui Sila Marcus Licinus, nu pentru că ar fi meritat.

— Mă va judeca senatul, tată.

— Ești senator roman, e normal să fii judecat în curie.

— De ce i-ai trimis mesaj lui Maximus? El nu poate să facă nimic, oricum, nu din Noricum.

— Este singurul în care am încredere în aceste momente.

Răspunsul lui Marcus a trezit curiozitatea lui Antoninus.

— Trebuie să luăm în calcul toate variantele.

— Inclusiv pe cea a condamnării mele la moarte?

— Mai ales pe aceasta.

Între tată și fiu s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Antoninus își dădea seama că împrejurările îi erau potrivnice. Îl lovise pe Ticius Sempronius în curie. Îl amenințase cu moartea în palatul împăratului. Își dorea funcția de cenzor.

Marcus bănuia cine se afla în spatele asasinatului, dar nu avea cum să demonstreze. Făcuse cercetări despre posibilii dușmani pe care ar fi putut să-i aibă senatorul Sempronius și descoperise câteva nume foarte semnificative, care ar fi făcut să tremure însăși *Curia Iulia*. Dar abia dacă avea răgazul necesar ca să îl demaște pe adevăratul vinovat. Deși se simțea nespus de recunoscător fiindcă împăratul Augustus adoptase față de familia lui o atitudine mai mult decât preferențială. Antoninus aștepta începutul judecății acasă la el, și nu într-un loc plin de asasini și delincvenți. Va avea parte de o judecată dreaptă date fiind circumstanțele nefavorabile, dar el simțea în sinea sa că nimic nu va mai fi la fel pentru niciunul dintre ei.

Capitolul 12

Iulia stătea în fața fiului ei de la primul cântat al cocoșilor. Se scurseseră toate orele zilei fără ca împrejurările adverse să sufere vreo modificare. Beau în tăcere hidromel. Gărzile continuau să stea în poziție de drept, privind în față; curând le va sosi schimbul.

— A venit deja sora mea mai mică? a întrebat Antoninus.

Erau multe zile de când nu o văzuse. Se afla acasă la Maximus, împreună cu familia acestuia.

Iulia a clătinat din cap în vreme ce lua o mică înghițitură de hidromel. Și-a șters buzele și a lăsat cupa din argint pe o tavă. alături de ulciorul gol. Un servitor a luat-o repede ca să aducă altul.

— Aurea este o companie bună pentru a-i atenua îngrijorarea. Cât timp stă cu Claudia și cu Aurea, Aradia va fi departe de această suferință, de acest lent drum al soarelui.

— În curând se va înnopta, a spus Antoninus în treacăt.

Ținea cupa în mână, dar fără să bea din ea. Marcus nu se întorsese de la cercetările și întâlnirile sale cu vechi tovarăși. Sane stătea de vorbă în atriu cu iubitul ei. Ultima oară când îl văzuse, Tiberius Lucius se afla în vecinătatea *impluvium*{15}, sprijinit de o coloană. Sora lui tăia florile albe ale unei plante zâmbindu-i cu tandrețe. Își furau sărutări pe ascuns, străini de dezastrul care plutea deasupra lor.

— Veți rămâne mult timp în Roma?

Iulia s-a gândit câteva secunde la întrebarea absurdă pe care i-o pusese fiul ei. Nu puteau să plece până când nu se va încheia procesul cu un rezultat mulțumitor.

— Ești pregătită pentru ce-i mai rău?

Chipul femeii s-a întunecat. Cum putea Antoninus să vorbească atât de ușor despre posibila lui execuție? Iulia s-a ridicat brusc și a îngenuncheat la picioarele fiului ei. I-a pus mâna pe genunchi și l-a privit cu ochii strălucindu-i de lacrimi.

— Promite-mi că nu te vei da bătut niciodată!

El a luat mâinile mamei sale și le-a dus la piept. S-a aplecat asupra ei și i-a susținut privirea.

— Spune-o! a insistat.

— Nu mă voi da niciodată bătut! i-a confirmat cu glas ferm.

Sosirea patriarhului familiei a coincis cu schimbarea gărzilor. Îl însoțea Lucretius Aquilinus, și acest amănunt i s-a părut neobișnuit. Când Antoninus s-a uitat la cei doi legionari care își ocupau pozițiile în fața ușii, și-a dat seama că nu îi cunoștea. Alți patru urmau să rămână în afara încăperii. Nu erau gărzi pretoriene de-ale lui Caius

Salvius și, fără să-și dea seama, s-a încruntat.

În clipa următoare s-a auzit un strigăt sfâșietor de femeie și pași grăbiți ce se apropiau de atriul casei. Instinctiv, Antoninus, Iulia și Marcus au ieșit în grabă din încăperea în care se aflau, ca să vadă ce se întâmplă.

Paulus Sempronius Lepidus o ținea pe Sane de păr, iar tânăra plângea. Cu el mai veniseră trei bărbați înarmați. Toți erau rude ale senatorului asasinat.

— Pe zei! Ce se întâmplă aici? a întrebat Marcus, care s-a îndreptat către fiica sa ca s-o elibereze.

— L-au ucis, tată, a spus tânăra cu glas stins din cauza plânsului. I-au ucis pe Tiberius și pe toți servitorii.

Antoninus s-a îndreptat spre Paulus cu intenția clară să-l lovească. Brusc, au apărut două gărzi care l-au împins până când a căzut în genunchi. I-au ridicat capul și i-au pus un pumnal la gât. Marcus s-a uitat înspre Lucretius Aquilinus neînțelegând ce se întâmplă. Acesta a făcut un gest cu capul către alte două gărzi pentru a-l imobiliza pe tată. Iulia a alergat la fiica ei, dar, înainte să ajungă, Paulus i-a dat un pumn azvârlind-o la podea în stare de inconștiență. Marcus a strigat și a încercat să se apropie de ea, dar nu i s-a permis. Sane a țipat, dar s-a ales cu o palmă sonoră din partea lui Paulus.

— Ai crezut vreun moment că nu voi răzbuna moartea nepotului meu? s-a răstit la Antoninus cu glas încărcat de ură.

— Nu l-am ucis pe Ticius Sempronius, a răspuns Antoninus cu amărăciune.

De ce naiba se afla familia Sempronius în casa lui, iar Lucretius Aquilinus stătea nepăsător și se uita? s-a întrebat Antoninus. Paulus a scuipat înspre el și a tras-o pe Sane de păr și mai tare. Fata a gemut de durere.

— Ai crezut vreun moment că ai să scapi de pedeapsa pe care o meriți? Nimeni nu asasinează un Sempronius fără a plăti cu viața.

Imediat după aceea a pălmuit-o pe Sane și a împins-o cu brutalitate către cei trei bărbați care îl însoțeau. Aceștia au trântit-o la pământ și i-au sfâșiat hainele până când au lăsat-o goală. Marcus a scos un țipăt îngrozitor, dându-și seama că îi vor viola fiica în fața lui. S-a zbătut din toate puterile ca să se elibereze, dar bărbații care îl țineau erau mult mai puternici. Antoninus a încercat să se elibereze și a primit o lovitură în stomac.

— Depravaților, dați-i drumul! a răcnit Marcus îngrozit. Nu-i faceți rău!

— Dă-i drumul surorii mele sau jur c-am să te omor! a amenințat Antoninus, care se zbătea din răsputeri să se elibereze.

Încasa lovituri ca să stea liniștit, dar el nu se supunea.

— Casa mea este în doliu, dar a ta va fi și mai abitir.

Paulus s-a uitat la unul dintre soldații care îl țineau pe Marcus și i-a făcut cu capul un semn afirmativ. Antoninus a urmărit privirea acestuia și a văzut arma pe care o scotea din teacă. Tocmai descoperise că soldații aduși de Lucretius Aquilinus erau mercenari. Îi trădau armele care nu aveau pecetea legiunii. Erau dezertori care se vindeau celui care plătea mai mult. Situația se înrăutățea de la un moment la altul! A țipat ca să-și alerteze tatăl, zbătându-se în același timp din răsputeri. Mercenarul a scos spada din teacă și, fără niciun preambul, i-a tăiat gâtul lui Marcus. Bărbatul a căzut în genunchi cu sângele curgându-i șiroaie pe piept. Nu putuse să scoată niciun sunet. A rămas întins la pământ foarte aproape de Iulia, care își revenea încet-încet în simțiri.

— Nuuuu!

Strigătul lui Antoninus a răsunat în tăcerea casei sale.

— Ticăloșilor! Canaliilor! i-a insultat privind trupul inert al tatălui său întins la pământ. Am să vă omor pe toți!

S-a răsucit ca un șarpe - încercând să scape din mâinile care îl imobilizau dar s-a ales cu alte lovituri.

Paulus s-a îndreptat spre el cu un pumnal în mână. Soldații l-au ținut mai strâns. Ajuns lângă Antoninus, i-a înfipt lama ascuțită în coaste până la plăsele, apoi a răsucit-o. Antoninus a căzut în față într-o contracție involuntară, dar, fiind ținut, a rămas în picioare în fața lui Paulus. Sângele țâșnea în valuri din trupul lui.

— N-ai să mori încă, asasinule! Mai întâi vei vedea cu ochii tău cum le violăm pe mama și pe sora ta.

După ce a rostit aceste cuvinte, unul dintre bărbați s-a așezat în genunchi lângă Sane, i-a desfăcut picioarele și a penetrat-o cu o violență fără seamăn. Fata țipa de durere. Când a terminat, altul i-a luat locul. Au procedat la fel cu Iulia, care abia dacă era conștientă de ceea ce i se întâmplă. Au lăsat-o goală și au abuzat de ea unul câte unul. Chiar și mercenarii care îl ținuseră pe tatăl lui au stat la rând ca să-i violeze sora. În ciuda rănii mortale din coaste, Antoninus se zbătea cu slabele puteri care îi mai rămăseseră, încercând să ajungă la ele. A întors capul înspre Lucretius Aquilinus.

— Îndurare, Lucretius! Îndurare! l-a rugat. Ajută-le! Pe zei! Fă cu mine ce dorești, dar lasă-le în pace pe ele!

Paulus l-a prins de păr și l-a ținut ca să vadă scena îngrozitoare ce se petrecea în fața ochilor lui, în timp ce îl lovea cu cruzime.

— Nu mai ești un senator al Romei, i-a șoptit la ureche. Ești un asasin care merită moartea. Mama ta era o târfă, și sora ta, la fel. Vor avea aceeași parte de moarte ca și tine.

Antoninus a scos un urlet oribil zbătându-se din răsputeri. A încercat să-și elibereze brațele din strânsoarea puternică, dar nu a reușit. Rana deschisă din coaste îl durea, dar faptul că asista

neputincios la suferința mamei și surorii lui depășea puterea de a suporta acea agonie. Țipa, striga, dar nu i s-a permis să ajungă la ele.

— Îndurare! Ajutați-le! a implorat Antoninus cu o voce ce nu părea omenească. Opriți această barbarie cumplită. Ele nu au nicio vină! Sunt nevinovate! a răcnit, scos din minți.

Plângea amarnic privind cum mama și sora lui erau violate. Pe el nu-l lăsau să facă nicio mișcare. Striga, țipa plin de ură, de furie și de suferință, dar nu putea să le ajute. Unul dintre oamenii lui Sempronius, după ce a violat-o pe mama sa, i-a tăiat gâtul. Iulia a rămas întinsă la pământ ca o cârpă. Goală, dezonorată cu sălbăticie și moartă. Sora lui va avea curând aceeași soartă. Antoninus se zbătea ca un taur rănit de moarte.

— Ajutor!

I-a implorat pe cei doi soldați care se uitau în altă parte în timp ce avea loc masacrul.

— Îndurare!

Știa că va muri. Starea lui era cea de dinaintea morții. Rana din coaste fusese făcută cu precizie, ca să se întâmple inevitabilul. Simțea o suferință de nedescris. O durere atât de adâncă, încât friza nebunia. Își privea părinții morți. Sora lui va fi la fel în curând, iar el nu putea să facă nimic, pentru că își trăia ultimele clipe. A închis ochii și a căzut în nesimțire. Mercenarii care îl țineau i-au dat drumul brusc. Antoninus a rămas în genunchi, cu mâinile pe coapse și cu capul pe spate, scăldat în propriul sânge. Dar setea de răzbunare a lui Paulus Sempronius nu se potolise. După ce ultimul dintre bărbați a violat-o pe Sane, i-a făcut un semn să-i taie gâtul. Lucretius Aquilinus l-a ținut de braț ca să-l împiedice.

— Nu! a ordonat. Va fi vândută ca sclavă.

Fetele frumoase ca Sila Sane Licinus valorau mulți bani în haremurile turcești, și el nu avea de gând să rateze o asemenea ocazie.

— Am jurat să-i ucid pe toți membrii acestei familii, a rostit Paulus Sempronius cu vocea încărcată de ură.

— Fiicele vor fi vândute ca sclave, a repetat pe un ton ce nu admitea discuție. Este ultimul meu cuvânt.

Deodată, Paulus și-a dat seama că lipsea un membru al familiei. Fusese atât de orbit de setea lui de sânge, încât nu-și dăduse seama de absenta fiicei mai mici.

— Le vreau moarte! a tunat cu glas neomenesc.

Dar Lucretius Aquilinus avea alte planuri.

— La ordinul meu, executați-i!

Vocea puternică a lui Lucretius Aquilinus a provocat reacția întârziată a oamenilor lui Sempronius. După atrocitatea sexuală la care se dedaseră, erau relaxați de desfrâu, cu simțurile adormite, circumstanță de care a profitat Lucretius Aquilinus. Soldații i-au ținut

unul câte unul înainte să poată pune mâna pe arme și i-au ucis. Paulus nu a putut să facă nicio mișcare, fiindcă spada lui Lucretius era înfiptă în stomacul lui. Vârful ei ascuțit îi ieșea prin spate.

— Ce…?

Nu a putut să întrebarea. Trupul i-a căzut pe spate la podea.

Curtea se înroșise de sângele trupurilor masacrate. Sane era aproape moartă din cauza agresiunii brutale la care fusese supusă. Lucretius Aquilinus și-a scos capa, a pus-o peste trupul ei gol și a ordonat unuia dintre oamenii săi s-o ridice și s-o ducă de-acolo.

— Dați foc casei! a ordonat altuia.

Restul soldaților l-au urmat. Niciunul nu fusese afectat de ceea ce se petrecuse. Aveau ordin să nu intervină până când nu spunea el, și niciunul nu ar fi îndrăznit să-i discute deciziile, pentru că viețile lor depindeau de asta. Erau mercenari cruzi și se comportaseră ca atare.

Rufus, sclavul libert al lui Maximus, a reușit să se ascundă când a văzut numărul mare de soldați care veneau la casa senatorului Antoninus. El aducea un mesaj de la stăpâna lui, Claudia. Deciseseră ca tânăra Aradia să rămână la ei mai mult timp decât se înțeleseseră. Nu știa ce l-a făcut să se oprească, dar asta i-a salvat viața. Totuși, în acel moment nu a știut cum să acționeze. A continuat să observe ce se întâmplă o bună bucată de timp. Doi soldați stăteau de pază la ușă și, când au auzit strigăte din locuință, niciunul dintre ei nu a sărit în ajutor. Nu se purtau ca niște soldați ai Romei. Deși a știut că se întâmplă ceva grav, nu putea să intervină. Mult mai târziu i-a văzut că plecau ducând-o pe tânăra Sane, înfășurată într-o pătură roșie. Părea moartă. Când a văzut fumul care începea să iasă din toate părțile, și-a dat seama că incendiaseră casa. A așteptat cât a putut, apoi s-a furișat în locuință, prin *posticum,* ușa laterală de serviciu care dădea spre dependințele servitorilor, fiind locul pe unde doar aceștia intrau.

Când a ajuns înăuntru, a văzut îngrozit că toți servitorii erau morți. Le fusese tăiat gâtul fără milă. A continuat să meargă, în timp ce fumul devenea tot mai gros. A tușit, dar trebuia să se asigure că nu mai era nimeni în viață. Când a ajuns în atriul înconjurat de un portic cu coloane, a văzut macabra scenă. Fără să se poată abține, s-a aplecat și a vomitat cu icnituri. Ochii îi lăcrimau și îl usturau. Și-a acoperit gura cu pătura pe care o purta pe umeri și se pregătea să plece, când o mână l-a prins de gleznă, speriindu-l de moarte.

— Ajutor!

Era vocea senatorului Antoninus. Trăia!

Rufus știa că, dacă vreunul dintre soldați se întorcea și îl prindea în casă, era un om mort. Abia putea să respire, dar s-a lăsat pe vine ca să-l privească atent. Fumul gros îl împiedica să-l vadă clar și a făcut singurul lucru pe care îl putea face un om cu conștiință: l-a ajutat.

Capitolul 13

Claudia și-a acoperit gura ca să-și stăpânească un geamăt. Privea uimită înfățișarea lui Rufus. Avea chipul și mâinile înnegrite, de parcă s-ar fi tăvălit în funingine, iar tunica îi era murdară de sânge.

— Trebuie să fie vorba despre o greșeală! a exclamat îngrozită. Unde este acum?

— La *magus* Publius. Nu puteam să-l aduc aici.

Publius era un vraci nebun, pe care nimeni nu îl lua în seamă. Trăia într-o mică *insulae* în afara Romei, proprietate a familiei Lucius.

— Cum l-ai dus până acolo? Distanța este foarte lungă, a întrebat cu o voce pierită.

Claudia nu a putut să-și reprime plânsul auzind ce îi spunea Rufus. I-a povestit de frica pe care a simțit-o la auzul strigătelor, de ezitarea provocată de flăcările care începeau să înghită toată casa și cum, mânat de un curaj nebun, reușise să-l urce pe senator pe propriul cal. Din fericire, a putut să-l ducă în partea cealaltă a orașului. Credea că vă muri pe drum, dar, când a ajuns acasă la Publius, era încă în viață.

— Dacă te-au descoperit…

Claudia nu a terminat fraza. Rufus era conștient că un sclav, fie el și libert, nu putea să încalece pe un cal ca al senatorului. Dar suferința pe care o simțea era mult mai mare decât prudența. Își riscase deja viața intrând în casă și văzând ceea ce făcuseră soldații: un adevărat masacru.

— Trebuie să-l văd pe Antoninus!

Claudia și-a pus mantia pe umeri, dar Rufus a clătinat din cap. Era o obrăznicie fără precedent, dar în acel moment îl interesa în primul rând siguranța stăpânei sale. Pe Claudia nu a deranjat-o faptul că sclavul o privea în ochi. Dăduse dovadă de un curaj extraordinar. Rufus nu și-a dat seama că îi susținea privirea. Oroarea pe care o simțeau și unul, și celălalt era atât de mare, că regulile treceau pe locul al doilea.

— Gândiți-vă, doamnă, pot să vă urmărească. Ei știu de strânsa prietenie care leagă familiile Lucius Magnus și Sila Licinus. Este mai bine să creadă că toți cei aflați în casă au murit. Dacă vreun soldat bagă de seamă că umblați prin oraș, ar putea să dea alarma.

Rufus avea dreptate. Claudia se simțea copleșită de o suferință teribilă. Îi era greață, și mâinile îi tremurau. Tot ce bănuise Marcus se adeverise, și acum el era mort. La fel și Iulia.

— Ce vor face cu Sane? Nenorocire! Tiberius! a exclamat deodată.

Claudia uitase că nepotul ei era cu Sane în acel moment. Fata îl

chemase urgent ca să vorbească despre o chestiune intimă pe care Claudia nu o știa. Rufus a lăsat ochii în jos, făcând cu capul un gest de negație. Era primul cadavru pe care îl găsise alături de servitori.

— Blestemații! a strigat continuând să plângă în hohote. De ce?

Niște lovituri insistente în ușa de la intrare au făcut-o să tresară. Pe fața lui Rufus se citea groaza. Îl urmăriseră! Știau ce făcuse! S-au auzit pași grăbiți, îmbrânceli și ordine stricte. Era Lucretius Aquilinus. Herminus Triciptinus și Postumius Tubertus s-au proțăpit în fața ei privind-o nepăsători.

— O caut pe Sila Aradia Licinus.

Vocea bărbatului sunase autoritar. Claudia a respirat adânc. A încercat să-și revină din sperietură, dar nu a reușit să păcălească pe nimeni. Îi tremurau prea tare mâinile.

— Tânăra Aradia se odihnește, i-a răspuns liniștită.

Lucretius Aquilinus le-a făcut un semn celor două gărzi care îl însoțeau, și aceștia s-au supus imediat ordinului. Doi servitori le-au barat calea, dar au fost împinși cu violență.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Claudia cu o voce neutră. Nu uitați că vă aflați în casa lui Lucius Magnus.

— Am ordin de la prefect s-o iau cu mine pe fată. Nu mai este cetățeană romană. Tote privilegiile i-au fost anulate.

— Din ce cauză? a insistat cu vocea tot mai tremurătoare.

— Familia Sila Licinus l-a asasinat pe Paulus Sempronius și încă trei membri ai familiei acestuia.

Claudiei i s-a pus un nod în gât. Relatarea lui Rufus era complet diferită și a știut că centurionul mintea.

— Nu puteți s-o luați pe Aradia. Nu voi permite.

Lucretius Aquilinus a privit-o cu impertinență.

— Fata va fi vândută ca sclavă, ca și sora ei.

Rufus rămăsese cu ochii plecați, dar nu s-a depărtat de stăpâna sa.

— Fata este soția fiului meu, Lucius Maximus Magnus, general al Romei, comandant al legiunii a VI-a Victrix, om de încredere al împăratului Augustus.

Pentru un moment, Lucretius Aquilinus a ezitat. Ochii săi oglindeau confuzia pe care i-o provocase informația.

— Chiar doriți să îi stârniți furia luându-i soția de-acasă?

Lucretius știa prea bine că, dacă fata era căsătorită cu un ofițer roman, nu putea să piardă privilegiile de romană, fiindcă aparținea familiei soțului, chiar dacă tatăl, mama și fratele ei ar fi fost declarați asasini.

Rufus a clipit uimit. Era pentru prima oară când auzea despre asta. Tânăra Aradia se căsătorise cu generalul Maximus?

Pe ușă au intrat Herminus Triciptinus și Postumius Tubertus ducând-o cu forța pe fată. Aurea îi urma îndeaproape cu inima

strânsă. Niciuna dintre ele nu auzise loviturile în ușă, nici vocile ridicate. Erau fericite și trăiau la adăpost de durere și îngrijorare. Marcus nu îi spusese fiicei sale cât de gravă era situația fratelui ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Aradia foarte alarmată.

Una dintre gărzile care îl escortaseră pe fratele ei o ținea cu brutalitate. Pentru prima oară, Lucretius Aquilinus și-a dat seama că nu știe ce să facă. Trebuia să verifice, întrucât putea să fie o minciună rostită cu scopul de a-i împiedica s-o ia.

— Trebuie să mă asigur că este adevărat, i-a spus Claudiei.

Aceasta a făcut un gest afirmativ.

— Desigur, a acceptat ea, vă voi arăta consimțământul scris al tatălui lui Sila Aradia Licinus și al fiului meu, Lucius Maximus Magnus. Și, de asemenea, *donationes ante nuptias* care au fost înregistrate de către judecătorul Pomponius Flavius.

I-a întins mâna ca să-l invite s-o însoțească în *tablinum,* o frumoasă încăpere care se deschidea spre atriu și în care Maximus se ocupa de afacerile familiei și păstra toate documentele importante.

Lucretius s-a uitat la soldatul care o ținea pe Aradia și i-a făcut semn să aștepte și să nu-i dea drumul. La scurt timp după aceea amândoi s-au întors, dar chipul ofițerului era și mai sever.

— Voi vorbi cu prefectul despre această nouă schimbare.

Claudia a făcut un gest de încuviințare cu capul.

— Mă voi întoarce.

Militarii au părăsit casa în grabă. Aradia abia se ținea pe picioare după ce i s-a dat brusc drumul. Claudia s-a rezemat de o coloană și a expulzat încet aerul din plămâni. Rufus nu se mișcase din loc, iar Aurea îi privea confuză.

Aradia și-a masat brațul dureros. Urmele degetelor militarului căpătau o nuanță purpurie pe pielea albă. A privit-o în ochi pe Claudia și a așteptat o explicație despre ceea ce se petrecuse. Era o fată răbdătoare, senină și discretă. Știa să-și domine impulsurile, calitate pe care Claudia o aprecia în mod deosebit.

— Rufus, adu-i Aradiei o infuzie calmantă.

Aurea s-a uitat atentă la mama sa. Infuzia calmantă era un amestec de ierburi relaxante care contribuiau la ameliorarea stărilor nervoase extreme. Din ce cauză cerea mama ei o asemenea infuzie pentru Aradia? Era uimită, fiindcă prietena sa nu părea atât de afectată de incidentul cu gărzile încât să aibă nevoie de ea. Rufus s-a întors în scurt timp cu un vas plin de băutură fierbinte. Aradia nu a protestat, a băut-o cu înghițituri mici. Nu era nevoie să întrebe din ce motiv trebuia să se calmeze. Expresia îndurerată de pe chipul Claudiei dovedea clar că va primi vești neplăcute.

— Vino, micuțo, lasă-mă să te îmbrățișez.

Aradia a terminat de băut infuzia și i-a dat vasul lui Rufus *De ce mă*

privește cu atâta durere?, s-a întrebat îndreptându-se spre mama lui Maximus cu pași mici, ca și cum ar fi vrut să mărească distanța care o separa de ea. *I s-a întâmplat ceva lui Antoninus, presimt.* Când a fost la un pas de Claudia, femeia a luat-o de umeri și a îmbrățișat-o strâns. Nu i-a spus nimic, pur și simplu a legănat-o ca pe un copil care are nevoie de consolare. Ochii Aradiei s-au umplut de lacrimi pe care a încercat să și le stăpânească, fiindcă se temea de ce era mai rău. După câteva momente lungi de tăcere, Claudia i-a șoptit la ureche nenorocirea care se abătuse asupra familiei ei. Aradia a încercat să se depărteze de ea, pentru că simțea nevoia să respire, dar Claudia nu i-a permis.

— Plângi, micuțo, plânge-ți durerea, căci voi plânge cu tine.

Dar Aradia nu a plâns. A înălțat capul ca să se uite în ochii Claudiei, a respirat adânc și după câteva clipe a leșinat. Claudia abia a putut s-o țină. Rufus s-a grăbit s-o ajute. Împreună au reușit s-o întindă pe un divan. Aurea rămăsese țintuită locului, pentru că nu știa ce îi spusese mama ei ca să-i provoace un leșin brusc.

— Rufus, trimite un mesager la judecătorul Pomponius Flavius ca să mă primească imediat. După aceea, pregătește totul pentru călătorie.

Rufus a dat din cap abia perceptibil.

— Spune-le lui Iulianus și Ticiei că doresc să vorbesc cu ei.

Iulianus și Ticia erau servitorii principali. Ei se ocupau de instruirea celorlalți sclavi și le dădeau ordinele cuvenite.

— Mamă, ce s-a întâmplat? a întrebat Aurea tot mai speriată.

— Multe lucruri, Aurea, de aceea încerc să câștig timp.

Întreaga casă s-a transformat într-un furnicar de activitate frenetică. Aradia a fost dusă într-o încăpere îndepărtată de nucleul central al locuinței, ca să se odihnească în liniște. Leșinul se dovedise o binecuvântare, căci, în momentul în care se va trezi, se va lăsa pradă nebuniei. Claudia i-a explicat fiicei sale, fără să intre în prea multe detalii, ce se întâmplase cu familia Aradiei, dar nu i-a spus că Antoninus era încă în viață și ascuns. I-a cerut să rămână cu fata până când se va trezi, ca să-i acorde sprijinul său. Aurea s-a conformat fără să stea nicio clipă pe gânduri. A pus-o pe bucătăreasă să mai pregătească niște infuzie calmantă și a poruncit ca doi sclavi tineri să rămână cu ea până când se va trezi Aradia. Aurea plângea neconsolată, căci nutrea o afecțiune profundă pentru familia Sila Licinus. Se gândea la Marcus, la Iulia și la Antoninus și puterile au părăsit-o. Nu voia nici să-și imagineze cât va suferi prietena ei când își va reveni în simțiri. Ar putea să înnebunească de durere și de suferință.

Claudia s-a întors după mult timp și a continuat pregătirile de călătorie. Aradia încă nu se trezise. Foarte îngrijorată de acest lucru, a hotărât să cheme medicul, dar Aurea i-o luase înainte și acesta era

deja pe drum.

Rufus nu numai că organizase totul, dar și trimisese un om de încredere din casă, pe tânărul Labeonus, să afle cum se simte senatorul Antoninus și să-i dea mai multe instrucțiuni lui *magus* Publius ca să-l țină ascuns, răsplătindu-l pentru asta cu mulți arginți. Tânărul va trece neobservat de gărzile cărora li s-ar fi poruncit să supravegheze casa lui Lucius Magnus; în plus, cunoștea la perfecție toate ungherele Romei.

Acum înțelegea Claudia de ce îl aprecia atât de mult Maximus pe sclavul său libert. Era un bărbat competent, loial și foarte valoros. Fără el nu ar fi putut să facă, practic, nimic.

— Rufus, l-a chemat Claudia în timp ce așteptau sosirea medicului, trebuie să pleci în Noricum și să te întâlnești cu fiul meu.

Sclavul libert a privit-o uimit, fiindcă era o călătorie lungă și periculoasă.

— O voi face, doamnă, i-a răspuns cu glas ferm. Ce mesaj trebuie să-i duc?

Claudia și-a masat gâtul sub ceafă ca să atenueze tensiunea pe care o simțea.

— Mesajul nu va fi scris și va trebui să i-l transmiți doar lui. Este foarte important, numai lui. Dacă nu îl găsești, te întorci la Roma.

Rufus a înțeles că era foarte greu de ajuns până la generalul Maximus. Va trebui să depășească multe obstacole, dar o va face!

— Mamă! Își revine! a exclamat Aurea, care s-a aplecat asupra Aradiei văzând că tânăra se întorcea din locul întunecat unde se refugiase.

Ținea ochii închiși, dar pupilele se mișcau sub pleoape, și buzele palide murmurau o litanie. *Vindicatio!* Pe zei! *Vindicatio!* Brusc, a deschis ochii și primul lucru pe care l-a văzut a fost chipul Aureei scăldat de lacrimi.

— Nu! Nu! a exclamat cu voce răgușită. Nu poate fi adevărat!

Aurea și Claudia s-au aplecat asupra ei ca s-o țină, dar fata a început să se agite pe divan de parcă acesta ar fi fost plin de scorpioni care o mușcau fără milă.

— Tată, mamă! Nu poate fi adevărat!

Imediat după ce i-a pomenit pe părinții săi, Aradia a scos un țipăt înspăimântător. A încetat să se mai agite și s-a lăsat pradă deznădejdii. Mult timp după aceea, în vreme ce gemea și suspina asaltată de o durere cumplită, Claudia l-a primit pe medic. Acesta i-a dat niște prafuri pentru fată. O vor cufunda într-un somn lung și adânc. Îi vor calma nervii și, sub efectul lor, își va recăpăta seninătatea și docilitatea. Claudia i-a plătit câțiva dinari de argint pentru serviciile sale, și-a luat rămas-bun de la el și s-a întors în încăperea în care fusese închisă Aradia. Tânăra stătea în capul oaselor și, cu toate că avea chipul scăldat în lacrimi, nu mai țipa și nu mai gemea. Fiica ei o

ținea de mână și o încuraja.

Maximus, fiule, nici nu-ți imaginezi câtă nevoie am de tine!, a exclamat Claudia în sinea ei pregătindu-se să-i explice Aradiei tot ce se întâmplase cu familia ei și, de asemenea, să-i împărtășească o parte din bănuielile pe care le avusese Marcus.

Aradia asculta cu atenție, fără să-și ia privirea de la Claudia. Femeia îi vorbea despre un complot împotriva fratelui ei pe care nu reușea să-l înțeleagă întru totul. Pricepea doar că o parte din familia Sempronius fusese asasinată în casa lui Antonius. Că Sane avea să fie vândută ca sclavă și că ea însăși îi va împărtăși soarta dat fiind faptul că niciuna dintre ele nu se va mai bucura de cetățenia romană, care le fusese anulată în momentul în care fratele ei fusese reținut pentru asasinat, doar că nu îi spusese nimeni.

— Am pregătit totul ca să pleci imediat în Hispania.

Vocea Claudiei ajungea la ea ca prin ceață. Abia dacă era conștientă de ceea ce încerca să-i explice.

— Înțelegi ce-ți spun, fetițo?

Aradia își simțea inima frântă. Durerea din piept era de nesuportat. Pulsul îi bătea în tâmple, provocându-i o stare de amețeală.

— Tatăl tău bănuia că Antoninus va avea multe probleme și pentru a te proteja te-a căsătorit cu fiul meu.

Aradia și-a mijit ochii nedumerită.

— De aceea, nu au putut să te ia soldații, așa cum voiau, deși mă tem că prefectul va acționa după bunul său plac și va obține acordul împăratului să treacă peste acest detaliu atât de important: căsătoria ta cu un general roman.

— Nu pot să plec în Hispania, trebuie să o ajut pe sora mea! a exclamat înainte să izbucnească din nou în plâns.

Sane avea nevoie de ea! Și-a acoperit gura ca să-și stăpânească un icnet. Se simțea complet răvășită.

— Trebuie să fac pregătiri pentru funeraliile părinților mei, ale fratelui meu…

Vocea i s-a frânt. Din fericire, nici Claudia, nici Aradia nu știau că Sane fusese violată cu sălbăticie, căci aceasta le-ar fi provocat o durere și mai mare.

— Ascultă-mă, fetițo, i-a cerut Claudia pe un ton ferm. Am reușit să vorbesc cu judecătorul Pomponius, care este un bun prieten al soțului meu, ca s-o cumpere pe Sane. Mie nu îmi vor permite, pentru că acum tu faci parte din familie.

— Mă tem pentru viața surorii mele, a mărturisit printre sughițuri. Trebuie s-o ajut! Nu pot să fug!

— Uită-te la mine, Aradia.

Cererea femeii nu admitea replică.

— I-am jurat tatălui tău, Sila Marcus Licinus, că vă voi proteja pe

amândouă dacă li se va întâmpla ceva lui și fratelui tău. Regret profund că nu s-a înșelat în bănuielile lui, dar mi-am dat cuvântul și am de gând să mi-l țin. Voi face tot posibilul ca sora ta să ți se alăture în Hispania.

Claudia i-a atins chipul în semn de sinceră afecțiune.

— Am reușit să te salvez căsătorindu-te cu fiul meu și îmi voi consacra toate puterile salvării lui Sane, care și ea face parte din familia mea, pentru că urma să se mărite cu nepotul meu.

Aradia a știut că spune adevărul și a acceptat promisiunea solemnă pe care i-o făcea, în ciuda sfâșierii sale lăuntrice, la care se adăuga dureroasa confuzie provocată de cuvintele Claudiei. Ea nu putea să fie căsătorită cu Maximus, pentru că el se afla departe de Roma, în Noricum, și și-a exprimat nedumerirea. Claudia i-a explicat ce îi determinase pe Marcus și pe ea să ia această hotărâre.

— Când tatăl tău mi-a mărturisit suspiciunile lui, i-am promis un acord matrimonial.

Claudia a tăcut un moment înainte să continue.

— Căsătoria s-a putut încheia în absența fiului meu, pentru că aveam consimțământul lui scris ca s-o fac. Din acest motiv te afli în casa lui, cu Aurea și cu mine. Așa a hotărât tatăl tău.

Acum Aradia înțelegea multe lucruri.

— Generalul știe? a îndrăznit să întrebe cu o voce pierită.

Claudia își dădea seama că trebuia să mintă și a făcut-o cu un gest nu prin cuvinte, dar nu i-au lipsit curajul și hotărârea necesare.

— Am pregătit plecarea ta în Hispania. Aurea te va însoți. Veți merge cu o suită de doi legionari retrași pe care i-am angajat. Tatăl tău era foarte iubit și respectat de ei.

Claudia a făcut o pauză scurtă.

— Odată ajunși în Vila Magna vor accepta să te servească în schimbul unui salariu. Vă vor apăra cu prețul vieții, nu am nicio îndoială în privința asta. Sunt oameni care nu au nimic în Roma, iar colonia Iulia Augusta Emerita li se pare o ocazie perfectă ca să o ia de la capăt. Nu mai sunt tineri și, după ce le-am spus despre nenorocirea care s-a abătut asupra lui Sila Marcus, au acceptat fără ezitare.

— Ce se va întâmpla cu casa mea din Velitrae? a întrebat pe neașteptate.

Claudia a respirat adânc; fata începea să se împace cu soarta. Dovedea o seninătate alarmantă, dar asta se datora prafurilor pe care i le dăduseră cu câteva clipe mai înainte. Dat fiind rezultatul excelent obținut cu remediul, se gândea să-i dea instrucțiuni precise Aureei să i le administreze la anumite intervale în timpul lungului drum spre Hispania. Până acum totul ieșise bine, dar se temea serios de reacția fiului său când va afla de noua lui poziție. Asta o speria mai mult decât perspectiva de a se confrunta cu prefectul pretoriului pentru a-i

spune că fiica mai mică a lui Sila Marcus părăsise Roma.

Numai că Rufus nu va ajunge la timp ca să-l anunțe pe Maximus, nici să-i transmită noutățile, pentru că, la sosirea lui în Noricum, Maximus se va afla pe drum spre Roma.

Capitolul 14

Antoninus a descălecat de pe calul care gâfâia și făcea spume la gură. Călărise fără oprire până când sleise complet de puteri animalul.

Când în sfârșit s-a trezit din starea de inconștientă în care era cufundat, a făcut-o într-un loc ciudat și alături de un bătrân necunoscut. Bărbatul îi curățase și cususe rana din coaste fără ca el să știe de ce o făcea și din ordinul cui. După ce s-a înzdrăvenit suficient ca să poată sta în picioare, i-a dat bărbatului care îi salvase viața inelul familial din aur și diamante, pe care îl moștenise de la bunicul său și cu puținii dinari de argint pe care i-a obținut în schimb a cumpărat un cal, ceva de mâncare și a plecat la drum spre Noricum, ca să-l caute pe singurul bărbat care putea să-l ajute să-și găsească surorile. Înainte să iasă din Roma își văzuse casa făcută scrum și s-a întrebat ce se întâmplase cu ele.

Se simțea slăbit, pe punctul să leșine, pentru că abia dacă mâncase în timpul călătoriei. Drumul de la Roma în Noricum fusese istovitor și periculos, dar el intenționa să ceară ajutorul singurului bărbat capabil să i-l dea: generalul Maximus. De la înălțimea la care se afla a putut să observe cu atenție activitatea din tabăra romană. Ofițerii își elaborau strategia în funcție de taberele fortificate care le adăposteau legiunile. Taberele de iarnă sau cele din timp de pace nu erau permanente și se construiau din lemn și lut ca să poată fi dărâmate cu ușurință când plecau. În schimb, dacă armata rămânea mult timp într-un loc anume, atunci tabăra se construia din piatră. Antoninus s-a gândit la felul cel mai potrivit de a intra în cortul lui Maximus, ocolind paza vigilentă.

Între el și soldați era un râu care curgea aproape paralel cu palisada; curând vor sosi carele cu butoaiele goale ca să fie umplute cu apa pe care o consumau zilnic soldații. El știa cum să se ascundă sub car și apoi să se deplaseze printre corturile cu mâncare și provizii până când ajungea la cel principal. Frunzișul des și pâlcurile de copaci îl vor masca. A stat nemișcat, în așteptare. Soarele începea să apună la orizont și în curând avea să vină momentul său.

Lucius Maximus Magnus s-a uitat la scrisoarea care îi fusese trimisă din Roma. În ea era informat de moartea vărului său Tiberius Lucius în casa senatorului Sila Antoninus, care fusese declarat trădător al Romei pentru că îl asasinase nu doar pe senatorul Ticius Sempronius, ci și pe Paulus Semprionus și încă trei membri ai familiei lui.

A clipit de mai multe ori, căci știrea i se părea greu de crezut. De ce murise Tiberius în casa lui Antoninus? În scrisoare i se dădea de

înțeles că fusese asasinat de către același senator Sila, și atunci s-a simțit cuprins de furie. *Ce ai făcut, Antoninus? Și mai ales, de ce?* s-a întrebat. Mesajul prefectului Caius Salvius nu era prea explicit. Trebuia să se întoarcă imediat la Roma și, odată ajuns acolo, împăratul îi va explica ce se întâmplase și motivele pentru care ordonase întoarcerea sa.

Era de prea multe luni departe de casă și nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să se întoarcă lângă ai săi, dar din alte motive care să nu aibă nicio legătură cu moartea și nenorocirea. S-a gândit la moartea lui Tiberius. Vărul lui era un bărbat liniștit, deloc ambițios, de aceea vestea morții lui îl umpluse de nedumerire. Chiar când se pregătea să dea ordinul să fie chemați comandanții săi, Quintus Brutus și Marius Tarquinus, ca să facă pregătirile pentru călătoria de întoarcere la Roma, o umbră înăuntrul încăperii i-a atras atenția, și atunci o amintire vie i-a venit în minte: cea a doi copii care se jucau de-a v-ați ascunselea și de-a păcălitul gărzii de serviciu ca să intre clandestin în bucătărie. Reușiseră de cele mai multe ori, și rezultatul fusese un festin cu dulciuri din cămară.

A lăsat scrisoarea pe masă și s-a răsucit într-o parte ca să vadă umbra care se îndrepta spre el. În fața lui stătea Sila Antoninus Licinus.

Chipul îi era palid și încercănat. Slăbise mult. Nu mai avea ținuta fermă și elegantă ce îl caracterizase în trecut. Părea un om înfrânt. Părea? Era o umbră.

Antoninus s-a arătat în fața lui Maximus cu îndoiala în ochii lui negri. Îi fusese ușor să-i ocolească pe legionari ca să ajungă în cortul lui Maximus, pentru că de mic se jucase de-a v-ați ascunselea rătăcind prin încăperile casei ca o fantomă. Și-a atins rana din coaste, care încă nu se închisese complet. Din cauza poziției în care stătuse sub șaretă se deschisese ușor. Dar nu-i păsa de starea lui fizică deteriorată. În sfârșit stătea față în față cu bărbatul care putea să-l ajute. Nu avea sens să mai stea ascuns în Roma, fiindcă viața lui nu mai valora nimic. Acum înțelegea multe lucruri care îi fuseseră ascunse. Totuși, ceea ce conta în primul rând era să le găsească pe Sane și pe Aradia. Faptul că nu știa nimic despre soarta lor îl chinuia cumplit. Chiar dacă imaginea părinților săi uciși cu sălbăticie avea să-l urmărească toată viața, trebuia să afle ce se întâmplase cu ele, pentru că altfel nu ar mai fi putut trăi.

Jur, mamă, nu mă voi da bătut! a exclamat în sinea lui ca și cum ar fi recitat o litanie de moarte.

— Mereu am spus că aveai aptitudinile necesare pentru a deveni un magnific militar, mai degrabă decât politician.

Salutul lui Maximus era cel așteptat.

— Și eu mă bucur să te văd.

Amândoi bărbații s-au privit, unul cu îndrăzneală, celălalt circumspect. La un strigăt al lui Maximus, încăperea s-ar fi umplut de legionari fluturându-și spadele. Nu, el nu se temea de o umbră precum Antoninus. Acesta a făcut un pas în față, și efortul i-a smuls un geamăt de durere. Era cea mai bună amintire a infamiei pe care o suferise familia lui.

— Am nevoie de ajutorul tău, prietene! s-a rugat cu sufletul la gură.

Traversase râuri înghețate și păduri periculoase ca să ajungă până la Maximus și nimic nu-l va opri acum. Bărbia generalului s-a încordat atât de tare, că i-au scrâșnit dinții.

— I-au asasinat pe părinții mei, Maximus. În prezența mea. N-am putut să fac nimic ca să-i ajut și nimic nu mă chinuie mai mult decât acest lucru.

Tăcerea generalului i se părea înnebunitoare.

— Am primit rapoarte care mă avertizează că ești un asasin, i-a spus.

Se aștepta la acuzația gravă a lui Maximus, dar nu străbătuse distanțe atât de lungi și istovitoare ca să se lase doborât de o sentință pe care deja o cunoștea.

— Paulus Sempronius Lepidus și trei rude ale lui l-au ucis cu sânge-rece pe tata. Au violat-o și au asasinat-o pe mama. Au violat-o în repetate rânduri pe sora mea Sane…

Antoninus nu a putut să din cauza nodului din gât. A izbucnit în plâns, fără să-i pese că prietenul cel mai bun era martor la slăbiciunea lui. Nu suporta să vorbească despre ce i se întâmplase familiei lui. Era un venin coroziv în măruntaiele lui. Maximus a respirat adânc auzindu-i mărturisirile. S-a simțit profund afectat de moartea prietenilor săi atât de iubiți. Dar prefectul Caius Salvius, bărbatul pe care el îl considera fidel Romei, nu pomenise nimic despre asta și s-a întrebat de ce. Mințea Antoninus? Și dacă da, ce urmărea cu asta?

— M-au reținut și m-au înjunghiat, a continuat tânărul. M-au obligat să asist neputincios la dezonorarea mamei și a surorii mele. Acum… am nevoie de ajutorul tău!

Maximus nu era un om de piatră. Mereu avusese încredere în Antoninus, în capacitatea lui de decizie și în loialitatea față de familie. Ținea în mâini o scrisoare ce cuprindea o acuzație gravă ce nu semăna deloc cu ceea ce-i spunea el. Voia să aibă încredere, dar, înainte de toate, era un soldat fidel Romei.

— Cine l-a ucis pe vărul meu, Tiberius Lucius? l-a întrebat cu un aer marțial.

Antoninus nu a putut să-i răspundă, pentru că nu știa. Putea să fi fost unul dintre oamenii lui Paulus Sempronius sau un mercenar angajat de către Lucretius Aquilinus.

— Nu știu.

Răspunsul era cel pe care îl aștepta Maximus.

— I-au ucis pe toți. Au încercat și cu mine, doar că nu au reușit.

Antoninus și-a ridicat tunica și i-a arătat rana din coaste, care părea infectată. Nu primise îngrijirile necesare ca să se vindece bine. Dorința de a-și găsi ce îi mai rămăsese din familie anula toate celelalte lucruri din viața lui.

— Nu știu unde se află surorile mele și ce s-a ales de ele. Din acest motiv implor ajutorul tău, trebuie să le găsesc! Și doar în tine am încredere.

Maximus a respirat de mai multe ori. Partea emoțională din creierul lui îl îndemna să aibă încredere în Antoninus, dar nu putea să ignore acuzația care i se aducea, pentru că era prea gravă. Trebuia să-i pună altă întrebare; de răspunsul lui depindea decizia pe care o va lua.

— L-ai ucis pe Ticius Sempronius Lepidus?

Chipul lui Antoninus a pălit și mai mult, și el a înțeles că, dacă voia ajutorul lui Maximus, trebuia să fie complet sincer cu el. Oricât l-ar fi costat.

— N-am făcut-o cu mâinile mele, dar am plătit alt om ca s-o facă.

Maximus a închis ochii adânc îndurerat. Sperase că Antoninus va nega.

— Permite-mi să îți explic de ce am făcut-o, s-a grăbit să-i spună, dar era prea târziu.

Generalul a ridicat mâna ca să-l oprească. Nu putea să audă de pe buzele lui mărturisirea cu privire la împrejurările asasinatului pe care îl comisese împotriva unui senator al Romei.

— Maximus! Nu este ce îți imaginezi! a încercat să se apere.

— Pe zei! Ce crezi că pot să-mi imaginez? s-a răstit brusc. Vei fi judecat pentru asasinat. Ai mâinile pătate de sângele familiei Sempronius. Un senator al Romei! Cum te-ai putut lăsa mânat de ambiție? Te credeam un bărbat integru.

Maximus a păstrat tăcerea o clipă, ca să-și tragă răsuflarea. Antoninus a știut că nu abordase bine problema. Dacă voia ajutorul lui Maximus, trebuia să fie sincer cu el, chiar dacă ar fi trebuit să plătească cu puțina viață ce îi mai rămăsese în trup.

— Tata a descoperit o conspirație în curie, iar Ticius Sempronius avea un rol important în ea, i-a spus pe un ton acid.

— Asta nu-ți dă dreptul să-i iei viața, l-a certat Maximus pe un ton ridicat.

— Știu, a admis îndurerat, și voi plăti pentru asta. Dar nu mă aflu aici ca să mă rog pentru viața mea, ci ca să te implor să mă ajuți să-mi găsesc surorile. Este singurul motiv care m-a făcut să vin până în Noricum.

— Regret moartea părinților tăi, și-a exprimat mâhnirea generalul, și Antoninus a intuit că nu îl va ajuta.

Toată ființa i s-a înfiorat în fața acestei posibilități.

— Dar regret și pierderea altor vieți în casa ta.

— Oamenii lui Sempronius, ăștia pe care îi aperi, le-au violat în mod repetat pe mama și pe sora mea! a strigat cu furie nemăsurată. I-au tăiat gâtul mamei!

Vocea lui Antoninus era sfâșietoare.

— Și tatei! a continuat. Dacă ar fi stat în puterea mea, i-aș fi ucis pe toți fără milă, dar n-am fost eu, fir-ar să fie!

Quintus Brutus și Marius Tarquinus auziseră strigătele și au dat fuga să-l salveze pe Maximus. Amândoi stăteau în spatele pânzei albe, transparente care despărțea o încăpere de alta. Maximus le-a făcut un gest cu capul, abia perceptibil, să intre.

— Arestați-l! le-a zis.

Antoninus îl privea cu ochii măriți de groază. Maximus nu-l va ajuta, dimpotrivă, avea să-l ducă înapoi la Roma!

— Ajută-mă, Maximus, ajută-mă! l-a implorat cu vocea întretăiată, cu spiritul frânt, cu sufletul mutilat.

— Închideți-l împreună cu prizonierii germani.

Quintus Brutus și Marius Tarquinus l-au târât afară, dar Antoninus s-a zbătut ca un lup încolțit, în ciuda rănii sale.

— Nu-mi pasă de viața mea, Maximus, ia-o, dar ajută-le pe surorile mele, apără-le de Lucretius Aquilinus sau jur că am să te fac să cunoști aceeași nefericire ca și mine. *Vindicatio,* Maximus! *Vindicatio!*

Antoninus își ieșise din minți, nebun de durere și plin de furie. Nu mai știa ce spunea și nici nu-i păsa. Era la un pas de demență.

Maximus s-a întors spre bărbatul care îl privea cu ochi plini de ură.

— Roma nu îi ajută pe asasini, și nici eu.

După aceste cuvinte ale generalului, Antoninus a început să țipe ca un posedat.

Quintus Brutus și Marius Tarquinus l-au târât afară din cort și l-au dus alături de ceilalți prizonieri, așa cum ordonase generalul.

Când a rămas singur, Maximus și-a apăsat pleoapele cu degetele ca să atenueze usturimea pe care o simțea. În clipa următoare, a observat că vârfurile degetelor i se umeziseră. Regreta profund moartea inutilă a lui Marcus, a soției lui și soarta care le aștepta pe fiicele lor. Dar Antoninus se dovedise vinovat.

Deodată, cu o furie infinită a măturat cu brațul toate sulurile și pergamentele care se aflau pe masă. Și-a sprijinit palmele pe lemnul neted și a închis ochii înainte să respire adânc.

Al naibii prost, tocmai i-ai salvat viața! s-a certat cu asprime. Închizându-l împreună cu prizonierii germani și netrimițându-l la Roma, îi salvase viața. Maximus își amintea perfect promisiunea pe care i-o smulsese Sila Marcus înainte să plece la Noricum. Începuse s-o împlinească. *Sper să nu mă înșel, pentru că ceva îmi spune că toate astea*

nu i se par suspecte, și-a spus.

Intuia că ceva nu se potrivea. Sau Caius Salvius mințea, lucru ce părea puțin probabil, sau Antoninus spunea adevărul, ceea ce părea incredibil după ce recunoscuse în fața lui că ordonase moartea senatorului Ticius Sempronius.

Quintus Brutus și Marius Tarquinus s-au întors în cort la scurt timp după aceea. Erau oameni care nu puneau întrebări și se limitau să-i îndeplinească ordinele. Cu toate acestea, în ochii lor Maximus a putut să citească întrebările pe care și le puneau.

— Mă întorc la Roma, a spus pe neașteptate, dar niciunul dintre cei doi comandanți nu a rupt tăcerea. Marius, vei rămâne la comanda oamenilor până când împăratul va hotărî altceva. Quintus, înregistrează-l pe senatorul Sila sub un nume german și ai grijă să nu se răspândească știrea că este prizonier în Noricum.

Ofițerii făceau mereu rapoarte detaliate despre tot ce se întâmpla în tabără, rapoarte care se trimiteau periodic la Roma. Din acest motiv, Maximus voia să-l înregistreze pe Antoninus sub un nume german. În ceea ce-l privește avea de gând să facă cercetări la Roma înainte să declare că îl ținea prizonier. Trebuia să ajungă la fondul problemei.

— Printre germani, nimeni nu-și va da seama cine este, i-a răspuns Quintus.

— E grav? a îndrăznit să întrebe Marius.

Un moment lung Maximus nu a răspuns. Cei doi comandanți au așteptat răbdători. Știau că ar putea să se întâmple ceva teribil dacă Maximus s-ar opune ordinelor Romei.

— Foarte, din păcate. Senatorul Sila vorbește despre o conspirație în curie și despre asasinarea nepedepsită a doi membri ai familiei sale.

Cei doi comandanți și-au încordat umerii și s-au uitat la general cu o prudență excesivă.

— Voi lua cu mine zece oameni. Sper să mă întorc curând la voi.

— Aici, situația este sub control, a subliniat Marius.

De când se afla în Noricum, Maximus făcuse o treabă excelentă. Nici chiar împăratul nu ar fi putut să obiecteze nimic.

— Pleacă liniștit, vom avea grijă ca totul să fie în ordine și de-acum înainte.

— Îi voi lua cu mine pe Proculus și pe Iulianus, a spus Maximus. Faceți pregătirile necesare.

Capitolul 15

Era istovit, plin de sudoare. Nu apucase să se primenească înainte să apară în fața împăratului, dar nu conta, pentru că trebuia să vorbească urgent cu el. După mai multe luni petrecute în Nord, clima caldă din Roma îl sufoca. În graba de a pleca fără să piardă timpul, nu fusese îndeajuns de prevăzător. Purta *paenula*{16} care i se lipea de gât și îl făcea să transpire în exces; și-a dat-o jos și a lăsat-o pe o bancă din lemn. Și-a desfăcut batista de la gât și și-a șters sudoarea de pe frunte.

Prefectul Caius Salvius și mai multe gărzi pretoriene l-au precedat pe împărat când și-a făcut intrarea maiestuoasă. Maximus a luat poziția de drepți și l-a privit în față pe cel mai important bărbat al Romei. Gărzile au făcut un tur de onoare și apoi s-au poziționat în încăpere.

— Arăți splendid, i-a spus împăratul lui Maximus. Aerul din Nord îți prieste.

Maximus nu era deloc de acord. Clima rece din Nord înăsprea spiritul vesel al oamenilor. Dar nu l-a contrazis pe împărat.

— Călătoria a fost lungă, dar fără probleme, a răspuns cu voce neutră.

— Cum merg treburile în Noricum? l-a întrebat Augustus în timp ce un servitor aducea două cupe cu vin aromat.

Generalul a luat-o pe-a lui fără să stea prea mult pe gânduri.

— Așa cum a dispus împăratul, i-a răspuns Maximus. A fost integrată teritoriului diocezal Illyricum Pannoniae, împreună cu Panonia și Dalmația.

Augustus a aplaudat raportul lui Maximus.

— Am auzit că ai avut probleme cu germanii.

— Câteva incursiuni și răzmerițe pe care le-am ținut sub control.

— Bănuiam, de aceea te-am trimis pe tine la Noricum. Ești omul perfect ca să controleze orice situație.

Așa era Maximus, și-a zis Augustus, un om simplu care în niciun caz nu aștepta laude pentru munca pe care o făcuse impecabil.

— Știam că ești persoana potrivită ca să menții ordinea. Mereu ai fost. Ai o stăpânire de sine pe care nu am văzut-o la niciun alt general.

— Chestorul a început imediat să-și îndeplinească funcția, a răspuns Maximus. Locuitorii se arată mulțumiți de numirea și de planurile împăratului. Foarte curând Noricum va deveni o provincie prosperă.

Augustus a schițat un zâmbet încrezător.

Cei patru chestori erau considerați adjuncți ai consulilor. Rangul lor echivala cu acela al pretorului, dar îl exercitau într-un teritoriu

determinat, în acest caz provincia nouă care se crease în Noricum; în schimb funcțiile pretorului se extindeau asupra întregului teritoriu.

— Într-o zi se va vorbi despre gloria Imperiului, a spus Augustus pe un ton din care răzbătea mândria.

Maximus a băut o înghițitură lungă de vin, fără să-și ia ochii de la prefect. Acesta se mișca încet, ca un prădător care își pândește prada. Augustus nu-i dădea atenție, dar el avea toate simțurile îndreptate către Caius Salvius.

— Îmi pare rău să-ți spun, a continuat împăratul, că te-am chemat pentru a vorbi despre o chestiune destul de delicată și care te privește exclusiv.

Maximus nu s-a mai uitat la prefect și și-a concentrat atenția asupra lui Augustus.

— Ai aflat deja de teribilul scandal care a izbucnit în curie din cauza celor întâmplate cu familia Sila Licinus.

Maximus a păstrat tăcerea.

— Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva din partea lui Marcus, nici a fiului său…

Împăratul a făcut o scurtă pauză.

— Chiar îi apreciam pe amândoi. Moartea lui Marcus m-a îndurerat nespus.

Caius Salvius s-a oprit din plimbare și a rămas în fața lui Maximus, care nu-l scăpa din ochi pe împărat.

— Sila Sane Licinus și-a pierdut cetățenia romană, a continuat.

Maximus știa ce înseamnă asta.

— A fost vândută ca sclavă. Acum aparține judecătorului Pomponius Flavius.

Prefectul continua să-l scruteze cu atenție.

— Dar nu pot să aplic aceeași lege pentru soția unui general al Romei.

Generalul manifesta aceeași prudență de la începutul discuției.

— Totuși, dragă prietene, a continuat împăratul, familia Sempronius Lepidus nu este de acord și cere o pedeapsă exemplară pentru Sila Aradia Licinus, soția ta.

Dacă Maximus ar fi băut o înghițitură de vin în momentul acela, i-ar fi scuipat-o în față lui Augustus. A clipit de câteva ori ca să-și ascundă surpriza pe care i-o provocase vestea. Și-a dres glasul și a întors capul spre una dintre gărzile pretoriene, ca să-și recapete controlul. Ca om de război, ca militar antrenat, Maximus a susținut privirea scrutătoare a prefectului și a digerat știrea ca și cum ar fi băut, fără să clipească, o gură de cianură. În spatele noului său statut trebuie să se fi aflat mama lui. Și-a amintit de împuternicirile pe care i le lăsase înainte să plece în Noricum și a închis ochii o clipă ca să nu-și exteriorizeze confuzia ce pusese stăpânire pe el.

— Ce pedeapsă exemplară așteaptă familia Sempronius Lepidus? a întrebat după un moment de reflecție.

Maximus regreta că nu o vizitase mai întâi pe mama sa. Claudia ar fi putut să-l pregătească pentru confruntarea cu împăratul.

— Ca tu să fii cel care face dreptate în cazul lui Sila Antoninus Licinus.

În sfârșit ajungeau la miezul problemei.

— Unde credeți că se află? a întrebat.

Caius Salvius s-a mai apropiat cu un pas de ei, fără ca împăratul să-și dea seama.

— A fugit din casa lui după ce i-a dat foc ca să șteargă urmele propriului delict, l-a lămurit prefectul. Credem că va încerca să ia legătura cu tine. Și împăratul bănuiește același lucru. De aceea ne-am gândit că ai putea să pleci în Hispania, la soția ta. O odihnă binemeritată după atâtea luni petrecute în Nord.

— În Hispania, la soția mea? a repetat Maximus pe un ton reținut.

— În vila ta, departe de o tabără romană, senatorul Sila se va simți mai încrezător, a continuat Caius Salvius.

Surpriza era tot mai mare. Ce indicii avea prefectul când vorbea despre posibilitatea ca Antoninus să ia legătura cu el în Hispania? Deși nu încăpea nicio îndoială că amândoi aveau dreptate, pentru că Antoninus îl căutase în Nord.

— Mă îndoiesc că senatorul Sila ar face o călătorie atât de riscantă.

— Te înșeli, a continuat prefectul. Va risca, pentru că nu are nimic de pierdut.

— De ce presupui că va lua legătura cu mine?

Maximus voia să scoată toate informațiile pe care le deținea Caius Salvius. A intuit că știa mai mult decât lăsau să se întrevadă vorbele lui.

— Ești căsătorit cu sora lui. Te va considera un ofițer în retragere. Te va căuta în Hispania, și acolo vei face dreptatea pe care o așteaptă familia Sempronius, a zis împăratul.

Maximus ar fi putut să spună că Antoninus nu se afla în Hispania și că îl ținea el prizonier în Noricum, dar asta ar fi însemnat să piardă un avantaj pe care credea că-l are față de prefect. Era tot mai convins că existau detalii pe care nu i le împărtășeau. Când s-a uitat la Caius Salvius, i s-a părut că întrezărește un licăr de interes nemăsurat de a-l îndepărta de Roma. Trimițându-l în Hispania se asigura că îl ține departe. Departe, de ce? s-a întrebat circumspect.

— Ce voi face în Hispania cât timp aștept ca senatorul să ia legătura cu mine?

Auzind râsul prefectului, i s-a făcut pielea ca de găină.

— Ce poate să facă un bărbat la el acasă, alături de frumoasa lui soție? l-a întrebat la rândul său împăratul. În plus, îi vei fi de mare

ajutor guvernatorului din Iulia Augusta Emerita.

— Cine mă va înlocui în Noricum? a întrebat în încercarea de a câștiga timp ca să-și cântărească alternativele.

— Marcus Valerius Mesala Corvinus, a spus împăratul. Marcus era fiul senatorului și consulului Marcus Valerius

Mesala. Sora lui Corvinus, Valeria, se căsătorise cu consulul Quintus Pedius, care era văr din partea mamei al împăratului.

— Va trebui să pleci curând, i-a spus prefectul. Te vor însoți Lucretius Aquilinus și Herminus Triciptinus.

Maximus a refuzat, clătinând de mai multe ori din cap.

— Dacă trebuie să plec în Hispania, prefer s-o fac cu legionarii în care am absolută încredere: Quintus Brutus și Marius Tarquinus.

Maximus a inspirat adânc.

— Lucretius Aquilinus și Herminus Triciptinus pot să-i înlocuiască pe oamenii mei din Noricum până la întoarcerea mea.

Împăratul nu a avut obiecții. Moartea senatorului Ticius și a lui Paulus Sempronius stârnise teamă și bănuieli în rândul cetățenilor romani. El voia să termine cu favorurile și condamnările din curie. Iar moartea senatorului Antoninus Sila îl va ajuta să-și atingă scopul.

— Oamenii tăi sunt liberi să te însoțească și să stea cu tine cât timp consideri oportun. Nu le vor fi solicitate serviciile la Roma sau în tabăra din Iulia Augusta Emerita până la întoarcerea ta. Din acest moment beneficiază de o permisie specială, ca și tine.

— Îmi voi aștepta oamenii și vom pleca spre Hispania.

Maximus spera că, înainte să sosească oamenii lui din Noricum, va aduna suficiente informații despre ceea ce se petrecuse cu adevărat în casa senatorului Sila Antoninus Licinus. Era absurd să plece în Hispania, pentru că senatorul nu se afla acolo, dar nu putea să mărturisească acest lucru. Ar fi trebuit s-o facă la început, când se prezentase în fața împăratului, dar acum era prea târziu. Dacă ar proceda astfel, ar sfârși ca prizonier al prefectului.

— Mamă!

Strigătul lui Maximus a răsunat în întreaga casă la sosirea sa.

— Mamă!

Mai mulți servitori și sclavi îl urmau grăbiți, dar el îi ignora. A găsit-o pe Claudia în *tablinum,* în același loc în care ar fi stat tatăl lui dacă ar mai fi trăit. Avea mâinile încrucișate în poală și privirea gravă. Nu i-a adresat niciun zâmbet de bun-venit, ceea ce l-a nedumerit.

— Aduceți vin și fructe! a ordonat ea unuia dintre servitori, care se afla în spatele lui Maximus. Și lăsați-ne singuri. Să nu ne întrerupă nimeni, oricât de importante ar fi veștile pe care le aduce.

Maximus și-a dat seama că în casă nu se afla sclavul lui libert, Rufus. Era atât de nerăbdător să stea de vorbă cu mama sa, că nu

observase ce servitor luase în primire calul său. Claudia și-a privit fiul cu inima strânsă. Știa că ajunsese la Roma de la un mesager pe care îl trimisese generalul. Maximus trebuia să se prezinte mai întâi în fața împăratului ca să-i dea vești despre Noricum.

— Îmi închipui că s-a spus totul, i s-a adresat mama lui în timp ce unul dintre servitori lăsa pe masă o tavă cu vin, apă proaspătă și fructe.

Maximus rămăsese în picioare, fără să facă un pas spre mama lui.

— Sunt căsătorit cu Sila Aradia Licinus? a întrebat pe neașteptate cu glas răgușit.

Claudia a întors privirea, rușinată. În cele din urmă, a dat aprobator din cap. Oftatul lui Maximus a fost clar auzit.

— Aștept o explicație detaliată.

Vocea generalului vibra cu putere. Claudia a trecut direct la fondul problemei.

— Marcus descoperise o conspirație care urmărea asasinarea lui Ticius Sempronius Lepidus, a mărturisit pe neașteptate. Antoninus avusese câteva altercații cu senatorul, atât în curie, cât și în palatul împăratului. Aceste fapte izolate l-au transformat în candidatul ideal pentru a i se pune în cârcă moartea lui Sempronius.

Maximus a întors privirea nedumerit, căci Antoninus îi mărturisise că el însuși plătise pentru asasinarea senatorului.

— Marcus a venit speriat la mine. Se temea de o consecință ca aceea care până la urmă s-a produs, dar, înainte de asta, i-am oferit ajutorul meu, și el l-a acceptat.

Maximus s-a apropiat câțiva pași de mama lui.

— Sane era pe punctul să se mărite cu vărul tău, Tiberius; am crezut sincer că în felul acesta va fi protejată.

— Sane era promisă lui Tiberius? a întrebat uimit, dar mama lui nu i-a răspuns, fiindcă nu știa că Sila Marcus îi ceruse permisiunea s-o logodească pe mica Aradia cu Tiberius.

A hotărât să schimbe următoarea întrebare cu alta, care i s-a părut mai importantă.

— Cine este asasinul lui? a întrebat eu asprime.

— Rufus nu l-a văzut.

— Rufus? a întrebat uluit.

Ce legătura avea sclavul lui libert cu toate acestea? Claudia a spulberat nedumerirea fiului său.

— L-am trimis acasă la Antoninus ca să-l informeze pe Marcus că Aradia va rămâne la noi mai mult timp decât conveniserăm.

Maximus și-a privit mama cu în amestec de îndoială și nedumerire.

— A putut să vadă o parte din atrocitățile care s-au comis în casa senatorului. Atunci am hotărât să-l trimit în Noricum ca să te informeze despre cele întâmplate.

— Rufus nu a ajuns în Nord.

Maximus se temea că se întâmplase ceva grav.

— Din acest motiv nu am putut să te informez despre căsătoria ta cu fiica lui Marcus.

Se petrecuseră atâtea lucruri, încât unele dintre ele i se păreau de neînțeles.

— Trebuia s-o ajut pe mica Aradia, fiule. Am făcut ce mi-au dictat conștiința și inima. Am folosit împuternicirile tale ca să te unesc prin căsătorie cu ea și astfel s-o pot salva.

— Împuternicirile pe care ți le-am dat nu includeau o clauză prin care urma să decizi în legătură cu o căsătorie nedorită de mine.

Claudia și-a umplut plămânii cu aer. Maximus reacționa prompt la ultimele întâmplări.

— Marcus era disperat, a continuat ea. Se temea de ce este mai rău pentru familia lui și, crede-mă, rezultatul a fost mult mai tragic decât putea să-și imagineze.

Maximus și-a amintit cu claritate explicația detaliată pe care i-o dăduse Antoninus despre asasinarea părinților și despre dezonorarea surorii lui de către oamenii lui Sempronius.

— Senatorul Antoninus este vinovat, a spus el cu convingere.

Claudia a respins categoric acuzația.

— Senatorul Sila este un bărbat foarte ambițios, dar în niciun caz nu este un asasin, l-a apărat ea. Îl cunosc de când era copil.

Maximus și-a înghițit replica din respect. Mama lui nu știa că însuși Antoninus îi mărturisise că era vinovat, dar existau în toată povestea prea multe detalii pentru care nu găsea o explicație, cel puțin pentru moment.

— Știi ceva despre el? a pus-o la încercare.

Claudia a clătinat o singură dată din cap.

— Rufus a reușit să-l scoată din casă în timp ce aceasta era cuprinsă de flăcări. L-a dus acasă la *magus* Publius ca să-i vindece rana. Fusese înjunghiat în coaste. Mi-a spus că rana părea destul de gravă.

Maximus și-a trecut neliniștit degetele prin păr. Avea două povești diferite despre aceeași întâmplare și nu știa ce să creadă. Claudia s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre el. Fiul ei părea foarte obosit. Chiar și așa, ea încă mai avea multe lucruri importante să-i spună.

— Ți-am trimis soția în Hispania.

Maximus a ridicat o mână ca să oprească vorbele mamei lui, dar gestul nu a avut efectul scontat. Să ignori o realitate nu înseamnă c-o schimbi.

— Mamă! a exclamat îndurerat. M-ai însurat cu o fetiță! a răcnit apoi, incapabil să-și stăpânească supărarea.

Un moment amândoi au rămas tăcuți. Claudia îl privea cu o duioșie infinită în timp ce Maximus îi răspundea cu o privire furioasă.

— Aradia nu mai este de mult timp o fetiță, i-a spus cu fermitate.

El a ales să nu-i răspundă. Putea să înțeleagă disperarea lui Marcus și buna intenție a amândurora în încercarea de a le proteja pe cele două fete. Totuși, mama lui depășise pragul corectitudinii prin ultima sa faptă.

— Este soția perfectă pentru tine, a continuat Claudia, care nu voia să încheie discuția.

Maximus a privit-o cu un reproș nerostit.

— Marcus mi-a cerut permisiunea s-o mărite cu Tiberius, a informat-o el.

Surpriza Claudiei a fost revelatoare.

— Nu știai?

Bărbatul rostise întrebarea cu o anume obrăznicie.

— Ți-am vorbit despre unirea dintre familia Sila Licinus și a noastră, înainte să pleci în Nord, i-a amintit mama lui. Dar mă refeream la mica Aradia.

— Mi-ai vorbit despre o posibilă unire, adevărat, dar cu Sane, a contrazis-o Maximus.

Claudia încerca să-și aducă aminte cuvânt cu cuvânt discuția pe care o avusese cu fiul ei înainte de plecarea lui în Noricum, dar în niciun caz nu pomenise numele lui Sane. Aradia era soția perfectă, doar că el încă nu știa.

— Sane era îndrăgostită de vărul tău. Se afla împreună cu el când l-au asasinat. Și-acum este sclavă și aparține judecătorului Pomponius Flavius.

Maximus și-a ațintit privirea asupra Claudiei.

— Mie îmi era imposibil s-o cumpăr ca s-o protejez și am apelat la singurul om care putea să liciteze pentru ea. O fată atât de distinsă și frumoasă ca Sane ar fi putut să sfârșească într-un harem din Cartagina. Vei înțelege că nu puteam să permit asta.

— I-am promis lui Marcus că voi avea grijă de familia lui dacă i se întâmplă vreo nenorocire, a mărturisit Maximus cu voce întretăiată, și am dat greș cu brio.

— Eu i-am făcut aceeași promisiune, l-a informat mama lui, și nu l-am dezamăgit deloc.

Maximus și-a privit mama, al cărei chip oglindea o hotărâre incredibilă.

— Mica Aradia este protejată de familia noastră. Sane va fi în grija unui om bun până când vom reuși să-i redăm privilegiile în calitate de cetățeană romană, iar Antoninus…

Claudia a păstrat tăcerea o clipă înainte să continue, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Antoninus își va dovedi nevinovăția, și totul va fi la fel ca înainte de asasinarea senatorului Ticius Sempronius.

Maximus era uluit. Mama lui vorbea aiurea. Nimic nu va mai fi ca înainte, pentru că Marcus și Iulia fuseseră uciși. Sane devenise sclavă. Antoninus era fugar din Roma, iar el… el se trezise însurat cu o fetiță. Se pregătea să plece spre încăperile lui, căci avea nevoie de o baie înainte să continue discuția cu mama sa. Trebuia să analizeze faptele pe toate fețele. Să le trateze cu obiectivitate ca să afle răspunsuri. Dar, înainte să iasă complet din *tablinum,* i s-a adresat din nou mamei sale.

— Aurea a plecat în Hispania?

— Am trimis-o cu Aradia și cu doi legionari în retragere, care le vor apăra cu prețul vieții lor dacă va fi necesar.

Grijilor pe care le avea li s-a mai adăugat încă una. Maximus n-a mai spus nimic. A plecat în tăcere, lăsând în urmă furie și hotărâre. Claudia s-a așezat din nou, sperând ca baia să-l liniștească pe fiul său. Apoi vor continua să vorbească despre viitor și despre măsurile pe care urmau să le ia pentru a-l ajuta pe Sila Antoninus Licinus.

Capitolul 16

Din ce motiv mă îndepărtează prefectul de Roma? Maximus și-a șters corpul cu șervetul, cufundat în gânduri contradictorii. Acum, mai mult ca oricând, era convins că mama lui procedase corect luând deciziile cele mai potrivite după asasinarea lui Marcus și a Iuliei. *Ce-ai descoperit, Marcus? Cine voia să-l asasineze pe senatorul Ticius Sempronius? Și mai ales, din ce cauză?* Întrebările se succedau încontinuu în mintea lui Maximus. El știa că Antoninus își dorea funcția de cenzor, dar nu aflase că avusese anumite neînțelegeri cu bărbatul care obținuse în cele din urmă postul. *Marcus este cheia*, și-a spus, dar nu va putea să facă nimic, pentru că trebuia să plece în Hispania și să aștepte un fugar care era prizonier în Noricum. Trebuia să-l protejeze pe Antoninus, să-l ascundă de oamenii care aveau interesul să-l învinovățească de asasinat. *Este vinovat!* a exclamat în sinea sa. O mărturisise în prezența lui. Totuși, de ce și-ar recunoaște vinovăția dacă ar vrea să-i obțină ajutorul? Oricare altul ar fi mințit ori și-ar fi susținut nevinovăția. Maximus a expulzat brusc aerul din plămâni, conștient de încurcătura cu care se confrunta și ale cărei ițe nu știa cum să le descurce.

Trebuia să vadă casa prietenului său, să încerce să cerceteze locul, să găsească fire pe urma cărora să caute adevărul și să-l scoată la lumină. S-a gândit și la răzbunarea pe care familia Sempronius se aștepta s-o împlinească el. Dacă ar face asta, ar provoca dușmănia eternă dintre cele două familii, iar el era căsătorit tocmai cu fiica lui Sila Marcus.

Mamă, ce-ai făcut? s-a întrebat abătut. *Mă port ca un prieten care se îndoiește de nevinovăția lui Antoninus,* s-a certat cu duritate. *Mă rog, dacă el nu este nevinovat, surorile lui nu au nicio vină pentru ce s-a întâmplat.*

S-a gândit la mica Aradia și s-a întristat și mai mult. *Trebuie să divorțez de ea,* a spus hotărât. *Dar o voi face când se vor clarifica lucrurile, când adevărații vinovați vor fi plătit pentru delictul lor. Nu pot s-o expun aceluiași pericol pe care mama l-a evitat.*

Când a intrat în tricliniu, Claudia îl aștepta. Nu-și schimbase hainele și a bănuit că era prea supărată ca să-și mai facă griji pentru ținută.

— Am să mănânc ceva ușor, căci trebuie să mă întâlnesc cu Pomponius Flavius, a anunțat-o generalul.

Claudia a clipit ușor.

— Vreau să știu cum se simte Sane și ce putem face pentru ea.

— Și, de asemenea, ai să-l cerți pe Pomponius pentru că s-a lăsat

atras în capcana legată de căsătoria ta.

Maximus și-a zis că mama lui îl cunoștea prea bine. A tras adânc aer în piept ca să nu-i răspundă cum a crezut că merita. De mult timp se folosea de influența judecătorului în beneficiul propriu, căsătorindu-l pe el cu Aradia și apoi determinându-l s-o cumpere pe Sane. Despre relația dintre mama lui și Pomponius vor vorbi într-un viitor nu prea îndepărtat.

— Trebuie să plec în Hispania după ce oamenii mei vor ajunge la Roma din Noricum, a informat-o și, când a observat licărirea de interes din ochii mamei sale, a pus capăt elucubrațiilor femeii.

— Împăratul dorește să-l aștept în Hispania pe senatorul Antoninus. De îndată ce va lua legătura cu mine, va trebui să-l ucid.

Ochii Claudiei s-au îngustat la gândul acestei posibilități. După ce fugise din acea *insulae* în care locuia *magus* Publius, nimeni nu știa unde se ascunsese senatorul, nici chiar ea.

— Antoninus o să vină să te caute în Hispania? De ce?

Maximus a băut încet o înghițitură de vin. El știa că Antoninus nu va veni în Hispania, dar nu putea să împărtășească nimănui această informație. Nici măcar mamei sale. Era preferabil ca niciunul dintre apropiații săi să nu știe unde se află senatorul Sila.

— Nu pare să te îngrijoreze că trebuie să părăsesc Roma.

Claudia a luat o măslină și și-a dus-o la gură.

— Acolo te așteaptă soția ta, i-a răspuns cu un zâmbet înșelător de blând.

Lui Maximus nu i-a plăcut deloc frivolitatea pe care o afișa. Când și-a dat seama, Claudia și-a revizuit atitudinea.

— Iartă-mă, Maximus, dar ești prea încordat; voiam doar să-ți mai atenuez îngrijorarea.

— Am motive să fiu îngrijorat, a răspuns într-un târziu.

Claudia și-a mușcat buza inferioară ca să-și stăpânească un protest. Maximus fusese întotdeauna un copil serios, prea sever și intransigent. Cerea mult mai mult de la el însuși decât de la oamenii de sub comanda sa. Era generalul perfect, fiul perfect, fratele perfect. Dar și bărbatul imperfect. Nu se gândea niciodată la el însuși sau la binele lui. Din acest motiv acționase ea așa cum acționase, pentru că dorea să fie fericit, alături de o femeie care să-l înțeleagă și să-l iubească, așa, ca mica Aradia.

— Când se va termina totul, am să divorțez de ea, a spus el pe neașteptate.

Claudia și-a dres glasul și l-a privit pătrunzător.

— Ea se numește Aradia și este soția ta. O fată veselă și simplă care și-a pierdut părinții. Sora. Fratele, a repetat pe un ton sec. Nu merită s-o disprețuiești. Nu este vinovată pentru hotărârea pe care au luat-o tatăl ei și mama ta ca s-o protejeze.

Maximus a interpretat vorbele Claudiei ca pe un reproș meritat.

— Are dreptul cel puțin la o șansă ca să-și demonstreze valoarea.

— Nu este nevoie să demonstreze nimic, mamă, pentru că hotărârea mea este definitivă.

— Bine, i-a răspuns Claudia. Fă ce crezi mai potrivit. Mereu ai făcut așa, chiar dacă noi, ceilalți, am fost de altă părere.

Și cu aceste cuvinte a considerat chestiunea încheiată. Maximus voia să mai adauge ceva, dar mama lui nu i-a permis. După câteva clipe totuși, s-a răzgândit brusc și nu și-a mai înghițit replica.

— Aradia a luat cu ea ordinele tale pentru terminarea restaurării Vilei Magna.

Maximus a deschis ochii stupefiat. O fetiță nu se pricepea să termine o construcție așa de mare ca Vila Magna. Mama lui depășise orice limită.

Judecătorul Pomponius Flavius l-a primit în casa lui cu un zâmbet cordial. Se citea pe chipul său prietenos că se bucura să-l vadă. Maximus nu a acceptat cupa cu vin pe care i-a oferit-o. S-a uitat cu atenție la bărbat.

— Mereu am apreciat verticalitatea ta în modul de a te purta și de a acționa, i-a spus judecătorul după ce Maximus a refuzat vinul. Mă faci să fiu mândru să mă consider prietenul tău.

— Aș vrea s-o văd pe Sila Sane Licinus, a spus Maximus fără alt preambul.

Chipul lui Pomponius a pălit.

— Și-a pierdut mințile, generale.

Acesta a crezut că n-a înțeles corect vorbele judecătorului.

— Ceea ce i-au făcut acestei fete a fost sălbatic, infam, lipsit de omenie.

Pomponius Flavius a păstrat tăcerea o clipă, înainte să continue.

— Era mai mult moartă decât vie acolo unde au dus-o ca s-o vândă. După ce am reușit s-o găsesc și s-o cumpăr - la cererea mamei tale am adus-o acasă la mine, unde o aștepta medicul care se ocupă de familia mea.

Generalul a închis ochii și și-a amintit cuvintele lui Antoninus:

Oamenii lui Sempronius le-au violat de mai multe ori pe mama și pe sora mea. I-au tăiat gâtul mamei! Și tatei! Dacă mi-ar fi stat în puteri, i-aș fi ucis pe toți fără milă! În locul lui Antoninus, el ar fi făcut ceva mult mai rău.

— Pot s-o văd? a întrebat șovăitor.

Pomponius Flavius a întins mâna dreaptă, făcându-i semn să-l urmeze. L-a condus în grădina în care stătea Sane privind în gol. Era o umbră a fetei vesele care fusese până atunci. Purta o tunică albă care o făcea să pară o nălucă.

Maximus s-a îndreptat spre ea, dar judecătorul l-a oprit.

— Nu este o idee bună, l-a sfătuit, dar Maximus trebuia să se asigure de starea ei. Nu permite nimănui să se apropie. Are adesea crize violente, și țipetele ei se pot auzi până în celălalt capăt al orașului.

Durerea lui Maximus atinsese cote nebănuite.

— Acum aparține familiei mele. Este în responsabilitatea mea, a spus el compătimitor.

— Sper că trecerea timpului și îngrijirile medicului vor reuși să-i redea seninătatea pe care o avea înainte de tragedie. Dacă o iei, există riscul să-i înrăutățești starea mentală. Își va pierde luciditatea pentru totdeauna.

Maximus s-a uitat în altă parte, gândindu-se la cuvintele lui Pomponius. El crezuse sincer că, dacă va sta împreună cu Aradia în Hispania, totul se va rezolva. Dar, văzând chipul absent al lui Sane, a înțeles mult mai bine motivul pentru care mama lui acționase pe la spate căsătorindu-l cu mica Aradia; o salvase de la un destin similar cu cel al surorii ei.

— Împăratul mă trimite în Hispania, l-a informat continuând să se uite la fată.

— Bănuiam, a răspuns judecătorul.

Maximus l-a privit surprins.

— Vor să te îndepărteze de Roma.

Și el se temea de același lucru!

— Știi ceva ce eu nu știu și ar trebui? l-a întrebat nerăbdător.

— Mama ta mi-a povestit despre suspiciunile lui Sila Marcus. Suspiciuni pe care nu a apucat să le demonstreze, pentru că a fost asasinat.

— Atunci nu pot să plec în Hispania, a rostit Maximus pe un ton liniștit.

— Este mai bine să pleci, l-a contrazis Pomponius. Ai în jurul tău oameni de încredere, care îți sunt loiali până la moarte. Te vor informa din Roma în legătură cu orice suspiciune vor avea sau indiciu pe care îl vor descoperi. Dacă rămâi în Hispania, conspiratorii vor acționa nestingheriți și vor comite greșeala care îți va permite să-i descoperi.

Maximus nu era atât de sigur, deși la fel proceda și prefectul în cazul senatorului Sila.

— Hispania este prea departe de Roma.

— Dacă rămâi aici, vei pune în pericol nu doar viața ta, ci și pe cea a familiei tale.

Această singură posibilitate a făcut ca stomacul lui Maximus să se strângă dureros. S-a uitat la Sane și s-a gândit că ar putea fi sora lui, Aurea. Că mama lui ar putea fi moartă, ca Iulia…

— Pe cine suspecta Sila Marcus? l-a întrebat Maximus.

Judecătorul a ridicat din umeri.

— Informația asta a luat-o cu el în mormânt. Claudia a încercat să-l descoasă. I-a pus întrebări lui Marcus, dar lui îi era prea teamă ca să dezvăluie vreun nume.

Maximus și-a zis că poate prudența lui Marcus i-a salvat viața mamei lui: Claudia nu ar fi ținut în secret o informație atât de importantă, ba dimpotrivă. Ar fi răscolit cerul și pământul ca să ajungă la împărat, trecându-l mai întâi prin mâinile sale pe Caius Salvius, principalul suspect de care se temea Maximus, pentru că îl vedea foarte interesat să-l îndepărteze din Roma.

— Ce vei face dacă senatorul Sila ia legătura cu tine, așa cum crede prefectul? l-a întrebat Pomponius Flavius.

— Voi aplica dreptatea împăratului, i-a răspuns pe un ton neutru.

— Ai mare grijă. Supraveghează-ți pașii și acțiunile, l-a sfătuit judecătorul, cu o mină gravă. Ei știu că ești un bărbat incoruptibil, loial Romei și împăratului. Nimic nu stă în calea celor ambițioși.

— Îi oprește justiția cezarului sau justiția vieții, i-a răspuns Maximus.

— Sila Marcus Licinus era un bărbat onorabil. Loial familiei, prietenilor și chiar împăratului. Acest lucru nu a împiedicat moartea sa, nici nenorocirea care s-a abătut asupra casei lui.

— Îmi voi spori atenția.

— Mai ales în cazul mesajelor care ți se trimit din Roma spre Hispania și viceversa.

Maximus trebuia să țească o rețea ca să-și protejeze corespondența, dar știa ce oameni să folosească pentru a nu fi interceptați. Avea de gând să descopere trădarea care se punea la cale și contra cui. Va aduna toate dovezile și i le va duce Împăratului Augustus pentru ca el să ia hotărârile care se impun.

PARTEA A DOUA

Capitolul 17

Colonia Iulia Augusta Emerita

Aradia a netezit marmura rece. Degetele i-au coborât încet pe coloana circulară, abia atingând gravurile frumoase. A făcut doi pași înapoi ca să examineze cu obiectivitate ansamblul arhitectonic de la intrarea în casă. Antablamentul era împărțit în trei secțiuni: arhitrava - un soi de bârnă groasă care străbătea aliniamentul celor două coloane -, friza - banda orizontală netedă cu același aspect ca și arhitrava, de care era despărțită printr-o mulură - și cornișa, care încheia un ieșind cu un chenar în formă de S, de formă concavă în partea superioară și convexă în cea inferioară.

Lucrarea era superbă. Se simțea mândră că participase la ea!

Edificiul principal al vilei avea două părți distincte, casa propriu-zisă și băile, cu care comunica printr-un coridor mare. Fațada principală se deschidea spre sud, cu o galerie cu porticuri încastrată în două turnuri octogonale. Ansamblul rezidențial se termina pe fațada nordică cu două turnuri pătrate. Casa era un exemplu de construcție făcută pentru plăcerea ochiului și pentru desfătare. Se alesese cu grijă coloritul pereților și al postamentelor. Peristilul exterior avea mai multe coloane care susțineau un foișor, ca și un helești în care înotau pești de diferite forme și culori.

Aurea a lăsat în urmă peristilul exterior și a traversat atriul, decorat cu mozaicuri albe și albastre, până când a ajuns la cumnata sa. În mijlocul atriului era un helești destinat strângerii apei de ploaie. A înălțat ochii spre *complivium,* orificiul dreptunghiular din tavan pe unde intra apa de ploaie. Pe laturile atriului erau înșiruite încăperile private ale familiei. Camera principală, *tablinum*-ul era cea mai spațioasă și dădea direct în exteriorul casei, deși nu era ceva obișnuit. Atriul și încăperile erau decorate cu picturi murale în culori vii. Aurea era foarte mulțumită de rezultat, Maximus va fi încântat de decorații.

— Este minunată!

Aradia și-a ațintit privirea asupra cumnatei sale. Fata se învârtea bucuroasă.

— Mă încântă încăperile pe care mi le-ai destinat mie. Sunt ample și luminoase.

Aradia a primit cu timiditate complimentele cumnatei. Nu era obișnuită cu așa ceva.

— Și mamei îi va plăcea mult, chiar dacă nu va recunoaște față de tine, a mai adăugat.

Aradia a clătinat din cap privindu-și prietena.

— Mi-era atât de teamă că n-am să mă descurc! Mi se părea o responsabilitate extrem de mare, a recunoscut umilă.

— Casa era practic terminată, trebuia doar să i se dea viață și ai făcut asta foarte bine, a continuat Aurea.

Aradia nu era pe deplin convinsă. Claudia îi explicase înainte să plece că, în calitate de soție a lui Maximus, avea obligația să termine casa în care vor locui amândoi. Acum știa că fusese o șiretenie ca să-și depășească mai ușor durerea. Preocuparea de a termina casa făcuse ca suferința ucigătoare să rămână pe un plan secund, fiind nevoită să ia alte decizii care nu aveau nicio legătură cu nefericirea ei. Teama și neliniștea au fost depășite de provocarea pe care o presupunea terminarea unui proiect pe care îl începuse Maximus.

— De ce o fi ales fratele meu locurile astea atât de îndepărtate din Iulia Augusta Emerita? a întrebat Aurea.

Aradia a privit-o perplexă. Îi fusese de-ajuns o simplă privire în jur ca să simtă că era parte a pământului pe care călca.

Vila fusese construită pe o colină ușor înălțată. Un drum străjuit de plopi ducea chiar până la ușă. Iar din partea nordică a casei se putea vedea curgerea râului care șerpuia printre păduri și văi până când întâlnea orașul.

— Oare n-ai văzut la fel ca mine cel mai frumos apus peste râul Anas{17}? Locul ăsta respiră liniște și pace. Totul este perfect. Înțeleg de ce l-a ales fratele tău, i-a răspuns Aradia.

— Acum este soțul tău, a subliniat Aurea.

Aradia roșea până la rădăcina părului de câte ori auzea cuvântul *soț*. Și îl auzea des din gura celor doi legionari în retragere care fuseseră aleși de către Claudia ca să le apere de necazuri pe parcursul călătoriei lungi spre Hispania. Adrianus Sabinus, cel mai în vârstă, angajase mai mulți țărani care erau ideali pentru munca de bucătar, cameriste și grăjdari. Se înțeleseseră că salariul pentru munca lor le va fi trimis încontinuu de la Roma. Adrianus Sabinus și Oton Arrio urmau să se ocupe de câmpuri și de angajarea mai multor țărani pentru semănat și seceriș. Totuși, cea mai importantă sarcină pe care o aveau, după ordinele generalului, transmise prin Claudia, era supravegherea și grija atât de tânăra soție, cât și de soră. Sarcină pe care o îndeplineau bucuroși, căci salariul era destul de mare.

— Totul în casă este superb, a adăugat Aurea, care era încântată de rezultat.

Decorațiunile interioare ale vilei erau austere și simple, exceptând pereții, care fuseseră decorați cu picturi în tonuri blânde și care recreau diverse scene ecvestre și, de asemenea, frumoase peisaje hispane. În fiecare încăpere scaunele și paturile erau acoperite cu țesături frumoase, în culori vii precum roșul și galbenul. În alte părți,

predominau verdele și albul. Erau covoare, perne și draperii transparente care despărțeau o încăpere de alta. Totul fusese ales cu grijă. Mama generalului plătise o avere, iar rezultatul merita efortul.

— La ce te gândești? a întrebat-o pe cumnata sa, când și-a dat seama că se uita într-un punct fix.

Aradia nu se gândea; simțea o durere profundă, pentru că se afla într-un loc frumos, departe de intrigile și conspirațiile politice care le răpiseră viața părinților ei. Sora ei fusese vândută ca sclavă, iar fratele stătea ascuns undeva ca să-și salveze viața. De copilă fusese atât de protejată, îngrijită cu atâta drag, încât acum se simțea singură și pierdută. Ochii i s-au umplut de lacrimi și n-a încercat să și le reprime. Avusese mult noroc, prea mult. Nicio ființă omenească nu merita să fie atât de norocoasă ca ea, când restul familiei era în continuare greu încercată.

— Mi-e dor de Sane și de Antoninus. Plâng în fiecare zi pentru pierderea părinților mei și simt că niciodată nu-mi vor seca lacrimile pentru ei. Încerc să fiu puternică, dar descurajarea și nesiguranța pun stăpânire pe mine. Nu știu cum să scap de ura și de ranchiuna față de cei care i-au asasinat… I-aș ucide fără ezitare!

Aurea rămăsese tăcută ascultând-o. Cât durase decorarea casei, Aradia fusese calmă și eficientă, deși o auzise plângând în fiecare noapte de când își începuseră călătoria spre Hispania.

— Și mie mi-e dor de mama și aș vrea să fie aici cu noi.

— Mama ta este o femeie foarte puternică, i-a spus Aradia ștergându-și lacrimile.

— Ca și tine, i-a răspuns Aurea. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi murit de frică.

— Dar mie nu mi-e teamă de moarte, a mărturisit Aradia, ci de golul pe care îl simt în mine și care se întinde ca o umbră neagră la orizont. Îmi lipsește pacea! a recunoscut cu umilință.

— Trebuie să-ți găsești o ocupație, i-a zis cumnata ei cu un zâmbet vag pe buze. N-ai vrea să călărim?

Aradia s-a uitat la Aurea și a remarcat entuziasmul care n-o părăsea, indiferent ce spunea. Să călărească în Roma era practic imposibil pentru două fete ca ele, dar în Hispania lucrurile stăteau altfel. Câmpiile întinse și văile reprezentau o invitație pe care nu o puteau refuza.

— Mi-e dor de iapa mea Nix, a spus deodată plină de nostalgie.

— Mama ți-a spus că se va ocupa de toate în Velitrae, i-a amintit Aurea. Și își tine întotdeauna cuvântul.

Restul timpului l-au dedicat cunoașterii teritoriului și frumoaselor locuri, în vreme ce servitorii care fuseseră angajați trebăluiau prin superba vilă.

Niciuna dintre femei nu știa că generalul Maximus avea să sosească

în curând însoțit de doi dintre cei mai buni oameni ai săi și o suită de legionari cu o misiune în minte: să aștepte până când se va descoperi trădătorul.

Când Maximus a ajuns acasă, nicio persoană cunoscută nu i-a ieșit în întâmpinare. Și-a oprit calul în același timp cu Quintus Brutus și Marius Tarquinus. Carele au fost duse ceva mai departe de intrarea principală, ca să nu bareze trecerea. Soldații care îi însoțeau nu au descălecat până când nu le-a făcut el un semn cu capul. Adrianus Sabinus, legionarul în retragere, a auzit zgomotul făcut de sosirea bărbaților și s-a grăbit să iasă ca să vadă cine venea în vizită la vilă. Observând uniformele militare ale lui Maximus și ale soldaților care îl însoțeau, a știut că stăpânul lui sosise în sfârșit. A luat poziția de drepți în fața lui și s-a prezentat.

— *Grata,* generale, l-a salutat bărbatul. Numele meu este Adrianus Sabinus. Am fost angajat de mama Domniei Voastre ca apărător al soției și surorii Domniei Voastre.

Maximus s-a uitat cu mult interes la bărbatul înalt și slab.

— Amândouă sunt la cumpărături în Iulia Augusta Emerita, ca să procure câteva lucruri pentru casă.

Bărbatul, aproape bătrân, dovedea o atitudine fermă și supusă.

— Singure? a întrebat Maximus pe un ton ridicat.

Bărbatul s-a grăbit să nege.

— Le însoțesc Oton Arrius și câțiva sclavi hispani cu brațe puternice și limbă scurtă.

Lui Maximus i-a plăcut descrierea pe care i-a făcut-o. Dintr-o singură privire își dăduse seama că îi lipseau două degete de la mâna stângă, pe care bărbatul s-a grăbit s-o ascundă de ochii lui întrebători. Acest gest i-a dovedit că avea o voință de fier și că nu admitea să fie compătimit. L-a impresionat chipul lui imperturbabil în vreme ce Maximus îl cerceta cu atenție.

Vila fusese astfel construită ca să-i poată adăposti nu doar pe servitori, ci și un grup numeros de soldați. A intrat în atriu în timp ce Quintus și Marius dădeau ordine să fie descărcate carele.

Maximus a privit în jur și și-a pironit privirea asupra *lararium*-ului, altarul sacru al casei unde se obișnuia să se facă rugăciuni și să se aducă ofrande zeilor sau spiritelor păzitoare ale căminului. În *lararium* erau două statui pe care el le cunoștea foarte bine, cea a zeului Marte și cea a zeiței Pax, ceva cu totul neobișnuit, dar nu a spus nimic. A privit cu atenție fiecare încăpere. Casa nu semăna deloc cu ceea ce își imaginase el. Era austeră, simplă, dar foarte confortabilă. În Roma, vilele erau de obicei spectaculoase, multe dintre ele cu grădini întinse, nu doar interioare, ci și exterioare. Cu cât era mai mare prestigiul familiei, cu atât mai extravagantă devenea construcția. De aceea, i-a plăcut lipsa de ostentație a casei lui.

Când a ajuns la ceea ce credea că vor fi încăperile lui private, și-a mijit ochii uimit. Erau decorate cu picturi murale care evocau bătălii câștigate de Roma în Galia, precum și cu diferite obiecte folosite la război: covoare de campanie și diferite spade.

— Iertați-mă, generale, i-a spus un servitor tânăr, permiteți-mi să vă însoțesc în încăperile private ale Domniei Voastre.

Maximus s-a răsucit un pic ca să se uite la băiatul care îi vorbea cu capul plecat. Spusese *încăperile private ale Domniei Voastre?* El crezuse că acestea erau ale lui, pentru că zona respectivă se afla foarte aproape de intrarea principală și de atriu. După un moment de ezitare, s-a hotărât să îl urmeze pe băiatul care mergea în fața lui fără să întoarcă nicio clipă capul. L-a condus în partea cea mai îndepărtată, acolo unde se aflau peristilul cu porticuri și sălile cele mai spațioase care alcătuiau vila. Grădina frumoasă fusese prevăzută cu un canal cu jeturi de apă, pavilioane, multe fântâni și statui ale divinităților și câteva pergole cu divane pentru degustarea alimentelor în aer liber. Încăperile cele mai mari și mai spațioase dădeau tocmai în peristil și fuseseră amenajate și decorate special pentru el.

— O să-i conduc pe oamenii dumneavoastră la locurile lor de odihnă.

Maximus a rămas singur și, după un moment de reflecție, și-a spus că trebuia să facă unele schimbări. Dar mai întâi se va duce în tabără ca să-i dea guvernatorului Publius Carisus niște scrisori pe care i le trimitea împăratul Augustus din Roma. La întoarcere va vorbi cu sora lui și cu Aradia ca să le ceară explicații pentru schimbările făcute în vilă, contrar ordinelor pe care el le transmisese prin Claudia.

Dar Maximus nu s-a întors la timp ca să stea de vorbă cu ele. Întrevederea cu guvernatorul Publius Carisus durase mult mai mult decât presupusese. O parte dintre soldații care îl însoțiseră de la Roma s-au integrat în tabăra în care se afla legiunea a VI-a Victrix. Legionarii pe care îi condusese în luptă contra hispanilor s-au bucurat să-l vadă. Sentimentul era reciproc, pentru că în Noricum comandase soldați care deja se aflau în Nord. Oameni, de asemenea, loiali, deși erau apropiați ai generalului pe care îl înlocuise el.

S-a întors la vilă foarte târziu după ce cocoșul cântase deja pentru prima dată. Înăuntru domnea liniștea. Putea să se miște cu ușurință grație luminii împrăștiate de lumânările așezate în locuri strategice și de lămpile cu ulei din diversele încăperi. Adrianus Sabinus și Oton Arrius îl așteptau în picioare în atriu, treji și cu privirea scrutătoare. Quintus Brutus și Marius Tarquinus își urmau îndeaproape generalul. Maximus îi spusese guvernatorului că oamenii lui de încredere vor rămâne cu el la vilă și nu în tabără, împreună cu restul legionarilor. Publius Carisius nu avusese obiecții. Toți trei s-au oprit surprinși văzându-i pe bărbați în picioare. Maximus s-a întors către comandanții

săi și le-a spus că sunt liberi să plece. Amândoi s-au îndreptat către camerele lor. Când a rămas singur cu Adrianus și cu Oton, i-a întrebat în șoaptă:

— S-a întâmplat ceva grav?

Cei doi s-au grăbit să nege.

— Și-atunci? a insistat.

— Trebuia să așteptăm întoarcerea Domniei Voastre.

Răspunsul lui Adrianus Sabinus l-a făcut pe Maximus să ridice din sprâncene într-o întrebare pe care nu a formulat-o.

— Soția Domniei Voastre v-a așteptat până când a doborât-o somnul.

Generalul a respirat brusc, ca și cum, pe neașteptate, încăperea s-ar fi golit de aer. Uitase complet că acum avea o soție pe care abia dacă o cunoștea și care era aproape o fetiță.

— Duceți-vă să vă odihniți, le-a ordonat Maximus. La prima oră vom vorbi despre ceea ce aștept de la voi.

Cei doi legionari nu l-au contrazis pe general. Au înclinat din cap și au dispărut în direcția încăperilor servitorilor, unde își aveau camerele. Maximus a continuat să meargă dându-și în acest timp capa jos. Era complet istovit. Singurul lucru pe care îl avea în minte era să pună capul jos și să-și recupereze forțele. Drumul lung de la Roma spre Hispania fusese extenuant și pe alocuri greu de suportat. Și încă mai avea unele chestiuni de discutat cu guvernatorul. Și, de asemenea, cu ofițerii care alcătuiau legiunea a VI-a Victrix. Trebuia să știe ce avea de gând să facă împăratul Augustus cu ei în viitorul apropiat.

Când a intrat în cameră, și-a dat seama că Aradia stătea în fața mesei pe care se aflau niște pergamente și mai multe obiecte de uz personal. Avea obrazul rezemat de lemnul moale și mâinile încrucișate în poală. Pentru o clipă, Maximus nu s-a mișcat, ci s-a mărginit s-o privească. Purta o tunică de un verde intens și părul strâns împletit. Își dădea seama că îl așteptase până când o furase somnul. Cu grijă, s-a îndreptat spre ea și a luat-o în brațe atât de delicat că ea nu s-a trezit. Era ușoară ca un fulg, atât de mică, încât părea o fetiță în brațele lui. A dus-o în pat și a așezat-o cu infinită duioșie pe salteaua moale. A luat învelitoarea fină și i-a acoperit trupul micuț. El știa unde va putea să se odihnească în timp ce ea îi ocupa patul: în camera despre care crezuse la început că îi aparține, înainte să descopere că încăperile lui se aflau în partea cea mai îndepărtată de intrarea în vilă.

Pe Jupiter! Sunt atât de obosit încât aș putea să adorm în timp ce merg, și-a spus Maximus și, cum a ajuns în cameră, s-a lăsat să cadă pe spate în pat și a închis imediat ochii. Somnul l-a cuprins pe loc.

Aradia s-a trezit cu o tresărire și cu obrajii scăldați în lacrimi. De la asasinarea părinților săi, nu mai dormea liniștită. Și-a dus mâna la

piept și și-a simțit inima bătând să-i spargă pieptul. O durea atât de mult absența ființelor iubite. Moartea lor i se părea atât de inutilă, încât, de câte ori se gândea la asta, neliniștea punea stăpânire pe ea, sufocând-o. A încercat să se liniștească și a respirat profund de câteva ori.

Deodată și-a dat seama că încăperea în care se afla nu era a ei, ci a lui Maximus și și-a amintit că adormise așteptându-l în fața mesei. Cum ajunsese în pat? Și-a privit corpul și a văzut că era îmbrăcată, ba chiar și încălțată cu sandalele. S-a ridicat în capul oaselor pe salteaua moale. Lumina zorilor pătrundea puțin câte puțin prin fiecare deschizătură a vilei. Curând nu va mai fi nevoie de lumânări și lămpi de ulei ca să lumineze locuința. Și-a masat mijlocul, pe care și-l simțea amorțit. Crezând că Maximus nu venise încă acasă, a hotărât să se ducă în încăperile ei. Când soarele se va înălța pe cer, îl va căuta și va vorbi cu el. Avea atâtea lucruri să-l întrebe! Despre Sane, despre Antoninus și mai ales despre motivul care îl adusese în Hispania. *Sper să nu fie vești proaste,* și-a zis îngrijorată.

În drumul ei s-a întâlnit cu Adrianus Sabinus, care își făcea rondul. Ea îl certase de multe ori, pentru că erau servitori mai tineri care l-ar fi putut înlocui, dar el îi răspundea că făcea munca pentru care fusese angajat și că ea dovedea o excesivă încredere și încăpățânare voind să-l împiedice. A ridicat mâna ca să-l salute și și-a continuat drumul cu pas șovăitor. A dat la o parte perdeaua din pânză transparentă, care despărțea coridorul de dependințele sale.

Maximus dormea în patul ei! Nu-și scosese decât capa, pe care o aruncase într-un colț. Avea încă batista la gât, ca și platoșa din piele și banduliera peste tunica roșie. De asemenea, apărătorile pentru picioare și brațe. Probabil era frânt de oboseală dacă se lăsase furat de somn în felul ăsta. S-a îndreptat spre el și l-a descălțat cu mișcări ușoare. Nu s-a trezit. I-a dat jos apărătorile de la picioare și de pe brațe cu multă grijă, încet, ca să nu-i tulbure somnul. L-a acoperit cu pânza fină și l-a lăsat să se odihnească în patul ei. A stins lumânarea de pe masă și i-a dat ordine exprese lui Adrianus Sabinus ca nimeni să nu-l trezească până la prânz. S-a întors apoi cu pași hotărâți în încăperile generalului.

Maximus fusese tot timpul conștient de prezența tinerei, doar că nu a deschis ochii. A lăsat-o să creadă că dormea profund. Nu avea chef să dea explicații și nici să ceară socoteală în acel moment târziu al nopții. Era istovit și a hotărât să doarmă în continuare.

Capitolul 18

Trebuie să fi fost mort, pentru că auzea râsul unei zeițe. Probabil era vorba despre Venus, zeița frumuseții, care venea să-l răsplătească după o grandioasă campanie în Germania. Și-a ridicat capul de pe pat și a cercetat confuz camera. Pentru că se afla foarte aproape de atriu, putea să audă activitatea frenetică. Nu știa ce făcea el într-o încăpere atât de mică și plină cu obiecte de uz militar. Deodată și-a amintit, Aradia adormise în camera lui, și el venise în singura despre care știa că era liberă.

A auzit din nou râsul, dar și vocea unui bărbat care părea că vorbește în șoaptă.

S-a ridicat și și-a căutat sandalele. Voia să facă o baie, însă mai înainte trebuia să descopere cine râdea cu atâta naturalețe și de ce. Când a dat la o parte pânza și a străbătut coridorul îndreptându-se spre atriu, a rămas cu gura căscată.

Aradia ținea în mână o spadă și amenința gâtul unui bărbat. Ea stătea cu spatele la el și de aceea nu i-a observat prezența.

— N-am crezut niciodată că voi putea să te înving, i-a spus cu vocea aceea care i s-a părut muzicală.

— Ați trișat, i-a răspuns garda cu un licăr ciudat în ochi. Și mândria mea își cere revanșa.

Îl văzuse în spatele ei pe general, dar nu i-a dezvăluit prezența.

— Mereu am fost în dezavantaj clar. Luptați mai bine decât unii legionari pe care am avut plăcerea să-i cunosc.

— Tata obișnuia să spună… a început, dar a tăcut brusc.

Maximus a auzit un geamăt de autentică durere. A observat că spatele îi tremura ușor.

Bătrânul legionar s-a îndreptat spre ea și a luat-o de mână ca s-o consoleze. Maximus și-a mijit ochii văzând gestul drăgăstos. Bătrânii pe care îi angajase mama lui ca să le apere pe cele două femei păreau niște copoi care aveau grijă de doi cățeluși.

— Aradia!

Ea s-a întors brusc și și-a ațintit ochii înlăcrimați asupra lui. Și-a șters lacrimile cu mâna și și-a înghițit saliva brusc.

— Îmi… îmi pare rău, nu te-am auzit venind, s-a scuzat cu voce întretăiată și privirea împăienjenită. Mi-am adus aminte de tata și de sfaturile valoroase pe care mi le dădea mereu.

Ochii lui Maximus au privit-o îndurerat. În urmă cu un moment râdea fericită, iar acum abia își stăpânea lacrimile.

— Voi cere să ți se pregătească ceva de mâncare cât timp faci baie,

a continuat ea. Meșterul s-a întrecut pe sine în privința băilor. Sunt convinsă că vei fi încântat.

Fără să aștepte un răspuns, Aradia i-a dat spada lui Oton și s-a îndreptat către dependințele servitorilor. Erau multe lucruri de făcut în vilă, și treburile trebuiau să fie duse la bun sfârșit.

Oton Arrius s-a uitat cu un ochi critic la Maximus. Era îmbrăcat încă în haine militare și avea o ținută neglijentă, de parcă trecuse peste el o haită de câini.

— Este o luptă ceea ce am văzut mai devreme? a întrebat generalul cu un aer marțial.

Oton a luat poziția de drepți înainte să-i dea un răspuns.

— Un simplu antrenament, generale.

— Un antrenament aici, în casă? a întrebat pe un ton ușor ridicat.

Bărbatul s-a arătat vizibil tulburat.

— Soția Domniei Voastre nu dorește să fie subiectul comentariilor bărbaților care vă slujesc, de aceea a ales să se antreneze în intimitate, iar atriul este suficient de spațios pentru asta.

Oton a tras aer în piept înainte să continue:

— Este ora unsprezece, majoritatea oamenilor se află afară, iar servitorii bărbați sunt la câmp. Terenul este foarte mare și au multă treabă de făcut.

Maximus nu știa că este atât de târziu. Pierduse practic toată dimineața dormind.

— De ce vrea să se antreneze în mânuirea spadei?

Oton a rămas tăcut un moment. În lipsa lui Maximus, la insistențele fetei de a învăța să se apere, sfârșise prin a se da bătut. Dar acum nu mai era așa sigur că fusese o idee bună, chiar dacă fata ar fi fost cu adevărat insistentă.

— Asta ar trebui s-o întrebați pe ea, i-a răspuns pe un ton conciliant, ca să nu-l supere prea tare pentru că eu nu știu. Dar pot să vă spun că se sperie adesea de zgomote care l-ar face până și pe un copil să râdă. E veselă, dar durerea o doboară adesea. Când se antrenează, uită de nefericirea ei și are un motiv să-și dorească puterea despre care ea crede că-i lipsește. Mi s-a părut un motiv bun ca să accept s-o antrenez.

Maximus i-a dat permisiunea să se retragă, apoi s-a îndreptat către băi. Trebuia să se grăbească, pentru că avea multe întrebări să-i pună Aradiei; cea mai importantă, unde se afla sora lui și de ce voia să învețe să mânuiască o armă atât de ascuțită.

Când a ajuns în tricliniu, ea îl aștepta. Pe masă erau tăvi cu ouă, brânză și miere, dar și lapte și fructe variate. Mai erau și turtițe de *farro*{18} un pic sărate, care se mâncau cu brânză și măsline. Maximus și-a turnat un pahar cu apă proaspătă și a luat un măr. Apoi se va ocupa de brânză, miere și turtițele de *farro*.

S-a uitat la ea și i-a văzut așteptarea din ochi. Nu a vrut să-i prelungească neliniștea.

— Frații tăi trăiesc.

Maximus a auzit suspinul lung pe care l-a scos ea după ce i-a ascultat cuvintele. Și în ochii argintii s-au ivit mulțumirea, bucuria și, în cele din urmă, disperarea.

— Cum se simt? l-a întrebat cu voce șovăitoare.

Pentru prima oară în viața sa, Maximus a ezitat să fie sincer. S-a gândit să-i spună o minciună de complezență, dar s-a răzgândit, pentru că nu-i stătea în fire.

— Sane este foarte afectată de pierderea părinților voștri; dar, sub îngrijirea medicului judecătorului Pomponius Flavius, se va face bine.

Aradia a clipit de câteva ori, încercând să găsească dedesubturile explicației lui Maximus.

— Credeam că o vei aduce la mine în Hispania, a rostit cu voce șovăitoare.

Aceasta fusese și intenția lui Maximus, până când a văzut că-și pierduse mințile.

— Sane nu a fost atât de norocoasă ca tine, i-a răspuns precaut, și-a văzut părinții murind în mod brutal.

Maximus a trecut sub tăcere batjocura groaznică pe care o suferise fata din partea oamenilor lui Sempronius.

— Are nevoie de timp ca să-și revină, înainte să înceapă o călătorie atât de lungă până în Hispania.

— Și Antoninus? a întrebat plină de speranță.

— Este viu și stă ascuns, i-a răspuns el.

— Unde? a întrebat cu o nerăbdare nedisimulată.

Maximus a păstrat această informație pentru el. Era mai bine ca Aradia să creadă că nu știa.

— Cine poate ști, i-a spus el!

Aradia a rămas tăcută și cu o strălucire ciudată în ochi. Maximus s-a hotărât să-i dea câteva vești menite să-i abată atenția de la acest subiect.

— Iapa ta Nix și restul animalelor, Apicem, Ingratus și Colossus, sunt bine. Mama se ocupă de vila părinților tăi din Velitrae și de sclavii și servitorii care trăiesc acolo.

Aradia știa că, după ce fratele ei fusese declarat asasin, trebuie să fi pierdut totul. Și în primul rând nu mai erau considerați cetățeni romani.

— Bunurile tale îmi aparțin acum, a lămurit-o Maximus, care a intuit gândurile tinerei.

— Familia Sempronius Lepidus nu a cerut o compensație?

În casa lui Antoninus muriseră patru membri ai acelei familii. Dar și Marcus și Iulia. Și, dacă n-ar fi fugit, și senatorul Antoninus le-ar fi

împărtășit soarta.

— Prin moartea fratelui tău, se vor simți mai mult decât recompensați.

Aradia a respirat adânc, pentru că Maximus vorbea despre moartea lui Antoninus ca și cum ar fi fost ceva iminent.

— Marcus a inclus ca parte a dotei tale casa din Velitrae și tot ce a conține. Împăratul Augustus a respectat acest acord, și acum este a mea.

— Casa îi aparține lui Antoninus, a ripostat ca.

— Nu știu din ce motiv ți-a cedat-o tatăl tău, dar a făcut-o.

Aradia se gândise mult pe parcursul călătoriei de la Roma în Hispania. Tatăl ei făcuse tot posibilul pentru a o proteja, fiindcă intuia că familia se va confrunta cu probleme serioase, pe care nu le-a împărtășit nimănui. Căsătoria cu un general roman se dovedise foarte avantajoasă pentru ea. Marcus își calculase perfect acțiunile. Dacă Sane s-ar fi măritat cu Tiberius Lucius, și ea ar fi fost apărată, numai că nenorocirea s-a abătut asupra lor înainte să se căsătorească. Tiberius fusese asasinat, și sora ei vândută ca sclavă.

— Fratele meu nu a fost vinovat de moartea lui Ticius Sempronius și a membrilor familiei lui, i-a spus ea pe un ton hotărât.

Maximus a păstrat tăcerea.

— Ai vreun indiciu care să mă facă să cred altfel?

Generalul a continuat să tacă, mușcând dintr-o turtă cu brânză și miere. În cele din urmă s-a hotărât să-i dea un răspuns categoric.

— Nu.

Aradia simțea cârcei în stomac. Trebuia să-i pună lui Maximus o întrebare, foarte importantă, dar nu îndrăznea. Se temea de răspunsul lui. După ce a ezitat o vreme, și-a făcut curaj și până la urmă a îndrăznit să rostească întrebarea.

— Crezi că fratele meu este vinovat?

O tăcere lungă, întreruptă doar de respirațiile lor, i-a provocat o stare de agitație.

— Da.

Aradia a întors capul spre altă parte a încăperii, pentru că începea să vadă ca prin ceață figura lui Maximus. Nu știa că se datora faptului că avea ochii înecați în lacrimi și, când și-a dat seama, a încercat să și le reprime.

— Cine ocupă încăperile care dau direct în atriu? a întrebat el.

Ea a înghițit de câteva ori, dar nodul din gât o împiedica să respire normal.

— Eu am plăcerea să mă bucur de ele.

Răspunsul ei l-a nedumerit. Erau încăperi masculine, decorațiunile fiind concludente în acest sens.

— Alesesem pentru mine această zonă a vilei, a informat-o

Maximus.

Aradia i-a răspuns fără să stea pe gânduri.

— Nu sunt potrivite ca să stea în ele stăpânul casei, fiindcă sunt prea mici, i-a explicat ea. Cele pe care ți le-am rezervat sunt mai aproape de *tablinum* și de tricliniul principal. Claudia mi-a explicat toate renovările la care se gândise pentru vilă. Am ținut seama de toate recomandările ei.

Așadar, mama lui își asumase anumite decizii în legătură cu construcția, dar lucrul acesta nu l-a mirat.

— Par încăperile unui legionar, și nu ale unei fete, a certat-o.

Dar Aradiei nu i-a păsat de tonul critic al generalului. Se gândea întruna la răspunsul pe care i-l dăduse Maximus despre vinovăția lui Antoninus. Îi apăsa inima, îi strivea curajul.

— O femeie nu poate să se antreneze ca un bărbat, a spus în continuare Maximus. Trebuie să se consacre unor activități proprii femeilor.

Aradia s-a gândit să păstreze tăcerea, dar nu a putut. Prudența o părăsea pe măsură ce îl asculta.

— Tata nu a putut să se apere, și nici mama. Mie nu mi se va întâmpla la fel. Niciodată vreun bărbat nu va reuși să mă surprindă nepregătită, ca să încerce să-mi străpungă inima sau să-mi taie gâtul, indiferent cu ce armă.

Prin aceste cuvinte, Aradia îi dădea de înțeles că vor încerca s-o asasineze, iar el a privit-o cu atenție. I-a citit frica în ochi și a încercat s-o liniștească.

— În casă sunt bărbați care te apără zi de zi, îi plătesc pentru asta.

Maximus se dovedea dur și intransigent, iar ea nu putea să-și mai stăpânească plânsul mult timp. Trebuia să plece de lângă el.

— Părinții mei au crezut că în casa lor sunt invulnerabili, că vor fi apărați de orice și s-au înșelat amarnic. Eu n-am să mă dovedesc atât de proastă și de încrezătoare.

— Acum sunt eu aici ca să te apăr, a admis Maximus în cele din urmă.

Dar, dacă aștepta un zâmbet de recunoștință din partea tinerei, s-a înșelat.

— Întotdeauna, generale? Când dorm, sunt vulnerabilă. Singurătatea camerei mă face neputincioasă și nu pot să permit asta. De aceea mă antrenez, ca să fiu pregătită.

— Aradia… a început el, dar ea nu a vrut să-l mai asculte.

Nu mai putea să-și stăpânească lacrimile mult timp și nu voia ca el s-o vadă plângând. Detesta această slăbiciune a ei.

— *Grata,* generale. Și acum, iartă-mă, trebuie să mă ocup de lucruri pe care obișnuiesc să le facă femeile.

Antoninus nu este vinovat, generalul se înșală, și-a spus cu o furie neobișnuită în timp ce hrănea găinile.

Servitoarea care fusese însărcinată să facă treaba asta se uita în jos uimită, pentru că doamna nu trebuia să preia atribuțiile unei servitoare. Era mai mult decât evident că se supărase pe stăpân, dar ăsta nu era un motiv ca să facă treburile ei.

Unde ești, Aurea? s-a întrebat abătută. Cumnata ei plecase foarte devreme și încă nu se întorsese, iar ea nu credea că are destulă putere să înfrunte duritatea lui Maximus. Visase că va putea face asta când vor fi împreună, dar îi dispăruse încrederea în ea însăși. *Îmi lipsește curajul!,* s-a certat cu capul plecat. Și-a petrecut restul zilei ocupându-se de treburi domestice. Vila era atât de mare, încât o solicita la maximum.

Maximus nu s-a întâlnit cu ea și a crezut că o va face la cină, dar s-a înșelat. Aradia făcuse baie și cinase în camerele ei private. El a mâncat împreună cu oamenii săi - Quintus Brutus și Marius Tarquinus dar și cu Aurea, care își petrecuse toată ziua în Iulia Augusta Emerita.

Aurea a scuzat-o pe cumnata sa, adăugând că aceasta era frântă de oboseală și avea o ușoară indispoziție. Maximus nu se îndoia că se datora discuției pe care o avuseseră. Fusese brutal și intolerant, dar el nu știa cum să se poarte cu fetițele. Deși era suficient de onest ca să admită că îi datora o scuză. Se obișnuise în asemenea măsură să aibă de-a face cu bărbați călîți și duri, că acum nu știa cum să se poarte și ce să spună ca s-o liniștească.

Capitolul 19

A auzit-o plângând din locul unde stătea în *tablinum*. Mai era puțin până să cânte cocoșii, și el încă nu se dusese la culcare. Trebuia să răspundă la mai multe scrisori din oraș și s-a hotărât s-o facă în ultimul moment. Vila era cufundată într-o tăcere absolută și din acest motiv plânsul se auzea clar în liniștea zorilor. Incapabil să se concentreze asupra a ceea ce făcea, Maximus s-a ridicat și a ieșit în atriu. Oton Arrius făcea de gardă ca și cum s-ar fi aflat într-o tabără militară, și nu într-o locuință plină de servitori, doi ofițeri și câțiva legionari care încă activau în armată. Garda absurdă l-a făcut să plescăie din limbă, dar, hotărât să nu spună nimic, și-a văzut de drum. Dacă așa voia Oton să-și câștige salariul, el nu avea să-l împiedice. Când bărbatul i-a observat prezența, a luat poziția de drepți. Maximus nu a putut să-și ascundă o strâmbătură în fața gestului solemn al acestuia.

— O chinuie suferința, i-a spus Oton.

Maximus își dădea seama că pentru legionarul în retragere prezența lui în afara dependințelor private avea un singur scop: să-și consoleze soția. Niciunul nu cunoștea motivul căsătoriei lor, iar el, care era un om discret, nu avea de gând să alimenteze bârfele printre servitori și, cu atât mai puțin, printre oamenii săi.

— Întotdeauna plânge nopțile? a întrebat.

— De când am plecat din Roma, în fiecare noapte se lasă pradă plânsului și unui chin îngrozitor.

Răspunsul lui Oton l-a neliniștit. A întors capul spre încăperile Aradiei, oscilând între a merge să vadă dacă avea nevoie de ceva și revenirea în *tablinum* ca să-și termine scrisorile.

— În brațele soțului ei, tristețea va dispărea.

Replica bărbatului l-a prins cu garda jos.

— Are coșmaruri, dar ce fată în locul ei nu ar fi moartă de frică? Să-și piardă părinții într-un mod atât de îngrozitor…

Maximus nu i-a răspuns. A făcut câțiva pași și s-a oprit în fața pânzei care despărțea încăperea de coridor. A dat-o la o parte înainte să intre și, când a pășit în cameră, un miros dulceag i-a asaltat nările. Lumânările erau făcute din ceară de albine și miroseau a miere. Ea stătea culcată pe o parte, dar nu era trează; avea pleoapele închise. Umerii îi tremurau ușor și a știut că asta se datora plânsului. S-a îndreptat spre pat cu intenția s-o trezească. I-a pus mâna pe umăr și s-a speriat de moarte. Aradia a scos un țipăt atât de ascuțit și de puternic, că lui Maximus aproape i-a sărit inima din piept. Era

îngrozită. Cu ochii strălucitori, dar fără să vadă nimic de fapt.

— Liniștește-te, fetițo, este doar un coșmar!

Aradia a suspinat și mai tare, pentru că zbuciumul din somn devenise și mai puternic după trezirea la realitate.

— Sunt morți! a strigat. Toți sunt morți!

Quintus Brutus și Marius Tarquinus și-au făcut apariția în încăpere, cu spadele în mână. Maximus a clătinat din cap și amândoi s-au retras, înțelegând că fusese o alarmă falsă. Tânăra soție avea pur și simplu o criză de nervi.

— Sane și Antoninus nu sunt morți, a consolat-o el.

— De unde știi? Vila Magna se află foarte departe de Roma.

Chipul fetei era răvășit și respira agitată.

— Dacă li s-ar întâmpla ceva, eu aș fi primul care ar afla.

Aradia a închis ochii. De data asta coșmarul fusese mult mai crunt. Își văzuse fratele murind.

— Regret sincer că ți-am tulburat somnul, i-a mărturisit îndurerată, redevenind stăpână pe sine. Dar nu fac față coșmarurilor care mă chinuie.

— Nu dormeam, i-a spus el, răspundeam la niște scrisori pe care mi le-a trimis guvernatorul, când te-am auzit plângând.

— Atunci îți mulțumesc că ai venit să mă scapi de coșmar.

— M-ai speriat rău. Cred că niciodată nu am auzit un țipăt de femeie atât de ascuțit, a recunoscut, ca să atenueze tensiunea care i se citea pe față.

— În vis am văzut capul fratelui meu rostogolindu-se spre mine, după ce fusese executat.

— Regret cuvintele mele neinspirate, a admis el.

Aradia a mijit ochii suspicioasă. La ce cuvinte se referea?

— Nu cred că Antoninus este vinovat. Îmi pare rău pentru răspunsul pe care ți l-am dat.

Inima fetei i-a tresărit atât de tare în piept, că s-a simțit ametită. S-a ridicat iute din pat și s-a agățat de gâtul lui Maximus cu emoția emanându-i prin toți porii.

— Nu poți să-ți închipui ce înseamnă cuvintele acestea pentru mine, a spus foarte mișcată.

Nimic nu-l pregătise pe Maximus pentru contactul brusc dintre ei. Fiecare curbă feminină a rămas expusă privirii lui și și-a dat seama cât se înșelase în privința ei. Sânii care se striveau de torsul lui nu erau ai unei fetițe. Nici talia îngustă pe care a ținut-o el sau șoldurile pline pe care le-a simții la atingere. Fără să fie înaltă, era cu adevărat femeie. A desfăcut nodul alcătuit de brațele ei pe ceafa lui și s-a îndepărtat cu un pas.

— Dormi, nu ți se va întâmpla nimic rău, ai cuvântul meu.

— Juri pe Marte?

Întrebarea fetei i s-a părut un pic ciudată. Nu jura niciodată pe zeul războiului, și brusc a știut ce zeu alesese ea pentru lariul casei. Trebuia să-și fi imaginat.

— Noapte bună, micuțo, i-a șoptit el când deja se întorcea să plece.

— Nu! a exclamat ea. Nu mă lăsa singură!

Cererea i se păruse atât de neobișnuită, că Maximus a rămas țintuit locului, pe mozaicurile pardoselii.

— Teama devine mai puternică atunci când sunt singură, așa că în multe nopți prefer să rămân trează decât să las garda jos învinsă de somn.

— De ce te temi, fetițo?

Frica fetei era palpabilă și foarte reală. Îl nedumerea.

— L-am auzit pe Rufus povestind servitorilor ce a găsit în casa fratelui meu. Trupurile masacrate ale părinților mei, râul de sânge din atriu…

Maximus și-a zis că Rufus ar fi trebuit să fie mai atent cu explicațiile lui.

— Era mult fum, Rufus nu a putut să vadă prea bine.

El a crezut că prin aceste cuvinte o consola, dar Aradia nu putea să-și șteargă din minte imaginea mamei și a tatălui ei, zăcând pe jos cu gâturile tăiate, atât de explicită fusese descrierea lui Rufus.

— Înainte să pornim la drum spre Hispania, am vizitat resturile locuinței fratelui meu. Frumoasa casă fusese făcută scrum. Nu mai rămăseseră decât zidurile înnegrite.

— Ai intrat înăuntru?

Aradia a clătinat din cap de mai multe ori.

— N-am avut curaj. Fusese atât de frumoasă, și nu mai rămăseseră decât resturi carbonizate. O dovadă a ceea ce avea să fie viața mea ulterioară.

Fără ca Aradia să-și dea seama, Maximus o ducea spre pat. O ținea de mâini, pe care le simțea reci. Când ea a atins cu coapsele tăblia din lemn, s-a lăsat pe salteaua moale. El s-a așezat lângă ea, continuând s-o privească.

— Mulțumesc, generale, i-a spus pe neașteptate.

Maximus era cu adevărat surprins, întrucât nu știa motivul pentru care îi mulțumea. Nu făcuse nimic ca să merite asta.

— Sunt teafără și nevătămată datorită căsătoriei noastre, i-a spus ea în mod explicit.

— Mă bucur că ești teafără și nevătămată, a asigurat-o el.

— Și vreau să-ți spun că voi face tot ce îmi stă în putință ca să fiu o soție bună. O stăpână bună pentru casă și o soră bună pentru Aurea.

— Sunt convins că vei reuși, s-a declarat el de acord.

— Îmi vorbești de parcă aș fi o fetiță, a protestat ea.

— Să zicem.

— Glumești! Dar mă faci să mă simt bine.

— Ar trebui să știi că un general al Romei nu spune niciodată vorbe în vânt.

Această afirmație absurdă i-a smuls un zâmbet, și Maximus s-a liniștit, pentru că teama dispăruse din ochii ei.

— Într-o zi n-o să-mi mai fie frică, l-a asigurat ea serioasă.

— Încearcă să dormi puțin, voi rămâne lângă tine până când vei ațipi.

Maximus s-a ridicat, pentru ca ea să poată să-și așeze picioarele pe pat. Le-a îndoit și a acoperit-o cu învelitoarea.

— Prezența ta mă face să mă simt în siguranță.

O clipă mai târziu a închis ochii.

Pentru că nu prea avea ce face în casă, Maximus s-a dedicat antrenamentului, plimbărilor pe coastele Hispaniei, dar și urmăririi soției lui, fără ca ea să-și dea seama. Așa a putut să vadă cât de atentă și de bună era cu servitoarele, cât de amabilă cu bărbații care arau câmpul și aveau grijă de animale. Probabil că Aradia nu îi avertizase că nu le era permis s-o privească în ochi, fiindcă schimba cu ei priviri zâmbitoare, situație pe care el va trebui s-o remedieze repede. Purta părul împletit în cozi, fără podoabe, și obișnuia să se îmbrace cu tunici de in, nu din mătase, detaliu care i-a atras atenția, pentru că părea o fată de la țară.

Nu mai făcuse antrenamente cu Oton, dovedind astfel că îi respecta opinia și îi asculta ordinele, dar acesta împreună cu Adrianus o urmau ca niște copoi.

În ciuda efortului de a-și găsi o ocupație, Maximus începea să simtă că-și iese din minți. Izolarea îi provoca o stare de nerăbdare care creștea pe zi ce trecea. Aproape că nu avea ce face, decât să răspundă unor scrisori care veneau atât de la Roma, cât și din Iulia Augusta Emerita. Chiar și Quintus și Marius stăteau mai mult timp în tabără cu legionarii decât cu el, ceea ce făcea izolarea și mai greu de suportat.

Aurea descoperise în Hispania ce înseamnă libertatea, astfel că petrecea cea mai mare parte a timpului în afara casei. O cunoscuse la piață pe fata centurionului Proximus Cassius și o vizita des.

Generalul simțea că, de la sosirea lui la vilă, nimeni nu suporta să stea prea mult timp alături de el. Iar timpul era un lucru de care dispunea cel mai mult, într-atât că nu știa ce să facă cu el.

— Are o inimă generoasă.

Lui Maximus probabil i se tociseră simțurile, pentru că nu îl auzise venind pe Adrianus Sabinus.

— Prea generoasă, a răspuns sec. Și servitorii profită. Le este interzis s-o privească în ochi când le vorbește și încalcă această regulă.

— Ei cunosc regula, dar nu pot s-o respecte, pentru că ea le

zâmbește de fiecare dată. Altminteri se tem să n-o supere.

Generalul a mijit ochii, pentru că nu știa nimic referitor la Aradia. Nu știa cum fusese viața ei în Velitrae, ce oameni făcuseră parte din lumea ei.

— Este o femeie unică, a adăugat Adrianus.

Lui Maximus i-a plăcut admirația care răzbătea din vorbele bărbatului. Era conștient că ea își câștigase pe deplin dragostea celor doi protectori.

— Este o fetiță, l-a corectat generalul.

Adrianus nu putea să fie de acord.

— Uitați-vă la Caius Marius.

Caius Marius era centurion în cohorta întâi. El aducea veștile comandantului legiunii și primea ordinele pentru trupă. În acel moment îi ducea Aradiei un mesaj de la Aurea. El îi permisese, când a ajuns la vilă, să i-l înmâneze personal.

— Ați spune că bărbatul acela se uită la o fetiță?

Maximus a întors capul și nu s-a mai uitat la centurion ca să-și pironească privirea asupra lui Adrianus Sabinus. Nu îi plăcuse deloc întrebarea care i se adresase. Bărbatul matur și cu corp suplu o urmărea fără încetare pe soția lui. Avea o strălucire dintre cele mai ciudate în ochi.

— Ea zâmbește la tot ce mișcă. Este în firea ei, dar el o privește într-un fel care lasă puțin loc imaginației, nu-i așa? a continuat.

Furia lui Maximus creștea din ce în ce mai mult.

— Această nefericită afirmație merită o corecție fermă.

— Nefericita mea afirmație a fost făcută cu cea mai bună intenție, generale: să vă deschidă ochii.

Să-mi deschidă ochii, de ce? s-a întrebat Maximus uluit.

— Ar trebui să te dau afară chiar acum pentru obrăznicie sau, mai bine, să te trimit la galere.

Adrianus Sabinus l-a privit cu oarecare prudență. În niciun caz nu voise să-l jignească, dar toți bărbații o mâncau din ochi pe tânăra stăpână. Avusese destul timp ca să-i cunoască inima bună care trezea admirație pe unde mergea și, înainte de venirea lui Maximus, majoritatea bărbaților, fie ei servitori sau nu, îi acordau mai multă atenție decât cea permisă. Din acest motiv, i s-a părut că cineva trebuia să-i spună și lui, ca să-și ia precauțiile necesare. Tinerețea ei ar fi putut s-o transforme într-o pradă ușoară dacă supraveghetorul nu era atent.

— Aceste brațe obosite nu ar rezista să dea nicio singură dată din vâsle, dar merit mustrarea. Nu se va mai repeta. Acum, cu permisiunea dumneavoastră, o să mă întorc la treburile mele.

Adrianus Sabinus a plecat la fel de tăcut cum venise.

Maximus a rămas cu umărul rezemat de coloană și și-a ațintit din

nou privirea asupra soției sale, care în acel moment lua sulul de papirus și îi mulțumea centurionului. A hotărât în clipa aceea că toate mesajele care vor veni pe viitor pentru ea i le va da el personal. Îl deranjase observația lui Adrianus, dar nu era atât de prost ca să disprețuiască sfatul unui om care avea dublul vârstei lui și o experiență pe măsură.

Mai târziu, i-a adunat pe toți servitorii și le-a dat noi ordine. Tonul lui a fost categoric, sever, dar s-a arătat echidistant și drept. Le-a spus ce aștepta de la fiecare, cum urmează să-și desfășoare munca și că, pentru orice problemă, trebuia să vină la el.

Capitolul 20

Aradia era tristă. Servitorii mergeau prin casă cu capetele plecate. Ea le vorbea, dar îi răspundeau privind în altă parte. Le dădea ordine care erau îndeplinite parțial și nu știa ce să mai facă. S-a plimbat neliniștită în timp ce cumnata ei o privea cu o figură gravă.

Aurea s-a uitat la tunica maro pe care o purta petrecută de două ori și la părul fără podoabe. Părea soția unui comerciant. Erau sclave liberte care se îmbrăcau mult mai bine decât ea.

— Mă amețești fără rost.

Mișcarea constantă a Aradiei o enerva. Ea s-a oprit un moment ca s-o privească în ochi.

— Încerc să gândesc așa cum ar face un bărbat, cum ar face fratele tău, i-a răspuns liniștită.

Aurea stătea tolănită pe divan și mânca o prună roșie. În jurul mesei fuseseră puse trei divane în formă de semicerc, pentru ca servitorii să poată aduce ușor tăvile cu mâncare.

— Și unde vrei să ajungi cu gândirea asta bărbătească? i-a răspuns cu gura plină.

— Crezi că fratele tău s-a retras din armată? a întrebat pe neașteptate.

— Ar trebui să-l întrebi pe el, i-a răspuns ea, continuând să mestece fructul.

— Îmi este permis să pun asemenea întrebări?

Fără îndoială, întrebarea fusese rostită pe un ton destul de sarcastic.

— Ești soția lui, a răspuns Aurea fără să se uite la ea.

Aradia nu știa de ce, dar nu se simțea soție.

— Ca soție a fratelui meu, ai dreptul să-i pui întrebări despre ce face, ce gândește și să îi ceri socoteală.

Aradia a clipit uluită. Ea nu avea capacitatea necesară, nici maturitatea să ceară cuiva socoteală.

— Maximus este prea irascibil. Umblă prin casă de parcă ar fi supărat…

Aradia a tăcut un moment, pentru că vorbele ei i s-au părut neloiale față de el și nu voia ca Aurea să-și facă o impresie greșită.

— Atunci fratele meu ar trebui să meargă la o prostituată.

Răspunsul Aureei a paralizat-o.

— De ce spui că ar trebui să se ducă la o prostituată? În plus, mă îndoiesc că aici, în Iulia Augusta Emerita, există asemenea femei.

Aurea s-a înfruptat din altă prună.

— Sunt ușor de recunoscut, i-a spus, se îmbracă altfel decât

celelalte; în plus, își vopsesc părul și poartă chiar și peruci de o culoare galbenă, cam ridicolă.

— Ai văzut multe ca ele pe-aici? a întrebat.

Aurea s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap de mai multe ori.

— Trebuie să recunosc că le-am văzut la Roma. Legionarii menționează foarte des numele Karei, un nume faimos printre ei.

— De unde știi despre ce vorbesc legionarii? Și de ce crezi că fratele tău ar avea nevoie să se ducă la Kara aia?

Vocea Aradiei urcase cu câteva tonuri.

— Pentru că de asta are nevoie un bărbat când nu capătă ce i se cuvine de la soția lui.

Privirea Aradiei avea o strălucire tot mai ciudată.

— Ce nu capătă de la soția lui? a insistat.

— Plăcere, draga mea Aradia, plăcere.

Obrajii ei s-au făcut roșii ca jarul încins.

— Un bărbat are nevoie de plăcere, pentru că, dacă nu o obține, devine iritat, tensionat și chiar supărat.

Exact simptomele pe care le are Maximus, și-a zis ea.

— Nu știi ce spui! a exclamat rușinată.

— Și tu știi? a contraatacat Aurea.

Aradia s-a menținut într-o tăcere încăpățânată, pentru că discuția lua o turnură complet diferită față de ce sperase ea.

— Amintește-ți că în Roma eram logodită cu un centurion, Apolonius Carus. Un bărbat cu chip frumos și mâini foarte lungi.

Aurea a tăcut un moment, amintindu-și de alt băiat cu care împărtășise câte o tăvăleală în trecut.

— Mi-aduc aminte de Cecilius, un admirator care m-a făcut să petrec clipe foarte plăcute.

Aradia continua s-o privească intens pe cumnata sa. Nu putea să înțeleagă de ce Aurea rupsese logodna cu un bărbat ca Apolonius Carus. Era visul oricărei fete.

— N-am avut niciodată vreun admirator, a admis cu oarecare dezamăgire și fără să insiste asupra chestiunii logodnei rupte, pentru că nu voia să-și supere cumnata.

Aurea s-a uitat cu luare aminte la Aradia. Nu era atât de tânără ca să nu fi primit un sărut sau o mângâiere de la vreun tânăr mai îndrăzneț. Și, dintr-odată, s-a decis să-i explice anumite lucruri care i se păreau importante și care îi puteau fi de folos.

— Vreau să-ți spun ceva, ca să nu uiți, a început Aurea atât de serioasă, că Aradia a privit-o nerăbdătoare. Un cetățean roman poate să întrețină cu ușurință relații sexuale cu soția lui acasă, cu un bărbat în băile publice, cu o prostituată la bordel sau cu un sclav și nu va fi criticat decât dacă nu este capabil să îl țină pe fiecare în locul care i se cuvine.

Aradia a respirat brusc și a început să meargă în cerc, pentru că își simțea pielea arzând. Explicația cumnatei sale i se părea absurdă. Marcus, tatăl ei, nu avusese amanți sclavi. Nici nu mersese la prostituate, pentru că o iubea pe Iulia, mama ei… Fără să vrea, a ajuns la singura concluzie posibilă a explicației Aureei: un bărbat și o femeie trebuie să simtă unul pentru celălalt o astfel de iubire încât să nu mai dorească nimic altceva.

— Ar trebui să știi că a fi soție înseamnă un lucru fără nicio legătură cu plăcerea sexuală, a continuat Aurea.

Aradia a simțit cum castelul ei de iluzii tocmai se transformase în nisip, se risipise complet dus de vânt. Ea avea o părere mult mai profundă despre relațiile dintre un bărbat și o femeie.

— De aceea trebuie să-l înțelegi pe fratele meu, i-a spus Aurea ca s-o liniștească.

Aradia nu s-a oprit din mers.

— Trebuie să meargă la o prostituată.

— Și de ce nu poate o soție să-i ofere plăcerea de care are nevoie? a întrebat-o Aradia ingenuă.

— Nu unui bărbat care este obișnuit să dea ordine, să facă totul cu exactitate, să facă și să desfacă lucrurile după cum are chef, i-a răspuns cumnata ei.

— Căsnicia nu este o tabără militară. Și nici căminul conjugal, i-a răspuns Aradia pe un ton sec.

Aurea nu a tratat intervenția cumnatei sale cu seriozitatea care se cuvenea.

— Servitorii sunt obișnuiți să primească și să îndeplinească ordine ca și legionarii. Soțiile, la fel, a încheiat, ca și cum ar fi fost o frază pe care o învățase din copilărie.

— Dacă-i tratezi pe oameni cu bunătate și afecțiune, îți răspund cu aceeași monedă. Am învățat asta de la tata. Dacă o soție este fericită, îi face fericiți pe soțul ei, pe copii, pe toți cei care o iubesc.

Aradia a încercat să-și reprime supărarea provocată de faptul că Aurea făcuse un gest din umeri care i s-a părut agresiv după ce i-a ascultat vorbele.

— Nu înțeleg de ce ești așa furioasă, deși recunosc că prefer să te văd așa. Fratele meu face o treabă bună iritându-te.

Aurea a schițat un zâmbet viclean.

— Presimt că și tu simți nevoia să savurezi plăcerea.

Aradia a pufnit nemulțumită. Putea să fie de acord cu prima afirmație, dar a refuzat s-o ia în considerare pe cea de-a doua. Era atât de supărată, încât coșmarurile încetaseră, dar, dacă ar afla că Maximus mergea la o prostituată…

— Nu știu ce le-a spus servitorilor și de ce, a încercat să schimbe subiectul și s-o orienteze pe cumnata sa spre tema principală de la

începutul discuției.

Aradia observase o schimbare semnificativă a comportamentului servitorilor față de ea. Văzuse împiedicându-se pe oricine îi ieșea în cale. Abia dacă vorbeau despre munca lor. Erau speriați, temători, și ea detesta starea aceea de nesiguranță, pentru că și pe ea o apăsa. Era conștientă de efectul ei dăunător și de faptul că-i submina încrederea în sine.

— Fratele meu este iritat, fiindcă nu i se oferă plăcere… i-a amintit Aurea, și ea s-a descurajat și mai mult. Există, de asemenea, posibilitatea să nu-i convină că se află aici.

Privirea Aradiei oglindea o mâhnire profundă, pentru că la același lucru se gândise și ea. Maximus se eschiva să poarte discuții cu ele două în timpul meselor. Stătea închis în *tablinum* cea mai mare parte a timpului și abia dacă schimba câteva vorbe cu servitorimea. Rărise vizitele în oraș și refuzase mai multe invitații ale guvernatorului și ofițerilor, unii dintre ei în retragere, care locuiau cu familiile lor în oraș.

— Mâine mergem în forul din Iulia Augusta Emerita.

— Vrei să mergi? a întrebat-o Aradia privind-o cu interes.

— Mi-ar plăcea mult să-l văd pe Astolpas.

Astolpas era un negustor din Carthago Nova{19}, care vindea mătăsuri, bijuterii și mărunțișuri, în diverse tabere romane. Ea îl cunoscuse când venise în oraș și până și Aradia cumpărase de la el stofe și podoabe pentru Vila Magna. Unele dintre lucrurile pe care le aducea erau într-adevăr frumoase.

— Le voi cere lui Adrianus Sabinus și lui Oton Arrius să ne însoțească.

— Ar trebui să-i ceri asta fratelui meu, i-a sugerat cumnata ei.

— Maximus este un bărbat foarte ocupat, i-a răspuns Aradia fără să se gândească prea mult.

— Îmi place cum îi rostești numele, i-a mărturisit Aurea. Îi dai o intonație foarte deosebită.

Aradia a zâmbit cu gura până la urechi. Din discuția cu cumnata ei întrevăzuse o mulțime de posibilități pe care nu îndrăznea să le ia în considerare. Totuși, înainte să le analizeze în profunzime, a dorit să atenueze seriozitatea ultimelor ei cuvinte.

— Și dacă îi zic *generalato?* Crezi că e vreo diferență de intonație?

Aurea a izbucnit în hohote sonore de râs.

— Ce mi-ar a plăcea ca Maximus să aibă măcar jumătate din simțul umorului care te caracterizează.

Generalul s-a simțit stânjenit pe tot parcursul cinei. Privirea intensă și sinceră a Aradiei îi provoca o ușoară stare de agitație. Nu-l mai privise niciodată așa, ca și cum ar fi scrutat un necunoscut pe care îl

vedea pentru prima oară. Sora lui continua să se poarte ca fetele care nu au altă grijă decât să fie frumoase ca să fie curtate.

Totuși, în Vila Magna nu era niciun bărbat care să merite atenția ei. Încă nu-i trecuse supărarea provocată de frivolitatea ei. Logodna cu Apolonius Carus eșuase din cauza reticenței surorii lui. O convinsese pe mama lor că nu era pregătită să fie soția unui militar. Șederea îndelungată în Noricum îl privase de exercitarea autorității în relația sa, căci Claudia era prea îngăduitoare cu ea.

Când a venit momentul *comissatio*{20}, Aurea și-a luat rămas-bun pretextând o ușoară indispoziție. I-a lăsat singuri, și el s-a întrebat din ce cauză simțea că rămăsese deodată în dezavantaj. Aradia stătea culcată în stânga lui; dacă întindea mâna, putea să-i atingă părul. Purta o tunică albastră și niște panglici de aceeași culoare împletite în păr. Mușca dintr-o prună care îi păta buzele cu culoarea ei și el a simțit impulsul de a i le linge pentru a le reda culoarea originală. A tușit ca să-și limpezească vocea. Brusc, Aradia s-a ridicat în capul oaselor pe divan.

— Maximus, a început ea, trebuie să-mi răspunzi la o întrebare.

El a țintuit-o cu ochii săi negri care se oglindeau în cei gri ai ei. Era o culoare care îi plăcea în mod deosebit, pentru că îi amintea de tăișul spadelor pe care le admira ea.

Te-ai retras din armată? Ai de gând să te întorci la Roma? Îți place să trăiești în Hispania?

— Sunt trei întrebări, i-a spus el.

Ea simțea nevoia imperioasă să știe.

— Aș vrea să cunosc răspunsurile.

— Nu, nu m-am retras din armată, i-a răspuns păstrându-și calmul. În privința celei de-a doua întrebări, da, mă gândesc să mă întorc la Roma și îmi place să trăiesc în Vila Magna.

Maximus a putut să audă perfect profundul suspin pe care îl scosese ea. Era ca și cum s-ar fi așteptat la alte răspunsuri.

— Mai am întrebări, i-a spus Aradia în continuare.

Maximus își închipuia. Curiozitatea feminină era insațiabilă.

— Sper să nu fie foarte dificile.

Dificile nu, doar prea personale, și-a spus ea. Aradia s-a uitat la trupul musculos aplecat în față. Maximus a luat câteva măsline și le-a băgat în gură. Purta o tunică scurtă roșie, strânsă pe talie cu banduliera. Firele argintii de la tâmple îi dădeau o înfățișare solemnă, iar ridurile mici din jurul ochilor sugerau o viață intensă, plină de lupte și victorii.

— Ai cunoscut plăcere cu un bărbat în băile publice, cu o prostituată la bordel sau cu un sclav în casă?

Maximus s-a înecat cu sâmburii de măslină. A trebuit să se ridice și să bea o înghițitură de vin ca să-și calmeze accesul de tuse. După aceea a privit-o stupefiat. Era scandalizat! Când și-a revenit suficient,

a privit-o atât de lung, încât Aradia a roșit până la rădăcina părului, dar nu și-a plecat capul. I-a susținut privirea cu hotărâre, așteptându-i răspunsul.

— Nu este o informație pe care aș da-o unei soții, i-a răspuns cu asprime.

Răspunsul nu a satisfăcut-o deloc.

— Dar unei prietene? a insistat ea.

— De ce vrei să știi lucruri atât de intime despre mine?

Aradia și-a spus că începuse deja să alunece, așa că putea să meargă până în fundul prăpastiei.

— Pentru că eu nu am cunoscut plăcerea cu o femeie în băile publice, nici cu o prostituată, nici cu o sclavă și, lucrul cel mai important, nici nu mă interesează așa ceva.

Halal răspuns mi-a dat, s-a gândit Maximus.

— Te-ar deranja dacă răspunsul ar fi afirmativ? a întrebat el.

S-a gândit câteva clipe la întrebarea pusă de Maximus. Ea voia răspunsuri, și le va obține.

— M-ar deranja să cauți plăcere în altă parte, acum când suntem uniți prin căsătorie.

Mărturisirea ei l-a uimit. El se gândise să divorțeze și nu știa unde îl va duce drumul pe care i-l indica ea.

— Sunt conștientă că părinții noștri ne-au căsătorit dintr-un motiv foarte îndepărtat de interesul romantic sau sexual pe care ai putea să-l ai față de mine, a continuat ea pe un ton resemnat.

Maximus nu a îndrăznit să mai bea vin, temându-se că îl va scuipa.

— Dar sunt hotărâtă să fiu o soție bună și să-ți dăruiesc copii de care să fii mândru.

Maximus se aștepta la orice, dar nu la bunăvoința aceea resemnată.

— Mă surprinde acceptarea asta din partea ta, a spus întristat.

Aradia l-a privit, în parte îndurerată, în parte furioasă.

— Există oare un alt răspuns pe care aș putea să ți-l dau?

El era copleșit. Și-a umplut cupa cu vin aromat și l-a băut dintr-o înghițitură.

— Ești prea tânără, a spus el, de parcă ar fi rostit o sentință.

— Nu pot să schimb acest lucru, a recunoscut cu umilință, dar o să învăț să fiu o soție bună. Regret că nu sunt o femeie frumoasă ca Aurea, nici atât de strălucitoare ca mama ta, dar sunt onestă și am fost crescută să fiu loială familiei, mai presus de orice.

— Inclusiv de cezar? a întrebat interesat.

— Inclusiv de cezar, i-a răspuns ea.

Maximus fusese atât de preocupat de conspirația care dusese la moartea vărului său, a lui Sila Marcus și a Iuliei, că nu avusese timp să hotărască ce va face cu Aradia când totul se va rezolva.

— Nu am nici cea mai mică îndoială că poți să fii așa cum spui. Dar

întrebarea este, vrei să fii? Pentru că eu nu sunt un băiat necopt și binevoitor. Nu-mi place să pierd timpul cu lingușeli și galanterii.

— Nu te-aș face niciodată să pierzi timpul cu nimicuri, a răspuns ea cu convingere.

— Atunci să ne acordăm un răgaz ca să ne gândim înainte să hotărâm ceva.

— Dar eu n-am nevoie să mă gândesc, pentru că știu ce vreau, a afirmat cu tărie. Am știut mereu…

Aceste vorbe au rămas neterminate, și Maximus s-a întrebat de ce.

— Atunci ești o fată norocoasă.

— O soție norocoasă, l-a corectat.

Maximus i-a adresat un zâmbet de recunoștință. Era foarte rapidă în oferirea răspunsurilor.

— O soție norocoasă, dar obraznică, a adăugat el.

Aradia simțea că ajunseseră la un punct intermediar de înțelegere.

— Totuși, trebuie să te avertizez în privința unui lucru.

Maximus i s-a părut adorabilă în atitudinea aceea solemnă. Era o fată cu idei foarte clare și cu un scop pe care avea de gând să îl atingă, indiferent de preț. Dacă descopăr ca îți cauți plăcerea cu Kara, nu numai că voi divorța, dar am să-ți smulg inima din piept și-am s-o dau oamenilor tăi s-o mănânce.

Aradia a bătut din palme o dată ca să-i cheme pe servitori să strângă tăvile cu mâncare de pe masă. Când aceștia au venit cu toții, și-a luat rămas-bun de la Maximus și a plecat în camera sa. El a rămas cu cupa de vin la jumătatea drumului către gură. A pus mâna pe ulciorul cu vin aromat înainte să-l ia servitorul. Discuția avută cu mica lui soție îi lăsase o senzație euforică, lucru ce nu i se mai întâmplase de mult timp.

Pe Jupiter că habar n-am cine este acea Kara, dar am de gând să aflu. Și-a umplut din nou cupa, gândindu-se la cuvintele Aradiei, la amenințările și avertizările ei. *Dacă n-ar fi atât de puțin probabil, aș crede că este geloasă,* și-a spus. Dar ca să fie geloasă trebuia să simtă ceva foarte profund pentru cineva și se îndoia serios că fata cu care se căsătorise simțea pentru el altceva decât recunoștință și afecțiune fraternă. *Văd lupi acolo unde nu sunt.*

Capitolul 21

Întâlnirea pe care Maximus o avea cu Quintus Brutus și cu Marius Tarquinus îi lăsa un gust amar în gură. Deși trecuse ceva vreme de când se afla în Iulia Augusta Emerita, nu primise încă niciun raport semnificativ din Roma. Nicio informație despre comploturi sau conspirații care l-ar fi determinat să se întoarcă în grabă. Simțea că șederea lui în Hispania era inutilă și o pierdere de timp. Obosise să aștepte, să nu facă nimic. În Noricum ținea un om închis sub un nume fals și știa că, dacă lucrul ăsta s-ar fi aflat, ar fi avut mari probleme.

— Nu sunt mișcări ciudate în casa prefectului Caius Salvius, i-a spus Quintus Brutus pe un ton măsurat ca să nu-l irite și mai mult.

Maximus și-a netezit cu nerăbdare părul întunecat.

— Și nici împăratul Augustus nu a făcut noi numiri de senatori sau în alte funcții, a subliniat Marius Tarquinus.

— Ar trebui predat, l-a sfătuit Quintus. Senatorul Sila trebuie să plătească prețul delictului său.

Maximus s-a îndepărtat de masa pe care se aflau mai multe suluri de papirus desfăcute. În nordul Hispaniei, un grup de rebeli asturi care se formase recent făcuse incursiuni în tabăra de la Lucus Augusti{21}, și el trebuia să se ocupe imediat de acest lucru.

— Am devenit complice ascunzându-l, a răspuns generalul.

— Tot mai credeți că este nevinovat?

Marius Tarquinus îi adresase întrebarea pe un ton inchizitorial.

— Pentru ce s-a întâmplat în casa lui, da.

Atât Quintus, cât și Marius au păstrat o tăcere lungă.

— Simt că se va întâmpla ceva grav și nu pot să fac nimic în această privință, pentru că nu știu despre ce este vorba și, în plus, mă aflu departe de Roma.

— Uneori nu vedem ceea ce sare în ochi.

Cuvintele lui Marius l-au făcut pe Maximus să se uite cu ochii mijiți la oamenii săi.

— Este încă devreme, a intervenit Quintus ca să alunge încordarea din încăpere. Apele pot reveni în albia lor.

— Ceea ce mă îngrijorează, a continuat Maximus, este relația care s-a înfiripat brusc între prefectul Caius Salvius și senatorul Aurelius Basianus.

— Nu fac schimb de mesaje, a subliniat Quintus.

Maximus știa. Avea oameni care supravegheau fiecare pas pe care îl făceau prefectul și senatorul și nu obținuse niciun rezultat satisfăcător.

— Ar trebui luată în considerare posibilitatea să nu existe nicio

conspirație împotriva cezarului.

Maximus s-a uitat cu atenție la Marius.

— Și nici contra curiei.

Această posibilitate era total exclusă.

— Sila Marcus era un bărbat integru, loial Romei. Moartea lui nu s-a datorat unei combinații de circumstanțe imprevizibile și inevitabile, a spus Maximus. Descoperise ceva foarte important și am de gând să aflu despre ce era vorba, indiferent cât timp îmi va lua.

Quintus și Marius au dat aprobator din cap.

— Menținerea mea departe de Roma este cel mai concludent indiciu că se întâmplă ceva grav.

Cuvintele lui Maximus erau la obiect.

— Ce aveți de gând să faceți cu rebeliunea din Lucus Augusti? a întrebat Marius Tarquinus.

Tabăra se aflase în grija lui Caius Antistius, dar generalul fusese numit guvernator al Hispaniei Citerior. Din Tarraco îi trimisese o scrisoare cu instrucțiuni precise. Avea altă scrisoare de la guvernatorul Publius Carisius cu aceleași instrucțiuni.

— Guvernatorul Publius Carisius așteaptă un raport în legătură cu scrisoarea trimisă din Tarraco, l-a informat Quintus, care fusese însărcinat să-i ducă sulurile de papirus.

Maximus a pufnit ușor neliniștit. Doi guvernatori puternici încercau să rezolve aceeași problemă și făceau ca proporțiile acesteia să crească în mod considerabil. Revolta din Lucus Augusti nu îl îngrijora. În trecut se descurcase în situații cu mult mai complicate și mai dificile.

— I-l voi da personal, a răspuns scurt. Și îi voi explica măsurile pe care am de gând să le iau și când am prevăzut să plec.

Maximus rostise ultimele cuvinte dând de înțeles că întrevederea se încheiase.

— Generale.

Vocea lui Quintus l-a făcut pe Maximus să ridice privirea de pe scrisori către el.

— Doriți să le însoțim pe soția și pe sora Domniei Voastre când vor vizita forul?

Maximus l-a privit mirat, pentru că întrebarea părea neobișnuită.

— Adrianus Sabinus și Olon Arrius se ocupă de paza lor, i-a informat el.

— Este nevoie de o protecție mai fermă, i-a răspuns Quintus. Bătrânii ăia doi cu greu pot să țină spada în mână fără să cadă pe spate.

— Există vreun motiv pe care ar trebui să-l cunosc înainte de a le permite celor mai buni doi oameni ai mei să le însoțească pe soția și pe sora mea în Iulia Augusta Emerita?

Întrebarea fusese rostită pe un ton periculos. Quintus a lăsat ochii în

jos, tulburat. Marius s-a uitat în altă parte, îngrijorat de expresia întipărită pe fața generalului.

— Îngrijorarea mea este provocată de comportamentul familiar al ambelor femei față de Luam, un negustor hispan care nu inspiră prea multă încredere printre ai săi.

Maximus a oftat ușor auzind explicația lui Quintus. Acesta era un bărbat care avea instinctul foarte dezvoltat în judecarea oamenilor, de aceea nu i-a disprețuit vorbele.

— Spuneți-mi ce vă preocupă.

Amândoi ofițerii au luat poziția de drepți, ca și cum, în loc să le ceară explicații în legătură cu suspiciunile lor, le-ar fi cerut să se pregătească de atac. Maximus era tot mai intrigat.

— Luam este un negustor din Carthago Nova care vinde mătăsuri, bijuterii și alte lucruri în taberele romane. Obișnuiește să se plângă la tavernă că în zona asta soldații au puțini bani de cheltuit, pentru că prăzile de război sunt rare.

— Și-atunci…?, i-a încurajat să continue.

— Marius și cu mine ne temem că încearcă s-o răpească pe sora Domniei Voastre, ca să ceară după aceea o răscumpărare.

Lui Maximus i se părea nemaipomenită temerea lor.

— Ceilalți negustori din Iulia Augusta Emerita cunosc generozitatea soției Domniei Voastre și cât de încrezătoare este când vă însoțește sora în preumblările ei.

— Nu poți să-l suspectezi pe orice negustor care vine în oraș, s-a grăbit să spună Maximus.

Quintus și-a relaxat umerii și l-a privit în față pe general.

— Am făcut cercetări despre el și am descoperit că în Carthago Nova a răpit-o pe fata consulului Cecilius Iulianus.

— Și hispanul încă trăiește? a întrebat uimit.

— Fata s-a declarat îndrăgostită de el și i-a obținut iertarea din partea tatălui ei.

Maximus a închis ochii o clipă.

— Sora Domniei Voastre manifesta un interes deosebit pentru el, a subliniat Marius, care păstrase tăcerea până în acel moment. De aceea suntem bănuitori.

Maximus și-a încrucișat brațele pe piept, rezemându-și șoldul de masa lungă din lemn. Ultimul lucru de care avea nevoie erau și alte complicații, și femeiești pe deasupra. S-a uitat la Quintus și a văzut limpede cât de îngrijorat era și a regretat profund că unei femei ca sora lui nu îi trezise interesul un bărbat excepțional ca el. Aurea dovedise întotdeauna o predilecție pentru băieții lași.

— Mă veți însoți în for și ca să mă conving de purtarea Aureei. Voi înlesni o întâlnire cu ea, fără să bănuiască, pentru a nu-i da timp să pregătească o scuză valabilă.

Quintus și Marius au dat afirmativ din cap.

Urmărirea lor s-a dovedit foarte simplă. Aradia purta o capă cu glugă albastră, care îi acoperea părul. Aurea o ținea de braț strecurându-se printre tarabe. Maximus vedea zâmbetele pe care bărbații le adresau, și trupul i s-a încordat de furie. Le observa parțial ascuns după o tarabă cu uleiuri parfumate. Ca să abată atenția de la ei, Marius Tarquinus a cumpărat câteva flacoane, pe care negustorul le-a înfășurat în săculeți din pânză.

— Ăsta e hispanul? a întrebat cu un aer marțial.

Dar nu s-a uitat la Quintus Brutus ca să vadă gestul lui de confirmare. Din poziția în care se afla, puțin mai departe, putea să observe atitudinea galantă a bărbatului.

— Acela este Luam din Carlhago Nova.

Maximus bănuia. Nu uita ușor un nume. Aurea cocheta cu nerușinare cu el, dar hispanul nu-și lua ochii de la Aradia. A scrutat cu atenție tarabele și pe oamenii veniți din diverse locuri din Hispania ca să-și vândă mărfurile.

— Nu-i văd pe Adrianus Sabinus și pe Oton Arrius.

Quintus Brutus și-a dres vocea stânjenit.

— De obicei așteaptă în tavernă. Acolo cumpără vinul pe care apoi îl duc la Vila Magna.

Maximus a hotărât să planteze viță-de-vie ca să nu mai fie nevoie să cumpere vin de nicăieri.

— Îl aduc din Corduba, a subliniat Quintus.

— De unde știi toate astea? a întrebat Maximus cu ochii scăpărând de furie.

I se părea nemaipomenit că femeile umblau singure printre tarabe, fără escorta celor doi protectori.

— Îmi pare rău pentru tonul meu, Quintus, dar mă exasperează că nu îmi ascultă ordinele.

— Două fete romane sunt de obicei un subiect interesant de discuție printre bărbații din tabără.

Maximus l-a privit fix, și Quintus a știut că generalul clocotea de furie.

— Chiar dacă e vorba despre soția și sora mea? a întrebat uimit.

Dar Quintus nu a răspuns, pentru că Maximus nu se mai uita la el. Își concentrase atenția asupra bărbatului care o ținea de mână pe Aradia ca să-i pună o brățară.

— Ea nu-l provoacă, i-a spus Marius. E prea inocentă, așa că hispanul profită.

— Știu, a răspuns scurt Maximus. Și mă întreb de ce o face, știind că este o femeie căsătorită.

Marius Tarquinus fusese mereu sincer cu generalul său, dar în acel

moment a ezitat să-i spună ce gândea. Quintus Brutus nu a fost atât de respectuos, nici nu s-a gândit de două ori.

— Este extraordinară, generale, i-a zis el pe neașteptate. Și de obicei bărbații observă asta.

Maximus s-a întors spre el cu o strălucire periculoasă în pupile. Totuși, Quintus nu și-a retras vorbele.

— Este o fetiță, cum poate să nu fie extraordinară? a afirmat el.

Marius Tarquinus și Quintus Brutus și-au dres glasul stânjeniți.

— Cu riscul de a fi biciuit pentru sinceritatea mea, voi spune că acești hispani nu privesc o fetiță, ci o tânără care li se pare un pic exotică.

Maximus și-a încleștat maxilarul. Și Adrianus Sabinus îi spusese același lucru despre Aradia. A întors capul spre locul în care se găsea ea și a continuat s-o cerceteze cu luate aminte. Hispanul Luam insista în privința bijuteriei pe care în acel moment o proba Aurea. Marius spusese că Aradia era o tânără exotică? Nu se înșela. Brusc, gluga i-a căzut pe spate, dar nu în mod accidental. Hispanul voia ca ea să probeze o coroniță din argint. Fata refuza pe un ton vehement și încerca timid să-l împiedice. În lumina soarelui, părul Aradiei strălucea ca monedele din aur vechi. Chiar dacă stătea cu spatele și nu putea să-i vadă chipul, știa că era îmbujorat, că obrajii palizi căpătaseră o frumoasă tentă roz, iar ochii îi străluceau ca argintul topit. A făcut hotărât un pas înainte, dar mâna lui Marius l-a oprit.

— Ea nu are nicio vină, generale.

— Dar sora mea, da, a răspuns pe un ton dur precum granitul.

Aurea se uita cu un real interes la brățară, chiar dacă prețul pe care îl cerea hispanul i s-a părut exorbitant. Luam era un negustor insistent și se uita cu prea mult interes la cumnata ei, ceea ce începea s-o deranjeze.

— Nu vreau și nici nu-mi trebuie o coroană, a spus aceasta îndepărtându-se de hispanul care voia să i-o așeze pe cap. Vreau doar o stofă de culoare albastră.

Aradia o văzuse cu ocazia unei vizite anterioare și s-a gândit că ar putea să-i facă din ea o tunică nouă lui Maximus. Dar hispanul insista prea mult cu bijuteriile, și ea începea să se enerveze. A auzit geamătul Aureei și, când a privit-o, i-a văzut surpriza și teama întipărite pe față. A întors instinctiv capul spre stânga și a tresărit la vederea lui Maximus. Cei doi oameni de încredere ai lui mergeau cu un pas în urmă. Lumea se dădea la o parte din calea celor trei bărbați.

Chipul lui Maximus exprima o furie cumplită. Aradia a făcut un pas spre cumnata sa, fără să și dea seama. Maximus era îmbrăcat în uniforma de general și lumea se îndepărta din calea lui cu capul plecat. Capa militară de culoare grena atingea pământul la fiecare pas

pe care îl făcea. În bandulieră purta spada și pumnalul. Părea chiar amenințător Aradia și-a înghițit brusc saliva, căci privirea soțului ei nu prevestea nimic bun. Când a ajuns lângă ele, s-a întors spre hispan cu o avertizare clară în ochii lui negri. Luam a lăsat imediat privirea în jos.

— Maximus, ce… ce… surpriză! s-a bâlbâit Aurea.

— Oamenii mei vor plăti lucrurile pe care le-au cumpărat soția și sora mea.

Vocea lui avea o intonație atât de amenințătoare, că restul negustorilor au tăcut când l-au auzit.

— Nu va fi nevoie, generale, considerați-le un dar.

Maximus a mijit ochii ascultându-l pe hispan. Era de statură medie și avea o constituție slabă. În niciun caz nu ar fi fost un adversar pentru Quintus sau Marius, cu atât mai puțin pentru el.

— Femeile romane nu primesc daruri de la sclavi! s-a răstit cu duritate.

— Nu sunt sclav, generale, l-a informat pe un ton scăzut și respectuos.

— Dacă te mai văd în Iulia Augusta Emerita…

Luam înțelesese foarte bine mesajul. Își va păstra viața dacă nu se va mai întoarce în for.

Maximus i-a făcut semn lui Marius să-i dea câțiva dinari pentru bijuteriile pe care le vânduse celor două femei. A luat-o de cot pe Aradia și a silit-o să meargă repede.

— Maximus, ce se întâmplă? a întrebat ea, uimită de purtarea lui. De ce ești așa de supărat?

— Pentru că mi s-a părut nepotrivit comportamentul unei soții și al unei surori.

Ea nu înțelegea. A întors capul ca să vadă unde era cumnata sa. Marius și Quintus o escortau.

— Nu făceam nimic nepotrivit, a protestat ea. Cumpăram niște stofă din care voiam să cos o tunică.

— A fost o prostie să vă aventurați singure în for, fără protecția lui Oton și a lui Adrianus.

Aradia și-a zis că în for nu erau numai ele, ci și câteva soții de ofițeri și chiar fiica unui consul. De ce credea Maximus că era o prostie?

— Hispanii ne cunosc. Am venit de mai multe ori ca să cumpărăm lucruri pentru casă, nu era niciun pericol pentru noi.

Dar Maximus nu i-a răspuns. A împins-o în trăsura pe care o conducea chiar el și care se afla într-o zonă mai depărtată de drumul principal spre for. S-au întors acasă în tăcere și, odată ajunși, i-a cerut să rămână în camera ei până la noi ordine.

Capitolul 22

Aradia se plimba foarte nervoasă. Auzea strigătele Aureei și întrebările pe care i le punea fratele ei, care rămâneau fără răspuns. I se părea nemaipomenit că o vizită în forul din Iulia Augusta Emerita îi declanșase o asemenea furie.

Gândește-te, Aradia, gândește-te cum ar proceda generalul, și-a spus străbătând camera cu pași mari. Nu știa dacă Adrianus și Oton se întorseseră sau nu la vilă. În clipa următoare, a auzit zgomotul unor pași rapizi, îndreptându-se spre locul unde se afla ea și făcând-o să-și țină respirația. Maximus a apărut brusc și a acoperit complet intrarea. Era atât de puternic și de musculos, încât orice încăpere părea mai mică atunci când intra el. Își dăduse jos capa și platoșa și, de asemenea, apărătorile de la picioare și brațe, dar înfățișarea lui continua s-o intimideze.

— Vorbește-mi despre hispanul Luam, i-a cerut deodată cu glas reținut.

Ochii Aradiei au clipit exprimând uimirea.

— Vinde bijuterii, ulcioare și mătăsuri. Vine în fiecare luni, dar nu întotdeauna ocupă același loc în for. Câteodată își pune taraba lângă tavernă, alteori, aproape de postul de pază.

Maximus făcuse doi pași și intrase în cameră. Instinctiv Aradia s-a dat înapoi trei pași, fără să-și dea seama că acționa astfel din precauție.

— Știai că sora mea manifestă un interes excesiv pentru el?

Aradia a deschis gura surprinsă, dar a închis-o la loc. Habar n-avea că Aurea era interesată de un negustor hispan.

— Este un bărbat jovial și vesel, a răspuns, pentru că nu știa ce să spună. Cred că și-a făcut o impresie greșită.

Maximus continua să înainteze, iar ea să dea înapoi până când s-a împiedicat de marginea patului și a căzut în fund pe salteaua moale. S-a ridicat iute, și generalul a luat-o de braț.

— Era dreptul meu să-l ucid pe hispanul ăla. Aș fi ucis un om din vina voastră!

Obrajii Aradiei au pălit îngrozitor.

— Niciun bărbat, și cu atât mai puțin dacă este hispan, nu poate să atingă o fată romană și să trăiască pentru a povesti despre asta. Ești conștientă de temeritatea ta permițându-i acest lucru?

Ea a închis ochii, pentru că vorbele lui Maximus erau adevărate. Dacă ar fi fost în Roma, atitudinea unui negustor ca Luam ar fi fost considerată scandaloasă și ar fi căpătat o pedeapsă meritată, dar în

Hispania domnea o libertate atât de mare, că uitaseră de normele cele mai elementare de pudoare, reținere și obediență.

— Nu se va mai întâmpla, i-a spus întristată.

— N-ai să mai pleci de-acasă, a anunțat-o Maximus.

— Și Aurea? a întrebat îngrijorată.

Aradia era obișnuită să nu iasă în oraș, dar cumnata ei nu va rezista să stea închisă după ce gustase libertatea de a pleca și veni după bunul plac și fără ca nimeni s-o împiedice.

— Aurea se va întoarce curând la Roma.

Ea și-a înghițit saliva abundentă ce i se adunase pe cerul gurii.

— Este fericită aici cu noi și, dacă pleacă, îmi va fi foarte dor de ea, s-a lamentat Aradia.

Vorbele femeii i-au dezlănțuit furia; a strâns pumnii pe lângă trup ca să și-o reprime. Pentru mulți ofițeri, viața unui hispan valora mai puțin decât cea a unui animal, dar el gândea și se purta altfel. Și detesta să ia viața cuiva pentru o cochetărie femeiască premeditată, ca aceea de care sora lui obișnuia să facă paradă adesea. Hispanul va primi ceea ce merită, ca să se învețe minte, iar Aurea, ca să nu uite.

Acum venea partea cea mai dificilă: corecția pentru soția lui.

— Trebuie să înveți un lucru foarte important pe care nu-l vei uita ușor.

Vocea răgușită a lui Maximus a alertat-o. Avea o strălucire ciudată în ochi și a strâns buzele până ce le-a redus la o linie lipsită de culoare. Era chiar supărat, și ei îi părea sincer rău.

— Voi accepta pedeapsa și nu voi protesta, l-a informat pe un ton șovăitor.

Maximus a fost pe punctul să înjure, pentru că ea se aștepta la niște lovituri de bici, poate la o palmă. Dar el avea în minte o pedeapsă exemplară, pe care i-o va administra pe termen lung. A luat-o de umeri și a apropiat-o încet de el. Aradia ținea ochii larg deschiși, pentru că nu știa ce fel de pedeapsă va primi. El a aplecat capul spre ea și a sărutat-o pe gură cu patimă. A strâns în brațe trupul tânăr și i-a strivit sânii de torsul lui musculos până când i-a provocat o anume stânjeneală.

Surprinderea femeii a luat locul precauției. Maximus a împins-o spre spate și a culcat-o pe pat, continuând s-o sărute. A mușcat buzele moi, în timp ce cu o mână îi mângâia bustul pe sub tunică. Ea a gemut sub greutatea lui, dar el a continuat concentrat fiind asupra lecției pe care voia să i-o dea.

— Când îl inciți la desfrâu pe un bărbat, acesta este rezultatul pe care îl obții.

I-a prins mâinile deasupra capului și i-a ridicat tunica până în talie. A mângâiat grosolan interiorul coapselor satinate și pântecele alb. Ea a vrut să protesteze, dar el nu i-a permis. A pus iarăși stăpânire pe

gura ei și i-a înghițit implorarea sau ruga, nu avea de unde să știe, dar nici nu i-a păsat.

Aradia nu mai putea să respire. Maximus îi strivea trupul cu corpul lui și o săruta într-un fel care îi tăia răsuflarea și o împiedica să gândească limpede. Era pe deplin conștientă de degetele care o atingeau fără tandrețe. Ea era naivă, dar nu într-atât încât să nu știe că atingerea intimă dintre ei nu se datora dorinței, ci supărării. A întors capul, pentru ca el să n-o mai sărute și astfel să poată respira. Mâna lui îi găsise sexul și îl atingea într-un fel care i s-a părut grosolan, lipsit de delicatețe. A simțit nevoia să plângă și nu și-a reprimat-o. Învățase lecția: dacă avea un comportament ușuratic față de un bărbat, acesta ar putea fi rezultatul pe care l-ar obține.

Maximus și-a oprit mâna când lacrimile ei i-au udat obrazul. Dar ea era atât de încăpățânată și de orgolioasă, că nu i-a cerut să pună capăt atacului. El s-a ridicat din pat sprijinindu-și mâinile pe saltea. Ea privea într-un punct fix din cameră, neîndrăznind să se uite la el.

A făcut un efort supraomenesc să nu o mai sărute, căci corecția se transformase într-o chinuitoare nevoie fizică. De atâta timp nu mai fusese cu o femeie, încât durerea de nesuportat pe care o simțea în vintre creștea, biciuindu-l fără milă. A respirat adânc de mai multe ori ca să-și normalizeze pulsul și bătăile inimii.

Aradia și-a lăsat tunica în jos, continuând să plângă. Se simțea martirizată, dar în niciun caz pentru ce credea Maximus, ci fiindcă, fără să vrea, pusese în pericol viața unui om care își câștiga pâinea făcând negoț. Lecția fusese dură, dar necesară.

Maximus stătea în picioare în fața ei cu mâinile în șolduri. Dacă Aradia ar fi fost o femeie mai experimentată, ar fi putut să înțeleagă și să se regăsească în haosul emoțional pe care i-l provocase. În inocența ei, se gândea doar la consecințele unei viitoare atitudini lipsite de responsabilitate și maturitate.

— Nu… nu se va mai repeta, a spus cu voce întretăiată.

Maximus a ridicat mâna dreaptă și a lăsat-o suspendată în aer; era aceeași mână pe care o pusese pe pieptul ei. A strâns degetele ușor, ca și cum ar fi avut între ele sânul ei umflat. Respira întretăiat și își simțea membrul inflamat până în pragul durerii fizice. A înjurat în sinea lui și s-a pregătit să plece.

— Maximus! a exclamat ea, stând în fața lui. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în for și îți mulțumesc că mi-ai arătat cât de mult greșeam prin purtarea mea ușuratică. Nu se va mai întâmpla, a repetat.

Maximus a respirat de câteva ori, încercând să-și vină în fire. Fusese gata să facă dragoste cu ea și se rușina din cauza lipsei sale de stăpânire. S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere cu pași grăbiți.

Restul zilei s-a antrenat cu mai mulți oameni de-ai săi într-un fel sălbatic, de parcă ar fi simțit nevoia să-și consume energia pe care o adunase în el. La sfârșitul luptei avea un umăr rănit și un ochi vânăt, căci oamenii lui nu umblau cu mănuși când se antrenau. Maximus era încă unul dintre ei, așa îi învățase și de aceea îl răniseră fizic, dar îi lăsaseră orgoliul neatins. La cină, femeile nefiind de față, a băut mai mult vin decât obișnuia. Alături de el erau Quintus și Marius, care acceptaseră invitația de a-l însoți, fiindcă vedeau că se poartă ciudat și nu voiau să-l lase singur. Erau conștienți că bătaia pe care o primise se datora fetei pe care o luase de soție. De la căsătoria generalului cu acea tânără, totul se schimbase. Vedeau clar că Maximus nu se mai putea concentra. Era mai încordat decât de obicei și sperau că lucrurile se vor schimba în curând.

Aradia s-a trezit cu obrajii uzi și inima bătând să-i spargă pieptul. Coșmarurile reveniseră cu brutalitate. Închidea ochii și vedea chipul palid al tatălui său și gâtul tăiat astfel încât capul îi cădea pe spate. Și-a pus palma pe piept încercând să se liniștească, dar i-a fost imposibil, pentru că era moartă de frică. A înghițit saliva amară și a clipit de mai multe ori ca să-și înlăture lacrimile. Avea cămașa umedă de transpirație, și singurătatea din jur o înfiora. S-a uitat la umbrele care se năpusteau peste ea și s-a acoperit cu învelitoarea de noapte. După câteva momente, teama era intactă în ea și creștea atât de mult, încât risca să se sufoce. Fără să se gândească de două ori, și-a pus picioarele pe mozaicurile reci de pe dușumea. A căutat o mantie, ca să-și acopere umerii, dar cu lumânările stinse nu vedea nimic. Hotărâtă, a ieșit din cameră și a mers pe coridor spre peristil, spre încăperile lui Maximus. Prezența bărbatului îi conferea o liniște și o seninătate care îi erau la fel de indispensabile ca respirația. Simțea nevoia să se hrănească din forța lui, ca să-și reprime teama ce o copleșea. A străbătut atriul, fără să facă vreun zgomot. Toți din casă dormeau, și ei îi era rușine că se lăsa dominată de frică.

Și în camerele lui Maximus domnea întunericul, dar, spre deosebire de ale ei, cele ale generalului aveau o fereastră deschisă direct spre peristil. A dat la o parte pânza fină care acoperea intrarea și a pătruns în încăpere fără să ezite niciun moment. Nimic nu a făcut-o să se oprească sau să se întoarcă și, când a ajuns la Maximus, care dormea culcat pe spate, și-a dat seama că rămăsese dezvelit. Era gol, cu excepția pânzei care îi acoperea sexul, dar, speriată cum era, detaliul ăsta nu a deranjat-o, nici nu a incomodat-o. S-a cățărat în pat pe partea cealaltă, fără a-l trezi. A luat cu grijă învelitoarea și s-a acoperit și pe ea, și pe el. Și-a lipit pieptul de trupul musculos și, simțindu-i căldura, a închis ochii cu o imensă ușurare. Maximus respira regulat, chiar dacă răsuflarea îi era dulceagă, de parcă ar fi băut prea mult vin dulce. Cu toate acestea, era atât de plăcut să poată închide ochii fără

teama că s-ar putea întâmpla ceva îngrozitor, încât s-a lăsat pradă somnului aproape imediat.

Lui Maximus îi era foarte cald și simțea în partea stângă o atingere fină, ca și cum ar fi dormit lângă o pisică. A respirat adânc ca să atenueze greutatea din cap din pricina vinului. De foarte mult timp nu se mai lăsase dominat de mânie și, din cauza lipsei de control, ispășea o pedeapsă meritată. A încercat să-și miște brațul, dar ceva greu îl împiedica. Asemenea unui militar încercat, și-a analizat simțurile ca să-și clarifice ideile. Alături de el se afla un trup de femeie și, judecând după mireasma care îi ajungea la nas, era vorba despre mica Aradia. A întors capul ca s-o privească și a văzut-o ghemuită lângă el și cu obrazul pe pieptul lui. Părul lung era risipit pe burta lui. Acum înțelegea ce îi provocase atâta căldură. Tunica fină de dormit i se înfășurase în jurul picioarelor și i se ridicase până la șolduri. În ciuda întunericului, îmbrăcămintea albă era clar vizibilă.

Ce făcea ea în patul lui? Când se hotărâse să se culce lângă el? Maximus a încercat să-și scoată brațul, și ea s-a mișcat neliniștită. A auzit-o gemând în somn și atunci a știut ce se întâmplase. Prin atacul lui, o speriase atât de tare, că îi reveniseră coșmarurile care o chinuiseră. A regretat că o trezise din somn.

Aradia s-a prins de Maximus de parcă ar fi fost scândura de salvare în mijlocul unei mări agitate de furtună. A ridicat un picior și l-a lăsat să se odihnească peste pântecele bărbatului. Maximus nu a putut să-și reprime o puternică erecție. Totuși, era bărbat, nu un băiat, și a încercat să se controleze. A respirat adânc de mai multe ori, a închis ochii și a cuprins-o cu brațele pe după umeri ca s-o tragă și mai aproape de el.

Mult timp după aceea, l-a cuprins din nou somnul.

Capitolul 23

Aradia s-a trezit caldă, liniștită și cu o senzație de ușurare că nu se află pe marginea unei prăpăstii. Sub palma mâinii simțea bătăile inimii lui Maximus. A mișcat încet degetele și i-a simțit părul moale de pe piept. Niciunul dintre ei nu era acoperit cu învelitoarea, deși ea o întinsese peste amândoi. Lumina zorilor se strecura pe fereastră și ea a început să-l cerceteze pe bărbatul care continua să doarmă. Chipul îi era senin, și ridurile de la ochi păreau mult mai puțin adânci. Și-a sprijinit ușor obrazul de sfârcul lui și a inhalat mireasma pielii. Îi plăcea foarte mult mirosul lui, pentru că îl asocia cu forța și cu hotărârea. Sub imperiul unui impuls de nestăvilit, a început să coboare mâna spre pântece, unde părul întunecat încorona și ascundea cavitatea în care se afla ombilicul. A lăsat-o să se odihnească acolo, mângâind cu inelarul și arătătorul buclele mici și înfășurându-le în jurul lor. A auzit un oftat mai adânc și a mișcat ușor capul ca să-l vadă mai bine. Așa gol, părea un zeu, zeul Marte al războiului. Visase atâta timp să fie așa cu el! Îmbrățișată și protejată de brațele lui totul era lipsit de importanță. Îl admira de copilă, îl iubea din adolescență. Și acum, că devenise femeie, sentimentele pe care i le inspira nu se diminuaseră câtuși de puțin, dimpotrivă, erau mult mai trainice și mai profunde. Dar el continua s-o vadă ca pe o fetiță și ea era disperată, fiindcă nu știa cum să-i demonstreze cât greșea. Îl iubea cu disperare, așa cum îl iubește o femeie pe bărbatul care devine toată lumea ei.

Pentru un moment, Aradia a simțit remușcări cumplite, pentru că era căsătorită cu Maximus din cauza nenorocirii care se abătuse asupra familiei ei. Dacă ar fi putut să aleagă… dar nu mai putea. Părinții ei erau morți. Sora ei fusese vândută ca sclavă, iar fratele ajunsese un fugar din Roma. Și-a reprimat un geamăt, căci gândul la familia ei îi făcea inima să sângereze de durere. Era o rană pe care nici timpul, nici distanța nu puteau s-o vindece.

Maximus s-a mișcat neliniștit, și ea a ridicat mâna ca să-i mângâie obrazul aspru, ca și cum ar fi vrut să-l liniștească. Era un gest pe care îl văzuse adesea la mama ei, indiferent că-l făcea față de tatăl, de fratele ei sau de altcineva.

Și-a amintit primul sărut al lui Maximus, și pântecele i s-a contractat cu un spasm. Mult timp tânjise să-l primească din afecțiune, și nu ca pedeapsă. Deși ea nu avea experiență, știa de la Aurea că întâlnirile dintre un bărbat și o femeie puteau fi foarte satisfăcătoare, mai ales când exista un sentiment profund de dragoste. Ea îl iubea și dorea ca el să-i răspundă la fel și s-o vadă într-adevăr cum i-ar plăcea ei: ca pe

singura femeie cu care ar putea să-și împartă existența. Probabil a oftat mai tare decât de obicei, pentru că Maximus a îmbrățișat-o și mai strâns. Chiar și în somn o proteja. Căldura lui îi producea o imensă plăcere. A zâmbit, pentru că era o visătoare, dar și-a spus că nu făcea niciun rău continuând să-și alimenteze iluziile. A închis ochii mulțumită.

Maximus a simțit în somn căldura femeii, oftatul adânc, și trupul lui musculos a prins viață. Își simțea pielea arzându-i de nevoie, pântecele încordat de dorință și mâna sa dreaptă au hotărât să-și urmeze impulsul. A mângâiat umărul ei, porțiunea de piele pe care nu o acoperea tunica. Cu dosul degetelor arătător și mijlociu i-a atins sfârcul delicat, care s-a întărit imediat. O clipă mai târziu, a întors capul ca să-i găsească gura. Capul ei era perfect așezat la baza gâtului lui. Și-a aplecat bărbia și a pus stăpânire pe ea cu infinită blândețe. A mușcat ușor interiorul buzei. I-a înfășurat limba de a lui și a inițiat-o într-un dans foarte erotic. Gustul ei era ambrozie pură, caldă și dulce, delicată și tandră. Maximus s-a întors pe partea stângă, iar cu palma sprijinită de spatele ei, a tras-o spre el și a ținut-o cu un genunchi așezat peste coapsele albe. Aradia a rămas pe spate în timp ce era devorată de gura lui lacomă. Explora interiorul obrajilor, ca și cum ar fi vrut să găsească o comoară. Între timp, mâna lui puternică făcea o magie cu trupul ei, provocându-i o dorință incontrolabilă. A crezut că se transformă în foc și se topește pe salteaua moale. Abia daca era conștientă că el îi desfăcea șireturile care îi țineau tunica pe umeri. Când a reușit, a aruncat veșmântul la o parte pe pat. Ea a rămas goală sub trupul bărbatului. Părul de pe pieptul lui o gâdila pe burtă și atunci și-a dat seama că el se lăsase în jos pentru ca gura să-i fie aproape de sânii ei. A luat un sfârc între dinți și l-a mușcat cu infinită tandrețe. Aradia a gemut de plăcerea care a învăluit-o. Simțea că îi arde toată pielea. Ar fi trebuit să-i fie rușine, dar trupul ei cerea mai mult. Era atât de plăcută senzația gurii umede a bărbatului pe sfârcul ei, că nu și-a dat seama că degetele jucăușe își croiau drum înlăuntrul ei. Când a simțit degetul în ea, a gemut și și-a arcuit spatele, scuturată de un spasm. Și-a mușcat buza de jos ca să nu țipe. Era a doua oară când o atingea într-un fel atât de intim, dar de data asta degetele lui Maximus nu căutau s-o pedepsească, ci să-i ofere cea mai mare plăcere posibilă. Respira accelerat. Pulsul îi bătea nebunește în tâmple și o senzație necunoscută, dar foarte plăcută, născută în pântece, căpăta o dimensiune enormă.

— Maximus! a exclamat cu voce răgușită. Cred că mor.

El nu i-a răspuns. Nu i-a mai torturat sânul ca s-o sărute din nou cu o pasiune nedisimulată. Ea a simțit că își scoate lenjeria intimă și îi desparte coapsele cu genunchii. S-a așezat între picioarele ei și a

penetrat-o încet și cu grijă. Chiar și așa, trupul ei s-a încordat și unghiile i s-au înfipt în spatele lui, provocându-i o rană lungă, dar puțin adâncă. El a rămas nemișcat, pentru ca pântecele ei să se obișnuiască să-l aibă înăuntru. A auzit-o oftând și relaxând membrele; atunci a început o mișcare lentă și calculată, străduindu-se să-i facă un rău cât mai mic posibil. A pus din nou stăpânire pe gura ei ca s-o facă să uite palpitațiile dureroase pe care le simțea în măruntaie și a început cu limba un dans care semăna cu mișcarea membrului său. Degetele lui Maximus au ciupit sfârcul tare. Mâna cuprindea complet sânul și îl mângâia în voie, de parcă ar fi încercat să-i verifice textura și fermitatea. A făcut la fel cu celălalt și, când a auzit-o gemând, a știut că plăcerea pe care o simțea era mai intensă decât durerea pe care i-o provoca frecarea membrului său în ea. Se simțea gata să explodeze, era atât de delicios de strâmtă că nu va putea să mai împingă mult timp fără să se elibereze complet. A răbdat și a continuat să împingă tot mai rapid și mai puternic.

— Nu știu ce mi se întâmplă! a exclamat ea când el nu i-a mai asediat gura, ci și-a sprijinit mâinile pe saltea și și-a înălțat torsul, continuând să se miște peste ea fără să se oprească o clipă. Cred că am să explodez.

Aradia simțea că se înalță și nu putea să se sprijine de nimic. Era atât de fierbinte, de parcă ar fi aruncat-o pe cărbuni încinși. Și-a ținut respirația înainte să scoată un țipăt ascuțit și puternic pe care Maximus l-a înăbușit cu un sărut. A împins, a împins mai tare, până când el însuși s-a încordat complet și a explodat în mii de bucăți. S-a lăsat să cadă istovit peste ea, complet satisfăcut. Ochii Aradiei s-au umplut de lacrimi. Acum mai mult ca oricând îl iubea pe Maximus din tot sufletul. Era bărbatul vieții ei, rațiunea pentru care mai trăia. Se simțea euforică și foarte recunoscătoare pentru ceea ce tocmai împărtișeră. Maximus a așteptat un timp până să iasă din ea și să se rostogolească într-o parte, rămânând trântit pe spate. Își simțea inima ieșindu-i din piept, pulsul accelerat și dorința satisfăcută. A auzit-o suspinând și s-a răsucit ca s-o privească. Ea i-a întors privirea cu un licăr care i-a provocat o tresărire în piept.

— Te iubesc, Maximus, acum și mereu, i-a mărturisit în șoaptă.

Adoptase felul de a vorbi al persoanelor celor mai apropiate de el: mama și sora lui. Cuvintele ei l-au tulburat. Aștepta reproșuri, plângeri, dar nu această binevoitoare satisfacție a unei femei care își atinse scopul.

— Ești recunoscătoare, de aceea vorbești așa, i-a răspuns el respirând adânc ca să-și normalizeze pulsul. Și eu sunt recunoscător și pe deplin satisfăcut.

Se simțea ca și cum ar fi purtat o bătălie în Germania și ar fi rămas sleit de puteri.

Ea se gândea să-i arate că nu vorbea despre recunoștință, ci despre ceva mult mai profund și etern.

— De ani întregi te iubesc în tăcere, a recunoscut pe un ton ce nu admitea replică. Te-am iubit din tot sufletul și am suferit crezând că iubirea mea pentru tine nu va fi niciodată împărtășită.

Maximus s-a rezemat într-un cot ca s-o vadă mai bine. Ochii mari și cenușii îl priveau drăgăstoși. Cu un licăr de admirație care îl luase prin surprindere. Spusese *ani?* Dar abia dacă era o copilă. Și-a făcut reproșuri; trupul gol care se odihnea lângă el nu era al unei fetițe, ci al unei femei care se trezea la viață.

— Sorbeam însetată orice informație pe care o avea fratele meu despre victoriile tale, cele care ajungeau mereu în curie. Și muream încă puțin de câte ori plecai la o nouă bătălie departe de Roma.

— Cum poți să mă iubești?

Întrebarea, plină de uimire, i-a străpuns inima Aradiei de parcă ar fi fost un pumnal otrăvit.

— Nu ești decât o copilă.

Nu o credea! Și continua să vadă în ea o fetiță.

— Sunt femeie, Maximus, chiar dacă sunt mică la trup. Sunt mai tânără, este adevărat, dar pentru asta nu te iubesc mai puțin, dimpotrivă, reprezinți ceea ce admir și doresc mai mult pe lumea asta.

Maximus a clipit uimit. Era pentru prima oară când o fa… o femeie recunoștea că e îndrăgostită de el și era ceva neobișnuit și complet nou. O împunsătură de remușcare a avut efectul unei lovituri de bici. Nu făcuse nimic ca să merite o asemenea afecțiune.

— Aș putea să-ți fiu tată, i-a spus mâhnit.

Aradia s-a rezemat la rândul său într-un cot ca să-l privească mai bine. Goliciunea ei o rușina, dar nu avea să se acopere, pentru că el nu făcea niciun gest în acest sens. Dacă el se simțea bine să stea gol în fața ei, pe zeul Marte că și ea va face la fel, chiar dacă în sinea ei murea de rușine.

— Ai să fii tatăl copiilor mei, i-a răspuns pe un ton atât de categoric, încât l-a lăsat mut, incapabil să spună ceva. Ai să fii bărbatul care mă iubește așa cum doresc să fiu iubită și, drept recompensă, am de gând să te fac cel mai fericit bărbat din toată lumea cunoscută.

Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu s-a mișcat. Niciunul nu și-a ferit privirea și nu a întors capul. În cele din urmă, Maximus a apucat marginea învelitorii, a tras-o în sus și a acoperit amândouă trupurile până în brâu. Ea a luat-o și a tras-o până și-a acoperit frumoșii sâni. Gestul ei de pudoare i-a provocat un mic zâmbet.

— Spune-mi măcar că vei încerca să mă iubești, l-a rugat pe un ton șovăitor. Spune-mi, Maximus, i-a cerut fără să-și ascundă emoția.

— Simt afecțiune pentru tine, a recunoscut cu voce răgușită. De

când te-am văzut pentru prima oară în brațele lui Marcus, tatăl tău.

Aradia a plescăit din limbă, pentru că aștepta alt răspuns, diferit de acesta.

— Nu afecțiune îmi doresc de la tine, ci ceva mult mai profund și mai trainic.

Maximus simțea că îl copleșesc sentimentele. Tocmai făcuse dragoste cu o fecioară care îl asigura că va fi stăpâna vieții lui. El, care era un om al războiului, stătea culcat alături de o Venus seducătoare care îl provoca să-i dea un răspuns ferm.

— Eu n-aș mai aștepta mult, a sfătuit-o ascunzând în vorbele lui o avertizare pe care ea a luat-o în serios.

Dar Aradia nu ajunsese atât de departe ca să se lase pradă descurajării și disperării.

— Te-am așteptat toată viața, nu mă deranjează să continui s-o fac.

— Ești o fată foarte încăpățânată, a remarcat el cu o umbră de umor.

— Sunt o soție foarte încăpățânată, a spus cu un zâmbet timid. Și mă încântă ce mă faci să simt când mă săruți, când mă atingi…

Maximus a respirat adânc ca să se stăpânească. Fiecare cuvânt al ei era o provocare pentru el.

— Gura ta vorbește cu o experiență pe care trupul nu o are, i-a spus cu seriozitate. Nu ai experiență sexuală, dar te porți în prezența mea ca și cum ai avea.

Maximus o certa, și ea își merita soarta. Aradia și-a pus toată sinceritatea în cuvinte.

— Dorința de a-ți face pe plac e mai mare decât rușinea pe care mi-o provoacă faptul că mă vezi goală. Mult timp am dorit să dorm cu tine, să mă îmbrățișezi. Nu mă certa pentru fericirea pe care o simt văzându-mi visul împlinit.

Maximus a mijit ochii gândindu-se la vorbele ei, dar ea nu-i dădea răgaz.

— Strânge-mă în brațe!

Și el i-a îndeplinit dorința.

Capitolul 24

Când Aradia s-a trezit din nou, Maximus nu se mai afla lângă ea. A căutat tunica de dormit și a văzut-o căzută lângă pat A luat-o cu degete tremurătoare și și-a pus-o grăbită. Și-a legat șireturile pe umeri și, când a lăsat materialul în jos pe corp, a văzut sângele uscat de pe partea interioară a coapselor. Și pe saltea era o pată mare. O roșeață intensă a acoperit-o din cap până în picioare. Când s-a mișcat, a simțit între picioare o ușoară jenă și usturime care i-a smuls un zâmbet satisfăcut, pentru că acum într-adevăr se simțea soția generalului Maximus. S-a ridicat din pat cu părul ciufulit, obrajii îmbujorați și cu simțurile satisfăcute.

A ieșit în peristil și l-a străbătut cu pași mari. În drumul ei s-a întâlnit cu Adrianus Sabinus care, văzând-o în tunica de noapte, s-a întors cu spatele ca să-i menajeze pudoarea. Ea era atât de disperată să-și întâlnească soțul, că nu se îngrijise să se îmbrace înainte să iasă din încăpere.

— Unde este soțul meu? a întrebat cu nerăbdătoare.

— Generalul a plecat la Iulia Augusta Emerita. A primit un mesaj de la guvernatorul Publius Carisius care l-a chemat urgent.

Aradia a oftat decepționată. I-a mulțumit lui Adrianus și și-a continuat drumul până în camerele ei. O servitoare i-a ieșit în întâmpinare, și ea i-a făcut semn s-o însoțească. Voia să se îmbăieze și să se facă frumoasă în așteptarea întoarcerii lui Maximus acasă. A căutat cea mai bună tunică pe care o avea și niște panglici de aceeași culoare ca să și le prindă în păr. După ce a găsit ce voia, s-a îndreptat spre băi cu pas hotărât, însoțită de servitoare.

Rezervase o zonă foarte întinsă din vilă ca s-o dedice băilor. Acest spațiu fusese creat pentru a adăposti două bazine de formă dreptunghiulară situate față în față, unul pentru apă rece și celălalt pentru apă caldă. Constructorul le făcuse să pară că apăruseră în mod natural. Mai era și o sală pentru masajele cu ulei, unde se afla cuptorul care ținea caldă apa unuia dintre bazine. După această sală urma o altă încăpere foarte plăcută, deși nu prea somptuoasă, care servea drept vestiar. Când Aradia a ajuns în Hispania și a văzut frumoasa construcție, a înțeles de ce Maximus amplasase Vila Magna aproape de albia râului: nu voia să se lipsească de plăcerea de a avea băi private și la fel de funcționale ca acelea care se puteau întâlni în Roma.

S-a adresat servitoarei cu un zâmbet larg pe buze.

— Anunț-o pe *ornatrix* care o servește pe cumnata mea Aurea să

vină să se ocupe de mine de data asta. Vreau să mă fac inimoasă pentru soțul meu.

O *ornatrix* era o sclavă specializată în îngrijirea personală. Era singura care avea acces în budoar, unde se aflau toate ustensilele necesare pentru înfrumusețarea unei femei. În plus, știa cum să prepare și să păstreze creme, parfumuri și pomezi. Aurea o adusese de la Roma pentru îngrijirea ei personală.

Servitoarea s-a grăbit să îndeplinească ordinul.

Aradia și-a dat jos tunica și a intrat, treaptă cu treaptă, în bazinul cu apă caldă. A scos un oftat de încântare când s-a simțit îmbrățișată de apă. O clipă mai târziu s-a scufundat complet, până când i s-a acoperit și ultimul fir de păr. Ea știa că, dacă voia fie bine machiată și pieptănată, era nevoie de mult timp și, chiar dacă nu o interesase niciodată înfățișarea ei, în ziua aceea voia să se gătească pentru Maximus.

Împreună cu *ornatrix* a Aureei veneau încă două servitoare cu diverse borcane, flacoane și vase din alabastru ce conțineau pomezi și farduri. În alt coș erau spatule, pensule, clești, piepteni din os și ace de păr. Una dintre servitoare a început să pregătească cenușa fierbinte din coajă de nucă pentru epilare. Aradia s-a lăsat dichisită, conștientă de plăcuta impresie pe care i-o va face lui Maximus când o va vedea.

Activității desfășurate în baie de către servitoare i s-a alăturat și cumnata Aurea, care stătuse închisă în camerele ei după discuția avută cu Maximus. Și-a dat jos tunica în vreme ce o servitoare îi desfăcea cocul.

— Aurea, mă bucur nespus că te-ai hotărât să stai cu mine, i-a zis Aradia, care în acel moment avea părul plin de spumă; una dintre servitoare o masa ușor pe pielea capului.

— Nu știu ce ți-a făcut fratele meu, dar sunt uimită, i-a răspuns cumnata ei.

— De ce spui asta? a întrebat-o curioasă.

— Mi se pare ceva neobișnuit să te văd pierzându-ți timpul cu înfrumusețarea corpului. Nu demult ai fi dat de mâncare bestiilor și ai fi alergat pe câmp după insecte.

Aradia a izbucnit într-un hohot de râs melodios. Animalele ei nu erau bestii, dar nu și-a contrazis cumnata, care avea dreptate într-o oarecare măsură. Își dedicase viața pe de o parte visării la un bărbat excepțional și pe de alta, îngrijirii animalelor pe care le iubea din suflet.

— Am simțit dintr-odată nevoia să mă fac frumoasă pentru el, a admis rușinată și cu glasul încărcat de emoție. Vreau să văd admirație în ochii lui când mă va privi.

Aurea a intrat în apă alături de ea în timp ce-i vorbea. O servitoare a urmat-o ca să-i îndeplinească poruncile.

— Fără îndoială, această schimbare de atitudine trebuie să fie opera irascibilului meu frate. Presupun că te-a satisfăcut în asemenea măsură, că ai uitat tot ce făceam înainte să se întâmple asta.

Nu uitase toate aventurile pe care le împărtășiseră după sosirea lor în Hispania. Dar Maximus devenise prioritatea ei, pe lângă dorința de a se reuni cu sora și fratele ei într-un viitor nu foarte îndepărtat.

— Îl iubesc atât de mult, Aurea! a exclamat copleșită de emoție. Sunt atât de fericită alături de el!

— S-ar zice că *erecta phallus* al fratelui meu te-a făcut așa de fericită.

Fața Aradiei a devenit la fel de roșie ca petalele unui mac la auzul cuvintelor cumnatei sale. S-a uitat la ea pe jumătate ofensată, pe jumătate amuzată. Cum putea să abordeze atât de direct chestiuni intime?

— Nu vorbi așa, că mă faci să-mi fie rușine, i-a reproșat încurcată.

Servitoarele își vedeau de treburile lor.

— Nu mai ești o fată neștiutoare ca să roșești din cauza asta, i-a spus Aurea.

— Încetezi vreodată să mai fii o fată neștiutoare? a întrebat tânăra cu o undă de nesiguranță în glas.

— Eu nu mai sunt de mult timp, i-a replicat Aurea cu ochii mijiți. Vrei să știi cine a fost primul meu iubit?

— Câți iubiți ai avut? a întrebat-o perplexă.

— Nu destui, i-a răspuns cumnata cu nerușinare.

— Aurea! a exclamat Aradia scandalizată.

Aceasta și-a dat capul pe spate pentru ca servitoarea să-i clătească părul.

— Sila Antoninus Licinus a fost primul meu iubit, dar trebuie să recunosc că experiența cu el m-a decepționat întrucâtva.

Aradia a privit-o perplexă.

— O vreme am crezut că sunt îndrăgostită de fratele tău.

— Nu m-aș fi gândit niciodată, a mărturisit năucită.

O idilă între Antoninus și cumnata ei n-avea nicio logică pentru ea.

— Cum ai fi putut să te gândești? Erai o fetiță.

Aradia a rămas tăcută, gândindu-se la cuvintele cumnatei.

— Dar în apărarea fratelui tău trebuie să spun că obișnuiesc să mă îndrăgostesc cu prea multă ușurință. După el au urmat alții și de aceea până la urmă i-am frânt inima.

— Nu vreau să știu mai mult, i-a zis Aradia, care s-a întors pentru ca Aurea să nu-i vadă licărul de mâhnire din ochii ei cenușii.

Nu suporta ca cineva să-i rănească familia.

— Dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, trebuie să recunosc că a fost singura inimă pe care mi-a părut rău că am frânt-o.

— Eu n-am să-i frâng inima fratelui tău, a spus Aradia cu o mândrie nedisimulată în voce.

Aurea a izbucnit într-un hohot de râs cinic.

— Ador ingenuitatea ta, i-a spus brusc. Dar depășește cu mult presupunerile tale.

Această afirmație chiar a deranjat-o.

— Știu că sunt insignifiantă, nu era nevoie să îmi amintești, i-a reproșat cu durere în glas.

Aurea și-a regretat vorbele. Cumnata ei era fericită, iar ea, supărată pe fratele ei, pentru că manifesta duritate și intransigentă, ca întotdeauna.

— Nu asta am vrut să spun, a adăugat repede.

Aradia s-a întors către cumnata ei și a înfruntat-o cu o privire îndurerată.

— Dar ce-ai vrut să spui? Pentru că m-ai rănit cu vorbele tale, indiferent dacă ai făcut-o în mod deliberat sau nu.

— Voiam să spun că fratele meu este un bărbat experimentat, cu o sexualitate dezvoltată. Va trebui să fii foarte isteață ca să nu se plictisească de o virgină ingenuă.

— Îți amintesc ca nu mai sunt virgină, a subliniat Aradia.

— Dar îți lipsește experiența ca să menții interesul unui bărbat ca Maximus.

— El nu este un bărbat ca toți ceilalți, a asigurat-o convinsă de ceea ce spunea.

— De unde știi? a întrebat-o Aurea pe tonul acela sarcastic care o scotea din sărite uneori. Nu ai cunoscut alți bărbați, ca să afirmi așa ceva.

— Pur și simplu, știu, a răspuns cu încăpățânare.

Aurea știa că Aradia avea nevoie de niște sfaturi.

— Un bărbat de vârsta și cu experiența lui are nevoie de o femeie pricepută în arta amorului. Cu inițiativă proprie și care să fie dispusă să se joace și să-i facă pe plac în toate privințele.

Aradia a respirat anevoie auzind-o. Se simțea afectată de discuția pe care o avea cu cumnata ei, dar era suficient de cinstită ca să admită că aceasta avea dreptate. Era complet neexperimentată în amor și dacă ar ignora acest lucru n-ar schimba nimic, dimpotrivă, ar putea să înrăutățească situația.

— Atunci trebuie să mă ajuți, a spus în cele din urmă, ca să devin femeia de care are nevoie fratele tău și care, după cum ai subliniat cu atâta amabilitate, eu nu sunt.

Aurea a privit-o cu un zâmbet condescendent. Nutrea o afecțiune profundă pentru cumnata ei și nu putea permite ca fratele său să profite de ea sau s-o ignore, cum făcuse cu mama lor, Claudia sau chiar cu ea însăși, atâta timp. Rațiunea de a fi a lui Maximus o reprezenta războiul. Restul era lipsit de importanță pentru el.

— Trebuie să-l înnebunești de dorință, a afirmat pe un ton hotărât.

Aradia și-a uscat părul și a așteptat să termine și cumnata ei ca să iasă împreună din baie.

— Betisa, i-a spus aceasta sclavei sale particulare, adu flaconul de *rhodinium.* Pe pielea cumnatei mele își va etala întreaga aromă și o va face să strălucească.

Aradia s-a uitat la Aurea cu o imensă recunoștință, pentru că ea nu avea parfumuri. Colecționa arme, obiecte de război, dar în niciun caz parfumuri.

— Favoritul mamei mele era *crocimus*.

A închis ochii amintindu-și de ea, ca și cum i-ar fi fost alături și ar fi putut să-i simtă parfumul. *Crocimus* era un parfum în formula căruia intrau șofran, smirnă, floare de lemn-câinesc, pipirig, laudanum și stirax. Dar numai femeile cele mai bogate și mai influente din Roma puteau să-și permită *rhodinium,* preparat pe bază de trandafiri. O livră de parfum putea să coste salariul unui bărbat pe douăsprezece luni. O mică avere pe care ea nu o avea.

— De ce vrei să mă ajuți? a întrebat-o pe neașteptate.

— Pentru că vreau să mă răzbun pe fratele meu, a recunoscut cealaltă, fără să manifeste vreo remușcare pentru cuvintele ei. Mi-ar plăcea să-l văd înnebunit de dorință. Să nu poată să gândească, nici să vorbească. Ba chiar să fie chinuit de gelozie.

Aradia a clipit uluită. Fără îndoială, cumnata ei își pierduse mințile.

Maximus s-a uitat cu atenție la guvernatorul Publius Carisius înainte să-și aplece privirea pe scrisoarea pe care o ținea în mână. A citit-o din nou fără ca surpriza să i se șteargă de pe chip. Senatorul Fabius Emilianus fusese asasinat la Roma.

— Pe cine suspectează împăratul?

— Pe senatorul Sila Antonimus Licinus.

Maximus a fost pe punctul să înjure, dar s-a abținut. Antoninus nu putuse să-l asasineze pe senatorul Fabius Emilianus, pentru că îl ținea el prizonier în Noricum. În momentul acela s-a bucurat că-și urmase instinctul. Scrisoarea împăratului Augustus pe care o ținea în mână era o dovadă concludentă că exista o conspirație pentru subminarea puterii în curie. Cei doi senatori asasinați erau cunoscuți pentru opiniile lor extreme, pentru atitudinea intransigentă la vot.

— Trebuie să mă întorc la Roma, a spus generalul pe neașteptate.

Guvernatorul a clătinat dezaprobator din cap. Văzându-l, Maximus a strâns din fălci până i-au scrâșnit dinții. Pierdea un timp valoros în Hispania.

— Trebuie să te ocupi de atacurile succesive din tabăra de la Lucus Augusti. După ce o să țin sub control rebeliunea din Nord, te vei întoarce în Iulia Augusta Emerita ca să primești noi ordine.

— Ce ordine?

— A venit un vapor în Carthago Nova din Tingis. Cei mai mulți sunt legionari care în curând se vor retrage din armată. Va trebui să-i repartizezi în tabere până când își vor fi îndeplinit datoria față de Roma.

Maximus a mijit ochii. Venirea navelor din Tingis în Carthago Nova era absolut normală. Roma menținea comerțul deschis cu alte provincii romane.

— Ești expert în evaluarea caracterului uman; în plus, legionarii au încredere în tine.

Lui Maximus explicația i se părea absurdă. Existau în Iulia Augusta Emerita centurioni capabili să se ocupe de reintegrarea legionarilor în diverse tabere, inclusiv unul dintre oameni lui ar putea să se ocupe de asta.

— Vor rămâne toți în Hispania? a întrebat și, văzând figura indiferentă a guvernatorului, a insistat. Poate să treacă prea mult timp până la întoarcerea mea de la Lucus Augusti.

Publius Carisius a schițat un zâmbet sarcastic.

— Tu însuți ai spus că va fi ușor să controlezi rebeliunea din Nord.

Era adevărat, dar lui nu-i plăcea să lase nimic la voia întâmplării.

— Îi voi trimite la Carthago Nova pe Quintus Brutus și pe Marius Tarquinus. Ei se vor ocupa de verificarea încărcăturii vaporului.

Guvernatorul s-a opus din nou.

— Vom aștepta întoarcerea ta ca să ne ocupăm de asta, a afirmat Publius, considerând subiectul încheiat. Aranjează-ți treburile și pregătește-te de călătorie. Într-o săptămână vei pleca.

— Nu va fi nevoie să aștept o săptămână ca să plec, pot s-o fac imediat, a răspuns el.

— Aștept o scrisoare din Tarraco. După ce o primesc, vei pleca.

Lui Maximus nu i-a rămas altceva de făcut decât să se supună ordinelor. După un moment de tăcere, a făcut cu capul un gest afirmativ și a ieșit din încăpere cu un aer marțial. S-a întâlnit cu oamenii lui imediat după ce a ieșit din cortul în care se aflau dependințele guvernatorului. Quintus și Marius îl așteptau pe calea pretoriană. Maximus a luat hățurile lui Corvus de la un centurion și a încălecat cu multă agilitate, s-a uitat spre oamenii săi și aceștia l-au înțeles fără să rostească niciun cuvânt. A dat pinteni calului și a ieșit pe poarta pretoriană. Oamenii lui l-au urmat îndeaproape.

Era atât de furios, atât de scos din minți, că nu putea să mai rămână în tabără. Dacă înainte avea îndoieli, acum era pe deplin convins că îl țineau în mod deliberat în afara Romei. *De ce vor să mă îndepărteze?,* s-a întrebat. *Ce-ai descoperit, Marcus, de te-au asasinat?* A continuat să galopeze, dar nu și-a mânat calul către Vila Magna, ci spre Iulia Augusta Emerita. Voia să obțină informații la tavernă. Știa că acolo obișnuiau să se adune unii tribuni… și el spera să afle răspunsuri de la

ei.

Se simțea profund dezgustat. Încercarea sa de a smulge informații de la anumiți tribuni la tavernă eșuase. Dar aflase totuși un nume: Kara și era convins că ar putea să-i fie util, pentru că, după cum i se spusese, guvernatorul Publius Carisius obișnuia s-o viziteze adesea. Curios lucru, era același nume pe care îl menționase Aradia și, amintindu-și asta, buzele i s-au arcuit într-un zâmbet. A vorbit îndelung și pe îndelete cu oamenii săi și le-a dat instrucțiuni precise. Imediat după ce a descălecat în fața porții vilei, Quintus Brutus și Marius Tarquinus s-au oprit în fața lui; așa că Maximus nu a avut de ales decât să facă același lucru și să-i privească.

— Nu trebuie să plecați singur în Nord, i-a spus Quintus deodată.

Maximus s-a uitat cu severitate la bărbatul cu ten brun și ochi negri. Luptaseră împreună atâta timp, că se cunoșteau perfect unul pe altul.

— Trebuie să te duci în Noricum și să vezi dacă senatorul Sila Antoninus se mai află printre prizonierii germani. Este absolut necesar să rămână acolo până când voi putea demonstra că nu el l-a asasinat pe senatorul Fabius Emilianus.

— Nu există nimeni atât de grijuliu ca mine când vine vorba de ascunderea prizonierilor și de întocmirea registrelor. I-am dat ordine precise lui Plautius Decimus și știu că a respectat fiecare recomandare pe care i-am făcut-o.

Era adevărat. Quintus Brutus era un bărbat instruit. Cel mai bun în materie de numere și nume. Registrele oficiale ale taberelor erau foarte greu de controlat, pentru că în mod normal includeau o mie de oameni, de aceea iscusința lui îl făcuse indispensabil. Dar Quintus uitase că el nu mai era în Noricum ca să-și continue exercitarea controlului în privința registrelor, chiar dacă lăsase în loc un centurion de absolută încredere.

— Vreau să vă însoțesc în Nord, i-a spus Marius Tarquinus.

Maximus a clătinat din cap de mai multe ori în semn de refuz.

— Ție îți încredințez siguranța casei mele.

Era o responsabilitate enormă, dar și un mare privilegiu, pentru că un general roman nu și-ar lăsa familia în seama unui om în care nu ar avea deplină încredere.

— Îl bănuiesc pe guvernator și mă tem că va profita de absența mea ca să pună ceva la cale.

— Publius Carisius nu reprezintă o amenințare, a afirmat Marius.

Și Maximus ar fi vrut să creadă asta, numai că omul de încredere al guvernatorului, Petronius Lucanus, îi stârnea mari suspiciuni. Dar și-a spus că nu era obiectiv. De când îi povestise Sila Antoninus ce se întâmplase cu familia lui, nu mai avea încredere în nimeni.

— Ar trebui să vă luați și soția, i-a sugerat Quintus. Eu o voi escorta

pe sora Domniei Voastre, împreună cu un număr important de soldați și o voi lăsa la întoarcere la mama Domniei Voastre, înainte de plecarea spre Noricum.

Ideea nu era chiar absurdă, pentru că Maximus se hotărâse deja s-o ducă pe Aurea înapoi la Roma, decizie pe care i-o comunicase înainte lui Quintus. Prin plecarea lui se ivea o șansă unică. Aurea avea nevoie de supraveghere. Iar el va angaja două gărzi ca s-o păzească de îndată ce se va afla din nou în Roma. S-a terminat cu escapadele și cu libertatea folosită în mod arbitrar.

— Adrianus Sabinus și Oton Arrius ar putea să rămână să păzească vila și restul servitorilor și sclavilor, a sugerat Marius.

Maximus l-a contrazis.

— Nu este o idee bună s-o iau pe Aradia în Nord. Mi-ar îngreuna drumul și atingerea scopurilor, a spus gânditor.

— Dar astfel ați putea să controlați situația mult mai bine decât dacă o lăsați aici, a continuat Quintus. Marius poate să fie mai util pe drum decât dacă îl lăsați la vilă ca s-o supravegheze.

Maximus s-a gândit la sugestia lui Quintus. Rămânerea Aradiei la vilă era cea mai bună opțiune, dar atunci ar fi trebuit să se lipsească de cel mai bun om al său, în absența lui Quintus… Înclina serios s-o ia cu el în Nord.

— Lăsați-mi timp să reflectez, le-a zis amândurora. Odihniți-vă, vorbim mâine-dimineață.

Servitorii s-au ocupat de cei trei armăsari, în vreme ce ei intrau în vilă îndreptându-se spre camerele lor. Domnea o tăcere absolută, se auzeau doar trosnetul focului pe la colțuri și pașii ușori ai lui Adrianus Sabinus care se învârtea în jurul atriului. Maximus s-a decis să-l ignore. Adrianus și Oton erau doi bătrâni încăpățânați, care nu acceptau sfaturi, nici nu renunțau prea ușor la ideile lor. Adrianus a luat poziția de drepți când l-a văzut pe general, și acesta i-a întors salutul.

Înainte să ajungă în camera sa, Maximus își desfăcuse curelele care îi țineau platoșa și apărătorile de pe brațe. Când a dat la o parte pânza care acoperea intrarea, un miros puternic de trandafiri i-a invadat nările. Erau mai multe lumânări aprinse strategic prin încăpere, care îi dădeau o ușoară strălucire galbenă. Aradia era culcată pe-o parte în pat. El nu știa că îl așteptase degeaba, pentru că fusese plecat toată ziua.

La început stătuse în *tablinum,* apoi în peristil. În cele din urmă, în încăperea în care împărtășiseră cea mai minunată experiență din viața sa. O vedea altfel și nu a știut să spună din ce motiv. Era îmbrăcată într-o tunică de un rosu-închis, și culoarea intensă făcea ca pielea ei să pară și mai albă. Își strânsese părul des într-un coc elaborat, împletit cu niște panglici de aceeași culoare roșie. Maximus a lăsat platoșa,

apărătorile și capa pe un taburet din lemn. S-a rezemat de perete și a privit-o. Adormită părea și mai tânără, dar pasiunea care deborda din trupul acela mic dezmințea impresia de fragilitate pe care o dădea. Numai gândul la împreunarea lor îi producea o zvâcnire în piept, o arsură în măruntaie care i s-a părut neobișnuită.

Cu grijă, și-a scos și restul hainelor, continuând s-o privească, simțind cum membrul i se umple de sânge în fața imaginii ei seducătoare. *Ar rezista s-o iubesc din nou? Eu aș rezista?* s-a întrebat cu o anume neliniște. Era conștient că virginele aveau nevoie de un timp ca să se refacă, și el avea intenția să i-l ofere. Când a ajuns în dreptul ei, a descălțat-o și i-a ridicat picioarele pe pat. Aradia nu s-a trezit, pentru că dormea adânc. Maximus i-a desfăcut panglicile care susțineau unele bucle. Chipul ei era relaxat. Genele dese aproape îi atingeau obrajii și s-a întrebat cum de nu-și dăduse seama cât era de frumoasă. A dat la o parte învelitoarea și s-a culcat alături de ea, s-a învelit și pe el, și pe ea și a închis ochii. A îmbrățișat-o strâns și a tras-o la pieptul lui. Nu se obișnuia ca un roman să doarmă în același pat cu soția lui, dar nu voia s-o ia în brațe și s-o ducă până în camera ei, pentru că ar fi putut să se trezească și atunci l-ar fi asaltat cu o mulțime de întrebări, dar și de reproșuri, iar el nu voia decât să pună capul jos și să se odihnească. După câteva clipe, ea și-a rezemat capul de gâtul lui ca și cum ar fi fost creat cu acest scop. A oftat lung și a continuat să doarmă liniștită, dar Maximus nu putea să doarmă. Se tot gândea la întâmplările din Roma, încercând să înțeleagă și respingând anumite variante. Îi trecea în revistă pe senatorii ce alcătuiau curia, ca să încerce să afle care dintre ei ar fi avut de câștigat prin asasinarea celor care se dovedeau mai liberali și mai extremiști în opiniile lor. Trebuia să se întoarcă la Roma, dar era nevoit să rămână în Hispania, din ordinul împăratului Augustus. Și acțiunile îi erau controlate de către guvernatorul Publius Carisius. *Ce-mi scapă? De ce pe tine, Marcus? Ce-ai descoperit?*

Brusc, Aradia s-a foit neliniștită. Ca și cum gândurile lui i-ar fi bântuit somnul. A simțit căldura buzelor ei pe gâtul lui, mâna fină mângâindu-i stomacul plat, și dorința l-a cuprins cum e cuprinsă iasca de flăcări.

— Am adormit așteptându-te.

Vocea blândă și catifelată i-a gâdilat auzul.

— Dormi mai departe, a sfătuit-o el. În curând se va crăpa de ziuă.

— Te simt încordat.

— A fost o zi foarte lungă, a admis el.

— Îmi pare rău, l-a consolat ea.

Aradia era conștientă de enorma responsabilitate pe care o avea soțul ei. Era un general al Romei.

— Nu e vina ta, a asigurat-o el.

— Odihnește-te, i-a spus ea în șoaptă, dar Maximus nu i-a răspuns. Te iubesc acum și mereu, Maximus, a mărturisit lipită de gâtul lui.

A închis ochii cu o senzație plăcută la auzul declarației de dragoste. Îi plăcea foarte mult că-i spunea asta, că îl aștepta în camera lui, pentru că îl făcea să se simtă iubit, dorit. A oftat și s-a lăsat pradă somnului.

Capitolul 25

Discuția aprinsă dintre Maximus și Aurea a întristat-o pe Aradia. Stătea pe o bancă de piatră din peristil. Adrianus Sabinus și Oton Arrius o priveau fix într-o tăcere deplină. Quintus Brutus și Marius Tarquinus se plimbau prin atriu așteptând ieșirea lui Maximus din camera surorii lui. Chipurile lor exprimau stinghereala provocată de faptul că asistau la cearta dintre ei.

Aradia și-a încrucișat mâinile în poală neștiind ce să facă.

— Este o femeie încăpățânată, a spus pe neașteptate Adrianus. Are nevoie de o corecție și este mai bine să i-o administreze un bărbat care ține la ea.

Oton s-a uitat cu ochii mijiți la Adrianus.

— Cumnata mea, a răspuns Aradia, nu dorește să părăsească Hispania. Îi înțeleg supărarea și împotrivirea.

— Ar trebui să fie căsătorită, a afirmat Oton pe un ton grav.

Aradia și-a zis că omul avea dreptate. Când o femeie se obișnuiește să hotărască de una singură, nu acceptă ușor ca un bărbat s-o facă în locul ei, chiar dacă acest bărbat îi este frate.

S-a auzit un țipăt ascuțit și apoi s-a lăsat tăcerea. Aradia a auzit pașii fermi ai lui Maximus care se îndreptau către locul unde se afla ea. Când l-a văzut, și-a dat seama cât era de supărat. Respira agitat și strângea pumnii pe lângă corp.

— Trebuie să te pregătești. Mă vei însoți în tabăra din Lucus Augusti.

Inima Aradiei a tresărit în piept. Maximus o lua cu el.

— Vom pleca la prima oră.

Apoi s-a întors și s-a îndreptat către oamenii lui. A schimbat câteva cuvinte cu ei, și toți trei au ieșit în grabă din vilă. Într-un târziu Aradia și-a ridicat ochii spre cei doi bărbați care o priveau curioși.

— Nu este înțelept ca un general să-și ia soția într-o tabără.

Adrianus Sabinus își exprimase gândurile cu voce tare.

— Asta pentru că nu are încredere în tine, i-a răspuns Oton făcând o strâmbătură. Nu te vede în stare s-o aperi în lipsa lui.

— Îmi închipui că a hotărât așa, deoarece crede că va sta mult timp departe de Iulia Augusta Emerita, a răspuns ea asaltată de gânduri contradictorii.

Aradia era foarte bucuroasă că îl însoțea pe Maximus. Reprezintă dovada incontestabilă că nu putea să stea despărțit de ea. Inima i s-a umplut de o imensă gratitudine, dar și de o încredere euforică. Nu mai făcuseră dragoste, deși ea dorea acest lucru mai presus de orice.

Îmbrățișările și sărutările soțului ei îi împlineau cele mai mari așteptări de femeie îndrăgostită.

Toți trei au auzit zgomotul de ulcioare sparte. Aurea își descărca furia pe decorațiunile din încăpere. Aradia s-a ridicat ca să se ducă să-i vorbească și să încerce s-o liniștească. Adrianus Sabinus i-a făcut un gest dezaprobator cu capul, dar ea l-a ignorat.

— O femeie furioasă, a început el, face și spune de obicei lucruri pe care apoi le regretă, dar nu mai poate schimba nimic.

— Știu, a admis Aradia, dar este de datoria mea s-o consolez. Este sora soțului meu.

Fata s-a îndreptat spre încăperile cumnatei sale și, când a trecut pragul, ochii i-au scânteiat exprimând uimirea. Totul era un dezastru.

— Aurea! a exclamat înainte să vină spre ea cu mâinile întinse ca s-o îmbrățișeze.

Cealaltă nu i-a permis.

— Afară! i-a zis fără menajamente.

Aradia s-a uitat la ea cu adâncă durere. Îi înțelegea nemulțumirea și dezamăgirea, pentru că trebuia să plece din Hispania, dar Aurea nu se purtase în așa fel încât Maximus să poată avea încredere în ea.

— Înțeleg că ești supărată, i-a spus cu blândețe, și de aceea vreau să-ți fiu alături.

Ochii Aureei răneau ca niște pumnale. A privit-o atât de intens, că Aradia s-a simțit cuprinsă de agitație.

— N-am nevoie de consolare și cu atât mai puțin venind de la tine! s-a răstit cu amărăciune.

Aradia își dădea seama că Aurea avea motive să fie îndurerată, îi plăcea libertatea pe care o avea în Hispania și de care, odată întoarsă la Roma, nu se va mai bucura.

— După un timp vei putea să te întorci, a încurajat-o cu un zâmbet.

Aurea a privit-o cu o neplăcere nedisimulată.

— Crezi că voi dori s-o fac?

— Îți place Iulia Augusta Emerita, sigur că te vei întoarce!

Cumnata ei s-a întors brusc cu spatele la ea. Aradia nu a luat-o în seamă, pentru că îi părea foarte rău pentru ea.

— Nu Iulia Augusta Emerita îmi place.

Aradia nu a înțeles în primul moment cuvintele cumnatei sale, nici tăcerea ce a urmat. De aceea s-a uitat la spatele femeii și la tensiunea din umerii ei încordați. Lăsa impresia că încerca să-și stăpânească plânsul.

— Atunci ce anume a provocat atitudinea asta sfidătoare?

Aurea continua să tacă, privind un punct fix din cameră.

— Nu te supăra pe Maximus, i-a spus pe un ton conciliator.

Cuvintele Aradiei au făcut-o să se întoarcă rapid spre ea. Ochii întunecați o priveau cu o intensitate copleșitoare.

— Fratele meu este o ființă lipsită de sentimente, rece și distantă. Crede că trebuie să-l ascult de parcă aș fi unul dintre legionarii lui.

— Dorește ce este mai bun pentru tine, l-a apărat Aradia.

— Cel mai bun lucru pentru mine ar fi să plec la Carthago Nova, i-a spus brusc Aurea.

Aradia a clipit confuză, credea că Aurea era supărată pentru că trebuia să plece din Iulia Augusta Emerita, dar se înșelase.

— E din cauza hispanului, nu-i așa? Luam este cel care dezlănțuie această furie în tine și revolta asta împotriva fratelui tău.

Aurea a ridicat bărbia și a privit-o cu o insolență prost disimulată.

— Maximus încearcă să te apere! a rostit pe un ton hotărât.

— Ești o proastă. Mereu ai fost.

— Nu merit vorbele tale și nici fratele tău această atitudine a agresivă.

— Ingenuitatea ta mă exasperează.

— Nu este un defect să fii reținută în vorbe și responsabilă în purtări.

— Reținută și responsabilă? a întrebat Aurea cu glas ascuțit. Ți-a folosit ca să-l păstrezi pe fratele meu în patul tău?

Aradia a făcut un pas înapoi, ca și cum inconștient s-ar fi pregătit să primească o lovitură. Reținerea și responsabilitatea ta nu l-au împiedicat să caute plăcerea la o femeie adevărată: Kara.

Chipul Aradiei și-a schimbat culoarea.

— Nu știai?

— Cum aș fi putut să știu? Mai mult, tu de unde știi?

— Dacă un legionar caută favorurile unei prostituate nu suscită comentarii printre ceilalți, dar un general al Romei recent căsătorit care o caută stârnește bârfe și pariuri în rândurile trupei. Kara trebuie să fie o amantă excepțională dacă o încearcă toți, inclusiv puternicul Lucius Maximus Magnus.

Aradia și-a dus mâna la gură ca să-și reprime un geamăt de durere.

— Vrei să știi cum ți se spune printre oamenii lui?

Aradia a clătinat din cap, pentru că, dacă era adevărat, prefera să nu știe. Dar cumnata ei nu s-a dovedit îngăduitoare față de ea. Era rănită și ataca precum o lupoaică, fără să-i pese cine era persoana care se afla în fața sa.

— Se referă la tine ca la *casus belii* și fac pariuri despre momentul când se va dezlănțui războiul dintre soție și amantă.

— Minți!

— Te-am avertizat că fratele meu avea nevoie de o femeie pricepută în arta amorului, îți amintești? Deși trebuie să recunosc că nu credeam să caute atât de repede o prostituată. Nici măcar nu a lăsat să se răcească așternuturile din patul tău înainte să se vâre în altul!

— Ajunge! a exclamat Aradia. Ești supărată pe el și de aceea încerci

să-l denigrezi. Dar nu vei reuși, pentru că-l iubesc din tot sufletul.

— Cum poți să fii atât de îngrozitor de proastă? s-a răstit Aurea trecându-și mâinile prin părul ciufulit.

Regreta că fusese atât de explicită față de cumnata sa, dar nu putea să permită să-l idolatrizeze în continuare pe fratele ei când fusese înșelată de el imediat după ce o dezvirginase. Alt bărbat ar fi avut un pic de considerație și ar fi așteptat o vreme înainte să-și caute o amantă.

— N-ai să mă faci să mă supăr pe tine, i-a spus Aradia cu o voce pierită și cu ochii plini de lacrimi. Ești furioasă, și asta te face să spui lucruri pe care nu le crezi.

— Verifică! a incitat-o cu un zâmbet sarcastic. Știi unde a plecat? a întrebat-o cu o voce ascuțită. Chiar acum probabil este cu ea, zvârcolindu-se între coapsele ei hispane.

Comentariul acesta fusese ca o lovitură în stomac.

— Toți în Iulia Augusta Emerita îi cunosc adresa. Nu-ți va fi greu să dai de ea.

— N-am de gând să cad în capcana vorbelor tale, i-a răspuns Aradia. Nu sunt vinovată că fratele tău te trimite departe de Hispania pentru că nu ai știut să-ți controlezi impulsurile și frivolitatea.

— Fă-o! Convinge-te! a incitat-o din nou. Pentru că, dacă n-o faci, nu vei mai putea să dormi niciodată liniștită și, pe zei, știu despre ce vorbesc!

Aradia a părăsit în grabă încăperea. Adrianus și Oton o așteptau taciturni în atriu. Auziseră discuția pe care o purtaseră cele două femei.

— Însoțiți-mă în oraș. Trebuie să mă conving de ceva.

Niciunul dintre cei doi bărbați nu a avut obiecții. S-au limitat să se supună și să pregătească lectica și servitorii care o vor purta, dar Aradia a refuzat să meargă cu ea. Voia să treacă neobservată, dar tolănită în lectică nu ar fi reușit.

— Voi călări împreună cu voi.

Pe chipul lui Adrianus se citea impresia pe care i-o produsese afirmația: spaimă.

— O femeie nu trebuie să călărească la fel ca bărbații, pentru că nu este corect, i-a spus. Dacă faceți asta, veți alimenta zvonurile care vor compromite bunul nume al generalului.

Aradia s-a uitat la ei cu ochii mijiți.

— Atunci pregătiți trăsura soțului meu.

Cei doi bărbați au rămas nemișcați privind-o.

— Ascultați-mă! s-a răstit. În caz contrar voi merge singură până în Iulia Augusta Emerita și zeii să aibă milă de voi dacă mi se întâmplă ceva pe drum.

După câteva momente, Oton mâna perechea de cai strunindu-i cu

pricepere, în timp ce ea se ținea de marginea trăsurii ca să nu-și piardă echilibrul și să cadă pe spate. Adrianus îi urma îndeaproape călare pe un cal care trebuie să fi avut aceeași vârstă ca și el, căci gâfâia ca și cum nu ar fi fost obișnuit cu mișcarea. Când au ajuns la zidul de apărare al orașului, Aradia i-a cerut lui Oton să se informeze despre locul unde trăia prostituata Kara. Nu a fost greu să obțină informația de la unul dintre legionarii care făcea de pază într-unul dintre posturile de veghe.

Adrianus a certat-o din priviri, dar ea trebuia să se încredințeze că Aurea mințea. Maximus nu putea s-o înșele, pentru că o iubea. Era universul ei, motivul pentru care încă respira.

A așteptat o vreme în fața locuinței. Adrianus o informase că Marius și Quintus așteptau într-o tavernă în care li se serveau legionarilor băuturi fermentate. Aradia era tot mai nerăbdătoare, frângându-și mâinile din cauza neliniștii.

— Este posibil să nu fie generalul cel care va ieși pe ușa aia, a avertizat-o.

Vocea lui Adrianus a deranjat-o ca și cum ar fi scârțâit strident în auzul ei. Oton păzea trăsura și caii în afara zidurilor, la dorința ei expresă. Trăsura soțului ei era ușor de recunoscut și ea dorea să treacă neobservată.

— Pe zei, sper să fie așa, a răspuns cu glas chinuit.

Aradia se simțea neloială față de Maximus pentru că-l spiona. Dar, orbită de dragoste, nu putea suporta sentimentul sfâșietor provocat de mărturisirea cumnatei sale. Gelozia o devora! O cufunda într-un vârtej de simțăminte agresive. Nu mai cunoscuse niciodată ceva așa de distructiv, doar când a aflat de asasinarea părinților ei.

Chiparosul înalt reușea s-o ascundă aproape complet. Era un șir întreg în fața unui grup de case din apropierea unui mic pod. Locuința pe care o spiona avea ușa de la intrare vopsită în galben, ca și cum ar fi fost o chemare.

Adrianus stătea vigilent în spatele tinerei.

Timpul a trecut foarte încet, cu o încetineală care a înnebunit-o, dar în sfârșit ușa masivă din lemn s-a deschis și toate speranțele i s-au năruit ca și cum ar fi fost devorate de focul grecesc. Maximus a trecut pragul. Ținea coiful între braț și piept. Avea înfățișarea serioasă și buzele strânse într-o linie, ceea ce i-a provocat un tremur în genunchi. A rămas în picioare observând fiecare gest al soțului ei, fără ca acesta să vadă privirea întrebătoare a unei fete căreia îi fierbea sângele de supărare.

A auzit clar tusea lui Adrianus Sabinus la spatele ei, zvâcnetul lent în urechi când totul în jur a fost învăluit în tăcere. Nu putea să înghită. Nu putea să se miște. De aceea continua să stea în picioare în fața casei, neștiind ce să facă. Când, în mod involuntar, a făcut primul

pas înainte, Adrianus a oprit-o punându-i mâna pe umăr. Ea s-a întors spre el și l-a privit ca și cum nu l-ar fi văzut. Se simțea de parcă ar fi îmbătrânit mai mulți ani într-o clipă.

— Trebuie să ne întoarcem, i-a ordonat mai mult decât i-a sugerat.

Înfățișarea fetei îi dădea de înțeles că era pe punctul să facă un lucru nesăbuit. Aradia simțea că îi ardea pielea. O furnicătură constantă îi cauza un rău profund în inimă.

— Vreau să vorbesc cu ea. Așteaptă-mă aici.

Adrianus a refuzat dând hotărât din cap. Nu putea permite ca fata să facă o prostie minoră ce ar putea să genereze un rău major.

— Nu este neobișnuit ca un bărbat precum soțul Domniei Voastre să aibă o amantă, mulți alții au mai multe.

Aradia știa, dar asta nu o durea mai puțin. Și a blestemat-o pe cumnata sa pentru că îi alungase ignoranța fericită în care trăia.

— Știi cu ce supranume sunt cunoscută printre legionari? a întrebat brusc și, văzând roșeața intensă a obrazului păzitorului ei, Aradia a știut că aflase de porecla pe care i-o puseseră. *Casus belii,* și fac pariuri despre momentul precis când soția o va înfrunta pe amantă. Nu pot să-i dezamăgesc.

— Nu e corect. O nobilă romană nu trebuie să se umilească în fața unei prostituate.

Aradia nu putea să fie de acord. Acum simțea nevoia imperioasă s-o cunoască. Să vadă cu ochii ei cum era, cum vorbea și cum trăia. Nici Adrianus, nici generalul însuși nu ar putea s-o împiedice.

— Nu știm dacă este singură în casă.

Bărbatul a încercat prin vorbele lui s-o facă să se răzgândească.

— Nu mi se va întâmpla nimic rău, deoarece mereu sunt pregătită pentru ceva neprevăzut.

Aradia i-a arătat sabia cu vârf încovoiat pe care o avea prinsă la brâu și care era complet ascunsă de capa albastră.

— A fost un dar de la fratele meu și de atunci nu mă despart de ea când plec de-acasă.

Dacă prin vorbele ei voia să-l liniștească, s-a înșelat amarnic. Adrianus se temea de o reacție viscerală a femeii, provocată de gelozie. În plus, era foarte bună în mânuirea unei arme. Trebuia s-o împiedice s-o folosească împotriva amantei generalului și toată povestea să degenereze într-un mare scandal. Dar nu putea s-o oprească să intre în casă. Datoria lui era s-o apere de pericole, iar o prostituată nu reprezenta niciun risc. S-a hotărât să se supună dispoziției tinerei.

— Atunci, dacă sunteți hotărâtă, vă voi însoți.

Aradia a făcut un gest de refuz, destul de elocvent.

— Vreau să-i pun câteva întrebări intime și nu doresc s-o audă decât urechile mele.

— Nu am de gând să vă pierd din ochi, a rostit pe un ton apăsat.

Aradia a respirat exasperată, dar a cedat.

— Bine, dar vei sta departe de hispană și de mine, pentru că vreau să vorbesc între patru ochi cu ea.

Adrianus și-a zis că era o concesie foarte mică, drept care a dat hotărât din cap în semn de încuviințare și a condus-o cu pas ferm.

Capitolul 26

Distanța care o despărțea de locuință i s-a părut cea mai lungă din câte parcursese până atunci. La durerea sfâșietoare pe care o simțea ca soție trădată se adăuga nesiguranța înfruntării cu un soi de femeie cum niciodată nu ar putea aspira să fie. Nici măcar dacă și-ar da toată silința. Fiecare pas pe care îl făcea către amanta lui Maximus era ca o fâșie de piele smulsă chiar de pe inimă. Sângera pe dinăuntru, dar era hotărâtă.

Adrianus a deschis ușa de la intrare. Locuința era situată în partea superioară. În fața lor se deschidea o scară îngustă și foarte abruptă. Pereții din lut erau grosolan lucrați și murdari, dar ea s-a sprijinit pe ei ca să poată urca. Când au ajuns pe micul palier, o ușă vopsită tot în galben îi bara trecerea. Adrianus a bătut de câteva ori cu pumnul până când s-a deschis. Aradia nu era pregătită să vadă cu ochii ei frumusețea debordantă a femeii care a apărut în fața sa. Îndeosebi părul negru ca pana corbului și gura cu buze roșii i-au atras complet atenția. În plus, avea un bust generos și niște șolduri voluptuoase. Când a terminat de studiat trupul femeii, și-a ațintit privirea pătrunzătoare asupra chipului măsliniu. Femeia a lăsat privirea în jos și a ținut-o așa când și-a dat seama cine era fata care venise la ușa ei. Toți în Iulia Augusta Emerita o cunoșteau pe tânăra soție a generalului Lucius Maximus Magnus.

— Este o onoare să vă primesc în casa mea.

Vocea caldă și frumoasă a făcut-o pe Aradia să tresalte dureros. Prostituata știa cine era ea, astfel că s-a simțit în dezavantaj. A rămas, așadar, în alertă.

— Doream să te cunosc, i-a spus în cele din urmă pe un ton neutru.

Femeia a făcut un pas înapoi și a deschis larg ușa. Ea și Adrianus au intrat. Aradia s-a uitat la însoțitorul ei și, înainte să spună ceva, acesta a clătinat din cap în semn de refuz, anticipându-i vorbele. Adrianus nu avea de gând s-o lase singură cu niciun chip.

— Ce dorește să știe o femeie romană despre o hispană?

Întrebarea femeii fusese rostită pe un ton precaut. Ea a simțit că prostituatei îi era frică de ea, și acest lucru a nedumerit-o. O clipă mai târziu a închis ochii, înțelegând. Femeia se temea că va ordona să fie ucisă… Hispanii nu aveau drepturi. Erau servitori și sclavi, prăzi de război.

— Soțul meu te vizitează de mult timp?

Confuzia a licărit în pupilele Karei auzind întrebarea fetei. Imediat a făcut un gest de negație cu capul.

— Vizitele lui sunt de obicei scurte, a răspuns hispana fără s-o privească.

Continua să stea cu privirea plecată și într-o atitudine supusă.

Aradia s-a întors spre Adrianus și l-a implorat din priviri să le lase singure. Bărbatul a cedat până la urmă. A făcut drumul înapoi și a lăsat întredeschisă ușa de pe palier, ca să le ofere o oarecare intimitate. Chiar dacă putea să audă discuția celor două femei, pusese o barieră între ele și el: ușa.

Aradia a privit curioasă încăperea. Locuința nu semăna deloc cu luxoasele case din Roma. În încăperea principală se afla o carpetă ruptă. Podeaua era acoperită cu rogojini, iar mobila i s-a părut veche și deteriorată.

— Poți să mă privești în ochi, i-a cerut Karei.

Femeia a făcut un pas înapoi și a negat vehement.

— Nu este permis.

Fata a făcut câțiva pași în jurul ei, măsurând-o din priviri. Era foarte frumoasă, într-atât încât putea să înțeleagă interesul pe care îl stârnea printre legionari, inclusiv soțului ei.

— Am hotărât să te cumpăr, i-a spus pe neașteptate.

Kara a ridicat privirea și s-a uitat la ea în primul moment stupefiată. Apoi și-a plecat-o înspăimântată de greșeala pe care o făcuse. Dacă o cumpăra, însemna că dobândea dreptul s-o vândă ca sclavă și chiar să ordone moartea ei. Cu siguranță, vizitele generalului stârniseră ura soției. Dar ea era nevinovată.

— Nu fac nimic rău, nici nu provoc vreo nenorocire. Încerc să câștig câțiva dinari pentru a-mi asigura subzistența. Nu îi aleg pe bărbații care mă vizitează, și când vin, nu pot să-i resping.

Ea știa lucrul acesta. O prostituată hispană nu putea să refuze un roman, pentru că atunci viața ei nu ar mai fi valorat nimic. Oricum nu valora nimic!

— Vreau să mă servești doar pe mine, a afirmat hotărâtă.

Kara ar fi vrut să se uite la fata romană; totuși, nu putea s-o facă. I se părea nemaipomenit să vină la ea acasă și să-i pună întrebările cele mai ciudate pe care le auzise vreodată. Dorea s-o cumpere? Ca s-o servească numai pe ea? De ce? O înșelase prima impresie, pentru că nu părea supărată, nici dornică să-i ia viața.

— Sunt în oraș femei care ar fi încântate să vă ofere serviciile lor și o vor face mult mai bine decât mine, pentru că eu nu cunosc deloc obligațiile unei servitoare. Știu doar să le fac pe plac bărbaților, fac asta din momentul în care nu am mai fost o fetiță…

Aradia a întrerupt-o.

— Sunt o stăpână ușor de satisfăcut, i-a spus pe neașteptate, și doresc să mă înveți să-i fac pe plac soțului meu.

Kara a făcut a doua greșeală privind-o din nou fix cu gura căscată,

dar acum nu a mai lăsat ochii în jos. O privea atât de atent, încât a uitat de regulile stabilite între romani și hispani. Fata își menținea o atitudine fermă în fața ei, și privirea ei pătrunzătoare i-a provocat un fior. A observat cenușiul intens al ochilor ei și buzele perfecte de culoare roz. Abia îi distingea culoarea părului, pentru că îl avea acoperit cu capa albastră. I s-a părut micuță, slabă, dar cu o voință puternică. Era de-ajuns să o privești ca să constați asta.

— Îi voi plăti guvernatorului prețul pe care îl va stabili pentru tine, a afirmat ea.

Kara a închis ochii un moment și a respirat adânc. Dar, înainte să-i poată răspunde, un plâns de copil le-a făcut pe cele două femei să-și întoarcă fețele către locul îndepărtat de unde se auzea sunetul înăbușit.

— Este Nunn, fiica mea, a lămurit-o Kara vizibil incomodată.

Micuța a ieșit clătinându-se din încăperea mică. Mama ei a luat-o în brațe și a legănat-o cu tandrețe. Aradia le privea în tăcere punându-și o mulțime de întrebări. Kara a desfăcut nodul de la șiretul ce ținea tunica pe umăr, a scos un sân și a băgat sfârcul întunecat în gurița copilului. Fetița a început să sugă cu lăcomie.

Vederea sânilor plini de lapte ai hispanei i-a provocat Aradiei un nod în gât. Tot ce simțise cu câteva momente mai înainte, când l-a văzut pe Maximus ieșind din locuință, s-a diluat ca vinul când este amestecat cu apă. Îi binedispunea Kara pe bărbații pe care îi primea, în prezența fiicei sale? Oare soțului ei i se părea excitant să guste acei sâni plini de primul aliment al vieții? Hotărârea de a o cumpăra a devenit și mai puternică.

— În casa mea, fiica ta va fi în siguranță. Va învăța o meserie și viața ei va fi mult mai ușoară.

Kara a mijit ochii auzind-o pe femeia romană. Tinerețea ei i-a stârnit interesul; hotărârea ei, neliniște.

— Dacă doriți să ne cumpărați, nu pot și nu vreau să fac nimic ca să evit asta, i-a răspuns Kara cu glas întretăiat.

Stătea tot în picioare, hrănind-o pe micuță, și Aradia a hotărât să stabilească niște reguli.

— În casa și în prezența mea nu vei putea avea relații sexuale cu soțul meu; de fapt, cu niciun bărbat apropiat de-al casei. Este un ordin strict și, dacă nu-l respecți, rezultatul va fi moartea, a avertizat-o.

Kara s-a uitat la ea pe cât de uimită, pe atât de precaută.

— N-am servit niciodată o femeie romană, a mărturisit.

Acest detaliu nu a îngrijorat-o pe Aradia, care urmărea s-o țină departe de soțul ei pe femeie și tentația pe care o reprezenta ea pentru el. În vilă, alături de restul servitoarelor, va trece neobservată. O va ține ocupată cu zeci de treburi în încăperile ei private și departe de încăperile bărbaților.

— De ce doriți să cumpărați o servitoare ca mine? a întrebat-o hispana curioasă.

Femeile romane căutau ca servitoare particulare femei mult mai experimentate decât ea. Mai docile și de familie mai bună. Ea era o orfană care nu avea nimic. Nu-i păsa nimănui de ea, doar legionarilor dornici să trăiască un moment de plăcere între coapsele ei.

— Sunt foarte îndrăgostită de soțul meu, a mărturisit Aradia. Vreau să fiu singura femeie din patul lui și, ca să reușesc asta, trebuie să învăț cum să-i fac pe plac în toate privințele. Doresc să fiu instruită de o expertă.

Kara a mijit ochii tot mai surprinsă. Ea cunoștea multe femei romane căsătorite cu centurioni sau legionari, cărora nu le păsa deloc că aceștia aveau relații sexuale cu femei ca ea. Nu se amestecau niciodată, de aceea era uimită ascultând-o.

— Bărbații sunt dornici să experimenteze plăceri extreme. O delectare pe care în niciun caz nu ar obține-o cu soțiile lor.

Aradia a privit-o cu oarecare reticență.

— Ce fel de plăceri? a întrebat nedumerită.

— Asta ați venit să căutați? Informații despre plăceri?

Nu doar informații, și-a spus Aradia, ci și s-o ia sub protecția ei ca s-o controleze. Era convinsă că, dacă reușea să învețe tacticile amoroase ale unei prostituate, Maximus nu va căuta plăcere în alte paturi în afară de al ei. Și, ca să reușească, era dispusă la orice, inclusiv să se folosească de micuță pentru ca mama să accepte de bunăvoie să vină cu ca.

— Fetița asta merită să crească într-o ambianță decentă, departe de depravare și exces.

Kara a înțeles perfect cuvintele femeii romane.

— Dacă rămâne aici, de îndată ce nu va mai fi o fetiță, va deveni obiectul plăcerii altor bărbați. Asta dorești pentru ea?

Hispana a înghițit saliva de câteva ori. Fata exprimase prin cuvinte cea mai mare teamă a ei: că fiica îi va urma pașii ca prostituată într-o tabără romană.

— Mi-e teamă ca nu cumva prețul meu să fie prea ridicat, a afirmat precaută.

Aradia a respirat adânc. Când s-a hotărât să bată la ușa femeii, nu știa ce se va petrece între ele. Nici măcar nu se gândise la posibilitatea de a o cumpăra, dar, când a văzut-o, haosul a pus stăpânire pe mintea ei, iar inima a fost aceea care a luat decizia.

— Dacă prețul tău este ridicat, atunci aștept de la tine servicii pe măsură.

Maximus s-a uitat la scrisoarea venită de la Roma strângând papirusul în pumn. Mama lui îl informa că Sila Sane Licinus era

însărcinată și că încercase să-și pună capăt vieții. Starea ei nu se îmbunătățise; dimpotrivă, demența i se accentuase. A închis ochii îndurerat, pentru că știa ce suferință îi va provoca soției lui când îi va spune de nenorocirea care din nou se abătea asupra familiei ei. Ca să-i acorde un răgaz, se hotărâse să amâne plecarea spre Nord. Quintus se dusese la Roma cu un grup de cincizeci de oameni. Cu ei se afla și sora generalului, Aurea, care refuzase să-și ia rămas-bun de la fratele său. El făcea ceea ce credea că era corect și avea încredere că indicațiile pe care i le transmitea Claudiei vor fi pe deplin respectate.

Adrianus Sabinus a tușit în spatele pânzei care acoperea golul de la intrarea în *tablinum,* atrăgându-i atenția. A ridicat ochii de pe papirus și i-a ordonat să intre. Bărbatul a salutat milităreşte și a rămas într-o atitudine rigidă.

— Intuiesc că vrei să-mi dai veşti neplăcute și, pe Jupiter!, am primit deja câteva, a spus Maximus.

— Trebuie să vă informez despre datoria pe care o aveți la guvernatorul Publius Carisius.

Sprâncenele lui Maximus s-au înălțat într-un arc perfect.

— Soția Domniei Voastre a cumpărat o servitoare cu o sută de dinari de argint.

Generalul a pufnit uluit. Nicio sclavă nu valora prețul acela exagerat!

— Aradia a cumpărat o sclavă?

Adrianus Sabinus a negat cu un gest al capului.

— Ea preferă termenul de *servitoare,* pentru că i-a dat hispanei o anume libertate pe care încă nu reușesc s-o înțeleg, a precizat el.

Adrianus se referea la faptul că femeia avea permisiunea s-o privească în ochi. În plus, ocupa niște încăperi private foarte aproape de cele ale stăpânei sale.

Maximus nu și-a ascuns surpriza provocată de cuvintele lui Adrianus. Vila Magna nu mai avea nevoie de servitori și, cu toate că nu avea de gând să discute despre noua achiziție a soției lui, privirea neliniștită a gardianului, ca și cantitatea mare de monede din argint pe care le datora guvernatorului l-au făcut bănuitor.

— Ce dorești să-mi comunici? l-a întrebat pe un ton milităros.

Adrianus s-a foit neliniștit. Cum să-i spui unui bărbat că soția i-a cumpărat amanta? Se simțea chiar stânjenit și, pentru prima oară în viață, i-a lipsit curajul. În plus, i se învălmășeau cuvintele în minte provocând un haos atât de mare, că nu putea să se exprime corect.

— Soția Domniei Voastre a aflat de recenta vizită pe care ați făcut-o hispanei Kara.

Maximus nu s-a clintit din loc. A rămas complet nemișcat și a continuat să-l privească pe bărbatul care îi apăra tânăra soție în deplasările ei.

— Continuă, l-a îndemnat.

Adrianus a tușit încurcat.

— Sora Domniei Voastre și cu ea s-au certat rău după ce ați plecat, a spus în continuare soldatul în retragere. Aurea i-a povestit despre întâlnirile pe care le aveați cu prostituata hispană numită Kara.

Maximus nu-și putea ascunde surpriza. De unde obținuse sora lui această informație? El era foarte grijuliu să-și acopere pașii, dar, hotărât lucru, nu reușise.

— De ce ai simțit nevoia să mă avertizezi?

— Pentru că soția Domniei Voastre a promis că o va pedepsi cu moartea dacă se întâlnește cu Domnia Voastră în casă. Și mă tem că va fi în stare să-și ducă la bun sfârșit amenințarea.

Generalul nu rămăsese doar perplex, ci era și pe punctul să izbucnească în râs, pentru că el nu avea relații sexuale cu prostituata. O vizita doar ca să obțină unele date despre guvernatorul Publius Carisius și câțiva centurioni care dețineau mai multe informații confidențiale decât s-ar cuveni. Prin ultima încercare obținuse un rezultat.

— Soția Domniei Voastre are o inimă generoasă. Faptele ei izvorăsc de dorința de a vă fi pe plac în toate, a continuat Adrianus nervos.

Maximus și-a zis că discuția devenea tot mai interesantă.

— Soția mea mi-a cumpărat amanta, ca să-mi facă pe plac în toate, dar fără să-mi permită să mă bucur de ea, pentru că în acest caz va pune să fie executată.

Adrianus și-a zis că se exprimase greșit. S-a uitat în ochii generalului și nu a observat în ei decât un licăr ciudat, care scăpa înțelegerii lui, pentru că situația pe care încerca să i-o explice era destul de spinoasă.

— Soția Domniei Voastre dorește să învețe să vă facă pe plac în…

Adrianus nu știa pe care picior să-și lase greutatea corpului; cu mâna dreaptă mototolea mantia pe umeri.

— Vă iubește foarte mult și va face orice ca să n-o uitați în brațele altei femei, a încheiat în cele din urmă.

Totul era clar pentru Maximus.

— Spune-mi cum a decurs întâlnirea dintre ele, i-a cerut pe un ton sec care contrasta cu umorul ce i se citea în privire.

Adrianus i-a povestit de supărarea, tristețea și hotărârea care puseseră stăpânire pe ea după ce avusese discuția cu cumnata ei. Despre interesul de a o cunoaște pe hispană și a vorbi cu ea. I-a povestit și despre teama și nesiguranța pe care le simțise fata înainte să se întâlnească cu hispana. Despre ceea ce găsise în casă și despre atitudinea magnifică pe care o manifestase când se hotărâse s-o cumpere și s-o aducă acasă.

— O stimezi mult, nu-i așa?

Adrianus a tușit încurcat.

— Seamănă cu o fiică pe care am pierdut-o când luptam în Galia, i-a răspuns după câteva momente de ezitare. Pierderea soției nu a fost atât de grea ca aceea a fiicei mele Lucilla. Era lumina ochilor mei.

Maximus trebuia să fi bănuit. Afecțiunea pe care o observase adesea la Adrianus față de Aradia mergea dincolo de datorie, de câștigarea unui salariu.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, i-a spus cu sinceritate.

— Soția Domniei Voastre are inimă bună, iar faptele ei izvorăsc adesea din convingerea că face ce este corect.

Maximus s-a rezemat de masa din lemn pe care se aflau mai multe pergamente. Avea chipul serios. Inima bună a soției lui îl costase deloc neînsemnata sumă de o sută de dinari de argint. Va trebui să ajungă la un acord cu Publius Carisius, pentru că nu era dispus să fie escrocat de către guvernatorul din Iulia Augusta Emerita.

— Poți să te retragi, i-a spus lui Adrianus, care s-a grăbit să îndeplinească ordinul.

Când tăcerea a cuprins din nou *tablinum*-ul, Maximus și-a încrucișat brațele pe piept, gândindu-se la cuvintele bărbatului care o apăra pe soția lui cu o înflăcărare copleșitoare. Chiar dacă Aradia credea că se întâlnește cu o amantă, nu-i pomenise nimic despre asta. Firea nu i se înăsprise, nici nu simțise vreo mustrare în faptele sau vorbele ei. Tânăra cu care se căsătorise reușea să-l uimească încă o dată. Altă femeie ar fi plătit nu ca să cumpere o hispană, ci ca să scape de ea. Și inima lui Maximus s-a umplut de un sentiment nemaicunoscut: mândria de soț.

Îmi întoarce lumea pe dos și nu pot să jac nimic ca să împiedic asta, și-a spus. *Ce voi face dacă mi se lipește de inimă, cum mă tem că se va întâmpla până la urmă?* Aradia nu se purta ca femeile pe care le cunoștea el. În fața unei situații neașteptate, acționa într-un mod complet străin de rațiune sau logică, de pildă, cerându-i apărătorului ei s-o învețe să lupte ca să scape de coșmaruri sau cumpărând o amantă în loc să plătească pentru trimiterea ei departe, poate într-un harem din Carthago.

Maximus se gândea mereu la ea. Chiar dacă stătea departe din proprie voință, acum descoperea că Aradia voia să-l țină legat de patul ei cumpărându-le pe femeile care ar putea să-l intereseze, printre ele și pe hispana care îi dădea informații cruciale, pe care, la rândul ei, le obținea de la bărbații care o plăteau pentru serviciile ei. *Drăguțo, trebuie să înveți o lecție importantă ca să înțelegi de ce un bărbat ca mine rezistă tentației reprezentate de patul tău.*

Cu această hotărâre, a ieșit din *tablinum* îndreptându-se spre peristil și preocupat de elaborarea unei strategii care să se dovedească eficace. Gândul la plăcerea pe care o va obține din aplicarea ei i-a smuls un

zâmbet larg ce i-a încurajat spiritul și i-a ușurat inima. Plecarea în Nord împreună cu ea părea de bun augur. Aradia nici nu-și închipuia ce-o așteaptă. *Așadar, vrei să-mi faci pe plac în toate, mică vrăjitoare. Pe zeul tău Marte că vei obține ce dorești!*

Capitolul 27

Aradia peria drăgăstoasă părul fetiței pe care o ținea în poală. Kara cosea cu ace din os o tunică de culoare stacojie. Mama și fiica se instalaseră în apropierea încăperilor stăpânei, departe de zona mai spațioasă a vilei. Și, chiar dacă îi era dor de cumnata Aurea, compania hispanei reușea să-i umple zilele. Nu știa discuția dintre protectorul și soțul ei cu privire la sclava atât de neobișnuită pe care o cumpărase. Trăia neștiutoare și de aceea era fericită și încrezătoare.

Nu-l vedea pe Maximus în timpul cinelor, pentru că rămânea până târziu în tabără, pentru a-i alege pe oamenii care urmau să-i însoțească în Nord. În plus, trebuia să facă pregătiri.

Kara s-a uitat pe furiș la femeia care acum îi era stăpână și a oftat cu recunoștință. Vila Magna i se părea o construcție splendidă și toți servitorii erau harnici și foarte respectuoși cu ea, ca și cu micuța Nunn. Toți știau că fusese prostituată. Cu toate acestea, în prezența ei nu vorbeau în șoaptă, nici nu o tratau cu dispreț. O iubeau și o respectau pe stăpâna lor și demonstrau asta prin fapte. Niciodată nu ar fi îndrăznit s-o jignească. Era foarte fericită că fusese cumpărată tocmai de ea.

— Este o fetiță foarte frumoasă.

Aradia a mișcat ușor genunchii ca s-o legene pe micuță în timp ce o pieptăna.

— Și foarte cuminte, a răspuns Kara rupând ața groasă cu dinții.

Haina era unită pe umeri și pe laturi.

— Veți fi foarte frumoasă îmbrăcată cu tunica aceasta, doamnă, a spus hispana ridicându-se și dându-i frumoasa haină pe care o cususe.

Aradia a lăsat copila jos și a luat haina în mâini studiind moliciunea materialului.

— A ieșit superb! a mulțumit ea cu sinceritate.

Fusese o adevărată surpriză să descopere cât de bine cosea Kara și cât de mult bun gust avea în alegerea croielii. Văzându-se în picioare pe podea, micuța Nunn a ieșit cu pași șovăitori din încăperea în care se aflau, dar niciuna dintre femei nu a oprit-o. Mereu era prin preajmă vreun servitor care o găsea și avea grijă de ea.

— Aș vrea s-o probați, ca să văd cum vă vine.

La sugestia Karei, Aradia a încuviințat cu un zâmbet. Și-a dat jos mantia care îi acoperea umerii. Hispana a ajutat-o desfăcându-i șireturile de pe umeri ca să-i scoată tunica ieftină pe care o purta. Kara nu reușea să înțeleagă de ce o femeie cu poziția ei și în calitate de soție a unui general al Romei se îmbrăca într-un mod atât de

sărăcăcios. Din fericire, cumpărase din forul orașului mai multe materiale foarte frumoase. Iar ea era încântată să le coasă și să poată s-o îmbrace așa cum merita.

— Decolteul este un pic cam jos, a fost Aradia de părere în timp ce Kara îi potrivea tunica pe corp.

— Ar fi jos pentru un bust ca al meu, dar la Domnia Voastră vine tocmai bine. Aveți o siluetă foarte suplă.

Aradia a privit-o surprinsă, pentru că alături de Kara ea părea lancea unui legionar.

— Sunt prea slabă, a admis cu oarecare mâhnire.

Kara a negat clătinând de mai multe ori din cap în semn de negație.

— Înfățișarea Domniei Voastre este foarte frumoasă și aveți un caracter foarte plăcut. Gesturile dovedesc că sunteți o persoană de încredere, iar zâmbetul exprimă optimism. Niciun bărbat nu ar putea să treacă pe lângă Domnia Voastră fără să observe aceste lucruri și să le admire. Frumusețea interioară este net superioară celei exterioare, și Domnia Voastră aveți în acest trup mic o frumusețe strălucitoare.

Aradia și-a spus că nu ar deranja-o dacă ar trezi aceste sentimente unui bărbat anume: soțul ei.

— Cuvintele tale mă măgulesc, chiar dacă nu sunt întru totul adevărate și de aceea îți mulțumesc sincer.

Kara a hotărât să nu înceapă cu stăpâna ei o discuție despre aprecierea pe care o avea pentru ea. Era prea modestă, deși provenea dintr-o familie nobilă.

— Ar trebui să purtați părul liber, a sfătuit-o.

— Sunt o femeie măritată! a protestat Aradia ușor scandalizată.

— Părul Domniei Voastre pare o perdea de aur, a continuat Kara și, fără să stea pe gânduri, a început să desfacă cocul strâns. Aveți un onduleu natural foarte frumos și grosimea potrivită ca să fie moale la pipăit. Dacă l-ați purta liber, soțul Domniei Voastre nu ar putea rezista impulsului de a-l atinge ca să vadă dacă este la fel de mătăsos cum pare.

Aradia a privit-o cu mult interes. Gândul la posibilitatea ca Maximus să-i mângâie părul i-a stârnit un fior de plăcere. *Ornatrix* a cumnatei ei se limitase s-o înfrumusețeze în tăcere, fără să-i dea sfaturile înțelepte pe care le primea de la Kara.

— Tânjesc ca soțul meu să mă dorească, a admis rușinată, dar nu știu cum să fac ca să vină în patul meu.

— Atunci ar trebui să vă duceți Domnia Voastră într-al lui.

Cuvintele hispanei au lăsat-o cu gura căscată și au făcut-o să roșească.

— Ultima oară când a venit la mine, pur și simplu m-a îmbrățișat până când am adormit din nou, a admis pe un ton scăzut.

— N-ar trebui să-mi dezvăluiți aceste chestiuni intime, a sfătuit-o

Kara jenată.

Aradia nu era deloc de acord. Kara se afla în Vila Magna tocmai ca s-o instruiască, s-o învețe toate trucurile pe care putea să le folosească pentru a-l atrage pe Maximus în patul ei. Pomenind despre părul lăsat liber, îi demonstrase că nu se înșelase deloc.

— Dacă mă duc în patul soțului meu, ce trebuie să fac ca să-i trezesc dorința?

Kara s-a uitat fix la ea. Îi acceptase ordinul de a-i privi chipul când se aflau în intimitate. I se părea atât de tânără și de vulnerabilă, încât a scos un oftat și i s-a adresat cu indulgență.

— Mângâiați-i pântecele în cercuri lente și coborâți mâna până când atingeți ușor membrul care va fi în repaus, dar care se va trezi rapid la viață.

Obrajii Aradiei ardeau ca niște și cărbuni încinși.

— Pot să-i fac rău dacă mângâierile mele sunt prea încărcate de dorință?

Kara a înțeles lupta pe care o dădea fata cu dorințele ei juvenile. Se afla în plenitudinea sexualității sale și soțul ei părea că nu-și dăduse seama de asta. Stăpâna ei era un diamant brut.

— Am să vă arăt cum trebuie să faceți, dar pentru asta am nevoie de un obiect, i-a spus Kara pe un ton hotărât. Mă duc să caut ceva care să ne ajute să exersam.

În fața Aradiei se deschideau o infinitate de posibilități.

— Până atunci eu mă duc s-o caut pe micuța Nunn. Pe urmă am s-o duc la Alexandra, ca să stea cu ea cât timp noi vom continua discuția.

Alexandra era fiica mai mică a bucătăresei și o adora pe micuță.

Cele două femei au pornit în direcții opuse.

A fost foarte distractiv s-o caute pe micuța Nunn. Era ca un cățeluș, ca animăluțele pe care le crescuse cu dragoste în casa din Velitrae. Amintirea a tot ceea ce pierduse a făcut-o să se oprească, și bucuria i s-a risipit din suflet. Încă nu trecuse peste moartea părinților și nenorocirea fraților ei. Și-a pus mâna pe burtă ca să-și reprime un geamăt, dar, înainte să dea drumul primei lacrimi, râsul micuței care se juca în atriu cu frunzele unei plante a făcut-o să-și revină.

— Aici erai! a exclamat cu o voce atât de blândă, încât micuța a privit-o țintă și fără teamă cu ochii ei mici. Am venit să te duc la Alexandra, vrei?

Aradia i-a întins mâna, dar micuța a ignorat-o. A atins cu degețelele tunica și a tras de ea în jos.

— Îți place? Și mie. Mama ta coase extraordinar și sunt foarte norocoasă că pot să profit de strădania ei.

S-a lăsat pe vine în fața fetiței. Micuța i-a zâmbit și mai larg.

— Ești foarte frumoasă și dulce. Îmi topești inima doar cu o privire.

Aradia a întins brațele către trupșorul mic.

— Vii cu mine? a insistat.

Fetița a acceptat în cele din urmă. S-a prins de gâtul ei și i-a inspirat mirosul, cum făcea adesea cu propria mamă. Aradia nu a putut să reziste impulsului de a o îmbrățișa strâns înainte să se ridice cu ea în brațe. Vorbind și râzând, s-au îndreptat către dependințele servitorilor, unde spera s-o găsească pe Alexandra.

Maximus observase scena de pe coridorul care despărțea atriul de *tablinum.* Vocea Aradiei îl făcuse să se oprească. S-a întors spre ea, crezând în primul moment că îi vorbea lui, dar se înșelase. Nu o observase pe fetiță până când nu a auzit glasul catifelat. Vederea ei, îmbrăcată în tunica stacojie și cu părul lăsat liber pe spate îl amuțise pentru un moment. Veșmântul era prea seducător și i se lipea de trup ca o a doua piele. Sângele i-a năvălit în inimă, care a început să-i bată cu putere. Dorea s-o caute și s-o întrebe de ce se îmbrăcase așa și ce o făcuse să-și lase părul liber. Voia s-o întrebe cine era fetița care îi acapara toată atenția și față de care se purta cu atâta afecțiune.

Fir-ar să fie, încep să-mi pierd controlul!, s-a admonestat. Trebuia să-și stăpânească emoțiile, dar și acțiunile, și ea nu îl ajuta. *Aradia nu este vinovată de haosul pe care mi-l provoacă simpla ei prezență,* a admis cu sinceritate. Și-a dres glasul ca să înghită saliva ce i se adunase pe cerul gurii și a traversat peristilul în direcția încăperilor lui. Trebuia să participe la o ultimă întâlnire cu guvernatorul, dar și-a zis că putea să mai aștepte. Voia să facă unele cercetări printre servitori în legătură cu schimbările pe care le observase în ultimul timp la soția sa.

În seara aceea Aradia și Maximus au cinat singuri, pentru că Aurea nu mai era acasă, iar Marius Tarquinus se afla în tabăra din Iulia Augusta Emerita. Ea stătea surprinzător de gânditoare și nu-și schimbase hainele. Purta încă tunica stacojie și părul lăsat liber. O panglică de aceeași culoare îi înconjura fruntea și se termina la ceafă într-un șiret elaborat. Buclele ușoare se odihneau pe brațul tapițat al divanului și, fără să-și dea seama, el a luat una dintre ele între degete. Acest gest i-a trezit interesul Aradiei, care a întors capul spre el și l-a privit cu deferență.

— Voiam să-ți atrag atenția, i-a spus el, căci în timpul cinei te-am văzut absentă și îndepărtată, corpul tău era lângă mine, dar mintea în altă parte.

Aradia a mijit ochii. Într-adevăr, gândurile ei erau îndreptate către discuția pe care o avusese cu Kara. Noua ei maestră o instruia în arta amorului și exersase cu o legumă pe care o furase de la bucătărie și pe care o obligase s-o mângâie ca și cum ar fi fost membrul unui bărbat. A învățat-o s-o facă încet, de sus în jos, cu infinită blândețe, conștientă de asprimea pielii și grosimea ei. Zâmbetul păcătos i-a luminat chipul. Ea nu se credea capabilă să-l atingă și să-l mângâie așa pe Maximus,

deși dorea. Ești altfel. Ochii lui erau ațintiți asupra chipului vesel al femeii. Aradia i-a susținut privirea cu o strălucire care i-a provocat un spasm în stomac. Ochii i-au coborât apoi pe decolteul ei și pe sânii umflați pe care materialul mătăsos îi scotea în evidență. Nu purta pe sub tunică *mamillare,* fâșia de țesătură fină care proteja bustul. Din acest motiv, scandalosul material desena perfect areolele și sfârcurile care le încoronau. A simțit deodată o biciuire între picioare, care l-a năucit. Dorința l-a cuprins pe neașteptate. Aradia a luat o prună uscată și a mușcat din ea fără să observe starea emoțională pe care i-o crease. Mirosea delicios și se mișca cu o grație înnăscută, chiar dacă nu era conștientă de asta. Maximus știa că trebuia să-i vorbească despre sora ei, dar refuza s-o facă. Nu voia să rupă precara pace pe care o vedea în ochii ei frumoși. De mai mult timp nu o mai auzise plângând nopțile, ca și cum ar fi trecut în sfârșit peste nenorocirea care se abătuse asupra familiei sale prin moartea părinților. *N-am de ce să-i spun, cel puțin nu deocamdată,* s-a încurajat Maximus. *Pot s-o fac după ce ne întoarcem din Nord, și ea va fi mai liniștită în Vila Magna*.

— Paznicii de pe zid mi-au spus că te-au văzut în for.

Aradia s-a înecat cu pruna. A tușit puternic și și-a dres glasul. Maximus a pus vin aromat într-o cupă și i-a dat-o. Când a luat-o, s-a aplecat prea mult, iar decolteul tunicii s-a desfăcut, scoțând la iveală un sân perfect, pe care el l-a devorat din priviri.

— Am fost la prăvălia lui Indultes. Este hispanul care vinde stofe foarte fine. Voiam să-i cumpăr Aureei un *suffibulum*{22} înainte să plece la Roma. I-a plăcut mult unul foarte asemănător pe care îl vindea Luam în for.

— Doar vestalele Romei poartă *suffibulum,* a argumentat el.

— Oricum, a continuat ea, și femeile nobile din Roma pot să-l poarte. Este mult mai ușor decât mantia de acoperit capul și nu este așa de călduros în zilele însorite.

Maximus a privit-o atent, fiindcă știa că mințea. Aradia fusese în oraș ca s-o viziteze pe hispana pe care ulterior o cumpărase; dar nu i-a spus că știa secretul pe care ea credea că-l ascunde.

— Indultes ți-a vândut materialul cu care ești îmbrăcată?

Întrebarea bărbatului a neliniștit-o. Aradia nu era obișnuită să mintă, dar nu putea să-i spună de ce se dusese în oraș.

— L-am cumpărat de la Luam mai demult și am cumpărat și altul de culoare gri. Aurea a insistat. A spus că îmi va scoate în evidență culoarea ochilor.

Maximus i-a pus degetul pe bărbie și i-a înălțat capul. Amândoi stăteau lungiți, și umerii aproape că li se atingeau. Putea s-o miroasă, s-o atingă.

— Ochii tăi îmi amintesc de argintul topit, când este modelat pentru baterea unei monede. Ai putea să omori un bărbat cu strălucirea lor.

Aradia a făcut ochii mari, pentru că Maximus nu-i spusese niciodată ceva atât de frumos. A simțit cum inima ei începe un dans nebun, pe care, deși a încercat să-l domolească, nu a putut.

— Cuvintele tale mă fac să rămân fără respirație, a recunoscut ea cu încrederea cuiva care nu cunoaște pericolul, nici nu-l așteaptă.

— Ești foarte frumoasă, draga mea. Bună și simplă.

Sunt gata să mă opresc din respirat și, dacă o fac, voi leșina, și-a zis Aradia. Lucrurile pe care i le spunea Maximus erau ca niște mângâieri pentru inima ei îndrăgostită, suflare de viață în plămâni. Degetul lui a desenat o linie descendentă din bărbie și s-a oprit la baza gâtului. Ea și-a ținut respirația, iar el a continuat să coboare până în dreptul sânilor.

— Atât de discretă, de sinceră și de fidelă…

Obrajii Aradiei au căpătat culoarea sângelui, de parcă ar fi ciupit-o. Nu fusese sinceră cu el, și faptul că îi atribuise această calitate a făcut-o să se rușineze.

Maximus a observat încordarea ei când i-a auzit cuvintele și a admirat curajul cu care îi susținea privirea.

— Mă iubești, Maximus? l-a întrebat ea după un moment.

El a încetat s-o mai mângâie și a luat cupa cu vin ca s-o ducă la buze, dar, înainte să bea, i-a răspuns concis.

— Întotdeauna mi-ai fost dragă, micuță Aradia.

Răspunsul bărbatului a fost neașteptat. Ea s-a așezat în capul oaselor și a lăsat picioarele să-i atârne. El stătea tot întins, continuând s-o privească.

— Ai face dragoste cu mine, dacă ți-aș cere?

O tăcere grea s-a lăsat între ei. El nu a clipit. Ea a rezistat impulsului de a întoarce privirea, deși simțea tentația să o facă.

— Da.

Răspunsul lui Maximus a făcut-o să coboare pleoapele pentru ca el să nu observe profunda deziluzie care o cuprinsese după ce el rostise cuvintele. Aradia a respirat de mai multe ori ca să-și potolească bătăile inimii. Prin laudele lui, îi preamărise sentimentele, iar prin ultima acceptare, le condusese în *infern,* locul pe care i-l descrisese odinioară Antoninus pe când studia scrierile grecești.

— Ai să-mi ceri?

Întrebarea bărbatului i-a scrijelit auzul. Ea voia s-o iubească fără să trebuiască să-i ceară, același lucru fără să considere asta o datorie ingrată și deranjantă. Avea mândria ei, demnitatea ei de femeie îndrăgostită, care nu dorea să fie tratată cu afecțiune, ci cu dragoste. *Ești o naivă,* și-a zis zbuciumată. *Ar trebui să fie de ajuns pentru tine,* a continuat cu capul plecat. Dar nu era!

— Nu, i-a răspuns în cele din urmă, după o lungă pauză. Poți să te odihnești liniștit, că nu-ți voi tulbura pacea cerându-ți ceva ce nu

dorești, cel puțin nu atât de mult ca mine.

Aradia a făcut o mică săritură și s-a ridicat în picioare. Cu o bătaie din palme i-a chemat pe servitori ca să strângă resturile cinei, s-a despărțit de soțul ei cu un sărut pe obraz și a plecat la fel de discret pe cât de tăcut rămăsese Maximus după răspunsul soției sale. Urma de parfum feminin a persistat un timp în jurul lui. El s-a ridicat privind golul prin care dispăruse Aradia. O supărase și nu știa de ce. Oare nu răspunsese afirmativ la propunerea ei? Și de ce îl lăsase singur și cu senzația că îi scăpase ceva important din discuția pe care o avuseseră?

Sunt gata să aflu, și-a spus înainte de a părăsi tricliniul pentru a porni în căutarea irezistibilei sale soții.

Capitolul 28

Aradia tocmai își scotea tunica stacojie și o lăsa să cadă. Servitoarea i-a tras pe cap haina scurtă pe care o folosea când dormea, exact în momentul în care Maximus își făcea intrarea în cameră. Vederea trupului gol de femeie l-a țintuit locului. Ea s-a întors iute și, observându-i prezența, a roșit până la rădăcina părului.

— Lasă-ne singuri, a ordonat el. Stăpâna ta nu va avea nevoie de tine în seara asta.

Servitoarea a luat tunica stacojie și a dispărut rapid de-acolo.

— Ma… Maximus, s-a bâlbâit complet uluită să-l vadă în încăperile ei private. S-a întâmplat ceva?

El a schițat un zâmbet viclean pe care ea, din cauza tinereții, și a lipsei de experiență nu l-a înțeles.

— Nu ne-am terminat discuția de după cină.

— Dis… discuția.

Aradia își simțea limba ca de cârpă udă. La rândul său, tunica scurtă cu care era îmbrăcată o făcea să se simtă goală în fața lui Maximus, care o devora din priviri. Ceva cu totul neașteptat pentru ea.

— Mi-ai pus o întrebare, îți amintești?

Cum ar putea să uite? Răspunsul pe care îl primise o făcuse să se prăbușească și să se izbească de dura realitate.

— Acum este rândul meu să te întreb.

Ochii tinerei soții au mijit bănuitori.

— Nu este nevoie, i-a răspuns liniștită. Scutește-mă de neplăcerea pe care mi-o va provoca întrebarea pe care vrei să mi-o pui, te rog.

Maximus se apropia foarte încet de ea, însă Aradia nu se dădea înapoi, dovedind astfel un curaj asemănător celui al multor bărbați pe care el îi admira.

— Dacă ți-aș cere, m-ai lăsa să fac din nou dragoste cu tine? a întrebat el.

Aradiei îi tremurau genunchii atât de tare, încât s-a temut că se va prăbuși. Maximus și-a scos centura care îi ținea tunica scurtă și roșie pe talie. Materialul a rămas liber în jurul mușchilor lui puternici.

— Te refugiezi într-o tăcere foarte suspectă, pe care aș putea s-o interpretez ca pe un refuz.

— Te-ar deranja dacă aș refuza? l-a întrebat, la rândul său, cu o voce mică.

Ceea ce dorea mai mult pe lume era să-și recupereze părinții. Ca viața ei să fie din nou cum era înainte, când se bucura de prezența fraților săi și ca Maximus s-o iubească din tot sufletul, așa cum ea îl

iubea pe el.

— Te doresc, micuță Aradia, deși nu știu ce vrajă mi-ai făcut de nu pot să mă gândesc la altceva decât să te posed. M-ai drogat cu *passum*-ul{23} pe care l-am băut în seara asta?

Ea a respirat brusc. Sinceritatea zdrobitoare a soțului ei a avut efectul unui foc pârjolitor care a suit rapid de la pântece până în gât.

— Mă întreb în fiecare noapte de ce nu vii în patul meu după ce m-ai iubit prima dată.

Declarația ei a relaxat umerii lui Maximus.

— Vrei să știi?

Ea s-a grăbit să nege. Totuși, Maximus a continuat implacabil.

— Din remușcare, i-a răspuns el. Tinerețea ta mi se pare un zid de netrecut.

Aradia a deschis gura și a închis-o brusc. Răspunsul acesta o prinsese cu garda jos.

— Te-am ținut în brațe când erai o fetiță, te-am văzut crescând, dar, chiar și-așa, continuam să te văd ca pe o fetiță, și nu ca pe o femeie.

Felul lui de a vorbi la trecut i-a dat speranțe inimii ei pline de iubire.

— Și acum? l-a întrebat cu un interes nemăsurat pe care nu s-a obosit să-l ascundă.

— Acum nu, a răspuns Maximus cu emoție în glas. Nu, de când am avut sub trupul meu pe cel atât de seducător al tău. Nu, de când am gustat nectarul dulce al buzelor tale și am mângâiat pielea caldă de pe pântece, înainte să intru în interiorul său satinat și să te umplu cu sămânța mea.

Aradia a fost trasă cu putere spre el.

— Aș putea să-ți fiu tată, dar, pe Jupiter, nu-mi mai pasă!

Sărutul îndelung așteptat a fost așa cum își imaginase ea în cele mai tainice visuri: dulce, tandru și în același timp sălbatic de pasional. Mâna lui Maximus a ținut-o de ceafă și a forțat-o să deschidă gura ca să-l poată primi cu totul. Sărutul nu a fost timid, cum se aștepta ea. Nu o mângâia ca un îndrăgostit care are tot timpul ca să-și câștige iubita. Sărutul era ca un foc primitiv, atât de pasional, că Aradia s-a simțit pierdută. Maximus a băgat limba în gura ei, explorând toate ungherele, mângâind fiecare cotlon, ușor, căutând să dezlănțuie febra în tot trupul ei. Când sărutul a încetat, el s-a oprit fără să miște niciun mușchi. A ținut-o într-o îmbrățișare și a continuat s-o privească în ochi. Ea a avut senzația că era înghițită de adâncurile insondabile ale ochilor lui negri. El a aplecat din nou capul în întâmpinarea gurii ei. Aradia și-a ținut respirația, așteptând un sărut fierbinte și răvășitor, dar a fost surprinsă când soțul ei abia i-a atins buzele și, preț de o clipă, eternă, a sărutat-o cu infinită blândețe, ca și cum într-adevăr însemna totul pentru el. Aradiei i s-a părut emoționant gestul lui. Voia

un sărut pasional. Simțea că gura ei era făcută doar pentru el. Maximus i-a dus deodată mâna la inima lui.

— Atinge-mă. Simte-mă.

A ascultat supusă. Cu palmele deschise a început o explorare a perfectei simetrii a torsului masculin. L-a mângâiat, l-a străbătut încet, aproape cu reverență, simțind sub degete pielea caldă acoperită de tunică. Când l-a simțit înfiorându-se sub mângâierile ei, a înălțat ochii și l-a privit. O căldură incredibilă iradia din ochii lui și imediat i-a simțit mâna pe ceafă ca să-i dea un sărut care a amețit-o. El îi permisese să-l atingă. Iar ea nu putea să înceteze să facă asta, chiar dacă îmbrăcămintea o împiedica s-o facă așa cum voia. Ca și cum el i-ar fi citit gândul, s-a depărtat și și-a scos tunica. A urmat lenjeria intimă. Maximus a rămas gol în fața Aradiei, care îl devora din priviri.

Tunica scurtă a tinerei avut aceeași soartă.

Atunci simțul ei tactil s-a exacerbat până la o limită nebănuită. Simțea mâinile lui care parcă o ardeau. S-a prins de mijlocul lui ca și cum de asta i-ar fi depins viața.

Maximus a ținut-o în brațe și a dus-o până la pat unde a întins-o cu multă blândețe. O clipă mai târziu, a început s-o acopere de sărutări. Aradia a simțit că sfârcurile i se întăreau și că stomacul i se încorda de așteptare. El a depus un sărut pe sânul ei drept și după aceea totul s-a redus la extaz pur pentru ea. Maximus dezlănțuise în ea o furtună, pe care nu știa cum s-o oprească. Și-a arcuit spatele, parcă aruncându-și sfârcurile roz spre gura lui, în timp ce îi simțea degetele mângâind-o în locurile cele mai intime, astfel încât pielea i-a luat foc. A mușcat ușor un sfârc și a excitat-o într-atât, încât a desfăcut picioarele, pentru ca să-i înlesnească accesul spre interiorul ei. Năucită de dorința pe care i-o stârnea, l-a ținut de cap în timp ce el îi sugea unul dintre sfârcuri și continua să mângâie perla roz, care devenise foarte sensibilă la atingerea lui. Maximus a simțit momentul în care climaxul o străbătea pe soția lui în valuri. S-a așezat repede peste ea, sprijinindu-se în brațe ca să n-o strivească cu greutatea lui. Aradia și-a așezat mâinile pe umerii lui, neîncetând să-l privească. Voia să închidă ochii și să se abandoneze plăcerii sublime pe care o simțise, dar el nu i-a dat voie. A început s-o penetreze încetul cu încetul, cu infinită tandrețe. Era atât de mare, încât a simțit că trupul i se umple dincolo de capacitatea sa, dar această senzație nu a durat prea mult. Foarte curând a descoperit că trupul ei era în stare să suporte impresionanta lui erecție. De aceea Maximus îi dăruise mai întâi ei plăcere, ca să fie relaxată. Când a început să se miște în ea, Aradia a gemut din nou, dar el nu a mai sărutat-o. Voia să vadă chipul ei când va ajunge iarăși pe culmile plăcerii.

În brațele soțului ei și mirată de propria pasiune furtunoasă, a început să-și împingă șoldurile spre el, și astfel a găsit ritmul care i-a

învăluit într-un dans sălbatic căruia i s-au dăruit fără opreliști. Amândoi respirau la unison, el reușind cu gemetele sale s-o elibereze complet de inhibiții. Și-au hrănit frenezia până când totul a explodat în jurul lor.

Aradia se simțea istovită.

— Trezește-te, a scuturat-o Maximus cu blândețe, dar cu insistență. A sosit momentul să-ți reiei antrenamentul.

Ea a deschis pleoapele uimită. Întunericul acoperea fiecare colț al încăperii.

— Antrenamentul? a întrebat surprinsă.

— E bine pentru tine să știi să te aperi și cine poate să te învețe asta mai bine decât mine. Va fi o muncă grea, dar vei învăța repede.

Aradia nu-și revenea din uimire. Cu câteva momente mai înainte, se abandonase iubirii după minunata experiență împărtășită cu el, iar acum voia să ia spada și să înceapă să lovească prin aer cu lama ei.

— Îi vom trezi pe Adrianus și pe Oton, dar și pe ceilalți servitori, care nu sunt obligați să se scoale înainte de vreme, a protestat șovăitoare.

Maximus a schițat un zâmbet sincer, pe care ea l-a luat ca pe o prevestire rea.

— Pune-ți pe sub tunică un *mamillare,* pentru că nu vreau să mă distragă sânii tăi adorabili.

Mâna lui a mângâiat unul dintre ei. Aradia a încercat să îl asculte. Dar, adormită cum era, nu și-a pus veșmântul despre care pomenise el, ci doar tunica de noapte. Continuând să nu fie conștientă de ce se întâmplă, l-a urmat pe Maximus spre băi și s-a mirat. Se vor lupta în apă?

— Aici vom putea să exersăm fără să-i trezim pe protectorii tăi, i-a spus fără ca ea să întrebe nimic.

Apoi i-a dat o spadă pe care Aradia a luat-o fără să știe ce să facă cu ea. Încă nu se dezmeticise bine din somn. O lovitură cu latul lamei la fund a trezit-o brusc.

— Ridic-o deasupra capului în poziție de atac și nu lovi decât dacă te confrunți cu o acțiune ofensivă clară.

După câteva momente, Aradia avea fesele roșii de câte avertismente îi dăduse Maximus. Ea nu nimerise nici măcar o lovitură.

— Menține-te în gardă! i-a ordonat cu voce fermă. Acum atacă!

Dar ea nu s-a sinchisit să ridice arma ca să se apere de noua lovitură dată fundului ei. S-a masat cu o mână, privindu-l supărată.

— Nu sunt pregătită să răspund niciunui atac.

Maximus a lăsat spada, care a căzut la pământ cu zgomot. Ea l-a imitat.

— Crezi că pericolul va veni când vei fi pregătită și că te va anunța?

Aradia a strâns buzele, fiindcă o trezise pentru ceea ce ea considera un capriciu.

— Este un fel de pedeapsă pentru că te-am ațâțat să faci dragoste cu mine? Cu pasiunea mea, am trezit bestia legionară care trăiește în tine?

Maximus a mijit ochii ca s-o privească atent.

— Vrei să te întorci în pat?

Aradia a făcut cu vehemență un gest afirmativ. Gândul că-și va rezema trupul de salteaua moale o făcea să ofteze de plăcere.

— Nu pot să mă gândesc la altceva, i-a răspuns nerăbdătoare.

Maximus a trecut la alt tip de acțiune. A luat-o de umeri și a aplecat capul spre gura ei. Sărutul intens și vorace a sleit-o de puteri. Aradia s-a agățat de gâtul lui și i-a oferit buzele, pentru ca el să le guste în voie. Și a gemut când limba aspră și caldă s-a desfătat explorându-i buza inferioară în timp ce-i mângâia bustul până când i-a simțit sfârcul întărindu-se.

Mâinile ei au trecut la acțiune. I-a ridicat tunica scurtă și a desfăcut șiretul de la *subligar*{24}, care a căzut la pământ alături de spade. Aradia i-a luat membrul în mâini și l-a apropiat de pântecele ei ca să-i simtă forța. Atingerea i s-a părut foarte moale și a început să-l mângâie așa cum o învățase Kara, de sus în jos, fără să apese prea mult.

Maximus a luat-o în brațe și i-a potrivit picioarele în jurul șoldurilor lui. A rezemat-o de peretele rece al încăperii, continuând s-o devoreze cu sărutări amețitoare. Ea a gemut când a fost penetrată cu violență. Mișcările lui succesive reușeau să-i smulgă mici strigăte de plăcere.

— Ești trează? i-a șoptit la ureche. Sau vrei să te întorci în pat?

Aradia nu putea să răspundă, pentru că era invadată de zeci de senzații, una mai plăcută decât cealaltă. Valurile intense au început în vintre și au urcat până în stomac în spirale haotice.

Climaxul intens a venit fără veste, iar Maximus a trebuit s-o sărute ca s-o împiedice să țipe și să trezească toată casa. Ea gâfâia tare, respira întretăiat, și el a avut nevoie de un moment ca să se recupereze după orgasmul puternic.

A lăsat-o pe podea cu infinită blândețe și s-a depărtat de ea încet. A luat spadele de jos și i-a întins-o din nou pe-a ei.

Chipul Aradiei oglindea o nedumerire absolută. Nu avea putere nici să stea în picioare. Cum ar fi putut să țină arma fără să cadă la pământ, istovită de plăcerea pe care o trăise cu câteva clipe mai devreme?

— Nu poate fi adevărat! a exclamat stupefiată.

— Nu mai ești adormită, nu-i așa? Acum, în poziție de atac, i-a spus cu un aer marțial.

Și Maximus i-a dat cea mai mare bătaie din viața ei, împreună cu

plăcerea cea mai absolută. Când soarele s-a ivit la orizont, el mai făcuse încă de două ori dragoste cu ea și îi lăsase fesele roșii și foarte sensibile, ca și interiorul coapselor. Aradia era sătulă de sex și în același timp lovită în amorul propriu. Soțul ei nu era un bărbat normal. Cum putea să facă dragoste cu ea și după câteva clipe s-o atace ca pe un dușman? Ea a încercat să evite loviturile apărându-se, dar toropeala și căldura pe care le simțea în trup de câte ori o iubea o făceau neîndemânatică și greoaie și a presupus că nu va putea să stea în fund o săptămână.

Dar reușise s-o trezească de tot, chiar dacă antrenamentul se dovedise ucigător. O durea spatele. Simțea cârcei în brațe, dar avea sufletul satisfăcut de dorință o împărtășită. Merita fiecare atenționare dată la fund când lăsa garda jos, pentru că premiul de consolare fusese magnific.

Capitolul 29

În cele din urmă Maximus nu a luat-o cu el în nordul Hispaniei, în tabăra de la Lucus Augusti. Decepția fusese atât de mare, că o năpădiseră tristețea și melancolia. Generalul făcuse dragoste cu ea de câteva ori în noaptea aceea magică, dar plecase când ea, istovită și învinsă de iubire, nu simțise momentul în care el părăsea încăperea.

Marius Tarquinus devenise gardianul ei, alături de cei doi legionari în retragere, Adrianus Sabinus și Oton Arrio, care o urmau tăcuți în timp ce Aradia încerca să alunge imensa deziluzie care pusese stăpânire pe ea.

Timpul se scurgea fără vești de la Maximus, și Aradia s-a dedicat cu fervoare treburilor casei. S-au semănat câmpurile pentru următoarea recoltă. S-au plantat viță-de-vie și câțiva măslini aduși special de la Roma de către general.

Aradia nu mai călărise și nu mai vizitase Iulia Augusta Emerita. Toată atenția ei era concentrată pe așteptarea întoarcerii soțului ei și pe transformarea căminului lor în cel mai plăcut și mai confortabil loc din lume. Vila Magna oferea o pace desăvârșită. Cea mai bună și mai potrivită odihnă pentru un războinic.

Kara îi cususe mai multe tunici atât de frumoase, că ar fi smuls nu doar un singur oftat de invidie, dacă s-ar fi plimbat îmbrăcată cu ele prin splendida Romă. Era fericită că le avea gata pentru întoarcerea lui Maximus. Voia să fie frumoasă și strălucitoare pentru el, numai pentru el.

A oftat în bătaia vântului, privind cel mai frumos apus de soare din viața ei. Soarele, de o intensă culoare portocalie, se despărțea de ea ascunzându-se dincolo de orizont. S-a uitat la cursul sinuos al râului. Razele de soare eclipsau totul, și ceața de aburi care se ridica din apă plutea ca un văl cenușiu-pal peste Iulia Augusta Emerita, dându-i un aer de mister și măreție. De pe colină putea să vadă zidul înalt și activitatea care se desfășura în interiorul acestuia. În cele din urmă, soarele s-a ascuns complet după munții verzi, și ea s-a hotărât să se întoarcă în casă. Adrianus Sabinus, care stătea în picioare în spatele ei, i-a dat mâna ca s-o ajute să se ridice de pe scaun. Aradia i-a mulțumit cu un zâmbet.

— Nu ai fost căsătorit niciodată?

Întrebarea l-a surprins pe bărbat, pentru că el mereu fusese discret când venea vorba despre problemele lui personale. A răspuns, totuși.

— Soția și fiica mea au murit cu mult timp, în urmă, pe vremea când luptam în Galia sub comanda generalului Marcus Antonius.

Aradia nu se așteptase la confesiunea aceasta făcută în mod spontan.

— Atunci, amândoi am pierdut o parte importantă din viețile noastre.

Protectorul a confirmat în tăcere vorbele tinerei.

— Scade vreodată durerea provocată de pierdere?

— Niciodată! a exclamat cu un glas care i-a spus mai mult decât putea să-și imagineze.

În ochii lui, Aradia putea să vadă o suferință infinită.

— Vorbește-mi despre ele, i-a cerut în șoaptă. Va fi o onoare să le cunosc prin tine.

Adrianus Sabinus nu era obișnuit să vorbească despre femeile care însemnaseră totul pentru el, dar îi și prevestiseră nefericire absolută.

— Vă voi povesti despre bătălia de la Alesia{25}.

Aradia a înțeles că nu voia să vorbească despre femeile pe care le pierduse și i-a respectat dorința.

— Vă cunosc pasiunea pentru bătăliile câștigate de Roma, și aceea a fost o înfruntare teribilă, a continuat legionarul cu glas ferm. Tabăra noastră se afla în regiunea tribului gal al mandubilor. Voiam să cucerim fortăreața din Alesia. Și, ca să reușim, au intrat în luptă armatele Romei, pe care le comanda Iulius Cezar.

— Tata îmi vorbea des despre el. Îl admira foarte mult.

— Iulius Cezar a fost un bărbat extraordinar. Un strateg cum altul Roma nu va mai cunoaște.

Adrianus a păstrat tăcerea o clipă, înainte să continue explicația, în timp ce amândoi mergeau pe drumul spre casă.

— Grație cavaleriei pe care o comanda generalul Marcus Antonius și legiunilor conduse de comandanții lui, Titus Labienus și Caius Trebonius, am obținut o mare victorie.

În vocea bărbatului răzbătea mândria. Aradia l-a privit înduioșată, pentru că îi amintea de înflăcărarea tatălui său când îi vorbea despre cuceririle Romei în luptele purtate împotriva altor popoare.

— Tata mi-a povestit că Vercingétorix, fiul liderului gal Cetilo, aparținea unuia dintre triburile cele mai puternice din Galia centrală și că a reușit să unească majoritatea triburilor galice, oferindu-se să alunge armata Romei de pe teritoriul lor. O promisiune greu de îndeplinit, dar care nu l-a speriat.

— S-ar zice că-l admirați, i-a reproșat el.

Aradia a clătinat din cap, în semn de negație, dar nu într-un fel convingător.

— Admir pe oricine luptă pentru ceea ce crede și pentru cei pe care îi iubește, s-a apărat tânăra.

— Dar Vercingétorix a pierdut bătălia. A căzut prizonier, însă nu a fost executat. I s-a arătat o indulgență nemeritată.

Ea nu era de acord cu vorbele lui Adrianus Sabinus. Orice cetățean care lupta pentru viața sa și a familiei sale merita clemență și iertare.

— Uneori simt că indulgența nu este una dintre cele mai mari virtuți ale noastre. Sau crezi că mă înșel?

Adrianus Sabinus a privit-o perplex. Ea s-a grăbit să-și continue relatarea:

— Tata mi-a povestit despre unele orori care s-au comis împotriva popoarelor supuse. Sila Marcus era un legionar curajos, dar cu o inimă generoasă.

— Am pierdut mulți oameni în Galia - a corectat-o el ca și aici, în Hispania. Mulți legionari nu se vor mai întoarce niciodată la familiile lor. Poate că nici garnizoana pe care o comandă generalul Lucius Maximus Magnus nu se va mai întoarce din Nord.

Dacă Adrianus voise s-o sperie, reușise. Gândul la moartea lui Maximus a făcut ca neliniștea să-i înnegureze chipul. Ea își făcea griji pentru lucruri lipsite de importanță, în timp ce Maximus lupta ca să instaureze pacea și ordinea în Hispania. Remușcările au năpădit-o într-atât, încât și-a reprimat cu greu un geamăt dureros.

— N-aș mai suporta încă o moarte în familia mea, aș înnebuni, i-a răspuns cu capul plecat.

Adrianus Sabinus a regretat cuvintele rostite, dar nu și le-a retras.

— Maximus este un general magnific, a asigurat-o el. Inteligent și înțelept. Își studiază adversarii și știe cum să lupte contra lor cu prețul unor pierderi infime. Ar fi fost o onoare să lupt sub comanda lui.

Aradia și-a înălțat capul și l-a privit cu ochi strălucitori.

— De aceea ai acceptat să fii apărătorul meu? În semn de admirație față de el? l-a întrebat, știind răspunsul pe care i-l va da.

— Am acceptat, pentru că îmi amintești de Lucilla, fiica mea.

Acum chiar că o luase prin surprindere. Aradia s-a oprit și l-a privit cu o întrebare în ochi, sperând că-și va continua explicația. Dar Adrianus n-a mai adăugat nimic.

S-au întors în casă în tăcere. Fiecare cu gândurile sale. Când au ajuns în frumoasa grădină care preceda intrarea în vilă, s-au pomenit cu neașteptata vizită a centurionului Caius Marius, care îi aducea o scrisoare expediată de urgență din Roma. Îi era adresată. I-o trimitea Lucia Aurea și, când a luat-o, degetele i-au tremurat ușor. Dacă erau vești din Roma, nu puteau fi bune. Centurionul și-a luat rămas-bun de la Adrianus Sabinus și de la ea și a pornit înapoi spre Iulia Augusta Emerita.

Când a citit misiva pe care i-o trimisese cumnata ei, Aradia a crezut că o să moară de durere. Nu îi explicase nimeni cu adevărat ce i se întâmplase surorii ei după atacul violent asupra părinților și fratelui lor. Aurea nu omisese niciun detaliu în legătură cu asta. I-a povestit cu lux de amănunte ce se petrecuse în casa senatorului Sila Antoninus.

Când a aflat, a simțit că suferința îi taie răsuflarea. A plâns, a gemut și s-a frânt în două din cauza durerii care a cuprins-o și pe care nu putea s-o controleze.

Sane, Sane, ce ți-au făcut? De ce?, s-a întrebat plină de neliniște și de furie neputincioasă. *Maximus, de ce nu mi-ai spus? Aveam dreptul să știu!,* și-a zis înecată de plâns. Îi ascunseseră adevărul și, în timp ce încerca să se calmeze pentru a-și liniști spiritul, a blestemat iar și iar până când a rămas fără puteri.

Kara a încercat s-o consoleze, dar durerea Aradiei nu putea fi alinată. Toți cei din casă o priveau tulburați, pentru că nu știau ce să facă în fața nefericirii stăpânei lor. Adrianus Sabinus a preluat controlul și s-a ocupat ca fiecare să-și îndeplinească prompt obligațiile.

Aradia nu a mâncat nimic în seara aceea. Nici când s-a făcut dimineață și nici pe parcursul zilei următoare. Tăcerea se instalase pretutindeni, iar Adrianus și Oton sufereau, pentru că nu puteau s-o ajute să depășească durerea care o încerca. O îndrăgiseră foarte mult și își făcuseră griji pentru ea.

Într-un târziu, Aradia i-a adunat în *tablinum* pe Marius, pe Adrianus și pe Oton și i-a informat despre decizia pe care o luase.

— Trebuie să mă întâlnesc cu guvernatorul Publius Carisius, le-a spus celor trei, care o priveau circumspecți. Mă întorc la Roma.

Marius Tarquinus a clătinat din cap de mai multe ori în semn de negație.

— Trebuie să-l așteptăm pe general, a rostit.

Aradia și-a mușcat interiorul obrazului, pentru că abia putea să-și stăpânească lacrimile. Sora ei avea nevoie de ea și nu putea să aștepte întoarcerea lui Maximus, fiindcă nu știa când se va întâmpla asta. Taberele militare puteau să dureze mai multe luni, iar ea nu avea timp, pentru că Sane se zbătea între viață și moarte, după cum îi spusese Aurea.

— Trebuie să fac pregătirile pentru călătorie, iar pentru asta e nevoie să vorbesc cu guvernatorul, a insistat. Trebuie să-i dau un mesaj pe care ar urma să i-l trimită lui Maximus, în Lucus Augusti, și în care îi voi explica motivul plecării mele atât de intempestive.

— Vă înțeleg durerea, i-a spus Marius, dar nu este o idee bună să plecați acum la Roma. Vom întârzia o jumătate de lună până când vom ajunge, și în Nord timpul va fi neprielnic.

Marius Tarquinus se gândea la munții înalți pe care trebuia să-i ocolească.

— Tocmai de aceea vreau să vorbesc cu guvernatorul. Vom merge la Roma pe mare.

Adrianus Sabinus și Oton Arrius și-au spus că ideea ei era bună dacă se hotărau să se întoarcă totuși la Roma.

— Trebuie să-l așteptăm pe Maximus, a repetat Marius categoric.

Aradia era hotărâtă. Sora ei avea nevoie de ea. Trebuia să se ducă la ea și s-o ajute. Și nu putea să-l aștepte pe Maximus, pentru că nu știa când se va întoarce în Iulia Augusta Emerita.

— Nu veți putea să mă împiedicați să plec și de aceea vă ofer posibilitatea să mă însoțiți.

Aradia s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat către încăperile ei. Kara deja începuse pregătirile pentru lunga călătorie.

Marius, Adrianus și Oton au rămas să discute detaliile călătoriei și au tras la sorți cine rămâne acasă și cine o însoțește pe stăpâna lor la Roma.

Cortul lui Maximus era situat pe drumul principal al taberei din Lucus Augusti. Când un mesager trimis de către Publius Carisius a ajuns la el, generalul examina niște desene prost făcute ale zonei muntoase de la nord de Caesaraugusta{26}. Mesagerul îi aducea o scrisoare urgentă de la guvernatorul Iuliei Augusta Emerita. A desfăcut șnurul roșu și a întins pergamentul. Altul mai mic și cu altă caligrafie i-a atras atenția, dar a optat pentru cel mare. Scrisul clar al guvernatorului Publius Carisius s-a ivit sub ochii lui întunecați. Veștile pe care le conținea l-au făcut să ofteze. În mesaj îi spunea că îi trimite încă unul, de la soția lui.

A lăsat pergamentul pe masa lungă și a citit apoi misiva de la Aradia. Cu fiecare rând scris de ea, fruntea i s-a încruntat și mai tare. Aurea nu avea dreptul să-i spună ce se întâmplase cu Sane, nici să-i descrie fiecare detaliu al atacului sălbatic și consecințele acestuia. Nu știa de ce făcuse asta, ce urmărea. Poate doar să le complice relația.

Acum regreta că nu îi spusese el însuși atunci când fusese acasă, dar era prea târziu.

Maximus își dăduse seama că, dacă ar fi luat-o cu el în Nord, ea i-ar fi creat doar neajunsuri. Un militar antrenat ca el nu putea să își piardă vremea cu probleme personale și, după ce a recunoscut că o dorea mai presus de orice, a știut că prezența ei l-ar fi făcut să lase garda jos și să nu acorde atenția cuvenită misiunii pe care o avea de îndeplinii. O neglijență ar fi putut să-l coste viața.

Mesagerul aștepta răbdător în timp ce el făcea supoziții. După o clipă lungă, și-a dres glasul.

— Nu-i voi trimite răspuns în scris guvernatorului, pentru că voi merge la Iulia Augusta Emerita ca să i-l dau personal.

Doi centurioni stăteau de pază la intrarea în cort, iar tribunul Verus Cassius îl privea cercetător.

— Găsiți potrivit să vă întoarceți atât de curând la Iulia Augusta Emerita, generale?

Întrebarea tribunului l-a făcut pe Maximus să-și ridice ochii de pe scrisoare.

— Am îndeplinit misiunea pe care am avut-o aici. Îl voi lua cu mine pe rebelul Ultinus, pentru ca să decidă guvernatorul în privința lui.

Ultinus era liderul rezistenței hispane care atacase diverse garnizoane din tabăra din Lucus Augusti înainte de sosirea lui Maximus. Fusese foarte simplu să-l facă prizonier, dar și laborios, pentru că grupul de rebeli se deplasa cu ușurință în munți. Îi luase un timp, dar în cele din urmă îl arestase împreună cu hispanii care îl urmau. Climatul de normalitate se instituise din nou în tabără, și prezența lui nu mai era necesară pentru menținerea ordinii. Generalul s-a adresat unuia dintre centurionii care păzeau intrarea în cort, cerând ca Vetus Fabius să facă pregătirile necesare pentru plecarea imediată.

Centurionul s-a grăbit să îndeplinească ordinul generalului. Tribunul și mesagerul au părăsit cortul în tăcere.

Maximus a rămas cu ochii ațintiți asupra scrisorii pe care o primise de la Aradia. Frumosul scris al femeii fusese semnat cu fermitate și, chiar dacă ar fi trebuit să se simtă furios pentru decizia ei de a pleca la Roma fără să-i spună sau să aștepte indicațiile lui, îi oferise ocazia de a se întoarce.

Nici prefectul Caius Salvius și nici însuși împăratul Cezar Augustus nu ar fi putut să formuleze vreo obiecție cu privire la întoarcerea sa. Sora lui voise să-i facă un rău care se transformase în bine, de vreme ce Aradia răspunsese într-un fel neașteptat, cum îi era obiceiul. Astfel avea în sfârșit o scuză ca să se întoarcă la Roma și să-și continue cercetările în legătură cu moartea lui Sila Marcus.

Guvernatorul îl informase și el în scrisoare că soția lui era însoțită de către comandantul Marius Tarquinus pe drumul de întoarcere la Roma și că el însuși le pusese la dispoziție o corabie ca să plece din portul Carthago Nova. Aradia avea un avantaj destul de mare în fața lui, dar el știa să se miște cu ușurință. Maximus și-a dat seama că nerăbdarea pe care o simțea creștea alarmant și, ca să-și grăbească plecarea, a împărțit ordinele corespunzătoare și a delegat responsabilități printre oamenii pe care îi comanda.

Avea să piardă un timp prețios mergând mai întâi la Iulia Augusta Emerita, dar trebuia să-i înmâneze guvernatorului toate rapoartele și registrele realizate de la sosirea sa în tabăra de la Lucus Augusti și, de asemenea, să i-l predea lui pe liderul rezistenței hispane, ca să hotărască ce face cu el. Apoi se va întoarce la Roma.

Capitolul 30

Aradia își simțea inima bătându-i în tâmple și un nod în gât, care o împiedica să înghită normal. Și-a privit sora, iar spaima a pus din nou stăpânire pe ea. Avea în față o umbră străvezie a ceea ce fusese Sane cu luni în urmă. Era foarte slabă - doar piele și os, dar cea mai brutală schimbare se putea vedea pe chipul ei pământiu și în ochii opaci. Nimic la ea nu mai amintea de fata frumoasă care râdea și se bucura de viață în Velitrae.

S-a întors spre zid ca să dea frâu liber durerii pe care o simțea, fără s-o vadă nimeni. Trebuia să se liniștească, să fie puternică și hotărâtă dacă voia s-o ajute. Era conștientă că nu îi va fi ușor. Medicul considera neindicată o întâlnire între ele, dar ea depășise multe alte obstacole înainte de a se afla în picioare la câțiva pași de sora sa. Era a treia ei vizită de când ajunsese la Roma. Până atunci se mărginise doar s-o observe, să-și reprime neliniștea și disperarea pe care le simțea, întrucât nu putea să facă nimic pentru ea. Îi relatase prin ce trecuse după ce fusese cumpărată de către judecător și o lămurise în privința îngrijirilor medicale. Deși acum era mai calmă, tot nu permitea să se apropie cineva de ea sau s-o atingă.

Sane era sora ei și avea nevoie de ea.

Și-a șters ochii cu dosul palmei și s-a uitat la Marius Tarquinus, care îi făcea un gest de încurajare, în timp ce se îndepărta de ea și se îndrepta împreună cu judecătorul Pomponius Flavius către *tablinum*. Amândoi analizau în detaliu mesajele pe care trebuia să i le transmită urgent generalului Maximus, în legătură cu schimbările pe care le observase judecătorul la anumiți senatori romani.

Aradia a respirat adânc și s-a dus spre sora ei, care stătea cu spatele la ea, pe o bancă din piatră. În stânga avea statuia eroului grec Ahile. Pomponius Flavius era probabil iubitor al culturii elenistice, pentru că în peristil observase mai multe statui de zei greci, printre care Apolo, Artemis și Poseidon.

Nu s-a mai uitat la statui și a mers încet, cu pași împiedicați. Simțea o adâncă remușcare că scăpase nevătămată din atacul suportat de familia sa în casa lui Antoninus și o apăsa toată suferința pe care o îndurase.

Trebuie să înfrunt situația sau voi pierde puținul curaj pe care îl am, și-a spus încercând să se încurajeze.

A ajuns la bancă și s-a oprit în fața surorii ei. Văzându-i chipul umflat din cauza loviturilor, și-a reprimat un geamăt. Nu putea să se obișnuiască s-o vadă așa, să fie conștientă de pedeapsa fizică pe care

și-o administra zilnic.

Și-a dres glasul ca să poată vorbi și a privit-o direct în ochi.

— Iat-o pe cea mai frumoasă fată din toată Roma! a rostit cu glas tremurător, sperând să-i atragă atenția.

În trecut, aceste cuvinte reușeau să-i smulgă un zâmbet larg.

— Surioara mea superbă.

Contrar a ceea ce spera, Sane nu s-a uitat la ea, ca odinioară. Continua să privească într-un punct fix la dreapta. Fata a expulzat aerul din piept puțin câte puțin înainte să se lase pe vine în fața lui Sane. La recomandarea medicului, nu a atins-o, deși simțea nevoia imperioasă s-o facă. Medicul îi spusese că, atunci când cineva încerca s-o atingă, Sane suferea un violent atac de surescitare nervoasă. Aradia s-a uitat la rănile grave de pe brațe și la dungile purpurii care înconjurau frumosul ei gât. Își făcuse atâta rău ei înseși, încât era de mirare că nu reușise să-și ia viața.

— Am venit să te iau înapoi în casa noastră din Velitrae.

Aceste cuvinte au trezit atenția lui Sane. Pentru o clipă, a privit-o ca și cum abia acum ar fi recunoscut-o și imediat după aceea a început să se legene și să murmure niște fraze pe care ea nu le înțelegea. Aradia nu a mai putut să-și stăpânească plânsul. A încercat, dar a fost peste puterile ei. Și-a privit mâinile, care îi tremurau violent. Își iubea sora și o durea profund s-o vadă în starea aceea. *Unde ești, Antoninus? Dacă ai ști câtă nevoie avem de tine!* și-a zis în sinea ei, pentru că nu găsea puterea să nu o îmbrățișeze.

— Vino cu mine, Sane, a îndemnat-o cu glas dulce după ce și-a recăpătat stăpânirea de sine.

I-a întins mâna și a ținut-o în fața ei, încercând să-și păstreze zâmbetul afectuos și dispoziția veselă.

— Te iubesc, surioară, vino cu mine.

Sane a încetat să se mai legene și a privit-o timp de o clipă efemeră. Nu i-a luat mâna, nici nu s-a ridicat ca s-o urmeze. Aradia avea multă grijă ce vorbește. Nu voia să-i provoace din nou surorii ei coșmaruri printr-o frază nepotrivită. A avut senzația că Sane simțea nevoia ca ea să se comporte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum timpul cât fuseseră despărțite nu ar fi trecut. Brusc, s-a gândit la Kura și la micuța Nunn, care așteptau împreună cu servitorii stăpânului casei. Ea se încăpățânase să le aducă la Roma și acum, în drum spic Velitrae, le ceruse să o aștepte în dependințele sclavilor. Aradia a simțit un impuls și s-a lăsat călăuzită de intuiție. *Cum de nu m-am gândit mai devreme!*

— Am o surpriză pentru tine,

S-a ridicat iute și a pornit cu pași energici în căutarea Karei. Când a ajuns în încăperea în care stătea cu micuța Nunn în brațe, aceasta zâmbea cu gura până la urechi. I-a cerut bucătăresei să facă o infuzie calmantă și s-a aplecat spre fetiță, care a ridicat mânuțele ca s-o ia în

brațe. A lipit-o de ea, legănând-o drăgăstos.

— Ai face ceva pentru mine, micuță Nunn? a întrebat-o cu voce blândă.

Fetița a privit-o cu ochii săi mari și vioi.

— Vreau să te joci într-un loc în care am să te duc chiar acum.

Sane detesta animalele pe care le creștea ea, dar nu rezistase niciodată râsului unui copil. Era în firea ei. Avea un instinct matern foarte dezvoltat. Luni întregi, nici bărbat, nici femeie nu reușiseră să-i atragă atenția, nici măcar medicul cu îngrijirile lui. De aceea presimțea că va reuși cu Nunn. Fetița a făcut un gest afirmativ cu căpșorul.

— Atunci vino cu mine ca să mergem la ea.

Aradia voia s-o ducă pe sora sa la Velitrae și pentru asta trebuia să fie calmă și senină. Știa cum să procedeze sau măcar cum să încerce s-o determine să bea infuzia calmantă de bunăvoie. Sclava care se ocupa de prepararea alimentelor în casă terminase de făcut infuzia; a pus o mare cantitate de miere în ea și a vărsat lichidul fierbinte într-o ceașcă de lut înainte să i-o dea. Aradia a mers cu micuța de o mână și cu ceașca în cealaltă. Când a ajuns în locul în care stătea sora ei, infuzia devenise călduță.

— O vezi pe femeia aceea atât de frumoasă? a întrebat-o arătându-i-o pe Sane cu capul.

Fetița a dat afirmativ din cap.

— Ei bine, o să ne jucăm cu ea.

Micuța Nunn a luat vorbele ei la propriu, a alergat și s-a oprit în fața lui Sane cu un frumos și dulce zâmbet de copil. I-a pus mânuțele pe genunchi și, spre surpriza Aradiei, Sane nu a îndepărtat-o și nici nu a țipat. A lăsat privirea în jos și și-a ațintit-o asupra trupșorului care se apleca la stânga și la dreapta ca să vadă dacă ochii femeii o urmăreau. *Dă, Doamne, să funcționeze! Pe toți zeii, să aibă efect!* Cum îi era obiceiul, Nunn s-a cățărat neîndemânatică pe banca din piatră și, după ce a reușit să ridice un picioruș și apoi pe celălalt, a continuat până când a ajuns lângă sora ei, a luat-o de gât și i s-a așezat în poală. Instinctiv, Sane a ținut-o în brațe ca să nu cadă. Aradiei i-a venit să plângă din nou, pentru că șiretlicul funcționase. Adulții nu izbutiseră s-o facă să reacționeze, dar farmecul natural al unei fetițe reușise. Ea s-a așezat la o distanță prudentă, a băut o înghițitură din infuzie și după aceea a lăsat ceașca la câțiva centimetri de Sane. Câteva clipe mai târziu, aceasta a luat-o fără niciun cuvânt și și-a dus-o la buze. Micuța Nunn a încercat să bea din ceașcă, dar ea nu i-a dat voie.

— E fierbinte, i-a spus în cele din urmă, și ai putea să te arzi.

Preț de un moment, Aradia a fost incapabilă să reacționeze în vreun fel. În nenumărate ocazii în trecut, Sane ar fi făcut la fel. Bea infuziile pe care bucătăreasa le făcea pentru Aradia. Anumite reacții erau

înnăscute și din fericire fatalitatea nu le ștergea.

— E a mea? a întrebat-o. Nu mi-o amintesc.

Fără îndoială se referea la micuță, și Aradia a înțeles că sora ei nu era conștientă de timpul care trecuse, nici de ceea ce se petrecuse în jurul ei după atac. Credea că micuța Nunn era a ei? Poate că era mai bine așa. Inima unei femei umblă pe cărări atât de dificile și de întortocheate ca să supraviețuiască…

— Acum aparține amândurora, i-a răspuns cu voce blândă ca să n-o sperie. Nu-i așa că este o fetiță adorabilă?

Mâna lui Sane a mângâiat părul copilei înainte să termine de băut infuzia.

— Am fost bolnavă? a întrebat-o pe neașteptate.

Aradia i-a răspuns afirmativ.

— De aceea vreau să te iau cu mine la Velitrae, i-a spus cu oarecare ezitare.

— Unde este Tiberius Lucius?

N-a mai venit de mult timp. Aradia a aplecat capul o clipă. Sora sa se refugiase în uitare și ea nu știa ce să-i spună. A hotărât s-o mintă, crezând că era cel mai bine pentru ea; măcar până când își va reveni complet. *Trebuie să reușești. Trebuie să poți s-o recuperezi pe Sane și tot ce a fost în trecut,* s-a încurajat. Făcuse un pas important: nu o respinsese. Nunn continua să încerce să bea ce mai rămăsese din infuzie; Sane a îndepărtat ceașca de gurița copilei.

— Cum o cheamă?

— Nunn, i-a răspuns ca.

— Nu este un nume roman, a remarcat sora mai mare.

— Nu, este hispan, dar e foarte frumos, a răspuns cealaltă pe un ton scăzut.

Sane a întors capul ca să se uite cu atenție la sora sa.

— Lui Tiberius nu-i va plăcea, i-a reproșat Sane.

Aradia a încercat să conducă discuția fără să comită vreo greșeală.

— Când se întorc tata și mama? Nu mai vreau să-i aștept aici, a zis Sane pe neașteptate.

— Așa crezi? Că se vor întoarce curând? a întrebat Aradia, la rândul său, fără să-i întărească, dar nici să-i dezmintă temerile.

— De mult nu mai știu nimic de ei, a răspuns în cele din urmă. Și locul ăsta este îngrozitor; e plin de oameni pe care nu-i cunosc.

— Va mai trece un timp până se vor întoarce, a afirmat cu convingere dând vocii o siguranță de necontestat. De aceea ne-a lăsat în grijă casa din Velitrae.

Sane a început să miște genunchii ca s-o legene pe micuță, care a țipat de bucurie.

— Antoninus se va ocupa de supravegherea servitorilor, a spus continuând s-o privească pe Nunn. Știi doar că se supun mai ușor

ordinelor unui bărbat decât ale unei femei.

— Mama ne-a instruit foarte bine, i-a spus Aradia cu o jumătate de zâmbet.

— Tu nu ai dat niciodată atenție problemelor legate de servitori. Ești un dezastru în conducerea sclavilor, pentru că nu ai suficientă autoritate. Îi tratezi ca pe niște egali, și atitudinea asta este nepotrivită.

Sane tocmai spusese un adevăr incontestabil. Dintre ele două, Sane era cea mai potrivită să se ocupe de o casă atât de mare ca aceea din Velitrae, deși nici ea nu se descurcase prea rău în Iulia Augusta Emerita.

— Dar sunt cea mai bună dintre noi la vânătoarea de iepuri.

Micuța Nunn a râs la comentariul Aradiei. Aceasta s-a uitat la Sane și a văzut că era relaxată. Nu se mai încrunta și nu-și mai ținea umerii încordați. Să mergem, surioară, a îndemnat-o. E timpul să ne întoarcem acasă.

Claudia și Aurea au făcut o vizită la Velitrae după câteva zile. Amândouă stăteau lângă Aradia privindu-le uimite pe Sane și pe micuța Nunn, aflate de cealaltă parte a peristilului, lângă fântână.

— Mi se pare incredibilă schimbarea care s-a produs cu ea, a recunoscut Claudia sorbind dintr-o cupă cu vin de trandafiri.

Aradia și-a privit soacra cu ochii mijiți.

— N-ar fi trebuit să stea niciodată despărțită de familia ei, a afirmat pe un ton categoric.

Era convinsă că, dacă ar fi fost de la început lângă sora ei, Sane s-ar fi recuperat mult mai repede.

Claudia și-a ațintit privirea asupra ei, deranjată de comentariu.

— Fiul meu și cu mine am făcut ceea ce era corect. Am crezut de cuviință să urmăm sfaturile medicului.

Aradia nu voia să înceapă o discuție aprinsă despre ce era sau nu corect. Fusese pe nedrept despărțită de sora sa, lipsind-o de dragostea și îngrijirile pe care numai cei care iubesc pot să le dea. Chiar și-așa, nu i-a reproșat și a dat dovadă de discreție și răbdare. Aurea era tăcută, detaliu care a alertat-o pe Aradia, pentru că nu îi stătea în fire.

— A fost foarte inteligent s-o folosești pe fetița aia, a spus Claudia pe un ton neutru.

— Instinctul de protejare la o mamă este foarte puternic, a răspuns Aradia pe un ton sec. Crede că micuța Nunn este fiica ei, și acesta este un motiv foarte puternic să iasă din uitarea în care se închisese ca să fugă de barbaria pe care o suferise pe nedrept.

Claudia continua să bea înghițituri mici din cupa cu vin, continuând să se uite spre locul unde se găsea Sane.

— Uneori reușești să mă iei prin surprindere, a recunoscut Claudia

pe un ton scăzut. Cum era să-mi închipui că o copilă atât de mică va reuși în scurt timp s-o scoată pe Sane din abisul de nebunie în care se afla.

Aradia nu i-a răspuns.

Sane se închisese în sine, pentru că rămăsese singură după brutalul atac pe care îl suferise. Dacă ar fi fost cu ea, totul ar fi decurs altfel.

— Trebuie să mă ajutați să-i găsesc copilul, a spus pe neașteptate.

Aurea s-a uitat uimită la cumnata sa; Claudia, cu scepticism.

— Nu este o idee bună, a remarcat Aurea, intervenind pentru prima oară.

Aradia a privit-o îndurerată. Grație mesajului pe care i-l trimisese, cunoștea necazurile prin care trecuse sora sa. Toți tăcuseră ca niște lași, cu excepția ei. De aceea s-a întrebat de ce se hotărâse să-i spună adevărul și de ce acum refuza s-o ajute.

— Judecătorul Pomponius Flavius nu avea dreptul să-l vândă, a argumentat Aradia cu bărbia încordată de furie.

Claudia voia să încheie subiectul o dată pentru totdeauna.

— Îți amintesc că Sane se numără printre sclavii lui și a făcut ce era mai bine pentru ea, date fiind circumstanțele. Sora ta, bolnavă cum era, nu putea să se ocupe de el. Iar medicul s-a străduit s-o menajeze. Încearcă prin toate mijloacele să nu-i agraveze starea mentală.

Explicația Claudiei a făcut-o pe Aradia să mijească ochii.

— Dar acum este aici, iar circumstanțele s-au schimbat simțitor, a afirmat cu curaj.

— E târziu, micuțo. Acceptă ceea ce s-a întâmplat și lasă lucrurile așa cum sunt. Este mai bine pentru Sane și pentru noi toți.

Aradia era în total dezacord și l-a exprimat prin niște cuvinte care i s-au părut prea dure soacrei ei.

— Nu contează dacă mă ajutați sau nu, pentru că am de gând să răscolesc Roma în căutarea lui.

— Atunci va fi o căutare inutilă, a afirmat Claudia pe un ton categoric.

Ambele fete s-au uitat la ea; una cu un interes neobișnuit, cealaltă cu o imensă durere. Atitudinea rece a mamei lui Maximus i s-a părut irațională.

— Spune-i, Aurea, spune-i! a exclamat Aradia.

Cumnata ei s-a încăpățânat să păstreze tăcerea. Claudia s-a uitat la fiica sa cu o întrebare în priviri.

— Nu știu la ce te referi, a răspuns Aurea, care se simțea stânjenită de cercetarea mamei.

Îi destăinuise un secret cumnatei sale într-un moment de slăbiciune, și acum regreta din suflet. Aradia și-a ațintit asupra cumnatei sale ochii ca niște pumnale. I se părea nemaipomenit că păstra tăcerea într-un moment atât de crucial pentru ea, pentru Sane.

— Spune-i mamei tale că nepotul meu, vândut ca sclav, s-ar putea să fie fiul lui Tiberius Lucius. Spune-i!

Capitolul 31

Când a ajuns în sfârșit la Roma, Maximus se simțea istovit. Călărise cu o nerăbdare care nu-l caracterizase niciodată până atunci. Voia să știe dacă Aradia ajunsese cu bine, unde era și ce făcuse în absența lui. Trebuia să stea de vorbă cu servitorul libert Rufus, dar avea să o facă mai târziu, după ce urma să discute cu mama lui. În plus, trebuia să meargă la o întâlnire cu împăratul, la ora unsprezece, cu judecătorul Pomponius Flavius, la ora trei, și cu Quintus Brutus, a doua zi dimineață.

Claudia l-a primit cu brațele deschise. I-a ieșit în întâmpinare din atriu.

Maximus și-a sărutat mama cu infinită dragoste și i-a arătat respectul pe care un fiu ascultător îl datorează mamei sale.

— Unde este soția mea? a întrebat nerăbdător. De ce nu mă întâmpină?

Claudia l-a îmbrățișat cu putere. Nu îl văzuse de prea multe luni.

— Soția ta este la Velitrae, unde se îngrijește de sora sa.

Oftatul de ușurare al lui Maximus a luat-o prin surprindere pe mamă. Amândoi mergeau îmbrățișați spre *tablinum*.

— Medicul i-a dat voie? a întrebat cu real interes.

— Mica Aradia este prea insistentă și tenace. Nu s-a oprit până când nu a avut permisiunea lui s-o ducă la casa lor de la țară.

Claudia a pus sub tăcere contribuția micuței Nunn. Maximus și-a trecut degetele prin părul creț, exteriorizându-și enorma oboseală.

— La început m-am mirat că s-a întors singură, a îndrăznit Claudia să spună, fără să-și ia ochii de la fiul ei. După aceea Marius Tarquinus mi-a explicat totul.

— Eram în misiune în tabăra din Lucus Augusti, a informat-o Maximus, care s-a așezat un moment în fața mamei sale.

Femeia rămăsese tot în picioare.

— Mi-a fost imposibil s-o însoțesc.

— Ar trebui să te odihnești o vreme, fiule, pari epuizat.

— Trebuie să mă văd cu împăratul Augustus. Îi aduc niște scrisori din Hispania.

— Împăratul poate să aștepte, l-a sfătuit ea, corpul tău nu. Ar trebui să-ți recapeți forțele.

Maximus tăgăduia cu un gest al capului în timp ce lua cupa cu apa proaspătă pe care i-o servea Rufus. Făcea atât de puțin zgomot, că nici el, nici mama lui nu i-au auzit venind. Nu și-a dat scama că era acolo până când nu i-a întins cupa. A luat-o și a băut-o dintr-o înghițitură.

— Am multe întrebări să-ți pun.

Din vocea Claudiei răzbătea nerăbdarea.

— Iar eu am multe răspunsuri să-ți dau, dar aș vrea să vorbesc mai întâi cu Rufus.

Claudia nu s-a supărat că fiul ei îi cerea să plece. Maximus nu-și văzuse sclavul libert de când acesta plecase spre Noricum în căutarea lui și știa câtă nevoie avea să-i pună întrebări. Ei i-ar fi plăcut să le asculte, dar fiul său nu i-ar fi dat voie.

— Voi cere să ți se pregătească baia, a invocat Claudia scuza perfectă ca să-i lase singuri.

Maximus și-a umplut din nou cupa cu apă proaspătă și a băut-o ceva mai încet.

— Păreți epuizat.

Vorbele lui Rufus l-au făcut pe general să scoată un oftat lung și adânc.

— S-au întâmplat multe lucruri de când am plecat în Nord, în Noricum.

— Când am ajuns acolo, plecaserăți deja înapoi la Roma. A fost imposibil să vă transmit informațiile mele sau să vă alertez în legătură cu ceea ce veți găsi aici.

Maximus i-a dat cupa goală. Rufus a lăsat-o pe o tavă din argint pe care o ținea încă în mâini. S-a răsucit și a pus-o pe masa de scris a generalului.

— Ce s-a întâmplat, Rufus? Ce-ai văzut în casa senatorului Sila Antoninus?

— Am reușit să mă ascund la timp când am văzut numărul mare de soldați care intrau în casă. Eu îi duceam un mesaj lui Sila Marcus din partea mamei Domniei Voastre, Claudia. Tânăra Aradia urma să rămână aici mai mult timp decât se stabilise la început.

Rufus a păstrat tăcerea un moment, ca și cum i-ar fi fost greu să articuleze cuvintele.

— Nu știu ce m-a făcut să mă opresc, dar îmi închipui că asta mi-a salvat viața. Mi-era frică și nu știam ce să fac; de aceea am continuat să privesc mult timp. Doi soldați stăteau de pază la ușă și, când s-au auzit strigăte înăuntrul casei, niciunul dintre ei nu a reacționat. Nu erau aceiași care îl supravegheaseră înainte pe senator, nici nu se purtau ca niște soldați ai Romei.

Maximus bănuia deja asta.

— Am știut că se întâmpla ceva grav, dar nu puteam să intervin, așa că am stat în continuare ascuns. Mult timp după aceea, câțiva dintre bărbați au ieșit din casă; unul dintre ei o ducea pe umăr pe tânăra Sane, pe care o înfășurase într-o pătură roșie. Am crezut că era moartă.

Rufus a tras aer în piept.

— După ce au plecat toți, am văzut că ieșea fum din casă. Am așteptat cât am putut, ca să nu fiu prins la intrarea în locuință. Când am pășit înăuntru, am văzut că toți servitorii erau morți, inclusiv vărul Domniei Voastre, Tiberius Lucius. Am căutat supraviețuitori, dar nu supraviețuise nimeni. Când am ajuns în peristil, priveliștea ce se așternea în fața ochilor m-a paralizat. Sila Marcus și soția lui zăceau morți. Fuseseră decapitați. Fumul devenea tot mai dens și, când am dat să plec, senatorul Antoninus mi-a atins piciorul și mi-a cerut ajutor. Am crezut că murise când i-am văzut rana din coaste și aparenta imobilitate.

Rufus îi spusese același lucru ca și mama lui.

— Ai recunoscut pe careva dintre soldați? l-a întrebat pe un ton foarte scăzut.

Servitorul a făcut un gest aprobator.

— Pe centurionul Lucretius Aquilinus, pe Herminius Triciptinus și pe Postumius Tubertus, dar pe ceilalți nu-i cunoșteam.

— De ce nu au împiedicat masacrul? a întrebat Maximus cu voce tare, fără să-și dea seama. Pentru cine lucrează Lucretius Aquilinus? Ce îmi scapă?

Maximus și-a dat scama că Rufus nu îi spusese mamei lui numele gardienilor prezenți la asasinarea lui Sila Marcus și a soției acestuia, detaliu pentru care îi era extrem de recunoscător.

— Dacă îi permiteți acestui servitor să vă dea un sfat, vorbiți cu tatăl centurionului Lucretius Aquilinus, i-a sugerat Rufus. Ați putea afla această informație de la el.

Maximus l-a privit cu interes.

— Centurionul Lucretius Aquilinus este orfan de tată, a afirmat pe un ton categoric.

Rufus a clătinat din cap în semn de negație.

— Este fiul bastard al senatorului Iulius Ulpius.

Maximus a clipit uluit.

— Poți să dovedești această afirmație?

— Noi, servitorii, trebuie să fim muți, dar surzi nu suntem.

— Cum ai obținut o asemenea informație? Cum de nu se știe în curie?

Maximus îi punea lui Rufus întrebările ca și cum și le-ar fi adresat lui însuși. Încerca să găsească răspunsuri valabile.

— Vizitează adesea casa tatălui său din apropiere de via Sacra. Știu asta, pentru că acolo locuiește și lucrează femeia care sper să-mi devină soție. La ora nouă o aștept ca să mergem în for, și atunci îl văd pe Lucretius Aquilinus intrând în casa senatorului Iulius Ulpius. Centurionul nu mă cunoaște, de aceea nu dă atenție unui servitor care stă cu capul plecat.

Un fior l-a străbătut pe Maximus în fața opțiunilor care i se ofereau.

Niciunul dintre oamenii lui nu putuse să obțină o informație utilă și fusese de-ajuns o discuție cu Rufus, ca să întrevadă mai multe posibilități. Lucretius era fiul bastard al senatorului Iulius Ulpius? Trebuia să cerceteze mai mult, dar acesta era un fir pe care îl putea urma. Avusese informația atât de aproape, că acum i se părea absurd ca în tot acest timp se aflase departe, fără să poată să facă nimic. Era foarte semnificativ că Iulius Ulpius ascundea relația cu fiul său bastard, doar dacă nu voia să-și acopere spatele. A intuit că trebuia să cerceteze chestiunea cu mai multă atenție.

— Voi face o baie înainte să mă prezint în fața împăratului, a spus Maximus.

Rufus a plecat capul supus.

— O să vă pregătesc ținuta, generale.

— Rămâi în alertă și informează-mă imediat dacă afli ceva neobișnuit din casa senatorului Ulpius.

Rufus a făcut un gest afirmativ și s-a retras.

Întâlnirea cu împăratul fusese scurtă. Augustus era ocupat cu construirea unui nou for și îl lăsase repede să plece, după ce îi dăduse scrisorile pe care le adusese din Hispania și rapoartele despre misiunea pe care o îndeplinise în Lucus Augusti. Stabilise că se vor întâlni peste câteva zile ca să-i vorbească mai pe larg despre Iulia Augusta Emerita și despre guvernatorul Publius Carisius. Maximus s-a simțit ușurat, pentru că întrevederea se încheiase atât de repede, fiindcă avea mai multă libertate de mișcare ca să-și cercetările.

Pentru următoarea vizită s-a îndreptat spre casa judecătorului Pomponius Flavius, în celălalt capăt al orașului. După ce s-a întâlnit cu el, a vrut să-i vorbească medicului care o îngrijise pe tânăra Sane.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată cât de benefică putea fi prezența surorii ei, Sila Aradia. A trebuit să văd ca să cred.

Maximus nu a fost surprins. Aradia era o femeie excepțională. Îi părea rău din cauza chestiunilor prioritare pe care trebuia să le rezolve în Roma înainte să se întâlnească cu ea în Velitrae, dar dorea să facă toate aranjamentele necesare. Era un bărbat cu obiceiuri înrădăcinate, care fusese antrenat să facă diferența între priorități majore înainte de a lua o decizie.

— Chiar am crezut că, ținând-o la distanță, îi voi face bine, dar m-am înșelat.

Scuza sinceră a judecătorului a fost acceptată de către Maximus, care nu a dat importanță subiectului.

— Eu am greșit lăsând-o la Roma, departe de singura persoană care o cunoștea și care știa cum să ajungă la inima ei de femeie ca s-o ajute, a recunoscut Maximus pe un ton neutru.

— Dar esențial este că începe să se recupereze, a afirmat

Pomponius, respirând ușurat. Recunosc că am fost tentat să mă căsătoresc cu fata ca să-o protejez. Sila Marcus nu merita ca familia lui să pățească așa ceva. Îl apreciam foarte mult, cu adevărat. De aceea m-am ocupat îndeaproape de fiica lui și m-am grăbit s-o cumpăr înainte să fie trimisă într-un loc îndepărtat.

Maximus s-a uitat surprins la judecător. Chiar se gândise să o ia de soție pe fiica mai mare a lui Silas Marcus?

— Dacă te-ai fi căsătorit cu ea, mama ți-ar fi scos ochii.

Pomponius Flavius l-a privit pe general vizibil tulburat, din cauza ultimului său comentariu. Avea un aer confuz, dar imediat s-a făcut la fel de roșu ca o rodie.

— De ce spui… de ce crezi…?

Judecătorul a fost incapabil să continue. Maximus s-a amuzat văzând fâstâceala bărbatului care îl cunoștea de copil.

— Credeai că nu știu de relația voastră?

Maximus nu voia să-l facă să se simtă prost, dar nu a putut să-și țină gura.

— Mama nu este atât de grijulie pe cât crede.

Văzând chipul desfigurat al lui Pomponius, și-a dat seama că trebuia să-l liniștească.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, pentru că mă voi purta și de-acum încolo astfel că acest lucru va rămâne strict secret.

— O iubesc de mult timp pe mama ta, Maximus.

O tăcere neașteptată s-a lăsat între cei doi bărbați. Maximus și-a zis că el era cel mai puțin indicat să-i ceară socoteală mamei sale în privința relațiilor ei amoroase. Și indubitabil Pomponius Flavius era un om bun care o făcea fericită.

— Vorbește-mi despre senatorul Iulius Ulpius, i-a cerut pe neașteptate.

Pomponius Flavius s-a gândit o clipă.

— Este un om cu idei conservatoare.

Maximus bănuia acest lucru.

— A fost un fidel apărător al Republicii și al lui Iulius Cezar.

— Crezi că ar fi putut să sprijine conspirația care s-a sfârșit cu asasinarea acestuia?

Judecătorul s-a uitat în stânga și în dreapta ca să se asigure că erau într-adevăr singuri în peristil. Când s-a hotărât să vorbească, a făcut-o cu o voce atât de joasă, că Maximus abia îl auzea.

— Sub guvernarea lui Iulius Cezar, Republica a cunoscut o scurtă perioadă de mare prosperitate, dar unii senatori l-au văzut pe cezar ca pe un tiran care dorea să restaureze monarhia. Pentru a înlătura amenințarea pe care o reprezenta, un grup de senatori alcătuit din câțiva dintre oamenii lui de încredere, ca Marcus Iunius Brutus, Caius Casius Longinus și foști locotenenți, printre care Gaius Trebonius și

Decimus Brutus, au pus la cale o conspirație cu scopul de a-l deposeda de putere. Conspirația a atins punctul culminant la jumătatea lunii martie, când asediatorii l-au asasinat în senat. Moartea lui a dus la izbucnirea altui război în care partizanii regimului cezarului, Marc Antonius, Cezar Augustus și Marcus Emilius Lepidus i-au înfrânt în dubla bătălie de la Filipos{27} pe asasinii lui, conduși de către Brutus și Casius.

Pomponius a tras adânc aer în piept înainte să continue.

— La terminarea conflictului, Octavian, Antonius și Lepidus au format al Doilea Triumvirat și și-au împărțit teritoriile Republicii, deși, odată îndepărtat Lepidus, s-au înfruntat din nou în bătălia navală de la Accio, unde Augustus, moștenitorul cezarului, l-a învins pe Marc Antonius.

— Cunosc în detaliu ce s-a întâmplat. Tatăl meu servea sub comanda lui Marc Antonius când a fost asasinat împăratul Iulius Cezar.

Pomponius Flavius l-a privit insistent înainte să continue.

— Mai mulți senatori din curie sunt încă fideli împăratului asasinat și le-ar plăcea ca anumite lucruri să fie la fel ca înainte de instaurarea Imperiului.

— Iulius Ulpius este unul dintre ei?

Judecătorul a dat din cap afirmativ.

— Este cel mai conservator dintre toți, a răspuns prompt.

— Știai că centurionul Lucretius Aquilinus este fiul lui bastard?

Din nou a înclinat din cap.

— Este o informație care nu a circulat. Cum a putut să ajungă până la tine?

Maximus nu i-a răspuns, pentru că era asaltat de gânduri. Conspirația contra senatorilor devenea tot mai puternică.

— Eliminarea din curie a senatorilor mai liberali, presiunea asupra deciziilor împăratului ar fi mai mult decât evidente. Augustus ar fi controlat îndeaproape, cu mai puține posibilități să-și impună propunerile.

Maximus își exprimase gândurile cu voce tare.

— Este o conspirație greu de dovedit, l-a avertizat Pomponius Flavius.

— Dar nu imposibil, a răspuns concis. Cei trei - Sila Marcus, Ticius Sempronius și Fabius Emilianus - erau senatori ai Romei și singurii cu idei liberale.

— Eu l-aș include în acest grup și pe senatorul Titus Gelius Lurius, a subliniat Pomponius continuând să-l privească în ochi pe Maximus. A fost cel care a influențat votul senatorilor în ultima sesiune a curiei înainte să aibă loc asasinarea lui Ticius Sempronius. Acțiunea lui a dezlănțuit furia anumitor conservatori și altercația ulterioară care a

avut loc acolo.

— Ce se vota în curie? a întrebat Maximus.

Judecătorul a clipit de câteva ori. Discuția pe care o purtau era foarte importantă.

— Realizarea unei hărți a Imperiului și un recensământ al întregii populații care să includă noile provincii.

Maximus a respirat brusc. Împăratul avea în vedere un proiect foarte ambițios.

— Cezar Augustus s-a opus jefuirii provinciilor, spre deosebire de ceilalți senatori conservatori care le consideră o mare avere pentru Imperiu, a răspuns Pomponius. Senatorii Sila Antoninus, Ticius Sempronius, Fabius Emilianus și Titus Gelius s-au situat de partea împăratului, susținând progresul provinciilor. Senatorii conservatori se opun acestui lucru, deoarece cred că Roma investește prea mulți bani în construirea de drumuri, canale de irigații și apeducte în teritoriile cucerite, care vor sfârși prin a epuiza bogăția Romei.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta înainte să plec în Hispania? Ți-am cerut sfat și îndrumare, i-a reproșat Maximus.

— A trebuit să fac propriile mele cercetări în această privință și, când am obținut informația, plecaseși deja la Iulia Augusta Emerita, i-a răspuns Pomponius.

Sosirea medicului i-a împiedicat să conversația. Dar Maximus aflase care era motivul asasinării celor trei senatori. Acum trebuia să vină cu dovezi în fața împăratului, dar nu știa cum ar putea să-l demaște pe Iulius Ulpius. Augustus avea încredere în ansamblul senatorilor, dar trebuia să facă ceva pentru a restabili buna reputație a lui Sila Marcus. Îi promisese pe când trăia și s-a bucurat că era atât de aproape să reușească.

Capitolul 32

Maximus a descălecat de pe Corvus, urmat de cei doi legionari care îl însoțeau. În absența lui Quintus Brutus și a lui Marius Tarquinus, aceștia îi serveau drept escortă și îl urmau oriunde. Servitorii de la vilă au venit în grabă să se ocupe de el și de oamenii lui. Caii au fost duși în grajd ca să fie țesălați și să li se dea o porție consistentă de ovăz. Generalul și-a scos coiful de pe cap și apărătorile din piele de pe brațe, ca și *paludamentum*-ui{28} de pe umeri. Unul dintre servitori l-a ajutat să desfacă șireturile care îi țineau armura pe corp. Simțindu-se eliberat, generalul și-a destins umerii.

— Maximus!

Auzind vocea Aradiei, s-a întors spre atriu ca s-o privească.

— Nu știam că ai ajuns la Roma.

Fata s-a agățat de gâtul soțului ei, nepăsându-i de prezența celor doi legionari și a servitorilor care țineau în mâini vesmintele lui militare. Aradia i-a căutat gura și l-a sărutat cu patimă. Maximus a acceptat sărutul pe care și-l dorea și el. Era pentru prima oară când primea o dovadă de afecțiune în public, deși ea nu avea de unde să știe. A ținut-o de mijloc și a ridicat-o fără dificultate ca s-o tragă spre el și s-o îmbrățișeze cu putere.

— Pe Marte! Ce dor mi-a fost de tine! a exclamat ea, continuând să stea lipită de el.

Cei doi legionari au stat de pază la ușă destul de stânjeniți din cauza scenei familiale care se desfășura în fața ochilor lor.

— Sunt grozav de supărat pe tine, a spus cu asprime, dar cu un licăr în privire care îi dezmințea tonul.

— Am primit de la Aurea o scrisoare în care mi-a relatat tot ce i s-a întâmplat lui Sane în absența mea.

Fără ca ea să-și dea seama, Maximus a dus-o spre *tablinum,* ca să stea de vorbă între patru ochi. Cei doi legionari au rămas în apropierea intrării, așteptând ordinele generalului.

— Trebuia să-ți fi spus totul în Vila Magna, a început Maximus, dar nu voiam să-ți tulbur liniștea pe care cu greu o dobândiseși.

— Aveam dreptul să știu.

— N-ai fi putut să schimbi nimic.

— Este sora mea, Maximus. Îi datorez loialitate, ca și lui Antoninus.

— Sufereai mult din cauza pierderii părinților tăi, ar fi fost o cruzime din partea mea să nu încerc să-ți alin suferința. Sau cel puțin să ți-o mai micșorez. Medicul a crezut că sora ta își va reveni curând, dar s-a înșelat. Am greșit și eu ascultându-i sfatul de a o lăsa la Roma,

departe de tine.

Fără veste, Aradia a pus din nou stăpânire pe gura soțului ei într-un sărut atât de lung, că l-a lăsat fără suflare.

— Te eliberez de starea de apăsare care te macină, i-a spus după o clipă, când i-a permis să-și tragă sufletul. Pentru că te iubesc și pentru că știu că ai acționat gândindu-te la binele meu. Grija ta față de mine mă bucură.

— Trebuie să-ți spun și alte lucruri și mă tem că nu-ți va plăcea să le auzi.

— Întâi sărută-mă și apoi supără-mă, l-a zorit ea. Pentru că întotdeauna e timp pentru veștile rele.

Maximus a prins-o de mijloc și s-a aplecat spre ea. Aradia a rămas imobilizată între trupul soțului ei și masa care se afla în centrul *tablinum*-ului, cu ultimele papirusuri pe care le cercetase tatăl ei înainte să fie asasinat. Dar ea nu putea să se gândească decât la sărutările soțului ei, la puternica lui îmbrățișare, care o contopea cu el, și la mâna nerăbdătoare care i se băgase pe sub decolteul tunicii căutându-i sânul. Nu își pusese *mamillare* dar avea pieptul atât de ferm, că nu era nevoie. Geamătul lui, când a atins pielea fină, a făcut-o să închidă ochii extaziată. Maximus a împins-o spre spate și cu mâna dreaptă i-a prins piciorul și i l-a ridicat până pe șoldul lui. Marginea din lemn a mesei i se înfigea în fese, dar ea nu a protestat. Simțea o nevoie atât de mare să i se dăruiască, încât nu i-a păsat de locul unde se aflau. El și-a dat deoparte haina de corp ca să-și elibereze membrul și, când a reușit, i-a ridicat tunica până la brâu și i-a smuls pânza fină ce îi acoperea pubisul; cu un singur gest a intrat în ea gemând sonor. La una dintre mișcări, Aradia a reușit să se culce peste papirusurile și diversele suluri, care au căzut cu zgomot când ea le-a măturat cu mâinile. A întredeschis buzele și a închis ochii, simțind marea plăcere pe care o încerca dăruindu-se complet soțului ei. Niciunul dintre ei nu putuse să aștepte, nici nu-și propusese. Nu conta decât enorma dorință pe care o simțeau amândoi și pe care trebuia să și-o satisfacă, altfel ar fi explodat în zeci de bucăți, peste măsură de nesatisfăcuți. Maximus a pus din nou stăpânire pe buzele ei și nu le-a mai dat drumul. Erau moi, ispititoare; le-a supt și le-a mușcat atât de tare, încât a auzit-o gemând extaziată. Într-o ultimă mișcare profundă și lentă s-a încordat și și-a dat drumul înlăuntrul ei în timp ce-i sorbea exclamația de plăcere sublimă. Orgasmul puternic i-a lăsat satisfăcuți și fără puteri. La scurt timp după aceea, Maximus și-a recăpătat controlul. Îi rupsese frumoasa tunică, iar materialul era complet șifonat în jurul mijlocului ei îngust. Coapsele lungi și albe l-au tentat din nou, dar a rezistat. Rufăria de corp a amândurora era aruncată pe jos; dar niciunul nu s-a aplecat s-o ia de acolo. Continuau să se privească fix, fără să clipească, sorbindu-se din ochi când Maximus a sărutat-o și mai pasional decât

înainte.

— Te-am dorit atât de mult! i-a mărturisit cu glas gutural. Abia am făcut dragoste cu tine pe o masă și nu mi se pare de-ajuns.

Aradia i-a înlănțuit gâtul cu brațele și și-a odihnit obrazul pe tunica roșie care acoperea pieptul puternic al soțului ei. Putea să-i audă bătăile inimii, să-i simtă forța mușchilor din brațele care o înconjurau. Era atât de plăcut să stea așa alături de el!

— Iubește-mă de câte ori vrei! Întotdeauna voi fi dispusă să te primesc, pentru că și eu doresc același lucru. Ești iubirea vieții mele. Rațiunea mea de a fi, i-a spus ea pe un ton atât de solemn, încât lui Maximus i-a tresăltat pieptul.

— Chiar dacă ți se pare incredibil, și eu te iubesc, mică Aradia, a recunoscut în cele din urmă, obosit să se mai ascundă. Atât de mult, că nu mă mai recunosc.

Mărturisirea bărbatului a umplut-o de bucurie și i-a făcut pulsul s-o ia razna. Era minunat să i se împărtășească sentimentele. Maximus nu putea să spună când se transformase afecțiunea față de ea într-o dorință profundă și copleșitoare. Ar fi fost în stare să ucidă pentru ea. Ar fi putut să înnebunească dacă Aradia nu l-ar mai iubi. Numai marele control pe care învățase să și-l exerseze ca legionar îl împiedica să facă dragoste cu ea din nou.

— Trebuie să-mi schimb hainele, i-a spus el, și să nu mă mai gândesc la trupul tău adorabil.

Aradia l-a sărutat pe vârful nasului cu un zâmbet.

— Urmează-mă, dragul meu soț. Voi fi încântată să-ți arăt încăperile tale și să mă bucur de prezența ta în ele.

Maximus s-a hotărât s-o urmeze docil, fără să-i dea drumul. Era o necesitate pentru el să mențină contactul, s-o atingă, să-i simtă pielea sub buricele degetelor. Ea nici nu-și imagina ce bestie trezise prin iubirea ei, pentru că nevoia era insațiabilă. Timp de mulți ani controlul fusese axa principală a existenței lui. Dar, de când se căsătoriseră, totul trecuse pe locul al doilea. Întoarcerea acasă avea o semnificație nouă, pentru că ea se afla acolo.

Continua s-o observe pe Sane de la distanță. Fata se juca împreună cu o fetiță în apa celei mai mari fântâni care împodobea peristilul vilei lui Sila Marcus. Aradia stătea lângă el, lipită de șoldul lui; îi despărțea doar pânza fină care îi acoperea corpul musculos. Maximus își schimbase hainele. Înlocuise uniforma militară cu o tunică mai comodă. El continua să fie uimit de agerimea minții soției lui. Adusese o parte din hainele lui de la Roma și le aranjase în încăperile pe care urma să le ocupe acum în vilă, chiar lângă dependințele ei.

— Ce ți-a spus sora mea în mesajul pe care ți l-a trimis în Hispania?

Maximus urmărea din ochi mișcările micuței Nunn și a recunoscut-o

ca fiind fetița cu care se juca Aradia în Vila Magna.

— M-a informat despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în casa fratelui meu. Despre sarcina neașteptată și despre infecția gravă pe care a suferit-o după nașterea complicată.

Maximus a tras adânc aer în piept. El nu cunoștea deznodământul tragediei lui Sane.

— După ce am aflat adevărul, nu am putut să mai rămân în Hispania. Trebuia s-o ajut, chiar dacă asta ar fi dezlănțuit furia soțului meu, pentru că-l părăsisem.

Maximus și-a petrecut brațul pe după umerii ei și a tras-o spre el ca s-o liniștească.

— M-a îngrijorat cu adevărat hotărârea ta de a pleca fără să mă anunți. Totuși, ți-am înțeles durerea și de aceea am acceptat decizia ta de a te îmbarca spre Roma, târându-l după tine pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei.

Bărbatul nu părea supărat.

— Maximus, a început Aradia, am nevoie de ajutorul tău.

A privit-o cu atenție.

— Vreau să-l găsesc pe copilul pe care l-a născut sora mea.

El a vrut s-o întrerupă, dar ea nu l-a lăsat.

— Judecătorul Pomponius Flavius l-a vândut ca sclav.

— Este procedura obișnuită într-o situație extremă, i-a spus el.

— Sora mea nu este o situație extremă, l-a contrazis cu o voce hotărâtă, dar calmă. Este mama unui copil care i-a fost luat și trebuie să-l găsesc.

— Acel copil este rodul unei dezonorări, a argumentat Maximus. O amintire constantă a tragediei ei.

Pentru a-l convinge pe Maximus, Aradia i-a explicat de ce îi cerea ajutorul și de ce credea altceva decât el.

— Cred că Sane era însărcinată înainte de atacul acelor sălbatici, i-a mărturisit mâhnită. Nepotul meu ar putea să fie fiul lui Tiberius Lucius, vărul tău.

Maximus era un om obișnuit să analizeze cu atenție toate detaliile și, auzind-o, a știut că Aradia nu ar fi făcut o asemenea afirmație dacă nu ar fi avut dovezi care s-o susțină.

— De ce bănuiești asta?

— Sane i-a mărturisit surorii tale că ciclul îi întârziase. Era așa de speriată, că nu a putut să mai tacă și a recunoscut acest lucru față de ea. În seara când a fost violată, îl chemase pe vărul tău ca să-i spună, dar nu a apucat s-o mai facă, pentru că el a fost asasinat.

Generalul a închis ochii îndurerat. De ce păstrase Aurea pentru ea o asemenea informație?

— Este o posibilitate, dar poate fi și o greșeală, a afirmat cu convingere.

Aradia a negat, clătinând de mai multe ori din cap.

— Nu este o greșeală, Maximus. O cunosc pe sora mea și știu că s-a dăruit lui Tiberius din iubire. Era foarte îndrăgostită de el și faptul că și-au împărtășit iubirea reciprocă este ceva obișnuit între doi oameni care plănuiesc să se căsătorească.

Generalul a privit-o cu atenție.

— Eu m-aș fi dăruit ție fără să stau pe gânduri. Pentru că te iubesc și pentru că așa se exprimă sentimentele celor care se iubesc din inimă.

Maximus nu se îndoia de afirmația ei, pentru că Aradia își dovedise sentimentele în nenumărate ocazii.

— Sane a crezut la început că micuța Nunn este fiica sa.

În ochii lui Maximus a apărut un licăr de uimire.

— A fost instrumentul necesar ca s-o scap din abisul în care se prăbușise, a continuat ea neobosită. Sunt convinsă că sora mea știe că fiul pe care l-a născut este rodul iubirii pe care o simțea pentru Tiberius Lucius, și nu al monștrilor care au torturat-o și ne-au ucis părinții.

— Și dacă te înșeli, micuțo? a întrebat-o atât de serios, că Aradia a lăsat ochii în jos tulburată.

— Copilul este și va rămâne fiul surorii mele, de aceea vreau să-l recuperez, a încheiat cu o voce mică.

Maximus a privit-o atât de intens, încât ea a hotărât să nu dea dovadă de lașitate fugind de privirea lui.

— Mă îngrijorează că este dominată de o dorință care mai târziu s-ar putea să se întoarcă împotriva ta, i-a răspuns el. Dar, dacă eu sunt cel care se înșală, nu mi-aș ierta-o.

Ea a știut că o va ajuta. Chiar și așa, a insistat, ca să nu mai existe nicio îndoială.

— Am făcut mai multe tentative de când am venit la Roma, dar judecătorul Pomponius Flavius nu ține seama de rugămintea mea. I-am cerut chiar prefectului favoarea unei întâlniri cu împăratul, ca să-i exprim dorința și voința mea de a regăsi un membru al familiei. Dar n-am obținut nicio favoare de la prefectul Caius Salvius. Mi-a ignorat complet rugămintea și nu mai știu ce să fac și la cine să apelez.

Vocea Aradiei s-a frânt un moment.

— Ajută-mă, Maximus! Pe tine nu te vor refuza. Ajută-mă să-mi găsesc nepotul.

Maximus a cântărit cu atenție argumentele pro și contra. Dacă într-adevăr copilul era fiul lui Tiberius Lucius, avea obligația să-l protejeze și să-l aducă la mama lui. Deși rareori se recuperau copiii care erau vânduți ca sclavi, pentru că mulți dintre ei ajungeau în provincii îndepărtate și la cetățeni romani anonimi.

— Imaginează-ți pentru un moment că reușim să dăm de copil; ce se

va întâmpla dacă Sane până la urmă îl respinge? Dacă nu dorește să-l aibă alături de ea, pentru că îi amintește de cea mai rea zi din existenta sa?

Era o posibilitate, și-a spus Aradia, deși era convinsă că bebelușul era singurul lucru de care Sane avea nevoie ca să-și revină complet. Își revenise din nebunie grație micuței Nunn. Ea avea un presentiment foarte puternic, o convingere fermă că micuțul era fiul lui Tiberius Lucius. Cu toate acestea, s-a hotărât să se dovedească pragmatică.

— Dacă s-ar întâmpla așa cum spui tu, atunci l-aș crește eu cu dragoste și devotament, pentru că el nu este vinovat de ceea ce s-a întâmplat. Face parte din ființa surorii mele și trebuie să stea cu noi, cu familia lui.

Maximus a admirat principiile Aradiei, bunătatea care o făcea atât de minunată.

— Mâine-dimineață la ora nouă am o întâlnire cu Pomponius Flavius și mai târziu cu împăratul Augustus. Voi face cercetări în legătură cu copilul și voi încerca să-l găsesc. Dar nu pot să-ți promit că voi reuși.

Aradiei i-a venit să plângă. De la sosirea sa din Hispania încercase, fără succes, să-l găsească. Atunci când credea că o ușă i se deschide, altele mai importante i se închideau. Era foarte reconfortant să treacă pe umerii lui Maximus greutatea acestei sarcini. L-a iubit cu și mai multă intensitate, cu un devotament deplin care urma să dureze în timp. A rămas în brațele lui, infinit de recunoscătoare.

Generalul își dăduse cuvântul și, de când descoperise conspirația contra deciziilor împăratului Augustus, nu a încetat căutările. A cercetat fără răgaz ca să ajungă la fondul chestiunii și să zădărnicească uneltirile unei părți din curie. Se afla foarte aproape de final. O presimțea.

Capitolul 33

Maximus și Quintus au venit de la Roma la ora trei după-amiază. Amândoi stăteau în *tablinum*-ul din vila lui Sila Marcus din Velitrae, când Marius Tarquinus li s-a alăturat după câteva momente. Generalul le împărtășise deja suspiciunile lui în privința conspirației din curie, iar ei i le întăriseră ca urmare a cercetărilor pe care le făcuseră.

— Cum a murit? l-a întrebat Maximus pe Quintus Brutus, care tocmai îi adusese vestea morții legionarului Postumius Tubertus, unul dintre militarii care îi însoțiseră pe Lucretius Aquilinus în casa senatorului Sila Antoninus când avuseseră loc asasinatele.

— A fost călcat de un *carpentum*{29} când ieșea dintr-o tavernă. Hainele lui erau îmbibate cu vin. Unii martori spun că nu se ținea pe picioare.

Maximus a cântărit informația pe care i-o furnizase Quintus, cu o grimasă de neîncredere. Moartea neașteptată a legionarului i se părea foarte suspectă, întrucât era o oră neobișnuită pentru ca un soldat să-și părăsească postul și să bea vin ca și cum ar fi fost lăsat la vatră.

— Ce știi de Herminius Triciptinus?

Herminius Triciptinus era, alături de centurionul Lucretius Aquilinus, singurul care știa ce se întâmplase cu adevărat în noaptea asasinării lui Sila Marcus și a soției acestuia.

— Este considerat dezertor, i-a răspuns Marius Tarquinus, care urmase indicațiile lui Maximus de a face cercetări în privința lui.

Generalul și-a zis că era foarte convenabil ca singurii bărbații care ar fi putut să spună ce s-a întâmplat cu adevărat în casa senatorului Sila să moară, respectiv să dispară. S-a uitat cu atenție la Marius.

— Ți-ar lua mult timp să-l găsești? l-a întrebat cu privirea pironită în ochii întunecați ai bărbatului.

Marius Tarquinus era cel mai indicat ca să caute un dezertor. Se număra printre cei mai buni urmăritori pe care îi avea Roma, de aceea nu se lipsea niciodată de el când i se încredința o misiune. Avea însușirea de a anticipa evenimentele. În Noricum fusese însărcinat să ia urma și să găsească un barbar german care conducea o incursiune. Acesta se ascunsese în munții germani cu convingerea că nu îi vor da de urmă, dar se înșelase.

— Dacă este în afara Romei, da, a recunoscut Marius, fără să ezite o clipă. Dar, în cazul în care mă voi ocupa de căutarea lui, mi-ar plăcea să-l iau cu mine pe Verus Marcus.

Verus Marcus era un legionar tânăr care, ca și Marius Tarquinus, dovedise niște calități foarte deosebite. În plus, învățase să se exprime

cu ușurință în limba noilor provincii.

— Găsirea lui este cea mai mare grijă a mea în acest moment, i-a răspuns Maximus.

— Totuși, a adăugat Marius, ar trebui să vă îngrijoreze siguranța senatorului Titus Gelius Lurius. Sunt convins că va fi o piesă-cheie în acțiunea asta conspirativă, a încheiat după o clipă.

Maximus bănuia că era mai mult decât un complice. De aceea, dacă se hotăra să-i asigure o escortă personală senatorului menită să-l apere, și-ar fi dezvăluit intențiile față de conspiratori, care și-ar fi dat seama că au fost descoperiți. A cântărit și înlăturat mai multe opțiuni. După o clipă și-a fixat atenția asupra lui Quintus Brutus.

— Ce face senatorul Sila Antoninus?

— Este de nerecunoscut, i-a răspuns. Printre germani pare unul de-al lor.

— Ai putut să vorbești cu el fără să trezești suspiciuni? l-a întrebat generalul cu o anume neliniște.

Quintus Brutus a dat afirmativ din cap. Maximus a respirat ușurat. Dacă Antoninus și-ar fi dat de gol prezența printre cei care îi păzeau pe prizonieri, i-ar fi creat o mare problemă.

— Știe că îl reții în Noricum pentru un motiv important. Este conștient că încercați să-l ajutați și de aceea păstrează tăcerea și nu intră în conflict cu germanii care se bat zilnic.

— Când o să-ți spun, va trebui să-l aduci la Roma. Împăratul o să vrea să-l interogheze, și Antoninus va trebui să dea multe explicații despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Așa voi face, i-a răspuns ferm.

— Maximus! s-a auzit vocea Aradiei, clară și tristă.

Cei trei bărbați au ridicat capetele. Claudia, Aurea și Aradia stăteau în prag. De ce nu anunțase niciun servitor sosirea femeilor? De când se aflau acolo? Aradia avea chipul palid și el a știut că auzise tot în legătură cu fratele ei. A văzut-o răsucindu-se pe călcâie și înaintând în tăcere. Mama și sora lui nu au urmat-o. nefiind hotărâte dacă să intre în *tablinum*.

— Scuză-ne, fiule, pentru întrerupere, dar nu știam că ești în casă.

Maximus a scos un oftat adânc. Niciun servitor nu anunțase sosirea lui? I se părea nemaipomenit, dar nu ciudat, pentru că ora trei după-amiază era destul de neobișnuită pentru ca el să fie acasă împreună cu Quintus și cu Marius.

— Termin într-o clipă, i-a spus Claudiei pe un ton sever, și după aceea vin la voi.

Maximus simțea nevoia imperioasă să îi vorbească Aradiei, dar trebuia să ia decizii importante și nu putea să le amâne.

— Sora ta și cu mine te așteptăm în tricliniu.

Apoi amândouă au plecat.

Aradia a închis ochii ca să-și reprime senzația de acreală pe care o simțea în gât și presiunea din tâmple. Maximus știuse unde se afla fratele ei și nu-i spusese. Era copleșită de o furie neputincioasă. Îi ascunsese de prea multe ori informații importante pentru ea. *Nu are încredere în mine. De aceea nu-mi spune nimic în legătură cu ceea ce mă interesează cu adevărat,* și-a spus întristată. *Mi-a ascuns ce i s-a întâmplat lui Sane, marea suferință și singurătatea pe care le-a îndurat. Aș fi putut s-o ajut, dar m-a ținut la distanță. De ce, de ce?* Întrebările fierbeau amestecate în capul ei. Era îndurerată, pentru că ea avea încredere în el. Nu i-ar fi ascuns niciodată nimic în legătură cu sentimentele sau faptele ei. *Antoninus este în viață. A știut de la început unde se află și nu mi-a spus nimic ca să-mi aline durerea și neliniștea. De ce m-a mințit?*

Aradia a găsit un motiv plauzibil. Poate Maximus încerca s-o protejeze să nu sufere mai mult decât era nevoie din cauza veștilor rele. Dar și-a spus și că, dacă soțul ei ar iubi-o necondiționat, i-ar fi împărtășit tot ce știa despre fratele ei, în ciuda durerii pe care i-ar fi provocat-o. *Nu pot să gândesc, mă rănesc prea tare faptele lui,* a recunoscut cu capul plecat.

O bună parte din zi, Aradia a stat departe de vilă. Cunoștea multe locuri în care să se ascundă și să se gândească cum să depășească deziluzia pe care o simțea. Îl iubea, fusese sinceră cu el, îi făcuse cele mai intime mărturisiri, dar el nu îi răspunsese la fel. *Cum se câștigă inima unui general al Romei?* s-a întrebat cu o supărare, pe care nu a mai încercat să și-o reprime. Trebuia să-și exprime furia, să se elibereze de ea înainte să dea ochii cu el, pentru că nu voia să adopte în prezența lui o atitudine acuzatoare.

S-a întors acasă foarte târziu. Își neglijase soacra și cumnata, dar nu avea chef să le distreze cu povești când sora ei suferea, iar fratele se afla undeva departe, chinuindu-se ca un animal rănit și fără apărare.

Când s-a întors acasă, Maximus plecase la Roma.

De ce mă deranjează atâta că nu m-a așteptat? Sunt convinsă că are treburi mai importante decât să-i ajute pe Antoninus sau să-l găsească pe fiul surorii mele. În schimb, eu rămân aici, suferind că nu m-a așteptat și nici nu se gândește să-mi împărtășească informații care ar putea să mă îndurereze și mai mult. Aradia era necruțătoare cu ea însăși. *Sunt o egoistă, pentru că vreau să fiu centrul lumii lui. Cea mai importantă în viața lui,* a continuat să se autoflageleze fără milă. *Dar trebuie să învăț să fiu o soție bună fără să pun întrebări.*

Restul zilei și-a petrecut-o luând decizii. Adoptând o atitudine radicală și încercând să elimine din caracterul său orice asprime care ar fi contribuit la depărtarea de soțul ei. Dacă Maximus se aștepta să se poarte ca un legionar, pe zei că o va face. A căutat-o pe Kara ca s-o

ajute să facă primul pas care va reuși s-o schimbe așa cum hotărâse. A scotocit în cufărul în care ținea hainele militare ale lui Maximus și le-a scos pe acelea care a crezut că îi vor fi de folos pentru scopul ei.

Kara a clătinat din cap, dar ea nu i-a dat atenție, pentru că era hotărâtă. Mult timp după aceea l-a așteptat trează pe soțul ei până când a doborât-o din nou somnul.

A trezit-o un murmur slab, nu foarte departe de locul unde se afla. Hotărâse să-l aștepte pe Maximus în *tablinum,* stând în fața pergamentelor și diverselor articole pe care le folosise tatăl ei când încă mai trăia. În spatele pânzei fine care acoperea golul ce dădea direct în atriu, a auzit vocea Karei urmată de cea a soțului ei.

Inima i-a bătut mai tare, și-a simțit pulsul în tâmple și mintea i-a devenit un ghem de lână. De ce se întâlnea soțul ei cu servitoarea în zori? Ce îi ascundeau ei doi? Și, lucru și mai neliniștitor, ce își spuneau în șoaptă, pentru ca nimeni să nu-i audă? A mers încet, a dat puțin la o parte pânza și s-a uitat la perechea care era foarte apropiată. Ea ținea mâna pe brațul lui, iar Maximus aplecase capul ca s-o audă mai bine. Astfel evitau ca servitoarea să ridice vocea și să-i trezească pe ceilalți care dormeau în casă.

Totul s-a acoperit de un văl negru pentru Aradia, care a văzut în postura amândurora o dovadă evidentă a intimității lor. Îi interzisese în mod expres Karei! Și furia s-a aprins instantaneu în pieptul ei. A văzut stupefiată gestul afirmativ pe care îl făcea Maximus și zâmbetul femeii conștiente de satisfacția bărbatului.

Kara a plecat o clipă mai târziu, și soțul ei a rămas în picioare în atriu, fără să facă niciun pas într-o direcție sau alta. Părea că se gândește la un lucru important, cântărind o decizie sau alta, iar ea nu a mai putut să aștepte ca să se confrunte cu el. Ce simțise când auzise din gura lui că o minți se în legătură cu fratele ei nu semăna deloc cu simțămintele ei din acel moment. O furie oarbă și nesănătoasă, o dorință distructivă de răzbunare.

Maximus era epuizat. De mai multe zile nu se odihnise și, în plus, nu culesese roadele eforturilor lui. Marius nu se întorsese încă de la Roma, iar Quintus îi urmărea pașii senatorului Iulius Ulpius, încercând să găsească și alte dovezi ca să-l aducă în fața împăratului. Sunetul unor pași l-a făcut să se răsucească puțin și, când a văzut-o în fața lui pe Aradia nemișcată, pe chip i s-a oglindit surpriza. A privit uimit ținuta femeii, care i-a smuls un zâmbet. Era îmbrăcată ca un legionar; mă rog, nu tocmai ca un legionar, pentru că strâmtase una dintre tunicile lui roșii, pentru a o adapta la trupul ei mic. În picioare avea niște sandale destul de asemănătoare celor pe care le purta el. În mâna dreaptă ținea o spadă, care l-a făcut să mijească ochii, pentru că avea o atitudine belicoasă.

— Stai de pază în lipsa mea?

Întrebarea lui, rostită pe un ton glumeț, a făcut ca buzele Aradiei să se strângă până s-au redus la o linie fină.

— Te așteptam, i-a răspuns cu maxilarul încordat. Te-am avertizat în Iulia Augusta Emerita că, dacă voi descoperi că îți cauți plăcerea cu o prostituată, nu numai că voi divorța, dar îți voi smulge inima și, în plus, o voi da oamenilor tăi s-o mănânce.

Maximus și-a amintit discuția avută cu luni în urmă în Hispania.

— De ce? l-a întrebat cu o voce pierită.

— Nu este nici momentul și nici locul ca să avem acest tip de discuții, i-a răspuns el, care era mai mult nedumerit decât supărat văzând-o atât de înfuriată.

— De ce, Maximus? a întrebat din nou.

— Crezi că am avut o întâlnire amoroasă cu o prostituată?

— Nu cu orice prostituată, ci cu Kara, și chiar sub acoperișul meu, i-a replicat supărată.

El a oftat și s-a îndreptat direct spre încăperile lui. Atriul nu era locul potrivit pentru a avea o discuție generată de gelozie. Aradia a observat că își dădea jos capa care îi acoperea umerii, ca și apărătorile din piele de pe brațe. O ignora, fără să-i răspundă. Nu s-a gândit la ce a făcut în continuare. Maximus ajunsese deja în peristil când a simțit lovitura cu spada pe spatele său. S-a întors din instinct și a văzut că o ținea în fața lui într-o atitudine amenințătoare.

— Să nu-mi mai întorci spatele! s-a răstit Aradia furioasă.

— Sunt obosit și nu doresc să am o discuție absurdă într-un loc nepotrivit, a certat-o el cu o privire în care i se citea efortul de a se stăpâni.

Aradia și-a reprimat un geamăt, pentru că el nu negase acuzația pe care i-o adusese în urmă cu câteva momente.

— Astăzi n-am să permit să mă ignori, nici să mă lași singură cu gândurile mele, pentru că mă simt prea rănită ca să îndur asta, i-a spus pe un ton tăios.

— Te porți ca o fetiță, a acuzat-o el.

Câțiva servitori veniseră în peristil când au auzit cearta lor, dar gestul brusc al Aradiei i-a făcut să se întoarcă în tăcere în camerele lor.

— E convenabil pentru tine să mă acuzi că mă port ca o fetiță ca să nu-mi dai explicații pentru faptele tale.

Maximus s-a hotărât să-și continue drumul până în încăperile lui. Ea s-a simțit profund ofensată că o ignora cu asemenea cruzime. Fierbea de gelozie. Murea de dorință să-l îmbrățișeze și să șteargă, prin sărutările ei, pe cele pe care ar fi putut să le primească de la alta. Cu toate acestea, a făcut contrariul. Cu tăișul spadei pe care o ținea în mână a atins pielea de pe brațul lui până când a marcat-o cu o linie fină ce căpăta o nuanță purpurie. Maximus s-a oprit brusc și s-a întors

din nou spre ea. Aceasta abia dacă îi provocase o zgârietură, dar i-a captat pe deplin atenția.

— Te-am avertizat să nu-mi întorci spatele! i-a spus Aradia, care nu-și mai controla nici tonul vocii și nici acțiunile.

— Nu m-ai întrebat în ce fel încerc să-i salvez viața lui Antoninus. Nici despre cercetările pe care le fac ca să-l găsesc pe fiul lui Sane. În schimb, ai stat trează ca să mă provoci cu o scenă stupidă de gelozie la care nu vreau să fiu părtaș. Nu ai înțeles?

Vorbele bărbatului erau adevărate. Dar ea nu-și controla valul de deziluzie care îi storcea orice speranță din inimă. Nu o interesa nimic în afară de faptul că o înșelase cu Kara, tocmai cu femeia pe care ea o cumpărase ca să evite situația în care se aflau.

— Mă rănește să cauți la alta ceea ce eu sunt dispusă să-ți dau.

Maximus refuza să intre în jocul geloziei pe care ea îl organizase special pentru el. Chiar și-așa, ochii femeii oglindeau o autentică furtună.

— Cândva mi-ai dat o lecție importantă, acum vreau să-ți întorc favoarea.

Maximus nu s-a așteptat la atacul ei, dar a eschivat cu ușurință și fără să scoată arma din teacă diversele încercări pe care le făcea Aradia ca să-l rănească. În privirea ei se citea setea de sânge. Ea nu a nimerit nici măcar o singură lovitură, el le ocolea cu prea multă ușurință.

— Ești nebună, femeie! i-a reproșat cu glas ce devenea dur precum granitul.

— Da, sunt nebună de gelozie, a recunoscut. De iubire neîmpărtășită. Și numai tu ești de vină, i-a răspuns copleșită de furie. Apără-te, *generalato*.

Cuvântul insultător i-a provocat lui Maximus o grimasă de amuzament. Cu un gest rapid al mantiei lui roșii, i-a imobilizat spada și dintr-o mișcare a tras-o spre el. Aradia a rămas lipită de trupul lui, gâfâind din cauza efortului zadarnic pe care îl făcuse.

— Dacă ai fi fost bărbat, acum ai fi zăcut în nesimțire pe jos.

Aradia nu a clipit, nici nu și-a ferit privirea. Respirațiile lor se amestecau, atât de aproape le erau gurile.

— Dacă aș fi fost bărbat, i-a răspuns cu ochii plini de lacrimi, nu aș simți acest chin din iubire pentru tine. O iubire care mă macină, mă epuizează și mă cufundă în cel mai negru abis.

Vorbele ei l-au dezarmat.

— Nu ți-am dat motive să te îndoiești de fidelitatea mea, i-a mărturisit el.

Aradia a aruncat spada - care s-a rostogolit de câteva ori cu un sunet metalic destul de neplăcut apoi s-a agățat de gâtul soțului ei și i-a căutat buzele cu un sărut flămând și feroce, care l-a luat complet pe

nepregătite. A ținut-o și mai strâns la pieptul lui. Răsuflarea ei îl îmbăta. Mirosul ei îi paraliza simțurile cu totul și dorința s-a aprins în el, grabnică și biciuitoare.

— Dacă nu te-aș iubi la modul acesta absolut și complet, chiar acum ai avea pumnalul înfipt în coaste.

El și-a dat seama că ea îl amenința cu un pumnal. Putea să simtă vârful lui ascuțit în coaste. Cu toate acestea, a zâmbit.

— Va trebui să trăiesc de-acum încolo cu grija de a-mi păstra viața mea?

Aradia a respirat adânc înainte să-i răspundă. Trecuse de granițele înțelepciunii în momentul în care a vrut să verse sângele soțului ei.

— Doar dacă te uiți la altă femeie în afară de mine, i-a răspuns umilă, dar hotărâtă. Dacă o dorești pe alta. Dacă pleci din patul meu ca să te duci în altul.

Maximus a strâns-o cu putere la piept.

— Ce pot să fac cu tine, *generalato?*

Îi întorsese insulta rostită de ea cu câteva momente mai devreme, dar în vocea bărbatului cuvântul suna îmbătător. Fiecare silabă care își lua zborul de pe buzele lui Maximus ajungea la ea ca o gură de aer, indispensabil ca să trăiască.

— Iubește-mă, Maximus. Doar iubește-mă, nu vreau altceva.

Gurile lor s-au contopit într-un sărut pârjolitor. Niciunul nu cerea mai mult decât dădea, dimpotrivă. Se ofereau reciproc, într-un fel sincer și complet.

Aradia a pierdut noțiunea timpului. Uitase teribila ofensă pe care crezuse că i-o adusese el. În brațele lui uita până și să respire.

Capitolul 34

Stătea goală în mijlocul patului. Învelitoarea fină abia îi acoperea o parte din trup și el avea o vedere completă a spatelui și feselor ei. O privea cu un aer gânditor. Cearta pe care o începuse se sfârșise cu o dăruire totală din partea ei. Aradia nu simțea nici cea mai mică pudoare când era vorba să-și demonstreze sentimentele cele mai ascunse. I se oferea cu o candoare și o simplitate care îl uimeau. Era atât de generoasă în dragoste! Totuși, gelozia ei reprezenta ceva nou pentru el. Maximus era obișnuit să aibă de-a face cu situații periculoase, să analizeze acțiuni provocate de teamă sau de lașitate; dar cu ea nimic nu avea sens. El acționa călăuzit de norme de conduită învățate de foarte tânăr. Fiecare acțiune era analizată cu conștiinciozitate înainte de a fi realizată, nimic nu scăpa controlului său. Dar ea, ea era un torent de sentimente pe care nu le stăpânea și pe care le revărsa pretutindeni.

Aradia s-a mișcat neliniștită și l-a căutat printre așternuturile reci. S-a ridicat un pic și s-a întors spre el clipind ca să-și alunge somnul.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat cu voce răgușită.

Maximus nu s-a ridicat, și ea a întins mâna cu o invitație.

— Pur și simplu m-am trezit, a spus el cu un oftat.

Aradia s-a târât până la marginea patului și și-a lăsat picioarele să-i atârne. Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre soțul său complet goală și fără să-i pese de asta.

— Aș vrea să șterg de pe chipul tău umbrele îngrijorării, a spus ea umilă, și nu cunosc decât un mijloc prin care să te fac să uiți de ea.

Maximus nu și-a putut reprima o grimasă sarcastică auzind-o. Ea se referea, evident, la sex. Datorită tinereții, credea că totul se putea rezolva cu o tăvăleală bună.

— Există mai multe mijloace, a recunoscut el pe un ton glumeț, dar trebuie să admit că ăsta la care te gândești este de obicei destul de eficace și de convingător.

Aradia ajunsese lângă soțul ei; el continua să stea nemișcat. S-a lăsat pe vine alături de el și l-a privit în ochi cu o pasiune nemărginită.

— Îmi pare rău pentru purtarea mea de mai devreme, a recunoscut îndurerată.

— Știu că-ți pare rău, i-a spus Maximus pe un ton scăzut.

— Și îmi va părea de multe alte ori în viitor, pentru că nu știu să mă controlez când e vorba de tine.

Maximus i-a mângâiat fața.

— Dacă ai avea încredere în mine, n-ar trebui să-ți faci griji pentru

lucrurile astea.

— Și eu vreau să crezi în mine! Să îți faci visuri cu mine! i-a răspuns la rândul ei complet mâhnită.

— O fac deja, mică Aradia, a răspuns Maximus într-o șoaptă. De la căsătoria noastră, mereu am avut încredere în tine.

Vorbele lui au făcut-o să-și lase capul într-o parte și să-l sprijine pe coapsele lui tari. Mâna lui Maximus i-a mângâiat părul moale într-un gest de tandrețe infinită, ca unei fetițe.

— Și de ce te simt uneori îndepărtat? Rece în fața dovezilor mele de iubire?

Maximus și-a zis că acum trebuia să dea cea mai dificilă explicație dintre toate. Cea care va pune bazele relației lor în viitor.

— Pentru un bărbat ca mine, încrederea, loialitatea și fidelitatea sunt calități indispensabile, mult mai importante decât dorința fizică.

Aradia și-a ridicat capul ca să-l privească uimită.

— Plăcerea carnală nu înseamnă același lucru pentru amândoi.

— Vrei să spui că nu mă dorești? a întrebat neliniștită.

Aradia simțea că îi cade în cap castelul de iluzii pe care și-l construise.

— Vreau să spun că aștept de la tine mult mai mult decât ceasuri pătimașe în pat, de fiecare dată când ne întâlnim.

Aradia era incapabilă să înțeleagă. Aurea și Kara îi spuseseră lucruri foarte diferite despre nevoile unui bărbat ca Maximus. Nu mai știa de cine să țină seamă și ce să creadă.

— Nu-ți place când faci dragoste cu mine? a întrebat profund îndurerată.

Maximus s-a trezit că nu știe ce să-i spună unei femei despre iubire și despre relația fizică dintre ei doi. S-a gândit un moment la cele mai potrivite cuvinte, care să aibă cel mai bun efect.

— Aradia, tinerețea atrage după sine o dorință sălbatică. Nimic nu pare mai important decât satisfacerea dorinței fizice. Totul este călăuzit de asta.

Ea îl privea cu ochi strălucitori.

— A trecut mult timp, prea mult, de când dorința incontrolabilă nu-mi mai domină impulsurile. Iar asta nu înseamnă că te doresc mai puțin, ci că te doresc în alt fel.

— În ce fel? a întrebat ea foarte interesată.

Maximus i-a zâmbit. Putea să citească în ochii ei haosul pe care i-l provocau cuvintele lui.

— Mult mai matur, mai prudent și mai înțelept.

Aradia analiza vorbele pe care le rostea el, fără să ajungă la un rezultat concludent.

— Sunt fericit și doar dacă te țin în brațe sau te privesc cum mergi, cum zâmbești…

Inima ei a început să galopeze.

— Mă iubești, Maximus? Așa cum te iubesc eu pe tine?

Generalul a negat cu un gest al capului, și Aradia și-a reținut un geamăt de deziluzie.

— Tu mă iubești într-un fel nebunesc, fără control; eu te iubesc pe tine într-un fel mult mai reflexiv, mai înțelept și mai echilibrat.

— Vrei să spui prin asta că nu simți nevoia să cauți plăcere în brațele alteia?

— Chiar n-ai înțeles nimic din ce ți-am explicat?

— M-au făcut să cred că poți să înnebunești un bărbat folosind dorința și plăcerea.

Maximus a mijit ochii când a auzit-o.

— Îmi închipui ce minte luminată ți-a spus asemenea prostii despre bărbați. Mă rog, despre unii bărbați, s-a corectat el.

Aradia s-a făcut mică auzindu-i tonul. I se părea sec și autoritar.

— Aurea m-a sfătuit în scurt timp după ce am ajuns în Hispania în legătură cu felul în care trebuie să te tratez în intimitate. Iar pe Kara am cumpărat-o ca să mă instruiască în arta amorului cu singurul scop de a te satisface pe deplin.

Lui Maximus i-a venit să înjure. Îl înfuria că sora lui se amestecase în treburile lui personale.

— Sora mea și servitoarea ta sunt persoanele cel mai puțin indicate să te sfătuiască în această privință. Mai ales când amândouă sunt experte în materie de cereri excesive din partea bărbaților și se depun de bunăvoie desfrâului și lascivității.

Aradia nu putea fi de acord cu el.

— Aurea a făcut-o cu bune intenții, a apărat-o.

— Sora mea întotdeauna s-a arătat imprudentă și temerară, urmărind și hărțuind oricare bărbat i-a ieșit în cale. Este dominată de desfrâu.

— Maximus…! a exclamat Aradia uimită de tonul lui agresiv.

— Iar servitoarea ta este o prostituată gata să le satisfacă bărbaților toate excesele în schimbul unor dinari. Cum ai putut să-i ceri sfatul?

— Voiam să te fac fericit, a spus ea cu o voce abia auzită.

— Am nevoie de foarte puțin ca să fiu fericit! i-a răspuns cu ochii mijiți și dinții încleștați. Nu doresc decât loialitatea soției mele și liniște în casă.

Mâna Aradiei a alunecat pe interiorul coapsei lui într-o mângâiere lentă și premeditată.

— Încerci să mă provoci? a acuzat-o deodată simțindu-se mângâiat de ea.

Aradia și-a oprit mâna din urcușul ei spre zona lui inghinală. Maximus nu purta nimic pe sub tunica scurtă, și ei i s-a părut foarte erotic. Îi provoca amețeli.

— Pot să reușesc?

— Ești nesătulă.

— Nici nu-ți închipui în câte nopți am dorit să repetăm ce am făcut în Vila Magna, când ne-am antrenat în luptă și în iubire până când am căzut sleiți de puteri.

Maximus își amintea foarte bine de asta. A avut nevoie de câteva zile ca să se recupereze după efortul făcut.

— Voiam să-ți arăt de ce un bărbat trebuie să-și controleze instinctele când se află în apropierea pericolului, i-a explicat el. Contactul sexual repetat epuizează simțurile. Moleșește spiritul și provoacă o lentoare a răspunsurilor fizice și mentale, care poate duce la moarte.

— Nu te aflai în pericol, i-a reproșat ea cu o strâmbătură seducătoare.

— Pentru mine, tu ești cel mai mare pericol care există, a recunoscut el cu emoție în glas. Și ai să mă termini.

Aradia a schițat un zâmbet larg.

— Promit să nu te mai hărțuiesc cu dorința mea fizică atunci când te afli sub amenințarea morții.

Maximus a izbucnit într-un hohot de râs, care a răsunat în tăcerea dimineții într-un fel cam scandalos.

— Nu vrei să știi ce îmi spunea servitoarea ta hispană când am venit acasă și tu ne-ai surprins în timp ce stăteau de vorbă? a întrebat deodată.

Mâna Aradiei se odihnea pe genunchiul lui gol. Renunțase să-i mai mângâie părțile intime.

— Am încredere în tine, Maximus. Am înțeles că m-ai fi informat despre asta.

Aradia înțelesese că nu era înțelept să tragă concluzii pripite, fără să aștepte cu răbdare răspunsul. Maximus a zăbăvit o clipă înainte de a-și continua explicația. I se părea nemaipomenit că ea îi acceptase tăcerea premeditată. În cele din urmă, a fost de acord să-i împărtășească motivul pentru care fusese abordat de către servitoare.

— Vrea să se întoarcă în Hispania cu fiica ei și nu îndrăznește să-ți spună. De aceea a așteptat întoarcerea mea. Vrea să intervin pe lângă tine, gândind că sunt singurul care poate să-ți înmoaie inima.

Și e adevărat, și-a zis Aradia. Pentru el ar fi capabilă de orice.

— Este convinsă că depinzi prea mult de părerile ei cu privire la bărbați.

Obrajii Aradiei au devenit stacojii. O ardeau de rușine și de umilință.

— Te deranjează că îmi inspiri această dorință intensă și nebunească pentru tine?

— Sunt bărbat, Aradia. Dorința pe care o trezesc în tine îmi

măgulește ego-ul și îmi accentuează virilitatea, dar nu m-aș prevala niciodată de asta.

— Aș simți această dorință pentru alt bărbat decât tine?

— Vrei să trăiești ca să-mi dăruiești copii?

Inima Aradiei a tresărit în piept, conștientă fiind de privirea caldă pe care i-o adresase el împreună cu întrebarea inchizitorială.

— Era doar un gând rostit cu voce tare, s-a justificat ea încurcată.

Maximus a luat-o de umeri și s-a aplecat până când fruntea lui i-a atins-o pe a ei. Nu-i plăcuse deloc că ea se întreba dacă ar obține aceeași plăcere cu alt bărbat. Era a lui pentru totdeauna și trebuia să-i demonstreze foarte clar acest lucru.

— Trebuie să te avertizez în legătură cu ceva.

Ei i-au sunat cunoscute aceste cuvinte.

— Dacă descopăr că îți cauți plăcerea cu alt bărbat, nu numai că voi divorța, dar îți voi smulge și inima și o voi da cailor din legiunea a VI-a Victrix ca s-o mănânce.

Aradiei îi venea să plângă de fericire. Maximus tocmai îi făcuse cea mai frumoasă declarație de dragoste din câte primise de la el.

— Atunci va trebui să mă satisfaci ca să nu mă tenteze un alt bărbat.

Maximus a luat vorbele ei foarte în serios. A mijit ochii, și pupilele i-au strălucit ca o lamă tăioasă.

— Îmi pare rău să constat că soția mea se poartă ca o femeie proastă.

Insulta nu a jignit-o deloc, întrucât era nespus de fericită că în sfârșit îi stârnise gelozia.

— Ai mult mai multă experiență decât mine, i-a spus ea cu un zâmbet viclean care nu l-a pus în alertă. Până când voi învăța să te iubesc mult mai reflexiv, mai înțelept și mai echilibrat, va trebui să tolerezi să te iubesc nebunește și fără control. Într-un cuvânt, ca o nesătulă.

Maximus a izbucnit din nou în râs. Soția lui era obraznică, temerară, dar absolut încântătoare. Când a simțit mâna ei în jurul organelor lui genitale, a tresărit pe neașteptate. A dat drumul brusc aerului și a inspirat cu întreruperi. A văzut-o aplecându-se spre el încet. A simțit răsuflarea ei caldă în jurul membrului său… A prins-o de cap și i l-a ridicat ca să o îndepărteze de părțile lui intime.

— Ce faci? a întrebat-o prostește.

— Te sărut, i-a explicat ea uimită de reacția lui viscerală. Am crezut că-ți face plăcere să-mi simți răsuflarea, limba…

— Nu am nevoie de asta, Aradia, serios, i-a explicat șovăitor. Sărutările tale le doresc pe gură, nu pe sex.

Aradia s-a așezat jos, incapabilă să înțeleagă. Și Aurea, și Kara fuseseră explicite în această privință. Niciun bărbat nu ar refuza să fie

dezmierdat astfel.

— Nu înțeleg de ce te simți jignit de interesul meu în a-ți face plăcere.

Aradia era foarte încurcată. Maximus și-a încordat spatele lăsându-și tunica în jos și acoperindu-și părțile intime. Membrul lui atinsese dublul mărimii și începea să îl doară de nevoia pe care o simțea de a o penetra.

— Crezi că am să permit ca buzele care îmi vor săruta copiii să atingă măcar vârful… vârful…?

Maximus nu a terminat fraza, s-a aplecat spre ea și i-a trecut degetul inelar peste buza de sus.

— Această carne pură nu se va apropia de alt loc decât obrazul moale de pe chipurile lor, de finețea pielii de pe frunțile lor.

Ea se topea auzindu-l vorbind.

— Am crezut că ți-ar plăcea să te sărut.

— Îmi plac la nebunie sărutările tale, i-a răspuns limpede.

— Unde?

— Aici, i-a spus el arătându-i obrazul.

Aradia s-a ridicat și s-a așezat în genunchi în fața lui. Cum Maximus stătea aplecat spre ea, putea să-l atingă cu multă ușurință. I-a mângâiat ușor obrazul aspru.

— Aici.

Maximus i-a arătat cu degetul fruntea. Ea a depus iarăși un sărut blând abia perceptibil.

— Aici.

Când el i-a arătat bărbia, nu a putut să-și rețină zâmbetul.

— Și aici.

Maximus și-a pus mâna lată pe piept, lângă inimă. Aradia l-a îmbrățișat cu putere și i-a sărutat sfârcul, chiar în locul unde îi bătea inima. După un moment de tăcere absolută, ea a șoptit pe un ton oarecum amuzat.

— Ei bine, trebuie să-ți spun că eu nu am prejudecățile tale și că mă încântă să mă săruți acolo de unde se vor hrăni copiii noștri.

Maximus a tras-o spre el și a așezat-o pe genunchii lui. Ea era goală, iar el, îmbrăcat doar cu tunica. Mâinile ei au prins marginea acesteia și au tras-o până când i-a ridicat-o în jurul taliei. Membrul lui umflat îi mângâia ombilicul, aplecându-se ușor spre stânga.

Aradia s-a sprijinit pe călcâie și s-a așezat mai bine. A alunecat ușor până l-a înghițit de tot și a rămas așezată pe coapsele lui. Îl simțea fremătând în pântecele ei. Maximus și-a ținut respirația. Ea a gemut de plăcere, dar a stat nemișcată ca să savureze momentul și să-l prelungească mai mult timp.

— Te iubesc, mică Aradia, i-a spus el într-un murmur abia perceptibil.

— Și eu pe tine, gen… generale, i-a răspuns cu un glas întretăiat.

Aradia a început un dans lent. Rotindu-se ușor, mai întâi spre stânga și apoi spre dreapta, conducându-l pe culmile plăcerii, unde numai ea știa să-l ducă.

Capitolul 35

Cezar Augustus îl privea cu ochii mijiți pe Maximus. Prefectul Caius Salvius se menținea la o distanță prudentă, din dorința expresă a împăratului, care îi acordase generalului favoarea unei audiențe private. Maximus îi vorbea despre conspirația pe care o descoperise în curie și despre omul care o conducea. De asemenea, despre ordinele pe care le dăduse pentru supravegherea senatorului Titus Gelius și despre căutarea legionarului Herminius Tricipitinus de către un om de încredere de-al lui.

— Mă surprinde că nu bănuiați, i-a spus pe neașteptate împăratului.

Maximus strânsese cercul în jurul senatorului Iulius Ulpius. Augustus a început să se plimbe cu capul plecat și mâinile încrucișate la spate. Generalul s-a uitat la prefect, care i-a susținut cu insolență privirea, dar nu a reușit să-l sperie. Pașii împăratului s-au oprit brusc.

— Este o acuzație gravă. Cine o va sprijini? l-a întrebat cu voce hotărâtă.

— Senatorul Sila Antoninus și legionarul Herminius Triciptinus.

Augustus l-a privit, în parte uimit, în parte sceptic.

— Așadar, senatorul Sila Antoninus a luat până la urmă legătura cu tine în Hispania, a spus împăratul.

Maximus a clătinat din cap de câteva ori în semn de negație.

— L-am ținut prizonier în Noricum de când a venit să-mi ceară ajutorul. A scăpat de la moarte printr-un noroc. Am știut ce trebuia să fac în timp ce încercam să ajung la fondul acestei probleme.

Augustus se uita insistent la Maximus.

— De la început am bănuit că se întâmpla ceva ciudat în curie.

Maximus a tras aer în piept înainte să-și explicația.

— Regret profund indisciplina de care am dat dovadă și voi accepta pedeapsa pe care o merit pentru neascultarea ordinelor Domniei Voastre.

— Senatorul Sila Antoninus ți-a cerut ajutorul ca să-i salvezi viața? a întrebat Augustus foarte interesat de răspuns.

— A cerut ajutor pentru surorile lui.

Maximus a început să-i relateze ororile pe care le îndurase Sane din partea celor din familia Sempronius, ca și asasinarea sălbatică a lui Marcus și a Iuliei.

— Au încercat să-l ucidă și pe senatorul Antoninus, iar soția mea a scăpat de atacul lor brutal, pentru că se afla acasă la mine, împreună cu mama mea.

Maximus nu a omis niciun amănunt. I-a împărtășit lui Augustus

toate detaliile pe care le descoperise.

— Într-o clipă am hotărât că, dacă voiam să ajung la fondul a ceea ce se petrecea, trebuia să mă îngrijesc să-l ascund pe senatorul Antoninus de urmăritorii lui. De aceea am hotărât să-l țin prizonier în Noricum, departe de Roma.

— Ai încălcat un ordin expres al împăratului, l-a acuzat Caius Salvius intervenind pentru prima oară în discuție. Și asta se numește trădare!

Mâna ridicată l-a împiedicat pe Maximus să răspundă.

— Dacă senatorul Sila Antoninus ar fi murit, s-ar fi comis o teribilă nedreptate. Cu greu am fi putut să descoperim adevărul acestei conspirații.

— Nu trebuie să înlăturăm posibilitatea să fi urzit această minciună în legătură cu conspirația ca să-și salveze viața și să obțină ajutorul unui om cu resurse, a subliniat prefectul.

Maximus a strâns coiful cu putere în mână ca să-și controleze impulsul pe care îl simțea de a-l lovi. Muriseră mai multe ființe nevinovate. Iar pe Caius Salvius îl îngrijora ordinul pe care îl ignorase el. De aceea nu a putut să-și rețină replica, dar nu a adresat-o prefectului, ci împăratului, pe care a continuat să-l privească.

— Fără sprijinul senatorilor Sila Antoninus, Ticius Sempronius, Fabius Emilianus și Titus Gelius, cum ați putea să mergeți înainte cu reformele pentru noile provincii?

Augustus i-a aruncat o privire pătrunzătoare lui Maximus, cântărind fiecare cuvânt pe care i-l spunea.

— Ce se vota în curie înainte să se petreacă asasinatele?

Caius Salvius a înaintat un pas spre Maximus și împărat. Augustus păstra tăcerea, ascultând vorbele generalului său.

— Am să vă spun eu: realizarea unei hărți a Imperiului și a unui recensământ al întregii populații, incluzând noile provincii.

Augustus a expulzat aerul din plămâni, înțelegând în sfârșit. Senatorii mai conservatori se opuneau planurilor, deoarece noi consideram provinciile o formă de a obține aur pentru a îmbogăți Imperiul.

— Mereu m-am întrebat de ce senatorul Iulius Ulpius se opunea la fiecare votare, antrenând după el un mare număr de senatori, a recunoscut împăratul.

— Senatorii Sila Antoninus, Ticius Sempronius, Fabius Emilianus și Titus Gelius au fost de partea Domniei Voastre, nu-i așa? Și ei erau de acord cu îmbunătățirea situației noilor provincii fără spolierea lor completă.

— Mai mulți senatori cred că Roma investește prea mulți ași{30} din aur pentru construirea de drumuri, de canale de irigație și de apeducte în teritoriile cucerite. Sunt convinși că aceste lucruri vor sfârși prin a

risipi bogăția Romei. Dar eu sunt de altă părere, a spus împăratul.

Generalul l-a privit fără să clipească.

— Iar Iulius Ulpius este unul dintre acești senatori, nu-i așa? a întrebat el pe un ton inchizitorial. S-a gândit la o modalitate prin care să vă controleze deciziile, a continuat impasibil, și pentru asta trebuia să elimine ajutorul pe care îl primeați. Să vă lase singur în fața conservatorilor.

— Ai putut să vorbești cu legionarul Herminius Triciptinus? l-a întrebat inflexibil împăratul.

Maximus a afirmat hotărât.

— Și, de asemenea, cu Sila Antoninus și cu senatorul Titus Gelius. Amândoi mi-au confirmat bănuielile.

Augustus a respirat adânc.

— Legionarul Herminius Triciptinus o să vă aducă dovezi cu privire la conspirația devenită realitate.

Împăratul a început să se plimbe din nou prin fața generalului, ca și cum acest lucru l-ar fi ajutat să ia o hotărâre.

— Centurionul Lucretius Aquilinus i-a plătit cincizeci de monede din argint. Banii mânjiți cu sânge proveneau din vistieria senatorului Iulius Ulpius.

Augustus a mijit ochii. Îl cunoștea pe senatorul în chestiune și părerea acestuia cu privire la tot ce însemna o schimbare în politica Romei. Avusese conspirația sub nasul lui!

— De ce s-a folosit Lucretius Aquilinus de familia Sempronius Lepidus ca să-i asasineze pe Sila Marcus și pe soția acestuia?

Maximus i-a răspuns prompt.

— Lucretius Aquilinus avea nevoie de un mobil care să stea în picioare. Rivalitatea manifestă dintre cei doi senatori a fost motivul pe care l-a invocat ca să-și apere tatăl, pe Iulius Ulpius, de cercetările care urmau să fie inițiate în urma asasinatelor. Toți l-au bănuit pe senatorul Sila Antoninus, fără să se îndoiască de nimic, fără să-și pună întrebări. Lucretius Aqulinus fusese desemnat apărătorul senatorului și știa ce se întâmplase anterior între Ticius Sempronius și Sila Antoninus, atât în curie, cât și aici, în palat.

Totul se potrivea perfect. Augustus s-a întristat pentru soarta familiei Sila.

— Am să convoc curia, a rostit el îndurerat. Asigură-te că senatorii Sila Antoninus și Titus Gelius își mențin declarațiile.

A tras aer în piept înainte să continue.

— Ai grijă să nu i se întâmple nimic legionarului Herminius Triciptinus până când începe procesul. Siguranța vieții sale e în mâinile tale.

— Pot să mă ocup eu de protecția legionarului, a spus prefectul Caius Salvius.

Augustus l-a privit cu ochii mijiți.

— Dacă aș fi avut încredere în judecata ta, de mult Sila Antoninus ar fi fost pe nedrept executat, iar un conspirator ar continua să țească intrigi pe la spatele meu.

Acuzația a atârnat deasupra capului prefectului ca o spadă ascuțită.

— Este dorința mea să-l arestez pe centurionul Lucretius Aquilinus, s-a oferit Maximus.

Augustus a refuzat clătinând din cap.

— Prefectul se va ocupa de arestarea și de reținerea sub pază a centurionului până când va avea loc procesul tatălui lui, Iulius Ulpius, a hotărât împăratul.

Maximus a acceptat decizia fără o vorbă. Garda pretoriană era însărcinată să apere și să urmărească sau să-i aresteze și să-i supravegheze pe acei senatori și nobili din Roma care trădau Imperiul.

Augustus a pus capăt întrevederii. Totuși, Maximus trebuia să mai vorbească despre o ultimă chestiune.

— Trebuie să fac un drum la Tarraco.

Împăratul l-a privit uimit. Maximus nu putea să plece din Roma.

— Am fost informat că nepotul soției mele a fost cumpărat de către consulul Elius Quintus Vocelinus, care locuiește acolo împreună cu soția sa Drusila și cu părinții ei.

Cercetările pe care le făcuse Maximus în căutarea fiului lui Sane dăduseră roade. Era un mare inconvenient că fusese cumpărat de către un consul din Tarraco, dar el era hotărât să-l recupereze, chiar daca ar fi fost nevoit să meargă personal să-l ia.

— După ce se va dovedi nevinovăția senatorului Sila Antoninus, sper că își va recăpăta cetățenia romană, la fel ca și Sane, sora lui. Așa este drept.

Augustus ar fi putut ordona să fie biciuit pentru acele vorbe insolente, dar Maximus făcuse o treabă excepțională. Grație lui, niște nevinovați vor ocupa din nou locul ce li se cuvenea în societatea Romei. Așa că a încuviințat cu un gest abia perceptibil.

— Vor fi din nou cetățeni romani, a spus împăratul pe un ton marțial. Sunt conștient că s-a comis o eroare impardonabilă cu familia Sila, de aceea sunt dispus s-o corectez.

Augustus s-a uitat la prefect aproape fără să clipească înainte să-i dea un ordin irevocabil.

— Ocupă-te să-l aduci teafăr și nevătămat pe copil și să i-l dai lui Sila Sane Licinus.

Apoi a ieșit pe ușă cu capul sus și umerii drepți.

Lucius Maximus și Caius Salvius s-au privit și s-au înțeles fără să rostească vreun cuvânt. După un moment de tăcere, prefectul i s-a adresat lui Maximus ca să-i ceară informații despre copil. Generalul i-a spus tot ce știa. Când Caius Salvius se pregătea să dea ordinele

corespunzătoare la două gărzi pretoriene, Maximus l-a întrerupt.

— Aș vrea ca unul dintre oamenii mei de încredere să conducă grupul care va pleca spre Hispania. Marius Tarquinus va fi de mare ajutor printre oamenii tăi.

Prefectul a mijit ochii.

— Înțelege-mi îngrijorarea în privința acestei chestiuni. Mă voi simți mult mai liniștit știind că un om de încredere de-al meu face parte din grupul celor care vor merge în Hispania.

Caius Salvius nu s-a opus propunerii.

— Îl voi informa pe Octavianus Aulus Iunus că omul tău îl va însoți la Tarraco.

Maximus a respirat profund ușurat. Augustus reacționase față de conspirație cum numai un împărat ar fi putut s-o facă: cu fermitate și echilibru. Curând, totul va fi rezolvat și membrii familiei Sila vor putea s-o ia de la capăt în calitate de cetățeni romani.

În zilele următoare, evenimentele s-au precipitat. Centurionul Lucretius Aquilinus dispăruse fără urmă din Roma. Gărzile pretoriene însărcinate să-l prindă îi pierduseră urma în casa senatorului Iulius Ulpius. Prefectul Caius Salvius a mobilizat un număr impresionant de gărzi ca să-l prindă. Au măturat orașul, câmpurile și toate împrejurimile. S-au trimis oameni care au încercat să-i dea de urmă. Când a aflat de dispariția centurionului, Maximus a fost realmente îngrijorat. A participat din plin la căutare, dar fără succes. Roma era un oraș prea mare și centurionul reușise să fugă înainte să fie arestat.

Când s-a hotărât să se întoarcă la Velitrae ca să-și informeze soția de eșecul suferit, Aradia nu i-a ieșit în întâmpinare, cum avea obiceiul. Și niciun sclav. A legat hățurile lui Corvus de un copac care străjuia fațada principală a vilei. Totul era neobișnuit de tăcut, detaliu care l-a mirat, pentru că de obicei casa fierbea de activitate la ora aceea: patru a după-amiezii. Maximus s-a mustrat că nu îl așteptase pe Quintus Brutus ca să îl însoțească. Nu luase în seamă nici sugestia prefectului de a lua cu el câteva gărzi pretoriene, dar crezuse sincer că nu era nevoie. Cu toate acestea, în acel moment se îndoia de hotărârea pripită pe care o luase. Unde erau toți? Simțurile i s-au ascuțit și s-au pus în alertă. Și-a scos coiful de pe cap, punându-l între piept și antebraț. A pus mâna pe mânerul spadei pe care o purta la brâu. A străbătut atriul în direcția tricliniului, dar liniștea inimii i s-a risipit brusc văzând cine se afla în încăpere alături de Aradia: Lucretius Aquilinus. De ce niciun servitor nu venise ca să-l anunțe? De teamă! Cu siguranță îi amenințase cu moartea. Toate simțurile i s-au ascuțit și a regretat profund că se întorsese singur la vilă. Se pusese în dezavantaj. A rămas nemișcat în prag, fără a se putea hotărî să intre. Pe masă erau alimente, și soția lui stătea în picioare foarte aproape de

centurion. De ce nu se mișca? Ochii ei exprimau o avertizare pe care el nu a ignorat-o; a înțeles că centurionul nu era singur în vilă. Probabil avea mercenari ascunși pe la colțuri.

— *Grata,* generale!

Vorbele de bun venit sunaseră ca o sentință la moarte. Maximus a rămas în picioare, fără să pășească înainte.

— Ce faci în Velitrae? l-a întrebat pe un ton amenințător.

Centurionul a luat cupa cu vin și a dus-o la buze. Aradia continua să stea nemișcată, ca și cum ar fi fost paralizată.

— Îl caut pe senatorul Sila Antoninus, a răspuns Lucretius Aquilinus batjocoritor. Știu că se ascunde aici.

Mulți legionari plecaseră spre frontierele Romei încercând să-l ajungă din urmă pe centurion. Orașul fusese măturat de la un capăt la altul; nimeni nu s-ar fi gândit că se ascunde în Velitrae, în casa bărbatului pe care îl asasinase.

— Trebuie să-ți spun că senatorul nu se află aici, în Velitrae, cum ți-ai închipuit, a răspuns cu ochii mijiți, ci în Noricum, păzit de oamenii mei.

O tăcere adâncă s-a lăsat între cei doi bărbați.

— Așa că te întreb din nou: ce faci aici?

— O vizită de curtoazie? a întrebat, la rândul său, cu o strâmbătură de dispreț.

— Ca aceea pe care i-ai făcut-o senatorului Sila Antoninus în Roma?

Lucretius Aquilinus a râs cu o poftă care i-a stârnit fiori în ceafa Aradiei. Sosise la vilă cu un mesaj de la senatorul Iulius Ulpius pentru Maximus. Iar ea, care nu știa nimic, nu a bănuit intențiile rele cu care venea, până în momentul când a întrebat-o insistent unde era fratele ei. N-a apucat să-i dea răspunsul, pentru că tocmai venise acasă Maximus. Lucretius a scos o armă pe care a împuns-o în coastele Aradiei, în semn de amenințare. Ea a înțeles că trebuia să stea liniștită și să nu-l alerteze pe soțul ei, altfel va sfârși cu pumnalul înfipt până în plăsele.

— Nu eu l-am asasinat pe Sila Marcus și nici pe soția lui, a spus centurionul cu ochii scânteind de ură. Rudele senatorului Ticius Sempronius au făcut-o.

Aradia a înghițit cu greu saliva. Îi era scârbă să stea lângă bărbatul care permisese asasinarea părinților ei. De ce nu o avertizase Maximus în legătură cu el? Încercând să o protejeze, ținând-o în ignoranță, o expusese la un pericol mai mare, pentru că deschisese ușa căminului ei unui asasin.

— Foarte convenabil pentru tine. Ei nu pot să se apere, fiindcă sunt morți din cauza ta, i-a replicat Maximus.

Lucretius a zâmbit batjocoritor.

— Dar trebuie să te avertizez că nu vei pleca viu din Velitrae.

Lucretius a continuat să bea vin ca și cum vorbele generalului ar fi fost rostite în vânt. Maximus a făcut un pas înainte și atunci și-a dat seama de prezența celor trei mercenari care se aflau în spatele lui. Nu s-a întors și nu a făcut nicio mișcare bruscă. Trebuia să câștige timp și să se apropie cât mai mult posibil de soția sa ca s-o apere.

— Ești singur în casă, i-a amintit Lucretius. Quintus Brutus este încă în Roma căutându-mă, iar Marius Tarquinus este în Tarraco. Aici nu sunt decât servitoare care nu vor veni în ajutorul tău, pentru că sunt moarte de frică. Au înțeles ce le așteaptă dacă îndrăznesc să apară aici. Oamenii mei au avut grijă să le explice foarte clar acest lucru.

Maximus a mai făcut un pas în față. După el au intrat mercenarii, care s-au poziționat în locuri strategice din încăpere, într-o atitudine amenințătoare: doi la intrare și altul foarte aproape de el.

— Crezi că mă sperie amenințările tale?

Din întrebarea lui Maximus răzbătea mânia.

— Vei avea parte de aceeași milă pe care ai dovedit-o tu cu Marcus și cu Iulia. Nu vei ieși viu din Velitrae, a rostit cu un aer marțial.

Aradia a inspirat profund auzind provocarea generalului. Erau în dezavantaj, pentru că în vilă nu se afla niciun legionar ca să-i ajute. Majoritatea servitorilor bărbați nu se întorseseră încă de la aratul câmpului. Și a îngrijorat-o la maximum liniștea pe care a observat-o la soțul ei și felul insolent în care îi susținea privirea centurionului. Ea nu se pricepea la strategii masculine, dar la atitudini periculoase, da. Și Maximus emana pericol pur.

— Niciunul dintre noi doi nu va ieși viu din acest loc, a spus Lucretius Aquilinus, care continua să țină vârful ascuțit al pumnalului în coastele Aradiei.

Maximus a putut să vadă strălucirea armei și și-a încordat bărbia ca să-și stăpânească furia oarbă care l-a cuprins. Avea de gând să-i smulgă inima din piept. Dar soția lui era destul de liniștită în ciuda circumstanțelor și el a iubit-o și mai mult. Dacă îi făcea rău, nu doar inima i-o va smulge lui Lucretius, ci și viscerele lui mizerabile. Generalul avea nevoie de o diversiune ca să se apropie și mai mult de centurion. Trebuia s-o îndepărteze pe Aradia de arma ascuțită cu care era amenințată.

Timpul părea să se scurgă foarte încet. Aradia știa că va muri, într-un fel groaznic și fără milă, la fel ca tatăl Marcus și ca mama Iulia. Trebuia să acționeze, să facă ceva, pentru că oricum avea să moară.

Intrarea intempestivă a micuței Nunn a reușit să capteze o clipă atenția celor care păzeau intrarea și chiar pe a lui Lucretius Aquilinus. Fetița alerga spre Aradia strigând-o și având brațele întinse. Ea știa că Sane trebuie să fie în apropiere, pentru că nu se despărțea niciodată de micuță, și s-a temut pentru sora ei. Dacă intra în încăpere și îl vedea pe centurion și pe mercenarii lui, ar fi putut să sufere un atac de

panică și exista riscul ca nebunia să pună iarăși stăpânire pe ea. Se scursese așa de puțin timp de când se refăcuse!

Când și-a dat seama că vârful ascuțit al pumnalului se îndepărtase un pic de trupul ei, și-a ridicat piciorul drept și l-a azvârlit cu putere spre centurion. Pe bărbat l-a luat prin surprindere atacul. S-a aplecat în față, din inerție, ca să ridice piciorul lovit, iar Aradia a dat capul cu putere pe spate și l-a lovit chiar în frunte, provocându-i o rană la sprânceană și o amețeală de moment, de care a profitat imediat Maximus. În clipa aceea scurtă, a luat un cuțit de pe masă și l-a înfipt direct în inimă. Centurionul a căzut la pământ cu zgomot, trăgând după el o parte din vasele pline cu mâncare. Maximus a rămas cu cuțitul plin de sânge în mână.

Atacul împotriva celor doi mercenari a fost atât de rapid, că Aradia abia a putut să-l vadă. Ei nu-și scoseseră încă spadele din teacă atunci când Maximus i-a tăiat gâtul unuia și i-a dat un pumn celuilalt, lăsându-l inconștient. A auzit clar trosnetul osului din bărbie când s-a rupt. Mai rămânea unul, cel care se afla cel mai aproape de intrarea în tricliniu și, spre surprinderea lor, l-au văzut căzând în genunchi.

Sane îl străpunsese cu sabia hispană pe care i-o dăruise Antoninus Aradiei cu mult timp în urmă. I-o înfipsese în spate până în plăsele. A scos-o și apoi a lovit cu ea în capul mercenarului de mai multe ori. Era scoasă din minți, clocotind de furie și ură. Își descărca frica pe bărbatul care era deja mort, dar ea părea să nu-și dea seama.

Aradia a luat-o pe Nunn și a îmbrățișat-o cu putere. A ținut-o pe micuță pe umărul ei cu o mână, ca s-o împiedice să vadă masacrul din jur. Maximus a reușit să-i ia sabia din mână lui Sane, care a început să plângă și să blesteme. În ochii ei se vedea un licăr periculos de nebunie pe care Aradia a crezut-o ireversibilă. În cele din urmă, Sane s-a uitat la sora sa înghițind anevoie. Aradia i-a făcut un semn afirmativ cu capul.

— *Vindicatio,* Aradia! *Vindicatio!*

Lacrimile eliberatoare curgeau pe obrajii ei. Sane probabil i-a recunoscut pe Lucretius Aquilinus și pe ceilalți bărbați care asediaseră casa lui Antoninus în noaptea în care le asasinaseră părinții. Maximus i-a luat din brațe fetița, ca s-o liniștească pe Sane. Micuța nu a protestat. Aradia a parcurs distanța care o despărțea de sora sa și a dus-o în peristil ca s-o liniștească până când urma să vină ajutorul de care aveau nevoie. Tricliniul era plin de sânge, de trupuri moarte. Din fericire, Maximus urma să se ocupe de tot în timp ce ea făcea singurul lucru pe care putea să-l facă: să plângă împreună cu Sane și să-și revină din spaima care o cuprinsese când crezuse că vor muri la fel de neputincioși ca și părinții lor.

— Mă jucam cu fetița chiar aici când am auzit zgomotul făcut de sosirea acelor bărbați, a început Sane cu voce tremurătoare. Ne-am

ascuns, pentru că le recunoscusem vocile, i-a mai spus cu glas întretăiat.

Tremura ca o frunză bătută de un vânt furios.

— Mi-era teamă, fiindcă știam că te vor răni cum mi-au făcut mie și nu puteam să îndur asta.

Aradia o mângâia în continuare pe sora ei pe cap, plângând și suspinând împreună cu ea.

— Mi-au făcut mult rău. Și, în timp ce mă loveau, am văzut cum îi tăiau gâtul tatei, cum o violau pe mama…

Aradia nu găsea cuvintele potrivite ca s-o consoleze pe sora sa. Îi relata oroarea care pusese stăpânire pe ea, fără a putea să facă ceva.

— A trecut totul, draga mea surioară. Nu vor mai putea să ne facă rău. Sunt morți!

Și Sane s-a eliberat de marea tragedie a vieții sale. Tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea înspăimântătoare. A scuipat tot veninul care o chinuia de atunci. Aradia o asculta tăcută, plină de o profundă durere. Nimeni nu merita să trăiască o oroare ca aceea prin care trecuse sora ei. Dar totul se terminase.

Capitolul 36

Augustus se hotărâse să dea o mare petrecere, iar Roma era în fierbere.

Aradia și Sane beau *mulsum*{31} împreună cu Aurea și Claudia, schimbând confidențe și bârfe despre multe patriciene. Ambele surori stăteau aplecate peste balustrada mare din marmură a casei lui Maximus. Sane fusese rezervată în prezența altor persoane, însă de astă dată a acceptat cu naturalețe s-o însoțească pe Aradia, cu toate că dorea să se întoarcă în Velitrae.

Niciuna dintre ele nu a mai vorbit despre ce se întâmplase în noaptea în care fuseseră uciși părinții lor. Sane scăpase în sfârșit de spaima teribilă pe care o trăise. Deși foarte încet, redevenea fata încrezătoare de odinioară.

Vestea morții lui Lucretius Aquilinus și a mercenarilor în Velitrae zburase și înfierbântase străzile Romei, ca un foc. Senatorul Iulius Ulpius fusese judecat și condamnat foarte rapid, înainte ca restul senatorilor să poată să-și revină după întâmplările petrecute în curie. Împăratul Augustus făcuse epurări și ordonase arestarea câtorva senatori care își manifestaseră sprijinul necondiționat față de bătrânul Ulpius.

Totul revenea la normal. Cu excepția absenței lui Marcus și a Iuliei, care continua să provoace un gol imens în inimile fiicelor lor.

— A mai rămas un pic de *mulsum* și pentru mine?

Sane și Aradia au rămas fără grai. Vocea lui Antoninus le-a făcut pe cele patru femei să nu mai privească străzile Romei ca să-și țintească asupra siluetei masculine care era însoțită de Maximus. Nici Sane, nici Aradia nu s-au mișcat din loc. Rămăseseră ca paralizate la vederea fratelui lor. Antoninus era de nerecunoscut! Mult mai slab, dar viu! Aradia a fost prima care a alergat să se arunce în brațele lui. Nu a putut să-și stăpânească plânsul când s-a simțit îmbrățișată de el. Trecuseră prea multe luni fără el, fără să știe dacă era viu sau mort. Timid, a înaintat și Sane și, când a fost aproape, Antoninus a îmbrățișat-o împreună cu Aradia. Ținea în brațe singura familie care îi mai rămăsese.

— Pe zei! Ce dor mi-a fost de voi!

Maximus a rămas deoparte. Mama lui l-a privit cu o strălucire în ochi, pe care el a înțeles-o foarte bine. Îndeplinise promisiunea pe care i-o făcuse lui Sila Marcus cu mult timp în urmă.

Aurea a făcut un gest puțin obișnuit la ea. Le-a oferit fratelui ei și lui Antoninus câte o cupă cu *mulsum.* Maximus a luat-o pe a lui fără s-

o privească, dar, când i-a dat-o lui Antoninus, ea l-a privit atât de intens și de tulburător, că l-a făcut să roșească până la rădăcina părului. Aurea avusese mereu această putere asupra lui, încă de când erau copii.

— Mă bucur atât de mult să te văd! a exclamat Aradia, care nu putea să se desprindă din brațele fratelui iubit. Mi te închipuiam înconjurat de barbari, de sălbatici și mă înfioram de teamă pentru tine, a recunoscut într-o șoaptă.

Antoninus a trecut peste cuvintele surorii lui.

— Ce faci, draga mea? a întrebat-o pe Sane, ridicându-i bărbia ca s-o privească în ochi.

Era foarte schimbată.

— Nu mai țip nopțile, a recunoscut tânăra lăsând capul în jos și sprijinindu-și fruntea de pieptul fratelui său.

— Nu vrea s-o sperie pe micuța Nunn, a răspuns Aradia. Pentru ea își manifestă curajul. Puterea voinței.

— Cine este micuța Nunn? a întrebat Antoninus cu voce stăpânită.

El știa de sarcina surorii lui, de nașterea dificilă și de faptul că fiul ei fusese vândut ca sclav. Îi părea așa de rău pentru ea! Maximus nu trecuse sub tăcere niciun amănunt și cu fiecare dezvăluire el se afunda și mai mult în neliniște și în disperare. Pe drumul de întoarcere la Roma îl pusese la curent cu toate.

— Nunn este fetița Karei, a răspuns Sane cu o voce mică. A venit cu Aradia din Hispania.

Antoninus și-a pironit privirea asupra Aradiei, dar nu a eliberat din îmbrățișare trupul fragil al lui Sane.

— Micuța Nunn îți va fura inima, l-a avertizat Aradia pe fratele său pe un ton mieros. Toți te așteaptă nerăbdători în Velitrae.

Antoninus a simțit o împunsătură în piept. Era cât se poate de dureros să se întoarcă în căminul părinților lui fără ei. Avea coșmaruri nopțile - la fel ca Sane doar că nu putea să recunoască acest lucru, pentru că față de ele trebuia să se arate puternic. Niciodată nu va putea să uite noaptea aceea blestemată. Oroarea pe care o văzuse în ochii lor nu va fi ușor de depășit, dar spera că timpul va reuși să-i micșoreze în parte suferința.

— Aici se află un soț neglijat, a spus pe neașteptate Maximus, care observase starea de disconfort a lui Antoninus și a vrut să-l ajute.

Aradia s-a eliberat din îmbrățișarea fratelui ei și s-a îndreptat spre general cu un zâmbet strălucitor în ochi și o promisiune de iubire pe buze.

Maximus s-a îndepărtat puțin de ceilalți, pentru ca ea să-i spună bun-venit așa cum fără îndoială merita. Dacă au băgat de seamă ce făceau, nu i-a păsat. Voia să-și îmbrățișeze și să-și sărute soția. Ținuse să plece el însuși în Noricum ca să-l aducă pe Antoninus înapoi. Zilele

pe care le petrecuse departe de soția lui i se păruseră o eternitate.

Claudia și Aurea au hotărât să le ofere un timp celor patru ca să-și vorbească, fără să fie stânjeniți de prezența lor.

— Voi cere să se pregătească ceva răcoritor, le-a spus Claudia, conștientă că niciunul dintre ei nu o asculta.

Aurea și-a urmat mama cu un zâmbet șiret pe chip.

— Ce faci? a întrebat-o Antoninus pe Sane pe un ton scăzut, crezând că nu îi va răspunde, dar se înșelase.

Fata făcea eforturi teribile ca să-și revină, să fie din nou aceeași femeie de dinainte de atac.

— Mă lupt să nu cad pradă disperării. Speranța este singurul lucru care mă ține pe picioare.

Auzind-o, Antoninus a respirat adânc.

— Știi că voi scotoci fiecare loc până când am să-l găsesc.

Sane a hohotit și a încercat să-și reprime un geamăt dureros.

Prin acele vorbe, Antonius îi dovedea că știa totul despre ea și s-a hotărât să fie sinceră cu el.

— Eram însărcinată când a avut loc asasinarea tatei și-a mamei, a admis într-o șoaptă.

Maximus și Aradia se depărtaseră destul de mult de ei și nu puteau să audă ce-și spun, dar nici nu-i interesa.

— Îl chemasem pe Tiberius Lucius ca să-i dau vestea despre starea mea, dar n-am mai putut.

Antoninus a îmbrățișat-o și mai strâns.

— Au intrat în casă și, fără să spună un cuvânt, i-au tăiat gâtul. Mi-au astupat gura ca să nu țip și pe drumul până în camera în care erai ținut închis, tăiau capetele tuturor servitorilor care le ieșeau în cale. Și-acum mă înfior când văd sânge…

— Îmi pare atât de rău pentru suferința pe care ți-au cauzat-o, au consolat-o vorbele lui Antoninus, dar pe toți zeii că îl voi găsi pe micuțul tău! i-a promis din nou.

— Trebuie să-l am cu mine, a spus îndurerată. Doar el mi-a mai rămas de la Tiberius. Îl iubeam așa de mult!

Sane a hohotit și mai tare, cuprinsă de o durere indescriptibilă.

— Ne vom întoarce în Velitrae, acasă la noi, a spus Antoninus, provocându-i lui Sane o mare surpriză.

— Dar senatul…

A păstrat tăcerea un moment.

— Împăratul ne-a înapoiat privilegiile de cetățeni romani, a continuat. Inclusiv locul tău în curie.

Antoninus a clătinat din cap în semn de negație. Se întâmplaseră prea multe lucruri ca să se mai întoarcă în același punct de plecare.

— Trebuie să mă ocup de treburile tatei, și casa noastră din Velitrae nu poate să stea neîngrijită, lucru care se va întâmpla dacă rămân în

Roma și în curie.

— Antoninus! a exclamat Sane uluită.

Fratele ei trăia prin și pentru funcția de senator, nu putea să și-l închipuie altfel.

— Politica Romei a fost cel mai important lucru pentru tine.

Iar pentru ea, iubirea lui Tiberius, dar totul se schimbase, și-a zis Antoninus.

— Și ambiția mea politică aproape mi-a ucis familia! a argumentat cu vocea încărcată de tristețe, de durere și de suferință. Acum trebuie să am grijă de voi.

Intrarea intempestivă a Claudiei, anunțându-i pe Marius Tarquinus și pe Octavianus Aulus Iunus, a captat atenția tuturor. Sane nu știa că Maximus își trimisese omul de încredere la Tarraco să-i recupereze fiul. Două gărzi pretoriene au rămas de pază la ușa de la intrare. Alte două îi urmau îndeaproape pe Marius și pe Octavianus. Maximus s-a îndreptat spre el și l-a strâns în brațe pe prietenul și tovarășul său de luptă.

— Mă bucur că te-ai întors teafăr și nevătămat!

Marius Tarquinus i-a răspuns la salutul de bun-venit.

Antoninus, Aradia și Claudia urmăreau cu interes schimbul de cuvinte dintre cei doi bărbați. Octavianus rămăsese mai deoparte privind totul cu curiozitate. Toți au văzut că Maximus făcea un semn de încuviințare cu capul, și Marius Tarquinus a ieșit din cameră. După câteva clipe a revenit cu ceva în brațe. S-a îndreptat spre Sane, căreia îi pierise culoarea din obraji. Ceea ce se mișca în brațele comandantului insufla speranță în toate inimile celor care priveau scena.

Aradia și-a dus o mână la piept și pe cealaltă la gură ca să-și stăpânească un geamăt. Antoninus și-a ținut respirația. Maximus s-a apropiat de Aradia și i-a trecut brațul pe după umeri simțind-o că tremura.

— Maximus, ce… ce…

Din pricina emoției nu a putut să continue.

— Marius mi-a spus că ar vrea să i-l dea el însuși pe micuț. A prins drag de el în timpul călătoriei.

— Este… este… a încercat să întrebe, dar nu-și găsea cuvintele.

— Este fiul surorii tale.

Comandantul s-a oprit la un pas de Sane. Fata nu înceta să se uite la ghemotocul care se mișca în brațele bărbatului. Părea că este un cățeluș neliniștit. După câteva clipe de tăcere, a întins brațele ca să i-l dea, dar Sane era ca paralizată. Nu a fost în stare să facă niciun gest.

Octavianus urmărea scena cu atenție.

— Este neliniștit din cauza călătoriei lungi, a spus pe neașteptate. În brațele mamei sale se va liniști.

Sane și-a pironit privirea asupra militarului puternic care stătea nemișcat în fata ei. A ezitat un moment înainte să ia în brațe ghemotocul agitat. A dat la o parte pânza care acoperea căpșorul mic și, văzând chipul copilului, a izbucnit în plâns.

Niciunul nu a știut ce să facă sau să spună ca s-o consoleze. Claudia, care stătuse mai la distanță, s-a îndreptat spre ea și i-a pus mâna pe spate ca s-o conducă.

— Vino cu mine, drăguțo, i-a spus cu glas dulce. Aveți nevoie de un moment de singurătate. Afară este doica și îmi închipui că o să vrei să vorbești cu ea.

Sane a urmat-o în tăcere, neputând să-și ia ochii de la trupșorul pe care îl ținea în brațe.

Antoninus se simțea copleșit. S-a uitat la Marius Tarquinus, care a urmărit cu privirea plecarea lui Sane împreună cu micuțul.

— A fost greu să-l recuperezi? a întrebat nerăbdător să i se satisfacă curiozitatea.

— M-am ghidat după registrele pe care mi le-a pus la dispoziție judecătorul Pomponius Flavius. Consulul care l-a cumpărat este foarte cunoscut în Tarraco. Mi-a fost ușor să dau de copil, dar nu și să-l iau de la femeia care îl cumpărase, a răspuns.

— Trebuie să fi fost complicat să călătorești cu un copil atât de mic. Mă bucur că te-ai întors.

Vocea puternică a lui Maximus a răsunat în încăpere. A înaintat către Marius, care se afla foarte aproape de Antoninus.

— S-a bucurat de dragostea familiei? a întrebat Aradia ca să-și liniștească conștiința.

— Soția consulului Elius Quintus Vocelinus voia să-l adopte pentru că nu are copii. A fost foarte greu să o despart de copil.

Aradia putea să-și închipuie acest lucru. Dacă o cetățeană romană voia să adopte un sclav cumpărat însemna că îl iubea cu adevărat. Nepotul ei avusese parte de dragoste și tandrețe. S-a bucurat enorm pentru sora sa, deși a simțit o oarecare compasiune pentru femeia care îl pierduse.

— Care sunt ordinele pentru mine? a întrebat Marius, care nu-și scosese capa și nici coiful de pe cap.

— Ne întoarcem în Hispania, a răspuns Maximus. Numai dacă împăratul nu dispune altfel, a continuat. Cu el nu știe niciodată.

Aradia s-a simțit cuprinsă de o puternică emoție. Tot ce-și dorea era să se întoarcă la Vila Magna. Deși o întrista să-i lase pe frații ei în Velitrae. Îi va fi foarte dor de ei, dar ea și Maximus își construiseră căminul pe frumosul pământ hispan.

Intrarea Aureei în cameră i-a făcut pe bărbați să-și îndrepte privirile spre ea.

— Vă rog să veniți cu mine. S-a pregătit o băutură răcoritoare ca să

vă recăpătați forțele înainte de prânz.

Maximus și-a luat soția de mijloc și a condus-o spre tricliniul principal. Ceilalți i-au urmat îndeaproape.

Roma continua să petreacă. Iar familia Sila Licinus va putea s-o ia de la capăt, în pofida pierderilor suferite. Erau din nou cetățeni de vază ai Romei.

Epilog

Iulia Augusta Emerita

Maximus citea cu un zâmbet pe buze scrisoarea trimisă din Roma. Multe lucruri se întâmplaseră de când el și Aradia se întorseseră în Hispania. A auzit râsete de copii în peristil și s-a hotărât să iasă din *tablinum* în întâmpinarea acestora. Avea încă sulul de papirus în mână.

Nunn îl urmărea pe micul Lucius, care țipa și râdea încercând să nu fie prins. Fiica generalului, Iulia și fratele ei geamăn Maximus treceau în acele momente prin atriu îndreptându-se spre el. Nu știa ce aveau în mâini, dar, după strălucirea din ochii lor, a presupus că nu putea să fie nimic bun. Au trecut pe lângă el șușotind și râzând.

— Unde este mama voastră? i-a întrebat.

Nunn și Lucius s-au oprit când l-au auzit. S-au întors spre el și l-au privit surprinși.

— S-a dus de la ora nouă în forul din Iulia Augusta Emerita, i-a răspuns tânărul Maximus, care s-a oprit la un pas de tatăl său.

— A plecat singură? s-a interesat generalul.

Lucius Maximus Marcus, care era o copie fidelă a tatălui său, a clătinat din cap de mai multe ori, în semn de negație.

— Este însoțită de Adrianus Sabinus și de Oton Arrio, ca întotdeauna. Și Livia este cu ea. Vrea să cumpere niște stofe ca să-și facă tunici noi pentru Saturnalii{32}, a răspuns Iulia.

Maximus, care stătea rezemat de o coloană, s-a încruntat surprins. Nu îi stătea în obicei Aradiei să se ducă în forul orașului fără să-i spună și de aceea s-a hotărât să plece după ea.

— Aveți grijă de fratele vostru mai mic până mă întorc.

Copiii au încuviințat cu un gest din cap în timp ce el pleca în grabă căutarea soției și fiicei celei mari.

În drum spre for, Maximus se gândea la schimbarea petrecută în viața lui după ce se căsătorise cu Aradia. La scurt timp după ce s-au întors în Vila Magna, Aradia a descoperit că era însărcinată, și nașterea Luciei Livia l-a făcut să debordeze de mândrie. După ea au venit gemenii Lucius Maximus și Lucia Iulia. Și, în sfârșit, micul Lucius Magnus, care devenise regele casei. Viața lui se scurgea în mod fericit

și plăcut. Legiunea a VI-a Victrix era condusă de către alt general, și mulți dintre oamenii pe care îi comandase el se reintegraseră în alte legiuni. Marius Tarquinus se afla tot la Roma, la ordinele prefectului, iar Quintus Brutus era încă activ în Britania.

Ca general în retragere, Maximus era fericit, deși tânjea puțin după viața dură din tabere și după antrenamentul constant de dinainte de bătălie.

A trecut de zidurile orașului și a îndreptat biga spre postul de observație cel mai apropiat. A oprit caii în preajma unei taverne, unde un băiat va avea grijă de ei până la întoarcerea lui. Maximus i-a dat câțiva dinari și a plecat spre diversele tarabe din for. Le-a văzut imediat. Fetele lui purtau un voal în diferite nuanțe de albastru, care le acoperea părul lung. Privindu-le din spate, îi era imposibil să o distingă pe soție de fiică. Amândouă aveau aceeași statură și o constituție similară, doar culoarea părului era diferită. Livia îl avea negru, ca al lui.

La fiecare pas pe care îl făcea, oameni îl salutau ca atunci când era general al Romei. Unele obiceiuri nu dispăreau cu ușurință. Doi legionari care o priveau cu real interes pe fiica lui l-au salutat militărește când a trecut pe lângă ei. Privirea pe care le-a adresat-o era atât de severă că amândoi s-au întors rapid și și-au continuat veghea în tăcere.

I-a căutat prin mulțimea din for pe cei doi gardieni - Adrianus Sabinus și Oton Arrius dar nu i-a văzut pe nicăieri și și-a închipuit că or fi bând vin aromat în vreo tavernă. Ca și cum i-ar fi simțit prezența, Aradia s-a întors brusc spre el, în vreme ce Maximus continua să meargă în întâmpinarea ei. I-a adresat unul dintre acele zâmbete care-i topeau inima. I-a spus ceva la ureche Liviei, care s-a întors și ea spre tatăl său, plăcut surprinsă. Era ciudat că Maximus venea după ele în for și o clipă s-a gândit că s-o fi întâmplat ceva rău acasă.

— Vrei să cumperi vreun fleac din Carthago Nova? a întrebat-o Maximus pe Aradia când a ajuns lângă ea.

I-a trecut brațul pe după umeri într-un gest posesiv.

— Mi se pare neobișnuit să te văd în for, tată, i-a spus fiica lui.

Generalul s-a uitat la ceilalți bărbați care se aflau strânși acolo și a observat că toți priveau cu interes frumosul chip al fiicei sale. A regretat că se retrăsese din armată, pentru că acum nu putea ordona să fie biciuiți cei mai mulți dintre ei pentru insolență.

— Am primit niște scrisori de la Roma, le-a răspuns.

Cele două femei au plecat de lângă tarabă și au mers împreună cu Maximus, ca și cum ar fi făcut o plimbare.

— Antoninus vrea să ne viziteze în curând în Iulia Augusta Emerita, le-a înștiințat îndreptându-se spre taverna unde obișnuiau să aștepte Adrianus Sabinus și Oton Arrius.

Livia a rămas puțin în urmă, pentru că o tarabă cu diverse esențe îi atrăsese atenția. Maximus și Aradia au așteptat-o ceva mai în spate.

— Este totul în ordine la Roma? s-a interesat Aradia.

Maximus i-a făcut un semn afirmativ cu capul.

— Pe moment am crezut că sunt probleme acasă.

— Forul este un loc periculos.

Aradia l-a privit uimită. Dar după o clipă a zâmbit cu gura până la urechi.

— Periculos pentru cine? a întrebat încercând să-și rețină un hohot de râs.

Maximus și ea și-au îndreptat privirea către fiica lor, care se oprise la o tarabă cu săpunuri parfumate. Era evident că Livia capta atenția tuturor bărbaților din jurul ei.

— Îmi vine s-o încui în casă, a spus supărat.

— Este o fată foarte frumoasă, a recunoscut Aradia, căreia i se părea neobișnuită atitudinea lui Maximus față de prima lor născută. Nu ar fi drept să stea închisă, pentru că tatăl ei nu suportă să atragă atenția altor bărbați.

— Tu atragi atenția mult mai mult decât ea, i-a reproșat Maximus, care și-a ațintit privirea asupra soției sale.

— Ce-ai aflat din scrisorile pe care le-ai primit de la Roma? a încercat Aradia să-i abată atenția lui Maximus spre un subiect mai neutru.

— Că sora ta a născut încă un băiat viguros.

Buzele Aradiei s-au arcuit într-un zâmbet larg. Nu și-ar fi putut închipui niciodată că drumul făcut de Marius Tarquinus ca să-l găsească pe nepotul ei va culmina cu o poveste de iubire între el și Sane. Amândoi trăiau fericiți în Roma și erau părinții a cinci băieți.

— Și Anoninus? a întrebat nerăbdătoare.

— S-a întors în curie și a devenit unul dintre senatorii de încredere ai împăratului.

Răspunsul bărbatului a pogorât asupra ei o pace absolută totală. Familia Sila suferise o oroare inimaginabilă, dar fusese binecuvântată cu vârf și-ndesat.

— Sora ta trebuie să fie foarte mândră de el, de vreme ce acum este un bărbat important și influent.

În cele din urmă, Aurea reușise să cucerească inima lui Antoninus, ca în trecut. După mai multe certuri și supărări între ei, al căror ecou se răspândise în întreaga Roma, se căsătoriseră și locuiau împreună cu Claudia, foarte aproape de palatul împăratului Augustus.

— Atâta fericire nu e de bun augur, a spus ea pe neașteptate.

Dar Maximus nu o asculta. Avea ochii ațintiți asupra unui centurion care se îndrepta către fiica lui cu intenția de a-i atrage atenția. Când a făcut un pas înainte, Aradia l-a ținut de braț.

— Dacă o face, am să-l omor! a spus el pe un ton care a înfiorat-o pe soția lui.

— Așteaptă și vei vedea, l-a sfătuit ea.

După câteva clipe, Adrianus Sabinus și Oton Arrius au apărut ca din pământ, s-au proțăpit în spatele Liviei și au intuit intențiile centurionului, împiedicându-l să se mai apropie de ea. Maximus și-a relaxat mușchii imediat.

— Nu știam unde se ascundeau ăștia doi copoi vicleni.

Aradia a zâmbit mulțumită.

— Nu se îndepărtează niciodată prea mult de noi sau de fiica noastră. Îi poartă de grijă și nu o pierd din ochi.

— Le plătesc un salariu pentru asta, a spus Maximus fără să-și îndepărteze privirea. Ar trebui să ne întoarcem la Roma.

— Crezi că acolo va fi mai în siguranță?

— Livia nu va fi în siguranță nicăieri, a admis el. Este prea frumoasă.

— Fiica noastră va fi mereu în siguranță aproape de tată, de mama ei și de toate persoanele care o iubesc.

În cele din urmă Maximus a fost de acord.

— Mi-ar plăcea să mă plimb cu tine pe malul râului.

Aradia a zâmbit fericită. I se părea minunat să se plimbe cu soțul ei pe malurile râului. O încânta! Ca și lucrurile pe care le făceau într-un loc ferit și pe care doar ei îl cunoșteau. Cu atâția copii în casă, era imposibil să aibă un moment de intimitate.

— Ai adus doi cai?

Maximus a clătinat din cap în semn de negație.

— Nu contează, ne vom întoarce pe jos.

— Ce facem cu Livia? a întrebat generalul, care nu îndrăznea s-o lase singură.

— Fiica noastră va fi bine păzită de Adrianus Sabinus și de Oton Arrius, nu trebuie să-ți faci griji.

Maximus a luat-o de mijloc pe soția sa și a condus-o spre ieșirea din oraș. Au lăsat în urmă forul și au pornit spre râu. În perioada aceea a anului era realmente spectaculos.

— *Generalato,* a început Maximus, ți-am spus cât de mult te iubesc?

— La prima oră a dimineții, de mai multe ori, i-a răspuns pe deplin fericită.

— Nu vreau să uiți.

— Ar fi imposibil.

Au continuat să meargă și să-și facă mărturisiri. Oricine i-ar fi văzut nu ar fi putut decât să zâmbească în fața imaginii de îndrăgostiți pe care o etalau.

Aradia și Maximus erau făcuți unul pentru celălalt.

{1} Produs incendiar cu calitățile napalmului din zilele noastre. Odată aprins, nu mai putea fi stins decât cu urină sau cu nisip. (*n. t.*)
{2} Mănunchiuri de nuiele de mesteacăn, legate cu o curea, având în partea de sus o secure, purtate de către lictori, persoanele însărcinate cu paza înalților magistrați. *(n. t.)*
{3} Jilț pe care șefii militari în campanie aveau dreptul să se așeze. *(n.a.)*
{4} Actualul oraș spaniol Merida *(n.a.)*
{5} Tarraco este vechiul nume al actualului oraș *Tarragona* (Catalonia, Spania). Această așezare a fost cea mai veche așezare romană din peninsula Iberică *(n.a.)*
{6}1 Teritoriu al tribului ilir al noricilor, în actuala Austrie și sudul Germaniei. *(n.a.)*
{7} Vestibul sau tindă în vechile case romane *(n. t.)*
{8} Porțiune de coridor între uși și atriu sau curtea interioară *(n.t.)*
{9} Actuala Velletri, localitate italiană din provincia Roma. *(n.a.)*
{10} Galerie interioară sau exterioară, formată dintr-un șir de coloane sau de stâlpi, care mărginește o clădire, grădină, sală; ansamblul acestor coloane. A doua curte interioară a clădirilor romane, închisă și mărginită de porticuri și rezervată vieții familiale. *(n. t.)*
{11} Încăpere a casei în care se mânca și în care se aflau trei paturi așezate pe trei laturi ale mesei. *(n. t.)*
{12} Actualii munți Pirinei *(n.a.)*
{13} Cameră situată în general pe o parte a atriului sau la intrarea în el, fiind folosită ca birou de lucru sau pentru primire și discuții de afaceri de către stăpânul casei. *(n. t.)*
{14} Bătălia de la Actium a reprezentat o bătălie decisivă între urmașii lui Iulius Caesar. Aceștia erau Gaius Iulius Caesar Octavian (nepotul lui Caesar) și un general al lui Caesar, Marcus Antonius. Bătălia a avut loc în apropierea insulei Levkas, la Actium în vestul Greciei pe data de 2 septembrie 31 î. Hr.. Această bătălie a marcat sfârșitul republicii romane și a începuturile Imperiului Roman. Această luptă este considerată una dintre cele mai mari bătălii navale ale antichității. Bătălia s-a încheiat cu victoria zdrobitoare a lui Octavian Augustus, care a profitat de victorie și a ajuns să controleze întreaga putere la Roma.
{15} Un soi de jgheab dreptunghiular, cu fund neted, destinat strângerii apei de ploaie din vestibulul caselor romane. *(n. t.)*
{16} Tip de capă făcută din lână de calitate inferioară, de formă ovală, cu glugă, *(n. t.)*
{17} Numele roman al râului Guadiana *(n.a.)*
{18} Arpacaș, în lb. spaniolă *(n. t.)*.
{19} Actuala Cartagena *(n.a.)*
{20} Moment al mesei destinat vinului, însoțit de alimente ușoare, dulci sau sărate, care provocau setea. *(n. t.)*
{21} Actualul oraș spaniol Lugo. *(n.a.)*.
{22} Voal alb, mai mult lat decât lung, ce acoperea capul vestalelor care oficiau anumite ceremonii religioase, ca acelea de tip sacrificial. *(n. t.)*.
{23} *Passum* era un vin tare și dulce făcut din fructe uscate. Mulți romani îl beau, convinși că era un afrodiziac. *(n.a.)*.
{24} Un fel de chiloți care se purtau pe vremea romanilor. *(n. t.)*
{25} ***Bătălia de la Alesia*** a avut loc în septembrie 52 î.Hr., între o armată galică condusă de Vercingetorix pe de-o parte și armata romană condusă de Iulius Cezar.
{26} Actualul oraș spaniol Zaragoza. *(n.a.)*.
{27} Bătălia de la Filippi a avut loc în 2 etape, pe 3 octombrie și apoi pe 23 octombrie 42 î.Hr.. Filippi era un oraș antic din Tracia, mai târziu colonie romană în provincia Macedonia, la 120 km nord-est de Salonic (Grecia), în apropiere de actualul oraș Kavala.
{28} Capă folosită de către comandanții militari și, mai rar, de către trupele lor; era în general de culoare stacojie, de formă dreptunghiulară, se prindea pe umeri, de regulă pe cel drept, cu o broșă metalică și cădea pe spate până la pulpe. *(n. t.)*.
{29} Mijloc de transport cu acoperiș susținut de patru stâlpi, uneori bogat împodobiți, tras de catâri. *(n. t.)*.
{30} Monedă romană. *(n. t.)*.
{31} Un fel de vin de pe vremea romanilor, făcut din must și miere puse la fermentat împreună. *(n. t.)*.
{32} Sărbătoare în onoarea zeului Saturn, celebrată pe 25 decembrie, zi ce coincidea cu solstițiul de iarnă. *(n. t.)*.

Table of Contents

Prolog
PARTEA ÎNTÂI
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16

PARTEA A DOUA
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36

Epilog